

Giới thiệu Không Thích Mèo, Thích Phi Công!

Câu chuyện tình đầy ngọt ngào giữa chị gà bần loạn và anh chàng phi công lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

11:30 pm

Tại 1 quán nét đã vắng vẻ ít còn người ngồi lại. Bạch Linh nét mặt căng thẳng, ngón tay di chuyển trên bàn phím với tốc độ nhanh chóng, không có phút nào là nghỉ.

- MB, cậu có thể nhanh một chút không, trự sắp bị đẩy hết rồi kia, còn không mau ra giúp tôi.- Bạch Linh gấp rút.

- Biết rồi, chờ chút đi, tôi đang dọn lính không thấy sao.- MB bộ mặt căng thẳng không kém trả lời lại.

- Hai người có thể tập trung chơi được không, phiền chết được.- J76 nhăn mày.

Chỉ có một chàng trai với bộ mặt bình thản, có chút nhếch mép, cảm giác có thể thu tóm tất cả, là Vanishing. Cậu thao tác nhanh chóng, một lượt càn quét, khiến team địch lên bảng đếm số gần hết.

- Wow, đúng là lợi hại nha, không hổ là lão hồ tướng của team mình.- Max1903 lên tiếng.

- Tiếp tục đẩy trự, công phá nhà địch đi kia.- J76 nói.- ĐBL22, cậu làm gì vậy?

- Sorry, hết mana. Giờ tôi qua liền.

- Há, sao ĐBL22 lại chết rồi?-MB mắt tròn nhìn màn hình phía trước.

- Mau về, mau về, team địch đẩy lên.- Bạch Linh-ĐBL22 hét lên.

Vanishing lập tức biến về, dùng chiêu cuối, chưa đến 5s, kẻ vừa lên đẩy nhà phía bên này lập tức cùng đồng bọn lên bảng đếm số.

Victory- cuối cùng team Bạch Linh chiến thắng, tiếng nói chúc mừng quen thuộc trong game vang lên.

- Yay, cuối cùng cũng lên cao thủ rồi!- Bạch Linh đập tay với MB.- Các cậu thấy chưa, vừa rồi là ai gánh team hả!

- Thôi đi, nếu không phải do Đấng gánh tốt, cậu có cửa lên cao thủ sao.- J76 nói.

- Không sao, cậu cứ phủ nhận đi, tôi biết là cậu gato mà, lêu lêu.

- Cậu chán sống rồi hả, giỏi thì solo ván mới!- J76 mắt tròn lên trên Bạch Linh.

- Wow, tôi sợ cậu quá, tôi đây.

- Được rồi, đừng quậy nữa, mau về ký túc xá, giờ này là lại trèo tường vào rồi đó.- MB lên tiếng.

Vậy là năm người lại mau mau chóng chóng dọn đồ, cùng khoác vai nhau về KTX. Max1903 và Vanishing từ nãy giờ không lên tiếng, chỉ đứng đó xem kịch vui, từ trước đến giờ 2 người đều ít nói như vậy.

Đúng vậy, nữ chính của chúng ta chính là Bạch Linh, là gamer có nickname ĐBL22, đi bên cạnh là MB- Đức Bình, bạn cùng lớp đại học với Bạch Linh, người kia là J76-Hải Duy, cũng là bạn cùng lớp với Bạch Linh.

Đi theo sau là 2 người em cùng trường và cũng cùng câu lạc bộ với 3 người, Max1903- Hữu Triết và Vanishing- Hải Đăng.

Chơi xong ván game cuối cũng đã hơn 12h đêm, cả bọn trên đường cùng về cười nói rôm rả, khiến không ít hàng xóm quanh con đường về KTX cúi bần thức giấc.

Việc về quá giờ đã như là thói quen của tiểu đội này, Đức Bình cùng Hải Đăng nhanh chóng làm điểm dựa cho Bạch Linh trèo vào trước, sau đó cả lũ lần lượt lên vào sau.

Cả 5 người không ai báo ai đều nhón chân nhẹ nhàng đi ngang qua phòng bảo vệ đã ngủ ngáy khò khò, bước lên hai khu KTX nam và nữ. May mắn là KTX không có cửa khóa lên tầng, nên 5 người lúc nào cũng có thể lên về dễ dàng. Nói là khu nam và nữ nhưng thực chất là hai tòa liền nhau, đối diện có một phòng trực của giám sát khu KTX.

- Tạm biệt, mai gặp lại ở trường.- Bạch Linh nói

- Oke, tui này lên đây, mau lên đi không không ai mở cửa cho cậu nữa đâu.-J76 cọt nhà.

- Biết rồi, bye bye.

Rồi cả 5 người ai nấy nhẹ nhàng bấm thang máy lên tầng. Vì 4 người kia cùng phòng cho nên dễ dàng vào phòng, còn Bạch Linh gọi cho cô bạn thân thiết cùng phòng ra mở cửa, đồng thời cũng bị mắng yêu cho một trận vì lúc nào cũng đi chơi game với đám con trai về trễ, còn đầu cọt cách của con gái nhà lành. Mỗi lần như vậy, Bạch Linh đều cảm thấy Khả Tiên giống mẹ mình, đang dạy dỗ đứa con gái nhỏ, sợ bị đám con trai dạy hư.

Vào phòng, tắm rửa sạch sẽ, Bạch Linh nằm ườn ra chiếc giường tầng đáng yêu và ấm áp của mình, tay với điện thoại, nhắn tin cho một người con trai quen thuộc.

Bạch Linh: Anh ngủ chưa? 00:35

Không có tin hồi đáp, Bạch Linh ngán ngẩm đặt điện thoại lên bụng. Con người này quả nhiên là lạnh lùng.

XXX:... 00:45

Bạch Linh: Vẫn chưa ngủ? 00:45

XXX: Có gì không? 00:47

Bạch Linh: Không có gì, chỉ là định nói hôm nay chơi thắng quá đẹp đi, vui đúng không. 00:47

XXX: Ừ, tôi đi ngủ đây. 00:48

Bạch Linh: Oke, ngủ đi, ngủ ngon> 00:48

Seen.

“Quả nhiên vẫn vậy, vẫn là một mặt lạnh lùng như thế, không sao, dù thế nào, tớ vẫn thích cậu.” Bạch Linh vừa nghĩ vừa lẩn lộn trên giường cười một mình, chỉ cần nghĩ đến cậu ấy chịu trả lời tin nhắn thôi cũng đã khiến cô đỏ mặt, một người con gái trước giờ luôn được mọi chàng nam nhi xem là huynh đệ giờ cũng đã nghĩ đến một chuyện tình ngọt ngào được chiều chuộng như những cô gái khác.

Bạch Linh vừa ôm điện thoại vừa cười, chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay. Tình yêu đúng là có thể khiến một cô gái nam tính trở nên dịu dàng và có tâm hồn thiếu nữ như vậy.

Các độc giả thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau, Bạch Linh nhanh chóng thức dậy soạn sửa đi đến lớp, cô là sinh viên đại học năm 2 chuyên ngành về IT.

Dù vậy, ước mơ có thể trở thành một MC chuyên nghiệp luôn cháy bỏng trong tâm trí Bạch Linh. Còn nhớ cách đây 2 năm, Bạch Linh đấu tranh lại bố mẹ để muốn học về chuyên ngành mình yêu thích, tuy nhiên vẫn không thể lẩn át được sức nặng của người đàn bà quyền lực nhất nhà- mẹ cô. Lúc đó Bạch Linh cảm giác như phải từ bỏ giấc mộng thanh xuân của mình vậy, bước vào ngôi trường đại học với ngành IT khô khan...

Ngáp dài trên bàn, Bạch Linh lấy bút chọc chọc Đức Bình.

- Sắp tới giờ nghỉ chưa rồi, tỳ ăn gì đây?- Bạch Linh hỏi.

- Hmm, để gọi thêm Đấng với Triết đi, rồi cả lũ đi ăn luôn.- Đức Bình cười cười.

- Oke. Tôi muốn ăn sườn nướng!!- Bạch Linh vừa nói vừa chảy nước dãi.

- Đồ tham ăn.- Hải Duy bên cạnh trêu trọc.

Câu lạc bộ này là 3 người bọn họ lập nên, nhớ lúc còn mới vào học, vì chất giọng như đàn ông của mình mà Bạch Linh bị 2 người trêu lên trêu xuống, có lẽ cũng vì thế mà thân nhau như những người huynh đệ lâu năm, dễ dàng hợp ý với nhau, cũng vì thế mà anh em cũng không coi Bạch Linh là con gái mà là hảo huynh đệ.

Reng reng reng

Tiết học cuối cùng kết thúc. Bọn Bạch Linh ưỡn ẹo nhấc mông ra khỏi ghế, cùng nhau đi qua chỗ năm nhất của Hải Đấng và Hữu Triết.

Nói sao nhỉ, về bốn người con trai này, mỗi người là một vẻ không có giống nhau, ấy vậy mà lại vô tình ở cùng phòng rồi chung CLB (câu lạc bộ).

Đức Bình, là một chàng trai vô cùng ấm áp, nụ cười của cậu có thể hạ gục con gái trong vòng vài nốt nhạc, khuôn mặt ưa nhìn, không phải quá đẹp trai nhưng khi tiếp xúc sẽ gây thiện cảm khá nhiều. Tính tình chu đáo, hay lo lắng cho mọi người trong nhóm.

Hải Duy, là một chàng trai trầm tính, học thức uyên bác, luôn khiến người khác có cảm giác bội phục. Khuôn mặt khá hài hước nên luôn làm hồng đi cái trầm tính của cậu ta. Quả đầu luôn vuốt vuốt khiến mọi người thường trêu trọc là Duy điệu.

Hữu Triết, một cậu đàn em khá ngoan ngoãn, rụt rè. Khuôn mặt baby đúng chuẩn, là em trai trong lòng mọi chị gái.

Hải Đấng, át chủ bài của team, người có năng lực về game cũng như học vấn vô cùng cao. Khuôn mặt lạnh, rất ít cười. Là một người ít nói nên khá phức tạp. Nhưng khi tiếp xúc lâu sẽ thấy cậu là người rất biết lắng nghe người khác.

Câu chuyện này chính là về mối tình phi công siêu ngọt và cũng siêu khó đỡ của máy bay Bạch Linh đi chinh phục phi công trẻ Hải Đấng.

Vâng, crush chính hiệu của Bạch Linh chính là Hải Đấng, người em cùng CLB kém 1 tuổi.

Ngày đầu tiên gặp Hải Đấng khi cậu tham gia vào CLB của mình, Bạch Linh vô cùng bất ngờ. Hải Đấng là đàn em của Bạch Linh ở trường cấp 3, cũng có từng quen biết qua một vài hoạt động chung.

Nhớ lại lúc đó.

- Hải Đăng, nhớ chị không?- Bạch Linh tươi cười.

- Chị là?- Hải Đăng mặt một cảm xúc nói.

- Ủa, không nhớ chị hả, chị cùng trường cấp 3 với em đó, còn làm mấy hoạt động chung nữa.

- À...

Và sau đó là một khoảng im lặng, Bạch Linh có thể nghe được tiếng quạ bay qua đầu mình. Đúng là quê chết được...

Và ngày tháng thấm thoát trôi đi, càng tiếp xúc nhiều, Bạch Linh càng bị nghiền tính cách siêu cấp lạnh lùng ấy của Hải Đăng, có chút cute, cũng có chút trưởng thành. Hoặc có thể do bị bỏ ngải cũng nên, Bạch Linh nghĩ.

Nhưng tình yêu vốn là thế, là từ tiếp xúc, rồi dần dà quen biết, và có tình cảm. Nó đến một cách bất chợt khiến người ta không kịp tìm thuốc thích ứng. Giống như Bạch Linh dính thính của chàng phi công trẻ lúc nào không hay! Nó cứ từng ngày, từng ngày lớn hơn một chút. Chỉ cần một hành động, một câu nói thôi cũng khiến ai đó vui mắt một ngày.

Càng thân, bọn Bạch Linh cũng không xưng chị em với Hải Đăng và Hữu Triết nữa, Bạch Linh thường xưng anh-tôi với Hải Đăng và cậu cũng thường xưng cô-tôi với Bạch Linh. Vốn là vì muốn thân thiết với chàng phi công hơn một xíu, mà chút liêm sỉ Bạch Linh cũng vứt sạch. Nhưng cô vẫn tự an ủi:” Không sao, đời người đâu phải mấy ai cũng gặp được người mình ưng ý tới mức có thể vứt cả liêm sỉ đi như thế!”.

Các độc giả thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Quay về lại thực tại, cả bọn cùng xuống căn-tin ngồi ăn trưa. Bạch Linh vì bụng đói meo nên gọi rõ nhiều sườn nướng, cũng không để ý ý tứ mà ăn một cách ngon lành.

- Tôi nói này Bạch Linh, cậu xem bộ dáng này của cậu, có phải quá dọa người rồi không, con gái mà như cậu chắc tôi chạy mất dép.- Hải Duy lên tiếng.

Bạch Linh ngừng gặm miếng sườn, ngẩng mặt lên một cách đầy miễn cưỡng và nhăn nhó nhìn Hải Duy.

- Cậu nói cậu xem, tại sao mấy em gái khoá dưới đều có thể nói cậu cool ngầu các thứ được nhỉ? Một ngày cậu không thốt ra những lời thoải thả đó thì không được à?

- Tôi chẳng phải là lo cho cậu sao, 20 tuổi, 20 tuổi mà chưa có mối tình đang hoàng nào vắt vai, haiz, Bạch Linh đáng thương của chúng ta.- Hải Duy tay còn giả vờ lau nước mắt thống khổ nói.

- Tôi thêm vào cần cậu lo lắng cho tôi, lo ăn cơm của cậu đi.- Bạch Linh mặt bí xị.

- Thực ra, tôi thấy cũng có nét đáng yêu mà, của lợn ham ăn đó.- Đức Bình đồ thêm dầu vào lửa.

- Các cậu có thôi đi không hả!- Bạch Linh nói.- Triết, mau cứu chị.

- Cái này... thực ra em thấy cũng khá có duyên, hề hề.

Quý thần trời đất chu chơa mặ ời, cái có duyên không phải là để khen lúc người ta không còn gì để khen hả. Bạch Linh trưng ra bộ mặt khó hiểu cộng ảo não nhìn Hữu Triết.

- Bỏ đi, dù sao các cậu cũng không hiểu, tôi cũng không cần các cậu hiểu.

Đức Bình và Hải Duy thấy vậy được trợn cười lớn, ôm bụng ngặt nghèo.

Dù mồm thì nói vậy nhưng Bạch Linh vẫn ngẩng lên nhìn Hải Đăng xem có phản ứng gì không, quả nhiên là cậu ấy vẫn một mực nhìn điện thoại, tay kia xúc cơm không có phản ứng gì.

- Đăng, anh cũng thấy tôi như vậy hả?

Hải Đăng ngừng ăn cơm, quay ra nhìn nhìn.

- Cũng có chút giống heo.

Ầm, một tiếng sét đánh ngang tai. Bạch Linh như bị đóng đá, cả người cứng đờ. Sườn nướng trên tay rơi xuống đĩa. Cả bọn được dịp cười lớn hơn.

- Cậu nghe thấy chưa, là heo đó.

Bạch Linh nhất thời hoá đá, trước chàng phi công không biết nói thêm gì nữa.

- Không phải con gái ăn nhiều thì tốt à?- Hải Đăng về mặt ngơ ngác.

- Em nghĩ thế thật hả?- Hải Duy cười ngặt nghèo.

- Ủm, con gái có da có thịt chút cũng tốt.- Hải Đăng nghiêm túc trả lời.

Bạch Linh mừng thầm trong bụng, thật may vì cậu ấy không ghét mình, có phải như vậy là đang nói đỡ cho mình không. Ngoài mặt thì bình thường nhưng trong lòng Bạch Linh thì như có pháo bông lấp lấp lấp cháy. Có phải cậu ấy cũng có chút cảm tình với mình không... Có phải nên triển khai kế hoạch tỏ tình không, sau đó sẽ kết hôn, xây nhà,... thật là quá nhiều việc mà. Bạch Linh liên miên nghĩ.

- Này, cậu có nghe gì không vậy, nghĩ gì mà nước dãi sắp chảy ra rồi kia!- Đức Bình vừa cười vừa định làm động tác chùi nước dãi cho Bạch Linh.

- Hả, hả gì cơ?- Bạch Linh ngơ ngác.

- Tôi đang báo sắp tới được nghỉ lễ 2 ngày. Cậu với Triết quê ở xa có về không, không thì chúng ta đi đấu game.- Hải Duy nhắc lại.

- Tôi, Duy với Đăng ở đây sẵn rồi nên không ngại, còn 2 người thôi.

- Ok, không vấn đề, 2 ngày cũng không bỏ tôi về.- Bạch Linh cười nghĩ, lại có cơ hội ở với cậu ấy, ngu gì không ở.

- Em...em cũng không có vấn đề.- Hữu Triết lí nhí.

- Oke, Đăng không bận gì chứ.- Đức Bình hỏi.

- Ừm, đi được.

Bạch Linh khẽ quay ra tự yeah một cái.

- À, mà là đi ra ngoại thành, chắc sẽ phải thuê khách sạn đấy, mọi người chuẩn bị một chút.- Đức Bình chu đáo nhắc nhở.

- Ủa mọi người coi tôi là con trai đó hả, sao có thể cùng mấy người đi đấu game ở ngoại thành chứ.- Bạch Linh giả bộ bất mãn nói.

- Chứ cậu nghĩ bọn này coi cậu là con gái hả?- Hải Duy vừa nói vừa cười.

- Cái gì? Bà đây là con gái chuẩn 100% nhé!- Bạch Linh nói

- Thôi đừng trêu cậu ấy nữa. Bạch Linh, gọi thêm bạn cùng phòng của cậu đi, dù sao cũng là nghỉ lễ, chắc cậu ấy không bận đâu. Với lại, chúng ta thuê 2 phòng khách sạn, cậu với bạn cậu ở phòng riêng, 4 người bọn tôi 1 phòng, để tối ngủ thôi, hôm sau là khởi hành về rồi.- Đức Bình căn dặn.- Mọi người còn ý kiến gì không? Vậy quyết thế nhé.

Bạch Linh quay sang nhìn Hải Đăng, lần này thực sự được đi ra ngoài với cậu ấy rồi, thật phấn khích quá đi.

Hải Đăng chợt quay ra, bắt gặp Bạch Linh đang nhìn, Bạch Linh nhe răng ra cười tỏ ra gần gũi. Hải Đăng làm bộ bị khùng hả rồi quay đi. Cảm giác có chút trả lời lại sự trêu chọc của Bạch Linh, như vậy lại gần cậu ấy hơn một bước rồi. Bạch Linh sung sướng trong lòng.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sáng ngày đấu game, cả bọn tập trung thuê một chiếc xe nhỏ đi đến chỗ tập hợp.

Hoạt động lần này cũng khá lớn, hầu hết là các đội đấu game nghiệp dư sinh viên như bọn họ, tuy nhiên giải thưởng cũng khá lớn.

Có lẽ do đề PR cho game mà hãng game chịu chi đầu tư như vậy.

Bạch Linh ngồi với Khả Tiên, hai người riu rít liên hồi, nào là sẽ gặp nhiều trai đẹp rồi đấu xong sẽ đi thử đồ ăn ngon, nghĩ đến thôi là nước miếng của Bạch Linh lại muốn nhỏ rùng rùng.

Tuy mới là sinh viên năm hai nhưng Đức Bình đã có bằng lái xe nên ngồi vừa lái xe vừa ngâm nga theo bài hát đang bật. Hải Duy ngồi gần ghế lái với Đức Bình, đang chơi game trên điện thoại, thi thoảng lại chửi bậy vài câu khi thua game. Hữu Triết và Hải Đăng ngồi sau cùng, Hữu Triết đang hí hoáy với cái điện thoại, cũng không biết là đang làm gì. Hải Đăng thì dựa đầu vào ghế trước ngủ, là ghế của Bạch Linh.

Thi thoảng mùi dầu gội đầu thơm thơm của cậu ấy lại thoảng thoảng đưa đến mũi Bạch Linh. Thật thơm, muốn túm lấy người ghê! Bạch Linh thầm nghĩ, cười hắc hắc 2 tiếng nhỏ.

- Bạch Linh, cậu bị ám đầu hả? Ngồi cười một mình không thấy biến thái à?- Hải Duy mặt vắn vẹo khó hiểu hỏi.

- Chuyện của cậu à, lo chơi game của cậu đi.

Hải Duy nhún vai, làm bộ khó hiểu mặc kệ người thân kinh. Khả Tiên lo chơi một hồi cũng buồn ngủ nên dựa vào Bạch Linh ngủ từ lâu. Bạch Linh khẽ quay mặt xuống, vừa đứng tâm nhìn thấy chòm đầu của Hải Đăng. Cảm giác có chút lảng lảng, thấy tiêu thật tươi thật có chút nổi lên tính háo sắc.

Ngồi xe một đoạn dài, cuối cùng cũng tới nơi. Bạch Linh nheo nheo má Khả Tiên, gọi cô dậy. Sau đó quay ra vỗ vỗ Hải Đăng.- Tới rồi. - Bạch Linh nói.

Cả bọn vào nhà nghỉ, lấy chìa khoá phòng rồi chia nhau về phòng.

- Chiều nay 1h tập trung dưới xe, chúng ta đi khai mạc.- Đức Bình nhắc nhở cả bọn

- Yes, sir.- Bạch Linh và Hải Duy giả bộ đứng nghiêm giơ tay nói.

Nhanh chóng tới lúc đi khai mạc, cả bọn lại ngồi xe một quãng dài.

Trời hôm nay thật đẹp, có một chút nắng nhẹ nhẹ nhưng không oi, cảm giác rất thoải mái dễ chịu.

Bạch Linh mặc một áo phông đen tron có kia hiệu riêng của đội, quần đùi tối màu gối và đeo một đôi giày thể thao êm chân. Khả Tiên thì khác, mặc một bộ váy đơn giản nhưng nữ tính màu xanh nhạt, đi thêm đôi giày cao gót càng tôn lên dáng vẻ thanh thoát nhẹ nhàng.

Bốn người đi cạnh cũng mặc áo đồng đội giống Bạch Linh. Đều là bốn thanh niên đẹp trai rạng ngời.

Còn nhớ lúc trước Bạch Linh định giới thiệu một người cho Khả Tiên nhưng cô chối đây đẩy.

- Châm ngôn của tớ là thỏ không ăn cỏ gần hang.

Vậy đó, nhìn vậy thôi chứ Khả Tiên là một đứa có vận đào hoa, những chàng trai theo đuổi đếm không xuể. Còn Bạch Linh thì khác, người ngoài nhìn vào đều nghĩ cô học bá khó gần, tính cách kì dị, vì vậy mà bao mùa khai sọ vẫn chưa lộ mọ tay ai. Haiz, cuộc đời vốn thật bất công mà.

Huihui, cầu like cầu phổ để tui có động lực viết tiếp các bạn ơi ời T.T

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bọn Bạch Linh ngồi ngay ngắn ở chỗ dành cho tuyển thủ. MC trên sân khấu vẫn đang luyện thuyên một hồi. Bạch Linh ngán ngẩm ngáp dài một cái, nhìn sang thấy mấy tên còn lại đang ngồi ngay ngắn nghe liền điều chỉnh lại tư thế của mình.

Thấy MC nói gì đó, sau đó cả hội trường vỗ tay, một người con trai cao lớn bước lên bục.

Bạch Linh bỗng sững lại.

- Chào mọi người, mình là Triệu Hồng Nam, sinh viên năm hai tại trường A, là cộng tác cũng như đại diện của chương trình game lần này với mong muốn mọi người sẽ được chơi một trận thật sáng khoái, qua đó cũng sẽ giao lưu học hỏi được nhiều hơn.- Chàng trai trên sân khấu mỉm cười.

Mắt Bạch Linh bỗng dưng cay cay, có cảm giác khuôn ngực vừa nặng trĩu vừa khó chịu. Hình dáng quen thuộc ấy, vốn từ lâu Bạch Linh đã khắc sâu trong tâm trí, hai năm nay tưởng chừng đã quên được, ấy vậy mà có lẽ nó vẫn chưa từng bị xóa nhòa mà vẫn luôn chân thật như vậy. Giống như vết đau giờ giờ vẫn thường đau lên âm ỉ, giống như kí ức dù cũ kĩ nhưng chỉ cần đụng đến là hiện lên rõ nét và đau lòng. Tình đầu của Bạch Linh, là cậu ấy, là chàng trai đang đứng trên sân khấu, là người con trai với khí phách bất thường như vậy. Cũng là người con trai khiến cho Bạch Linh biết cảm giác đơn phương bạn thân khổ sở như thế nào.

Chuyện phải kể thế nào nhi...

Mùa đông 3 năm trước.

Là một ngày trời lạnh thấu xương. Bọn Bạch Linh được chọn đi dự thi một kì thi về lập trình. Bạch Linh cùng Hồng Nam và một nhóm bạn cùng đi tham dự. Cả bọn đều vui vẻ lúc đi, cho tới khi về thì bỗng trở thành câu chuyện khác. Còn nhớ hồi trong năm lớp 10, Bạch Linh vốn là cán bộ lớp, còn Hồng Nam là một tên quậy phá bung trời lỗ đất. Hai người vốn ghét nhau như chó với mèo. Rồi từ những lần cãi vã, kiểm điểm và vài lần bị cô giáo bắt kiểm tra cũng như giúp đỡ Hồng Nam học tập, hai người họ dần thân thiết hơn, cũng dần cảm thấy đối phương có tính cách không tồi, rất thích hợp để làm bạn thân. Hai người cùng một nhóm nữa dần thân hơn, thường hay tụ tập cùng học cùng chơi, vô cùng náo nhiệt cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ là đột nhiên vào một ngày, không nắng không mưa, trái tim thiếu nữ của Bạch Linh nhận ra hình như bản thân có vẻ đã cảm mến người con trai ấy. Người con trai với tính cách rực rỡ như mặt trời, luôn năng động thu hút mọi người. Rồi cũng không biết từ bao giờ, Bạch Linh để ý Hồng Nam nhiều hơn, cũng muốn bản thân tốt hơn trong mắt cậu. Trên lớp, Bạch Linh ngồi trên Hồng Nam, vẫn thường thi thoảng che cho cậu ngủ, thi thoảng lôi tay cậu ra về với linh tinh, thi thoảng thì lên nhìn cậu với đôi mắt đầy tình cảm. Có một lần trong lúc ngủ, tay Hồng Nam vô tình chạm vào cánh tay của Bạch Linh, vậy mà Bạch Linh ngớ ngẩn nâng niu cánh tay ấy cả tuần.

Càng ngày càng thân, càng ngày càng thích. Thích đến mức bản thân cũng thấy khó hiểu, bắt đầu mơ mộng về những thứ không chân thực, về tương lai. Một hành động nhỏ của cậu cũng làm cho Bạch Linh nghĩ rằng có vẻ cậu cũng thích mình một chút.

Tất cả, tất cả những kỉ niệm tuyệt đẹp chỉ dừng ở đoạn như vậy thì thật tốt biết bao! Nhưng mộng nào mà không tan biến, tình đầu nào mà không mang cho người ta chút tan vỡ chút đau lòng.

Bạch Linh cảm giác trống rỗng, không rõ cảm xúc trong mình bây giờ là gì. Phải chăng là có một chút xấu hổ cho bản thân? Có một chút đau lòng cho bản thân? Có một chút tự ti cho chính mình.

Hồng Nam đưa mắt nhìn khắp một lượt, khi nhìn tới chỗ bọn Bạch Linh thì theo phản xạ Bạch Linh cúi đầu xuống, tay bấu chặt vào nhau. Mọi thứ như ong ong bên đầu Bạch Linh khiến cô thấy chóng mặt, bèn vịn bám vào cánh tay bên cạnh để giữ chặt cho bản thân không bị ngã xuống. Cánh tay đó lúc đầu có vẻ giật mình, sau đó quay qua nhìn thì thấy Bạch Linh có vẻ đang run, bèn lấy mũ của cậu đội lên đầu Bạch Linh.

Bạch Linh không có phản ứng gì, mãi cho tới lúc có một giọng nói.

- Định bám tới bao giờ?

Bạch Linh giật mình ngược lên, thấy mọi người đều đang đứng dậy ra về, có vẻ khai mạc đã kết thúc. Bạch Linh vội đứng phắt dậy, bỏ tay ra khỏi cánh tay người kia. Thật không ngờ được trong lúc tâm trí rối bời bản thân lại vô tình bám lấy cánh tay của Hải Đăng, trên đây vẫn còn vết bấu của ngón tay Bạch Linh.

- Chị... chị...- Bạch Linh ấp úng không biết nói gì.

Hải Đăng tiến sát lại gần, Bạch Linh vội lùi lại sau.

- Cô lùi cái gì, mũ của tôi, cũng định không trả à?- Hải Đăng khó hiểu nói.

- À, à mũ.- Bạch Linh vội cúi mũ đưa cho Hải Đăng.- Không thì để tôi giặt rồi đưa lại cho.

- Không cần.

- Tại...tại tôi chưa gọi đầu.- Bạch Linh miệng méo xẹo trả lời.

- ...

Hải Đăng mặt có chút đen lại ném mũ lại cho Bạch Linh.

- Về thôi.- Hải Đăng nói.

Bạch Linh ngẩn ra một lúc rồi đáp lại: “Ừm”. Trong lòng bỗng cảm thấy yên bình hơn, ấm áp hơn một chút. Sau đó vội chạy theo sau Hải Đăng.

Hihihi, cầu like cầu bỏ phiếu để tui có động lực viết tiếp các bạn ơi ời T.T

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Meo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Về đến nhà nghỉ, bọn Bạch Linh chia nhau ra nghỉ ngơi, sau đó tụ tập đi ăn uống ở một quán nhậu gần đó.

- Chúng ta là sinh viên đại học hết rồi, bữa này uống bia đi tới bến đi.- Hải Duy khui mấy chai bia ra nói.

- Này này, vừa vừa thôi. Mai còn đấu giải đây.- Đức Bình vội nhắc nhở.

- Lo gì, chiều mai mới đến đội mình mà, sáng mai tôi đi mua thuốc giải rượu cho các cậu.- Hải Duy cao hứng.

Hải Đăng không nói gì, Hữu Triết thì hơi ngại ngùng nhưng vẫn nhận lấy cốc bia.

- Đúng rồi, hôm nay uống bia đi, coi như cổ vũ các cậu trước.- Khả Tiên cũng thêm vào.

Bạch Linh vốn tâm trạng có chút rối bời cũng cầm cốc bia lên uống sạch. Cả bọn nhậu ồn ào náo nhiệt cả một góc quán. Đến tận lúc tất cả ngà ngà không rõ con số nữa mới kéo nhau về. Bạch Linh hôm nay uống nhiều hơn mọi người một chút, bước chân có chút loạng choạng. Khả Tiên vốn cũng chẳng khá hơn, dù là đứa to mồm nhất nhưng lại là đứa uống kém nhất.

- Họ rớt cuộc có phải con gái không vậy? - Đức Bình ca thán khi phải dìu Bạch Linh về, nói đúng hơn là như vác về.- Họ không đề phòng chút nào với đám con trai à?

- Đúng vậy, uống gì mà đến đi còn không vững thế này!- Hải Duy cũng đang vác Khả Tiên ca thán.

Chỉ có hai tên nhóc đi sau là thành thoi xem kịch vui. Bỗng có tiếng chuông điện thoại tới, Đức Bình vội một tay móc điện thoại ra, vừa nhìn dây số liền có chút sững sờ, sau đó vội đẩy Bạch Linh cho Hải Đăng.

- Lần này em chịu tội đi, vác cậu ấy về cẩn thận. Anh có chút việc, đi trước đây.- Đức Bình vội dận dờ rồi chạy đi.

Hải Đăng chưa kịp hiểu đầu đuôi tai nheo gì đã bị ném Bạch Linh về phía mình. Cậu hơi cau mày, nhìn nhìn sang phía Hữu Triết ra ý bảo lấy cái đồ vừa bị vắt vào người mình này ra. Hữu Triết chỉ nhún răng cười.

- Tôi có nhiệm vụ đi lấy chìa khóa phòng với mở cửa rồi.- Hữu Triết riêng lần này nói vô cùng lưu loát.

Hải Đăng nhìn Hữu Triết với ánh mắt được lắm. Sau đó chưa kịp phản ứng thì bị Bạch Linh túm chặt lấy áo, cả người ịu xù đồ sụp dựa vào cậu. Hải Đăng vội lôi Bạch Linh ra, xốc lại người rồi để Bạch Linh leo lên lưng. Sau đó liền đi theo mọi người về phía nhà nghỉ.

Bạch Linh ý thức mơ hồ, không hẳn là say đến mức không biết gì, chỉ là cả người không còn chút sức, cảm giác vừa còn ý thức được rõ, vừa không, cả đầu như có ai bóp búa. Mắt thì không thể nhắm cay cay. Nhớ đến vài chuyện hiện tại, vài chuyện lúc trước, bỗng dưng nước mắt tuôn trào.

Vốn không phải là người dễ khóc, chỉ là lần này có chút xúc tác của rượu, bản thân lại muốn buông thả cảm xúc của mình một lần. Miệng bắt đầu lẩm bẩm những câu nói ngớ ngẩn.

- Tớ, tớ... không phải là không muốn... hức, hức... không muốn tỏ ra yếu, yếu đuối trước mặt cậu.- Bạch Linh vừa nói vừa nghẹn ngào.- Tớ, tớ cũng thích ăn kem vào mùa đông lạnh,hức...muốn được nghe câu chúc mừng sinh nhật cùng hộp kem mát lạnh, hức... tớ, tớ tỏ ra cứng rắn, hức.. như vậy là vì.. hức vì sợ cậu sẽ ghét hình ảnh xấu xí của tớ lúc yếu đuối...hức..

Hải Đăng cảm giác có chút phiền, nhưng bước chân cũng chậm lại, lùi lại phía sau mọi người, đi từ từ từng bước chậm rãi.

- Tớ biết là, khi mình khóc, hức... sẽ rất xấu, vì thế, vì thế mà không muốn khóc trước mặt cậu,...hức, tớ thực sự muốn ăn kem vào sinh nhật mình mà, chỉ là, chỉ là...tớ ghen tỵ với cậu ấy, hức, tại sao cậu không để ý đến tớ, để ý bằng một nửa cậu ấy... hức, cậu mua cho cậu ấy nhiều kem như vậy, tại sao lại không nhớ hôm đấy cũng là sinh nhật tớ...

Những câu chữ sau của Bạch Linh cũng bé dần, chỉ còn lại những tiếng nức nở ngắt quãng.

- Chỉ là,...chỉ là cứ thế thích cậu,... thích cậu đến như thế, thực sự đã từng thích đến như thế. Đồ xấu tính...

Hải Đăng cảm thấy có chút khó hiểu, có thể thực sự thích một người như vậy há? Không phải chỉ là do muốn ăn kem sao? Chẳng lẽ thiếu tiền? Đối với một người chưa từng rung động như cậu, thì thấy Bạch Linh thật ngớ ngẩn. Hay không phải do cô ấy uống rượu say quá nên hoang tưởng ra mình có người yêu đấy chứ?

Bỗng nhiên Hải Đăng cảm giác có chút gì đó không ổn, có vẻ Bạch Linh muốn nôn. Cậu vội đặt Bạch Linh xuống, sau đó xoa lưng cho Bạch Linh nôn thốc nôn tháo. Vốn Bạch Linh chẳng ăn gì nhiều, nên sau đó cũng toàn nôn khan, cả mặt nhăn lại vì khó chịu. Hải Đăng đặt Bạch Linh ngồi xuống ghế đá rồi chạy đi mua nước và khăn ướt. Lúc về đã thấy Bạch Linh ngồi gục xuống đất bên ghế đá, khuôn mặt vừa tái đi vì nôn vừa đầy nước mắt tèm lem. Nhìn thật sự xấu xí, Hải Đăng nghĩ.

Hìuhiu, cầu like cầu bỏ phiếu để tui có động lực viết tiếp các bạn ới ời T.T

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hải Đăng cẩn thận lấy khăn ướt lau mặt cho Bạch Linh, động tác có phần gượng gạo. Từ nhỏ tới giờ chưa từng biết chăm sóc người khác, đặc biệt là con gái. Bạch Linh có chút mơ hồ, có lẽ do bia đã ngấm dần. Đột nhiên Bạch Linh cảm lấy tay của Hải Đăng, áp lên mặt mình.

- Dễ chịu ghê.- Bạch Linh cười cười ngốc nghếch.

Hải Đăng một lần nữa mặt đen lại, nhất thời không biết làm gì với con người phiền phức trước mặt. Trong lòng thầm mắng Đức Bình mấy câu. Còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Bạch Linh đỏ gục xuống người mình.

- Là em hả?- Bạch Linh mơ hồ.- Đồ mặt lạnh xấu xí. Có em ở đây thật tốt... cảm giác bản thân cũng không bị bỏ lại..

Sau đó Bạch Linh đưa tay lên véo cậu một cái, rồi sau đó bất tỉnh nhân sự thật sự. Hải Đăng từ nãy đến giờ không nói một câu nào, cái con người xấu xí trước mặt này, có biết mình đang làm gì không vậy? Hôm nay thật mệt với con người này mà. Hải Đăng vội xốc Bạch Linh dậy, đặt Bạch Linh lên lưng lại, quàng tay cô qua cổ mình rồi đi về phía nhà nghỉ của bọn họ. Nhìn Bạch Linh hay mặc đồ thùng thình nên có cảm giác mồm mỉm, nhưng thực ra lúc công lại thấy rất nhẹ, khiến Hải Đăng có chút lạ lẫm, bước đi cũng từ từ hơn để Bạch Linh không bị khó chịu.

Về đến nơi, Hải Đăng quăng thẳng Bạch Linh xuống giường của cô và Khả Tiên, mặt vẫn đen thui lì.

- Mai nhớ mua thuốc giải rượu cho họ.- Giọng không lớn không nhỏ bảo Hải Duy.

- Biết rồi, đúng thật sự là hai con heo mà, uống đến mức không biết gì.

- Mà sao cậu với chị ấy về sau vậy?- Hữu Triết nói.

- Cậu còn dám hỏi?- Hải Đăng quay sang mặt đen lại.

Hữu Triết và Hải Duy chợt thấy buồn cười, lần đầu thấy Hải Đăng có vẻ bất lực và mệt mỏi như vậy. Sau đó mấy người khép đóng cửa phòng Bạch Linh lại rồi về phòng.

Đầu chiều hôm sau.

Cả bọn đến nhà thì đầu, đầu Bạch Linh vẫn còn chút ong ong vì rượu nhưng cũng tự vỗ mặt để tỉnh táo lại. Đang ngồi bàn thần thì Hải Duy lên tiếng trêu chọc.

- Bạch Linh, đã cảm ơn Hải Đăng chưa? Hôm qua may mà có Đăng vác con heo nhà cậu về, không thì không biết cậu đang phương trời nào rồi. Đã không uống được lại còn muốn làm thân bia đại rượu.- Hải Duy nhún nhún vai trêu người, cười cười cợt nhả.

- Há?- Bạch Linh mắt mở thò lố.

- Cậu ấy à, như cộng bún thiêu bị vác về vậy, đúng là mất mặt tổ tiên chết được.- Hải Duy lại tiếp tục làm trò hề.

Vốn tưởng rằng hôm qua do bản thân nằm mơ. Lúc bia chưa ngấm nhớ rõ là Đức Bình dìu mình, sao lại đổi thành cậu ấy vậy. Vậy tức là mấy chuyện mất mặt bản thân mơ hồ nhớ được đều là thật, không phải nằm mơ. Bạch Linh mặt méo xeo, tự muốn đâm bản thân trong lòng mấy cái. Thật là mất mặt quá mà! Rồi còn lâm bầm lung tung cái gì nữa chứ, aida... Mất có chút liếc về phía Hải Đăng, thấy mặt cậu ấy vẫn bình thản như vậy. Bạch Linh vội ưỡn ngực lại.

- Tôi không nhớ gì cả, không mất mặt.- Bản thân tự nói ra cũng thật tự thấy xấu hổ cho mình trong lòng.

- Được rồi, đừng trêu cậu ấy nữa, chuẩn bị đến chúng ta lên kia.- Đức Bình nhắc cả bọn.

Bạch Linh lập tức nhìn Đức Bình với ánh mắt khinh bỉ, bỏ rơi anh em. Đức Bình nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Bạch Linh giờ tay nắm đầm, tỏ vẻ hung hăng như muốn đâm Đức Bình, Đức Bình cũng giả vờ làm chương đồ lại trêu chọc Bạch Linh.

Năm người đầu 4 trận vòng tròn cả thấy, tính theo điểm thì chính là đội giành quán quân. Cả bọn đập tay ăn mừng rồi bước ra nhận thưởng. Khả Tiên vội chạy lại, giờ ngón tay cái tỏ vẻ cậu là số 1 với Bạch Linh. Bạch Linh cũng không khách khí làm mặt hề với Khả Tiên, giờ ngón trỏ ra chạm vào ngón trỏ của Khả Tiên ăn mừng. Hai người khoác vai nhau ưỡn ngực vừa đi vừa nói lung tung.

- Cậu thi đấu không biết, vừa rồi ở dưới có một tiểu soái ca, ực, thật làm người ta thấy muốn chiếm dụng mà.- Khả Tiên không chút giữ hình tượng, khua tay múa chân với Bạch Linh.

- Thật hả? Tiếc vậy, có chụp được lại hình không?- Bạch Linh liến thoắng.

- Đương nhiên là định chụp rồi, nhưng vừa giờ máy lên thì người ta quay lại, thất thần không dám chụp nữa.- Khả Tiên vừa nói vừa cười hắc hắc

Hai người cứ vừa đi vừa cười rôm rả, miệng nói không ngừng. Bốn người đi đằng sau chỉ biết lắc đầu mặc kệ, náo nhiệt một chút cũng không tệ, dù sao bọn họ cũng thắng mà. Bỗng đằng sau có tiếng nói vang lên.

- Bạch Linh, là cậu đúng không?- Một giọng nam trầm cất lên.

Trái tim Bạch Linh đánh thồm một cái. Giọng nói này, là cậu ấy, Hồng Nam. Bạch Linh biết rõ, vốn bản thân đã không còn gì với cậu ấy, đã nghĩ tới việc gặp lại sẽ chào hỏi như bình thường và coi nhau như những người bạn cấp 3 bình thường, nhưng thực sự, vào thời khắc này, khi cậu ấy gọi tên bản thân, Bạch Linh lại thấy vô cùng khó chịu, vô cùng muốn đi thẳng. Có lẽ có những khúc mắc trong lòng, vốn vẫn còn như tơ vương rối rắm, chưa thể gỡ bỏ một cách sạch sẽ.

- Đúng là cậu thật rồi.- Hồng Nam vừa nói vừa chạy lại chỗ Bạch Linh.- Lâu rồi không gặp, nhìn cậu vẫn như trước nhì.

Hồng Nam vừa cười niềm nở vừa nói. Bạch Linh nhất thời chôn chân, không biết bản thân nên làm gì. Năm người còn lại cũng tro mắt nhìn nhau, sau đó nhìn hai người. Hải Duy không biết gì còn hòa vào tuyền.

- Bạch Linh, giấu hơi kĩ đó nhé. Thế mà bọn này cứ tưởng không có bóng nam nhân nào bên cạnh cậu chứ.

Cả bọn liền hòa thêm vào cười cười đẩy Bạch Linh. Chỉ có Hải Đăng là đứng đó, hết nhìn Bạch Linh rồi lại quay sang nhìn người con trai kia, sau đó lại quay ra nhìn Bạch Linh.

- Hiểu lầm rồi, chúng tôi là bạn cấp 3. Lâu rồi chưa gặp lại.- Hồng Nam vội nói.

Cả bọn “à” lên nhưng ánh mắt vẫn không ngừng trêu chọc.

- Không phải bạn, đã từng thôi.- Bạch Linh cất giọng, không trầm không bổng, không to không nhỏ.

Mọi người liền im lặng.

- Kể cả là như vậy, thì đi cafe với tớ một chút cũng được chứ.- Hồng Nam cười cười.

Biểu cảm cau có của Bạch Linh vào mắt mấy người họ liền trề nên trề con một cách quá lố. Cảm giác như dận gối vu vơ vậy.

- Cậu có tính cách như vậy từ bao giờ vậy, làm tôi sồn cả da gà đây nè.- Hải Duy làm bộ sờ tay để làm không khí vui vẻ hơn.- Đi với cậu ấy một chút đi, bọn tôi chờ cậu về ăn mừng.

- Ừm, về sớm chút, sáng mai chúng ta còn phải về trường sớm để cho kịp tiết.- Đức Bình nhắc nhở.

Bạch Linh lý trí vốn bảo không đi, nhưng bản thân lại muốn đi xem Hồng Nam định làm gì.

Hiuhiu, cầu like cầu bò phiếu để tui có động lực viết tiếp các bạn ơi ời T.T

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Meo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ở quán cafe gần chỗ thi đấu.

Bạch Linh khuấy khuấy cốc nước trước mặt, quý tha ma bất thế nào mà theo Hồng Nam tới đây. Mắt Bạch Linh nhìn vào mông lưng, có chút né tránh nhìn trực diện với Hồng Nam.

- Cậu dạo này thế nào?- Hồng Nam lên tiếng.

Bạch Linh hơi trùng lại. Cậu ấy có thể hỏi tình bơ một cách như thế sao? Sau tất cả những gì cậu ấy đã làm? Bạch Linh có một chút ngại ở họng không nói lên lời.

- Nhớ lại thì, hồi cấp 3 vui thật nhì, có vài chuyện nghĩ lại thấy trẻ con thật đấy.- Hồng Nam cầm cốc cafe lên xoay xoay.- Không nghĩ lại gặp cậu ở đây. Hôm qua tớ đã thấy đáng cậu quen quen rồi, không ngờ đúng là cậu thật. Tớ có nhiều thứ muốn nói với cậu lắm.

Bạch Linh không nói gì, tay cũng không khuấy cốc nước nữa.

- Cậu vẫn theo ngành IT đúng không, đội của cậu đến từ trường đại học X nhì, cũng không tệ. Ngày trước cậu nói nhiều lắm mà, giờ sao lại ít nói thế.- Hồng Nam cười cười.

Bạch Linh dừng hoàn toàn động tác, nhìn thẳng vào Hồng Nam.

- Mà... À không, cậu nghĩ chúng ta có gì để nói lại với nhau à?- Bạch Linh nói.- Có thể cậu không biết, nhưng tôi lại không mong gặp lại cậu một chút nào cả, không một chút nào. Cậu cư xử tỏ ra thân thiện thế này, thì chỉ làm mọi thứ buồn cười hơn. Phải, tôi là một đứa trẻ con, vì thế tôi không thấy những việc xảy ra là chuyện trẻ con, tôi thấy những chuyện ấy khiến bản thân lúc nào nghĩ lại cũng như phát điên lên, muốn tránh xa, càng xa cậu càng tốt. Chúng ta là mối quan hệ nếu thấy nhau thì nên tránh đi như chưa quen biết chứ? Đừng tỏ ra thân thiện, tôi thấy rất giả dối, cũng rất khó chịu, cũng tự thấy như đang bị ai đó thương hại, giống lũ cún con đáng thương bị bỏ rơi ngoài đường vậy.

Bạch Linh nói một tràng dài, lúc trước cũng không ít lần tưởng tượng bản thân gặp lại cậu ấy sẽ thế nào, sẽ nói gì. Chỉ là, chỉ là bản thân rất tức giận, rất muốn hét lên vào mặt cậu ấy, muốn cậu ấy phải chịu tổn thương, như vậy có lẽ bản thân sẽ bớt đau lòng và thấy mình ngầu hơn chút. Cả mặt Bạch Linh đều đỏ lên nóng ran, người có chút run run không kiềm chế được.

- Cậu... Trước đây cậu hay xưng hô mày tao với tớ cơ mà. Như thế này, thực sự khiến người khác có chút khó xử.- Hồng Nam cảm giác vô cùng bình tĩnh, vẫn mỉm cười nói với Bạch Linh.

- Cậu, còn nói được câu như thế sao?- Bạch Linh có chút tức cười.- Vậy thì tránh xa tôi ra, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ tiếp tục làm bạn với cậu cả. Cái sự tỏ ra tử tế của cậu, khiến tôi thấy buồn cười lắm. Cậu nghĩ rằng, tôi thực sự không có cảm xúc à. Cậu nghĩ gì, cậu nói gì, tôi đều biết cả rồi.

Có cái gì đó như ngại lại ở nơi cổ họng. Những kí ức ấy lại như dao găm, một lần nữa xoáy sâu vào trong trái tim Bạch Linh.

Nói xong Bạch Linh đứng phắt dậy, dứt khoát đi ra ngoài cửa, bỏ lại Hồng Nam có chút trầm ngâm ngồi đó. Bước ra ngoài, sự kiềm chế của bản thân đã đạt tới giới hạn, nước mắt cứ thế trào ra, cảm giác tủi thân đến cực độ.

Việc gì phải khóc chứ, Bạch Linh vừa nghĩ vừa lấy tay quệt nước mắt, cậu ta nghĩ cậu ta là ai chứ. Bạch Linh ngửa mặt lên trời để nước mắt không rơi xuống nữa. Trong phim thì thường đến cảnh này trời sẽ mưa như trút để thêm phần thương cảm cho nữ chính- Bạch Linh nghĩ. Ông trời, ông thử mưa cho tôi xem, tôi không tin bản thân lại đen đui như vậy. Vừa dứt suy nghĩ, Bạch Linh liền đập một phát vào phía người đằng trước, ngã nhào xuống, tay và chân đều thấy xước.

- Muốn chết à em gái?- Một người đàn ông cao to hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Linh.

- Rõ ràng là anh tự dưng đứng lại mà.- Bạch Linh cúi gắt đứng dậy.

- Mày thực sự muốn ăn đòn hả, thử con gái xấu xí.- Tên to cao đó vung tay lên định đánh Bạch Linh.

- Anh đánh đi, đánh đi.- Bạch Linh cúi cúi người về phía trước.- Tốt nhất là đánh cho mạnh vào, để tôi còn dễ bề đòi tiền bồi thường, gì chứ bám theo người khác tôi là số một đấy. Nếu anh muốn sau này cuộc sống của anh lúc nào cũng có tôi đòi bồi thường thì cứ đánh đi.

- Mày dám đe dọa tao à.- Tên hung hăng đó giáng một cú bạt tai lớn xuống.

Bạch Linh chắc chắn là hưởng trọn cái tát này rồi thì có một bóng người bước đến đứng trước che cho Bạch Linh, giữ tay tên đó lại. Là Hải Đăng? Bạch Linh ngó người. Không phải, là Hồng Nam. Đúng vậy, sao có thể là cậu ấy- Hải Đăng được chứ.

- Tôi nghĩ làm thế là không nên đâu.- Hồng Nam lên tiếng.- Anh nên dừng lại đi.

Bạch Linh không nhìn rõ mặt Hồng Nam, chỉ thấy tên đó nhìn cậu ta một lúc rồi quay mặt bỏ đi.

Hai người cứ đứng như vậy. Một lúc sau, là Hồng Nam cất lời trước.

- Tớ xin lỗi. Cậu này tớ đã định muốn nói từ rất lâu rồi. Nhưng chỉ là do tớ lúc ấy hèn nhất, không dám đối diện với cậu.

Hồng Nam ngưng một lúc.

- Mọi thứ không như cậu nghĩ đâu, chỉ là lúc ấy tớ thực sự không thích mọi người gán ghép tớ với cậu. Tớ chỉ muốn coi cậu như một người bạn bình thường. Tớ không thích cậu quá tiếp xúc với mình. Tớ biết là cậu thoải mái, nhưng một thằng con trai thì chỉ thích thân mật với người mình thích thôi.

- Ý cậu là, tôi dễ dãi?- Bạch Linh cảm thấy tự buồn cười cho chính mình.

- Hm... tớ chỉ muốn chúng ta là bạn, giúp đỡ nhau, kiểu như vậy.

- Ồ, vậy cậu ấy thì có thể thân mật hả, tôi là bạn thân của cậu, cậu ấy cũng là bạn thân của cậu, nhưng cách đối xử của cậu có phải đã quá khác biệt rồi không?- Bạch Linh cố gằn giọng lại.

- Cậu và cậu ấy không giống.- Hồng Nam cau mày.

Bạch Linh thấy tức cười, quả thật tức cười. Nữ phụ quả nhiên lúc nào cũng sẽ là người nểm trái đắng. Còn tưởng người ta quan tâm mình gì chứ, đúng là chiết tiết thật.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Bạch Linh mặt không một biểu cảm, có chút mệt mỏi.

- Hoá ra là không giống.- Bạch Linh nói ra câu này, không biết là tự nói cho mình nghe hay nói cho Hồng Nam nghe.

- Tớ luôn coi cậu là bạn, còn cậu ấy, có lẽ là tri kỉ mà như người ta nói triệu người mới gặp được một người. Tớ thực sự thấy rất thoải mái khi ở cạnh cậu ấy.

- Ý cậu là, chỉ mình tôi coi cậu là bạn thân, còn cậu căn bản là thấy chán ghét tôi luôn làm phiền cậu?

- Không phải, tớ không có ý đó. Tớ chỉ là muốn bình thường làm bạn với cậu, như những người bạn khác trong lớp vậy. Chỉ tại lúc đó còn nhỏ, nên đã không nói rõ được. Tớ cũng sợ nói ra như thế, sẽ khiến cậu bị tổn thương lòng tự trọng. Vì vậy...

- Vì vậy, cậu có lập tôi với mọi người trong nhóm? Vì vậy, cậu chưa một lần tìm hiểu xem tôi thấy như thế nào? Vì vậy, cậu vẫn có thể ăn ngon ngủ yên, thoải mái hưởng thụ tình bạn tri kỉ kia đúng không?

- Tớ...

- Là tôi ngu ngốc, luôn coi cậu là người bạn thân nhất của mình, cũng nghĩ cậu nghĩ như vậy. Ha, hoá ra chỉ là mình tôi ảo tưởng.

“Cũng là vì như vậy, nghĩ cậu là người bạn thân nhất của mình, nên không dám nói ra tình cảm mong manh dễ vỡ kia.”- Bạch Linh tự nhủ.

- Tại cậu luôn làm tớ có cảm giác cậu thích tớ vậy, còn tớ thì không thích cậu. Nhưng thực sự, tớ không hề cố ý muốn làm cậu tổn thương.- Hồng Nam cau mày.

Bạch Linh lặng đi không biết nói gì, vì cậu ấy nói trúng tim đen của cô. Thật xấu hổ và mất mặt chết đi được. Bản thân ngốc nghếch thích người ta, còn tạo thành phiền não cho người ta... Cũng chỉ biết lấy cái danh bạn thân để tri trích người ta, người hèn nhất thực sự, là Bạch Linh mới đúng. Nhưng làm sao có thể nói ra câu “tớ thích cậu” được chứ, làm sao có thể nói được đây.

- Tôi hiểu rồi, dù sao tôi vốn cũng chẳng có ý nghĩa gì với cậu.- Bạch Linh cúi đầu, nói như một cái máy.- Có lẽ, có lẽ là do tôi quá ảo tưởng thôi, cũng là do tôi tạo ra gánh nặng cho cậu khiến cậu không thoải mái. Giờ cậu có thể thoải mái rồi đấy. Không cần phải cảm thấy gì cả, cứ đơn giản là cho qua hết đi, tôi cũng không muốn nhớ tới, cậu cũng quên đi. Sau này gặp lại thì xã giao chào nhau một cái.

- Chẳng phải vì sợ như vậy, nên tớ mới không nói gì sao...- Hồng Nam khẽ nói- Vì tớ biết cậu là một người bạn tốt, cũng là một người mạnh mẽ, tớ nghĩ cậu có thể làm được mọi thứ, có thể tự vượt qua tất cả, không yếu đuối giống tớ.

Bạch Linh chợt muốn tự cười cho chính mình. Cậu ấy nghĩ bản thân Bạch Linh có thể mạnh mẽ chịu tổn thương mà không hề trầy xước một chút gì sao. Có phải là do bản thân luôn thích tỏ vẻ mạnh mẽ, nên ai cũng thấy bản thân có thể chịu mọi thứ. Nếu như Bạch Linh biết tỏ ra yếu đuối một chút, như vậy mọi chuyện có phải sẽ khác rồi không?

- Cậu, không biết hết về tôi đâu. Vì vậy đừng nói gì nữa, dừng ở đây thôi. Chẳng có ai muốn mình phải chịu tổn thương cả, vì vậy đừng nói như thể đang nghĩ cho tôi vậy, làm ơn dừng lại đi.- Giọng Bạch Linh run run, đôi mắt có chút bị thương cho chính mình.

- Cậu, đừng đau lòng vì tớ nữa... Tớ...

- Ai đau lòng vì cậu?- Bạch Linh thực sự thấy khó thở, cả người giãn run lên hết vào mặt Hồng Nam.- Tôi không có đau lòng một chút nào hết, tôi là tự thấy tiếc nuối cho bản thân vì sao vẫn chưa quên được người bạn tôi như cậu thôi. Đừng nghĩ cái gì cũng như thể cậu hiểu rõ tôi như thể được không, thật nực cười.

Ai bảo chính mình lại đơn phương người ta? Ai bảo chính mình ảo tưởng ra những thứ người ta đối đáp chỉ là lịch sự mà bản thân lại nghĩ là mình quan trọng với đối phương? Ai bảo bản thân luôn tỏ ra cứng rắn, luôn che giấu đi cảm xúc của mình, lấy cái danh phận bạn thân để ở cạnh người ta? Đã vậy còn trở thành gánh nặng, phiền phức cho người ta nữa....

Mắt Bạch Linh đỏ hoe, nước mắt cố kìm lại. Chỉ sợ nếu như bản thân tiếp tục nói thì nước mắt sẽ không ngừng rơi xuống, khiến bản thân lại một lần nữa mất mặt trước con người này.

Bỗng nhiên có một chiếc áo khoác trùm lên đầu Bạch Linh. Mùi thơm quen thuộc xộc vào mũi. Nước mắt không kìm nén nữa rơi xuống.

- Áo bẩn rồi, giặt hộ tôi- Hải Đăng lên tiếng.

Vốn bản thân cũng không biết vì sao mà lại có cảm giác lạ lạ, đi theo Bạch Linh tới đây, vừa nãy thấy Bạch Linh đi ra đã định quay đầu về rồi thì thấy một màn như vậy. Bản thân liền ngồi lại ở ghế đá khuất gần đó, vừa vận nghe được câu chuyện.

Bạch Linh ngơ ngác, giọng nói đó, rõ ràng là của Hải Đăng, sao cậu ấy lại ở đây, lại còn giặt áo nữa là sao???

- Cậu là Hải Đăng đúng không, là át chủ bài của đội cậu ấy nhì, tôi là Hồng Nam, chắc cậu cũng biết rồi.- Hồng Nam nói.

- Tôi biết.- Hải Đăng đáp.

- Cậu đây là...

- Đến giờ về rồi, mọi người của đội bảo tôi đi đón cô ấy.- Hải Đăng đáp, rồi quay sang Bạch Linh.- Đi thôi.

- Tôi có xe, để tôi đưa 2 người về.- Hồng Nam nói.

- Không cần, đội tôi không cần anh quản.

Hồng Nam hơi sững lại, cảm giác như người trước mặt không được thiện cảm với mình cho lắm.

Bạch Linh ngơ ngác, bỏ cái áo trên đầu xuống, nhìn Hải Đăng khó hiểu, sau đó cũng liền đi theo Hải Đăng thật nhanh để tránh mặt Hồng Nam.

Bạch Linh khập khiễng đi theo Hải Đăng, vì bận tức giận nên không để ý, vừa nãy ngã xuống khá mạnh, chân va phải đầu gối, bị trầy khá lớn, còn đang chảy máu. Tuy vậy cũng yên lặng đi theo Hải Đăng, không dám ho he gì, tìm có chút đập nhanh. Bỗng Hải Đăng dừng lại, Bạch Linh suýt chút nữa lại đập mặt trúng lưng Hải Đăng.

Cậu ấy cúi xuống, lấy cái áo trên tay Bạch Linh, lau vết máu trên chân Bạch Linh đi.

- Cô bị ngu người bẩm sinh hay là ngu người tạm thời thế?- Hải Đăng nói.- Bị đau cũng không biết lên tiếng? Cái tính nói nhiều thường ngày đâu rồi?

- Không muốn làm bạch liên hoa, vừa nãy đủ mất mặt rồi.- Bạch Linh chán nản nói.

- Áo này lau tạm thôi, không được sạch, ít nhất nhìn đỡ thâm, về tự khử trùng đi.- Hải Đăng nói.

- Anh... có thấy tôi phiền không?- Bạch Linh đột nhiên hỏi.

- ... phiền, gánh tạ như cô, không phiền mới lạ.

Bạch Linh chợt thấy buồn cười, cũng thấy tâm trạng tốt hơn. Đạo này Hải Đăng có vẻ nói nhiều hơn với mình rồi, như vậy có được coi là mất cái này được cái kia không?

- Chân tôi đau quá, cõng tôi với.- Bạch Linh nói.

- Bị điên hả, không rành.- Hải Đăng mặt đen xì nói với Bạch Linh.

Bạch Linh bĩu môi, làm bộ người anh em tệ bạc với Hải Đăng. Hải Đăng quay đi, mặc kệ biểu cảm ấy. Một lúc sau thì chợt hỏi.

- Muốn ăn kem không?

Bạch Linh sững ra một chút rồi gật đầu. Sau đó chờ Hải Đăng mua hai cây kem lại, cảm giác vô cùng lạ lùng, lại mát lạnh. Thật không thể tin được, người con trai mình thích đang mua kem cho mình ăn ư? Bạch Linh vừa đi khập khiễng vừa ăn kem, vừa suy nghĩ mà cũng vừa phấn khích trong lòng. Ông trời ơi, thật không tin được mà. Bạch Linh vui sướng nhảy nhót trong lòng, mọi cảm giác đau buồn chợt không thấy đâu nữa, chỉ còn lại lâng lâng hạnh phúc.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Bạch Linh và Hải Đăng ngồi xe buýt về nhà nghỉ đã chấp chôn tối. Mọi người đều đang ở dưới chờ hai người về đi ăn mừng. Vì nơi này gần biển, nên cả bọn quyết định mua một ít đồ ra biển ngồi nhậu.

- Wow, là biển kia.- Khả Tiên hưng phấn nói.- Lần đầu tôi được đi biển với bạn thế này đấy.

- Mát thật đấy.- Bạch Linh vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Khả Tiên.

Bọn Đức Bình thì đang trải khăn và mang đồ ra. Sau đó cả bọn ngồi lại ăn mừng.

- Chúc mừng thành công của chúng ta ngày hôm nay, mong rằng chúng ta có thể đấu giải lớn hơn nữa.- Hải Duy hô hào

Cả bọn cảm xúc lên, Bạch Linh và Khả Tiên bị bất uống nước ngọt. Cả lũ hát hò rồi làm loạn một góc, đốt lửa đu loại.

Thanh xuân quả nhiên tươi đẹp, có một nhóm bạn thế này thật tốt, Bạch Linh nghĩ. Cuộc sống cứ thế này thì thật tốt biết bao.

- Cả bọn say rồi, để tôi đi mua ít thuốc giải rượu.- Hải Đăng nói.

- Anh cũng uống mà, để tôi đi cho.- Bạch Linh vội đứng dậy.

- Hai người đi cùng nhau luôn đi.- Khả Tiên tinh ý nói.

- Như thế hơi...- Bạch Linh khó nói.

Khả Tiên nháy mắt với Bạch Linh, Bạch Linh hiểu ý, vội lúi lúi kéo kéo Hải Đăng đi mua thuốc giải rượu.

Hai người đi trên đường, gió táp vào mặt lạnh lạnh mà sáng khoái. Hải Đăng vốn vẫn như vậy, luôn im lặng không nói gì.

- Anh, đã từng thích ai chưa?- Bạch Linh hỏi.

- ... Tôi không có ý định yêu đương.- Hải Đăng nói.- Tôi thấy một mình tốt hơn nhiều.

- Thế sau này anh không định lấy vợ à?

- Không.

- Vậy bố mẹ anh bắt thì sao?

- Thì chắc phải suy nghĩ lại?

- Xi.- Bạch Linh bĩu môi.Sau đó trầm lặng một lúc rồi nói.- Tôi từng rất thích một người.

- Ừm.

- Nhưng cậu ấy không thích tôi, thậm chí là còn từng rất ghét tôi nữa. Cậu ấy nói cậu ấy ghét bị gán ghép với tôi. Tôi không dám nói cho cậu ấy biết là tôi thích cậu ấy.

- Cô có vẻ dễ thích ai đó nhỉ.- Hải Đăng nói.

- Đâu có, cậu ấy là tình đầu của tôi, tình đầu tôi đơn phương suốt 2 năm. Mặc dù là đơn phương, nhưng cũng trải qua nhiều khúc mắc cảm xúc đáng nhớ.- Bạch Linh cười mỉm.- Chúng tôi từng là bạn thân, cũng từng đi thi cùng nhau. Tôi vẫn còn nhớ lần ấy là vào đúng sinh nhật của mình.

Hải Đăng im lặng không nói gì.

- Anh biết không, sinh nhật tôi là vào mùa đông, tôi rất thích ăn kem vào sinh nhật mình. Cảm giác ăn kem vào mùa đông thực sự rất tuyệt. Trước đây, chúng tôi có cãi nhau to, dù vậy tôi vẫn luôn mong chờ cậu ấy có thể đón sinh nhật cùng mình, chúc mừng sinh nhật tôi, kể cả là với tư cách là một người bạn.

- Tôi... đã rất mong chờ cậu ấy sẽ biết tôi thích ăn kem và mua cho mình, ngốc nhỉ! Nhưng tôi đã thực sự mong như vậy, nhưng cậu ấy thì lại rất bình thường, không có một chút mây gì để ý đến cả... Cũng phải, tôi cũng đâu phải người quan trọng với cậu ấy.- Bạch Linh cụp mắt xuống.- Chỉ là sau sinh nhật tôi vài ngày là sinh nhật của tri kỉ của cậu ấy, tôi thấy cậu ấy mua một túi kem cho người ta, thấy cậu ấy cùng đón sinh nhật với người ta, chăm sóc người ta như báu vật vậy. Tôi cũng đâu cần nhiều, chỉ cần một câu “chúc mừng sinh nhật” thôi cũng được, nhưng tôi chưa bao giờ nghe được cả. Rồi dần dần nhóm chúng tôi chơi cùng cũng xa lánh tôi. Thảm nhỉ...

- Hmm.

- Sau đó tôi vô tình nghe được cậu ấy nói chuyện với bạn, nói rằng rất ghét tôi, có cho tiền cũng không muốn làm lành với tôi, cậu ấy ghét mọi người gán ghép tôi với cậu ấy. Cậu ấy nói rằng thấy khó chịu khi tôi tỏ ra thân mật với cậu ấy. Thế nhưng cậu ấy chưa bao giờ nói thẳng với tôi cả, vẫn khiến tôi ảo tưởng rằng cậu ấy cũng coi tôi là bạn thân, khiến tôi nghĩ rằng mình cũng quan trọng với cậu ấy.

- Ngày hôm ấy trời mưa rất to, rất lạnh, tôi chạy bộ quanh sân vận động, tôi đếm đúng 2702 bước chân rồi dừng lại. Sau hôm đấy tôi cũng ốm nặng một trận, toàn người rất mệt, nhưng lại thấy thoải mái hơn vì sẽ không nghĩ tới cậu ấy nữa. Tôi quyết định sẽ hoàn toàn chấm dứt tình cảm với cậu ấy. Tôi nghĩ không nên ngu ngốc theo đuổi những thứ xa vời như vậy nữa. Năm lớp 12, chúng tôi cũng bị xếp lại chỗ, tôi cũng chơi với một nhóm bạn nữ tốt bụng khác, từ đó dần tưởng quên được hết. Thế nhưng hôm trước gặp lại vẫn chóng mặt như vậy, đau lòng như vậy, mọi cảm giác trong chiều mưa hôm ấy như lại ùa về vậy, khó thở và choáng váng...

Hải Đăng vẫn bước bên cạnh Bạch Linh, không nói gì, chỉ trầm lặng một lát.

- Nhưng bây giờ thật tốt, gặp được những người bạn như các anh. Mọi người đều rất tốt với tôi, đều khiến tôi cảm thấy an tâm. Nhất là anh, đã nghe tôi nói nhiều như vậy. Cảm ơn nhé.- Bạch Linh mỉm cười.

Hải Đăng buồn cười, thấy con người trước mặt thật kì lạ. Vừa rồi nói chuyện còn buồn thảm như vậy, mà giờ lại cười tươi roi rói được. Chỉ là bất giác thấy nụ cười ấy có chút lộng lẫy.

Sau đó Bạch Linh nói đủ chuyện trên trời dưới đất, cả những lần có vô tình gặp Hải Đăng ở trường cấp 3, rôm rả khắp cả đường đi. Lúc cả bọn đi về cũng đã khá muộn, ai cũng đã mệt và lần ra ngủ, chỉ có ánh trăng sáng đêm nay là soi rõ đường cho bọn họ. Con đường thanh xuân cùng nhau bước đi, cùng nhau chinh phục mọi thứ.

Người ta nói tình đầu thường đẹp nhưng không bền lâu. Nhưng dù nó có mang đến dư vị gì thì đều là một trải nghiệm để con người trưởng thành hơn. Mọi đau khổ lúc đó, mọi tình cảm đơn thuần lúc đó, đều là thứ khiến bản thân ngày càng tốt đẹp hơn.

Bạch Linh vừa ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa xe, vừa mỉm cười. Sau đó lại nhìn mọi người trong xe, thầm thấy cảm ơn vì đã để bản thân gặp được họ.

Hải Duy thấy Bạch Linh trầm ngâm thì lại ngêu ngao trên chộc, sau đó cả bọn lại cười ầm ĩ.

Đúng vậy, thanh xuân này là để cố gắng, là để nhiệt huyết, là để sát cánh với anh em. Hôm nay thật đẹp, thật ấm áp. Không còn lạnh lẽo, không còn cô đơn nữa... Mọi chuyện đã qua rồi thì nên để nó thành kí ức, hiện tại và tương lai mới là quan trọng. Bạch Linh tự nhủ, tự nói với chính mình.

Quãng thời gian khó khăn trong cuộc đời ai cũng phải trải qua, có người may mắn có bạn đồng hành, có người sẽ phải tự mình bước qua, dù vậy, dù thế nào thì cũng hãy tự tin vào chính bản thân mình, tự tạo giới hạn cho mình chứ không phải dựa vào lời người khác.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vài ngày sau, ở trường của Bạch Linh có tổ chức lễ hội, các lớp đều tất bật chuẩn bị để mở những sạp đồ ăn và hoạt động văn nghệ.

Lớp Bạch Linh mở một sạp đồ nướng và nước uống. Riêng Bạch Linh được giao cho mặc một bộ đồ thú nhồi bông chạy loăng quăng thu hút mọi người, nóng muốn chết.

Bọn Đức Bình và Hải Duy đã không thương tiếc lại còn trên chộc chụp ảnh lúc Bạch Linh đang ngồi thờ hồng hộc.

Dù khá bận nhưng Bạch Linh vẫn luôn theo dõi theo lớp Hải Đăng xem làm gì. Hoá ra là đấu PK game. Có lẽ do lớp đó có Hải Đăng và Hữu Triết có nhan sắc quá tuyệt vời nên thu hút rất nhiều fan nữ, các chị gái đều quây lại hết bên đó. Đồ háo sắc, Bạch Linh tự nhủ, dám tiếp cận phi công của mình.

Bên lớp Bạch Linh cũng khá đông, vì có Đức Bình và Hải Duy bày đặt tỏ vẻ cool ngầu các thứ nên cũng được các bạn nữ hâm mộ không kém. Chỉ có Bạch Linh cau có vì bị hai tên kia chơi xỏ, cho mặc bộ đồ thú bông này, lại còn phải nhảy múa chạy lung tung phát tờ quảng cáo nữa.

Cuối cùng cũng nghỉ trưa, Bạch Linh cầm chai nước, vui vẻ định sang lớp Hải Đăng đưa cho cậu ấy. Hải Đăng cũng đang ngồi nghỉ, có vẻ cũng khá mệt. Bạch Linh cầm chai nước, đang định tung tăng chạy đến thì chợt có một cô bé khác lại gần chỗ Hải Đăng, đưa chai nước khác cho cậu ấy. Hải Đăng hình như nói cảm ơn rồi nhận lấy chai nước.

Àu men, vẫn biết là cậu ấy thu hút con gái, nhưng thế này thì lấy đâu ra cơ hội tiếp cận cậu ấy đây!!! Cô bé kia nhìn vô cùng dễ thương, mái tóc hạt dẻ xoăn xoăn nhẹ bồng bênh, lại còn mặc bộ váy màu hồng nhạt cute nữa. Bạch Linh mặt méo xẹo, nhìn xuống người mình mặc bộ thú bông to lớn, mồ hôi thì nhễ nhại, nhìn lồi thối lếch thếch như bụi đời vậy...

Bạch Linh núp lại sau tường, lén nhìn hai người. Không biết họ nói gì, thấy cô bé ấy ngồi xuống cạnh Hải Đăng, rồi Hải Đăng cũng mỉm cười. Đáng ghét, đáng ghét mà. Bản thân đã già hơn cậu ấy, bây giờ lại còn có một tiểu thục tươi dễ thương như thế làm tình địch, làm sao thắng nổi đây. Bạch Linh đau khổ khóc không ra nước mắt. Mà nhìn cô bé này lạ lạ, trước đây xuống lớp cậu ấy cũng chưa từng thấy, là sinh viên trường khác đến lễ hội à?

Bạch Linh uể oải đang định quay lại lớp thì chân bỗng đụng phải thanh sắt dựng lều ở đó, tạo ra tiếng động lớn. Đang định ôm cái chân đau chuẩn lẹ thì đã thấy Hải Đăng đi ra.

- Bạch Linh? Sao cô ở đây?- Hải Đăng hỏi.

- Hê hê...hê hê, tôi đi, đi tìm chỗ mua đồ ăn.- Bạch Linh nói lung tung.

- Đồ ăn? Không phải lớp cô bán đồ ăn hả?- Hải Đăng khó hiểu.

- À...- Bạch Linh nhất thời không biết nói gì.

- Muốn ăn cơm cùng không?- Hải Đăng chỉ chỉ về phía cô bé đang ngồi.

- Không cần, không cần. Tôi không làm phiền hai người. Ai lại đi phá đôi uyên ương chứ. Haha.- Ngoài miệng thì nói vậy nhưng Bạch Linh chỉ muốn lao vào đá cô bé kia ra, để cùng ngồi ăn với Hải Đăng.

- Uyên ương?- Hải Đăng thấy hơi khó hiểu.- Ừm, vậy thôi. À, bộ đồ này nhìn cũng hợp với cô đấy, nhìn khá funny.

Cậu ấy nhếch mép cười cười trên chộc. Bạch Linh không biết nên vui hay nên buồn nữa. Cậu ấy cũng không phủ nhận, không phải là thích cô bé ấy rồi chứ. Một tiếng sét như đánh ngang tai Bạch Linh...

Thế này là còn chưa kịp nảy nở thì tình yêu này đã tàn rồi sao. Bạch Linh chán nản, quay lưng đi về trại. Bỗng Hải Đăng chạy theo, trên tay cầm một cái khăn.

- Lau mồ hôi đi.- Hải Đăng nói rồi vắt cái khăn lên đầu Bạch Linh.

- Này, đừng có cậy cao mà toàn vắt đồ lên đầu tôi thế.- Bạch Linh chu mỏ lên nói.

- Vậy có lấy không?

- Có.- Bạch Linh bị hớ, lờ mờ nhận luôn.

Hải Đăng lại nhếch mép cười cười. Bạch Linh trong lòng tự dấm mình mấy cái. Phải giữ giá chứ, thế này thật mất mặt, liêm sỉ đâu rồi.

- Tối nay có văn nghệ với hội chợ trong lễ hội, cả bọn tập hợp chứ?- Bạch Linh hỏi.

- Cũng được.

- Oke, vậy không gặp không về.- Bạch Linh cười tươi rồi quay gót nhảy chân sáo đi về lớp.

Cả ngày hôm đó đều ồn ào náo nhiệt, đến tối là lúc cả trường quẩy nhạc và đi thăm thú các sạp hàng tối. Các gian đều treo đèn lung linh chiếu sáng cả sân.

Nhóm Bạch Linh cùng Khả Tiên khoác vai nhau đi thăm thú khắp nơi. Buổi sáng là các gian của năm nhất và năm hai, còn đến tối là của các anh chị năm ba và năm bốn. Bạch Linh và Khả Tiên nhìn ngó loanh quanh, ngắm nghía những gian hàng có đồ handmad xinh xắn, tiện thể tia xem có đàn anh nào đẹp trai không.

Bạch Linh ngắm nhìn gian hàng có những móc khoá cute hình nhân vật hoạt hình, tưởng tượng ra việc mình và Hải Đăng dùng móc khoá đôi liền cười một mình như bị khùng.

- Đăng, cậu cũng ở đây à?- Bỗng có một giọng nói trong trẻo vang lên.- Không ngờ là cậu cũng hứng thú với mấy hoạt động này đấy.

Bọn Bạch Linh quay đầu lại. Là cô bé dễ thương lúc sáng. Cô bé ấy đang bám tay Hải Đăng rất thân thiết. Hải Đăng hơi cau mày đầy đầy kéo tay ra.

Trong lòng Bạch Linh có ngọn lửa cháy lấp lấp lấp.

- Chào mọi người, em là Minh Lam, là bạn hàng xóm từ nhỏ của Hải Đăng, cũng là vợ tương lai của cậu ấy.- Cô bé tên Lam ấy cười tươi rồi.

Ngọn lửa trong lòng Bạch Linh bỗng cháy mạnh hơn một chút. Con bé này là gì đây?

- Ghê nha, im im mà giấu người đẹp thế này là không được nha chú em.- Hải Duy lại giờ tính trêu chọc của mình ra.- Em dâu xinh thế này, hôm nay phải mời bia chứ hả?

Hải Duy vỗ vỗ vai Hải Đăng.

- Vớ vẩn, em dâu gì.- Hải Đăng gạt tay Minh Lam ra rồi nói.

Bạch Linh cười hắc hắc đắc ý. Còn tưởng Hải Đăng cũng có ý với cô bé này, xem ra không phải rồi.

- Sớm muộn gì cũng phải mà, hồi bé chẳng phải cậu đồng ý làm chú rể của tớ à?- Minh Lam cười cười rồi bám lại vào tay Hải Đăng.

- Thôi không sao, nếu gặp rồi thì cùng bọn anh đi ăn đi.- Hải Duy nói.

- Được rồi, bạn của Đăng cũng là bạn của bọn này. Đi uống thôi.- Đức Bình nói.

Hai tên đầu heo này, đã không biết giúp bạn thì thôi, lại còn kéo thêm tình địch của bạn đi cùng thế này là thế nào. Bạch Linh ảo não lắc đầu, nếu như một mình phản đối thì cũng không được ổn lắm. Khả Tiên biết Bạch Linh thích Hải Đăng nên huych huych Bạch Linh.

- Cậu không làm gì à?- Khả Tiên dùng mắt trao đổi.

- Chịu thôi, tớ biết làm sao được, người ta lại dễ thương như thế.- Bạch Linh nhún nhún vai, dùng mắt trao đổi lại.

Vậy là cả bọn cùng nhau đi ăn, cùng theo là cô bé xinh xắn kia vẫn đang bám tay Hải Đăng. Bạch Linh chán nản bám vào Khả Tiên. Tự dưng lòi đầu ra một liên hoa thế này....

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cả bọn đến quán quen thuộc ngồi. Hối ra mới biết là cô bé này học lớp khác bọn Hải Đăng, cũng là năm nhất.

- Em là theo Đăng vào trường này đó ạ. Chứ thật ra em cũng không thích IT lắm.- Minh Lam cười cười.

- Ủây, thế này là đang theo đuổi Đăng đó hả.- Hải Duy cười trêu chọc.- Tên này đúng là có phúc không biết hưởng mà.

Cô bé đó ngại ngùng cười, quay sang nhìn Hải Đăng. Bạch Linh nóng mắt nhìn họ liếc mắt đưa tình, trong lòng khó chịu một hồi. Có vẻ mấy tên nam nhân này đều thích cô bé Minh Lam. Cũng phải, ai bảo người ta vừa dễ thương vừa yếu ớt, ai nhìn cũng muốn bảo vệ cơ chứ. Bạch Linh im lặng uống rồi ăn đồ ăn.

Hải Đăng liếc mắt về phía Bạch Linh, chỉ thấy cô cắm cúi vào ăn, đồ ăn còn lem hết quanh miệng. Nhìn đúng là ngốc nghếch. Hải Đăng buồn cười nghĩ.

Bạch Linh ăn quá nhanh, sau đó liền bị nghẹn, Khả Tiên liền đưa cốc nước bên cạnh cho Bạch Linh, bọn Đức Bình thấy thế thì lại liền trêu ghẹo cô là lợn tham ăn. Đầu Bạch Linh xám xịt.

- Cậu là heo đầu thai à? Có ai tranh đồ ăn của cậu đâu.- Hải Duy nhìn Bạch Linh ra hiệu đồ heo.

- Cậu muốn chết hả, kệ tôi.- Bạch Linh vừa nói lại bị sặc.

Khả Tiên thấy vậy liền vỗ vỗ lưng Bạch Linh. Hải Đăng thấy vậy cũng liền đưa cho Bạch Linh khăn ướt, Bạch Linh cảm ơn rồi đón lấy.

- Uống ít thôi.- Hải Đăng nói.

- Kệ tôi, anh là ai mà quản tôi.- Bạch Linh cúi giận lung tung nói.

Hải Đăng hơi sững lại, Bạch Linh cũng biết vừa lỡ lời nhưng vì thế diện nên không biết phải nói gì. Hải Đăng cũng im lặng.

Bạch Linh biết rõ không nên làm vậy, nhưng bản thân thấy cậu ấy thân thiết với người khác thật sự rất khó chịu, thêm bìa vào nữa nên không kiểm soát được lời nói của mình. Bạch Linh lại cúi đầu ngồi ăn, tự nắn chỉnh bản thân mình. Càng buồn càng ăn đầy ắp một miệng, phồng mang tròn mắt...

Cả bọn ăn xong còn lôi kéo nhau tặng hai đi hát. Bạch Linh thấy hơi mệt nên ra ngoài ngồi nghỉ.

Giờ ban đêm hơi lạnh, nhưng thổi vào người cảm giác vô cùng dễ chịu. Vốn Bạch Linh cũng thích tiết trời lạnh, nên cũng khá thích thời tiết này. Bạch Linh giờ tay lên cảm nhận gió, nhắm mắt lại thả mình vào.

- Chị... là Bạch Linh đúng không? - Bỗng có tiếng nói phá tan không gian yên tĩnh.

Bạch Linh quay đầu lại, là Minh Lam. Minh Lam cũng đã hơi ngà ngà say, khuôn mặt ửng đỏ trên làn da vốn trắng như sứ khiến cô bé càng xinh đẹp điểm lệ hơn. Cô bé lại gần ngồi xuống cạnh Bạch Linh.

- Sao chị lại ngồi đây một mình vậy, không vào chơi với mọi người à?

- Hừ, bọn họ không cần chị đâu. - Bạch Linh vẻ mặt có chút giận dỗi giả vờ nói. - Có em với Khả Tiên là được rồi.

Minh Lam hơi im lặng, khuôn mặt xinh đẹp có chút ngại ngùng.

- Chị thích Đăng đúng không? - Cô bé chợt hỏi.

- Há? - Bạch Linh bị nói trúng tim đen hơi giật mình.

- Em cũng thích cậu ấy, em nghĩ là cậu ấy cũng khá thích em, vì vậy em nghĩ chị không nên lãng phí tình cảm, như vậy sẽ tổn thương đấy. - Minh Lam vừa nói vừa cười xinh đẹp.

Bạch Linh nhất thời không biết nói gì.

- Em rất thích cậu ấy, từ nhỏ em đã chơi với cậu ấy rồi, bố mẹ chúng em cũng có quan hệ rất tốt. Em nghĩ chúng em sẽ sớm cưới nhau thôi. - Cô bé cười híp mí. - Cậu ấy giống như người hùng của em vậy!

- Cưới nhau? - Bạch Linh suýt bị nghẹn nước bọt. - Sao... sao em lại nói điều này với chị? - Bạch Linh bấu chặt tay thành nắm đấm nói.

- Cũng không có gì ạ, để chị không hiểu nhầm những hành động của cậu ấy thôi. Dù sao thì cuối cùng cậu ấy cũng là của em mà.

- Chị thích em ấy hay không cũng không phải chuyện của em. Chị nghĩ em không có quyền can thiệp cho lắm. - Bạch Linh nói, tay đã nắm chặt lại run run.

- À, nhưng em nghĩ chị không hợp với cậu ấy đâu, chị vừa lớn hơn cậu ấy, cũng không được nữ tính... cậu ấy thích con gái nữ tính cơ. Mà chị thì bình thường đến tệ hại như vậy... - Minh Lam cười, nhìn Bạch Linh đánh giá.

- Ô, nếu em tự tin như vậy thì thử xem. Đúng là chị thích em ấy, nhưng có làm gì thì cũng là việc của chị. Bảnh bèo như em, hạ thấp người khác như em chị nghĩ mới khiến người khác ghét bỏ đấy. - Bạch Linh đáp trả, có chút tính danh đá nổi lên.

Hừ, hồ không lên tiếng mà lại tưởng mèo à. Dù gì bà đây cũng là đàn chị của cô em. Cứ tưởng cô em ngoan ngoãn còn chơi, chứ thâm sâu coi thường người khác như vậy thì chơi một mình nhé.

- Chị... - Minh Lam cau mặt.

- Không có chuyện gì thì chị đi trước đây. - Bạch Linh đứng dậy nói.

- Chị cứ chờ xem, cuối cùng cậu ấy cũng là của em thôi. Có giỏi thì cứ thử tranh giành với em.

- Ô, sẵn sàng, em vẫn không biết chị là đứa con gái điên thế nào đúng không, chị được mệnh danh là chó điên trong game đấy, mà ngoài đời cũng không khác đâu, cần thận bị chó cắn đấy, cứ từ từ mà tìm hiểu đi nhé.

Bạch Linh một mạch đi thẳng, vào kéo Khả Tiên cùng về. Cũng không phải lần đầu gặp bạch liên hoa như thế này, nhưng có là ai thì cũng không có quyền cười nhạo bản thân mình. Trước đây bản thân ngu ngốc luôn chịu ủy khuất nghĩ rằng mọi chuyện sẽ ổn nhưng Bạch Linh đã rút kinh nghiệm rồi. Bản thân mà không coi trọng mình thì còn ai coi trọng mình nữa. Đúng vậy, có giỏi thì cứ đấu một trận xem, cũng lắm thì bản thân thất bại, cũng sẽ không thích Hải Đăng nữa là được.

Bạch Linh tự vỗ vào mặt mấy cái, phải lấy lại tinh thần, mới có một tý mà đã nản lòng thì làm sao có thể cưa đổ phi công lạnh lùng kia chứ. Đúng vậy, phải cố lên. Muốn gì thì phải đấu tranh đến cùng chứ. Bạch Linh bỗng thấy có tinh thần hơn một chút, thấy quyết tâm muốn trở thành một người quan trọng của Hải Đăng hơn một chút...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Mấy hôm sau lúc rảnh cùng nhau đi luyện tập hay chơi game, bọn Bạch Linh đều thấy cô bé Minh Lam đi theo. Đạo này không biết Đức Bình bận gì, hay thấy cậu ta vắng mặt. Cũng vì thế mà Minh Lam thế chỗ Đức Bình, cùng bọn Bạch Linh luyện tập.

Từ hôm nhớ lời với Hải Đăng, Bạch Linh định bắt chuyện lại mấy lần nhưng đều không biết phải mở lời như thế nào trước. Có lúc định đưa chai nước rồi cười huề cho qua thì chưa kịp đưa Minh Lam đã lại gần rồi đưa nước trước cho cậu ấy. Hoặc chẳng hạn định đưa thêm chút đồ ăn lúc ăn cơm thì Minh Lam cũng đã đồ thẳng tay đồng đồ ăn của mình vào đĩa Hải Đăng, mắt còn liếc liếc trên tức Bạch Linh. Bạch Linh lại ngậm một cục tức trong bụng mà không làm gì được.

Không chỉ vậy, lúc chơi game, Hải Đăng vốn là rừng của nhóm, sẽ hay hỗ trợ chỗ đường của Bạch Linh thì giờ phải liên tục ra đường giữa giúp Minh Lam vì cô bé chơi còn lơ ngơ, chắc mới tập được không lâu.

- Đi sau tôi.- Hải Đăng nói với Minh Lam.- Xuống thấp thôi, chui vào cái lùm nào đấy, nấp đi.

- Oke, Đăng bảo vệ tớ a...- Minh Lam vừa dùng giọng dễ thương vừa nói.

Mặt Bạch Linh đen xì không biết làm gì trước cái cảnh chàng chàng thiếp thiếp này. Lơ đãng không tập trung một hồi liền bị cho lên bảng đếm số.

- Gì vậy Bạch Linh, tôi đã báo cho cậu rồi mà?- Hải Duy đi cùng đường Bạch Linh câu bản lên tiếng.

- Xin lỗi, xin lỗi..

Bạch Linh tiu ngưu định thần lại. Lại bị Minh Lam quay ra nhìn đặc ý. Cái cuộc sống này, Bạch Linh chửi thề trong lòng một cái.

Hải Đăng quay ra nhìn, thấy Bạch Linh cúi cúi đầu lằm nhằm gì đó, sau đó lại quay đi.

Aida, cái đầu heo này, sao tự dưng hôm đấy lại nói linh tinh với cậu ấy như vậy chứ, làm tình cảm không dễ mới tiền triển nhích được một chút giờ lại về con số không.

Đức Bình mấy hôm nay biến mất dạng thì tự dưng quay lại chỗ cả bọn đang luyện tập.

- Công ty game lần trước tổ chức giải đang cần người chụp poster đôi cho một sự kiện game, muốn mời quán quân của trận đấu game lần trước. Ai trong nhóm đi với Bạch Linh đây?- Đức Bình lên tiếng.

- Cậu còn nhận mấy cái này từ khi nào thế?- Hải Duy cười cười trêu ghẹo Đức Bình.

- Lắm lời, đây là nể mặt người ta. Ai đi chụp được, lịch là chủ nhật tuần tới.

- Mặt tôi thế này cũng chụp được hả?- Bạch Linh cười khỏ.

Vốn từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, nhan sắc của Bạch Linh chưa bao giờ được đánh giá cao trong mắt các đồng nam nhi, vì vậy nghe thấy chụp hình đôi có chút cười khỏ.

- Mặc dù nhan sắc cậu có hạn, nhưng người ta cũng chỉ cần là quán quân lần trước thôi. Sẽ không lộ mặt quá nhiều, yên tâm.- Đức Bình nháy nháy mắt trêu tức Bạch Linh.

Mặt Bạch Linh méo sang một bên, có nhất định phải chê bai thẳng nhan sắc của cô như thế không!

- Tôi bận hôm đấy rồi, không đi được nha.- Hải Duy lên tiếng.

- Triết với Đăng thì sao?- Đức Bình quay sang hai người.

- Em... em ngại lắm, em sợ không làm được.- Hữu Triết lúng túng.

- Sao anh không chụp với Bạch Linh?- Hải Đăng nói.

- Anh đây là quản lý, không phải nhân viên để ra mặt nhè.- Đức Bình nói đặc ý.- Vậy Đăng đi chụp với Bạch Linh nhè, chốt 2 người đi.

- Cái gì!- Bạch Linh giật thót.

Hải Đăng im lặng không nói gì. Mặt cũng có chút trầm lắng.

- Đăng không nói gì là đồng ý rồi nhè! Bạch Linh nữa, cổ lên nha, bọn này sẽ đi cổ vũ.- Đức Bình vừa nói vừa quyết định.

- Tôi còn chưa nói gì mà...- Bạch Linh lí nhí nói, trong lòng thì đã đánh trống bum ba la bum vì vui sướng.

- Quyết thế đi, nói nhiều tôi bán cậu sang đội khác bây giờ.- Hải Duy lên tiếng trêu chọc.- Vì cậu mà mấy hôm nay suốt rớt hạng, đi chuộc lỗi đi.

Bạch Linh nắc nức lửa lờm Hải Duy một cái rồi lên nhìn sang Hải Đăng, thấy cậu ấy im im không nói gì, con người này sao lúc nào nhìn cũng đẹp trai như vậy chứ. Bạch Linh tự cười hắc hắc hai tiếng giống lão tù bà háo sắc. Nhưng bên cạnh đây cũng có một ánh mắt nguy hiểm không kém đang nhìn Bạch Linh, là Minh Lam. Mắt cô bé nhìn Bạch Linh đầy thù ý, giờ nắm đấm ra hiệu cứ chờ đấy. Bạch Linh đặc ý hắt hắt đầu, tỏ vẻ của kẻ chiến thắng nhìn lại Minh Lam.

Vì buổi chụp hình mà Bạch Linh vui sướng mấy ngày liền, cảm giác như trong người lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, thứ gì xung quanh cũng trở nên đáng yêu lạ thường. Miệng thì lúc nào cũng nhoẻn ra cười toe toét như bị chơi ngải, đến Khả Tiên cũng thấy phiền với con người đang yêu là Bạch Linh.

- Cậu mà còn hành động như dờ hoi thế này là bọn này đập cậu ra khỏi phòng đấy.- Khả Tiên lên tiếng.

- Cậu nói xem, tớ nên làm gì bây giờ nhì. Phải dưỡng da, còn phải chăm sóc lại tóc nữa...- Nghĩ thôi Bạch Linh đã thấy hồi hộp mong chờ.

- Haizz, con người đang yêu đúng là ngu ngốc mù quáng mà!- Khả Tiên nhún nhún vai thờ dãi một tiếng.

- Kệ cậu, cậu không có mặt ngọt tình yêu như tớ nên gato chứ gì.- Bạch Linh chu mỏ lên nói.

- Tớ mới không thêm ấy, cậu đúng là hết thuốc chữa rồi, mau nhặt cái liềm si của cậu lên mau, thật mất mặt khi có đứa bạn như cậu mà.- Khả Tiên vừa nói vừa trêu chọc Bạch Linh.

- Được rồi, mau xuống giúp bạn cậu đắp mặt nạ nào, tớ không biết dùng cái này...- Bạch Linh cầm cái mặt nạ mà Khả Tiên cho lên nói.

Sau đó hai người rôm rả tâm sự đủ thứ, nói đủ điều của các thiếu nữ tuổi đôi mươi với những mộng mơ đầy màu hồng, đầy tươi trẻ.

Bạch Linh nằm trên giường, nhắm mắt lại, lại tưởng tượng thấy khuôn mặt của Hải Đăng, mỗi cái nhíu mày, mỗi cái cười nhếch mép, rồi lúc cậu ấy tập trung làm gì đó... đều khiến Bạch Linh thấy yêu thích. Đây chính là cái người ta vẫn hay nói là tình yêu đơn phương đúng không ta? Bạch Linh không thể ngừng cười ôm gối lật qua lật lại trong niềm vui nho nhỏ khó tả. Mong là đến lúc ấy cũng có thể làm hoà với cậu ấy luôn. Thế rồi Bạch Linh cũng ngủ thiếp trong một bầu không khí ngập tràn hạnh phúc bao phủ quanh người.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Vì chiều thứ 7 cả bọn không có tiết nên ngoại trừ Khả Tiên với Hải Duy thì đều cùng đoàn đi ra địa điểm ngoại ô để tập rượt trước, đương nhiên là cô bé Minh Lam muốn đu bám nhưng có lẽ là vì với danh phận tiểu thư, lại là con gái nên quý phụ huynh không cho theo bọn Bạch Linh đi qua đêm.

Chỗ bọn Bạch Linh chụp ảnh có là một khu rừng, có vẻ đã được quy hoạch một chút để cho khách quan có thể thăm quan ngắm nghía ở đây.

Bạch Linh và Hải Đăng vào nhân vật game là một đôi uyên ương yêu nhau bị truy sát trong rừng, cùng nhau chống lại một nhóm người ám sát, mặc đồ có chút nửa cổ trang nửa hiện đại, trông khá là đẹp và hoành tráng. Bạch Linh vẫn luôn định nói chuyện với Hải Đăng để làm hoà nhưng khi định mở miệng vẫn không biết nói gì mặc dù đã tập rượt rất nhiều lần trong gương.

Đến chập chờn tối, mọi người nghỉ tạm ăn cơm. Bạch Linh lén lén nấp nấp gần chỗ Hải Đăng ngồi, trên tay cầm hai chai nước và hai hộp cơm. Sau đó cứ lấp ló nhìn ra chỗ cậu ấy.

Hải Đăng đang ngồi nghỉ thì thấy có gì đấy hình như đang nhìn mình, nhìn xung quanh thì thấy Bạch Linh đang thấp thòm ở phía kia, trên tay còn ôm hai hộp cơm với hai chai nước. Bọn Đức Bình với Hữu Triết thì còn đang mãi chạy đi mua chút đồ cá nhân cần thiết. Vì ở chỗ này hơi xa trung tâm nên cũng không có tạp hoá.

Bạch Linh cứ bước lên rồi lại bước xuống, rồi lại đi vòng vòng. Cuối cùng, cô cũng hít một hơi sâu, bước nhanh tới chỗ Hải Đăng.

Đứng trước mặt cậu ấy, động tác cũng đột nhiên cứng đờ, không biết làm gì. Bạch Linh cứ đứng như trời chồng trước mặt cậu ấy, thậm chí mồ hôi hột.

- Ăn...ăn cơm- Bạch Linh lắp bắp đẩy hộp cơm đưa cho Hải Đăng.

Hải Đăng không nói gì, nhận lấy hộp cơm.

- Nước...- Bạch Linh đưa thêm chai nước cho cậu ấy.

- Cảm ơn.- Hải Đăng nói.

- Vậy...- Bạch Linh lúng túng không biết nói gì.- Ăn thôi đi...à chết, ăn chung đi!

Bạch Linh bị hớ tự dấm mình một cái rồi ngồi xuống cạnh Hải Đăng, miệng cười hề hề ngốc nghếch cho đỡ ngượng. Hải Đăng hơi nhú mày, cũng không biết nhú mày vì cái gì.

- Cái đó, anh vẫn giận tôi à.- Bạch Linh mở lời trước.

- Cái đó là cái gì?- Hải Đăng vừa xúc cơm vừa nói không nghe ra cảm xúc.

- Cái đó... cái đó là tôi lỡ lời thôi, tôi rất thích anh quan tâm tới tôi, chỉ tại hôm đó,...- Bạch Linh không biết phải nói gì, câu từ có chút chút sai sai.

Hải Đăng hơi dừng thìa cơm trong 0,001s. Bạch Linh cũng hơi khựng lại, hình như có gì đó sai sai. Bản thân vừa thốt ra cái gì vậy mà ời. Sao cứ nói ra mấy lời kì quặc vậy trời!!! Bạch Linh quay mặt qua, tự muốn dấm mình mấy cái.

- Không phải thế, ý tôi là...- Bạch Linh không biết phải dùng từ nào, vì bản thân đúng là thích như thế.- Ý tôi là đồng đội thì đương nhiên phải quan tâm tới nhau... À không phải, không phải như đồng đội...

Bạch Linh thấy càng nói càng sai sai, quyết định trật tự lại, trong lòng đổ mồ hôi hột một lượt...

Hải Đăng chợt thấy buồn cười, nói cái gì vậy không biết.

- Ai bảo là tôi giận?- Hải Đăng chợt nói.

- Chứ không phải hả, anh còn chẳng thêm nói chuyện lại với tôi...- Bạch Linh lí nhí xúc cơm.

Hải Đăng lại thấy buồn cười, không biết trong đầu cô gái này nghĩ nhiều thứ linh tinh tới mức nào.

- Cô cũng có nói gì với tôi đâu.- Hải Đăng nói.

- Đây là tại, tại tôi nghĩ là anh giận tôi đấy chứ! Lại có Minh Lam suốt ngày ngồi cạnh anh- Bạch Linh hơi cúi cúi đầu chọc chọc đồng com nói.

Hải Đăng lại im lặng ăn cơm, cảm giác có chút dễ chịu hơn mấy hôm trước. Bản thân dạo này cũng thật sự khó hiểu. Tại sao lại hay chú ý tới lời Bạch Linh nói chứ. Hôm trước còn vì câu nói ấy mà cũng tự hỏi mình tại sao lại làm thế. Tại sao lại xen vào mấy chuyện linh tinh của con gái như vậy? Có lẽ dạo này có vấn đề thật rồi!

Bạch Linh cũng yên lặng ngồi ăn cạnh Hải Đăng, vừa ăn vừa nhặt đồng cà rốt xắt nhỏ ra một góc. Từ bé, Bạch Linh vốn rất ghét ăn cà rốt, thấy là thương nhặt ra một góc thành một đồng cam cam ngay ngắn. Khi đó vẫn thường hay bị mẹ mắng vì kén ăn, nhưng vẫn luôn lén mẹ nhặt ra rồi trốn không ăn cà rốt. Bạch Linh nhớ lại, lại thấy có chút buồn cười, dù giờ lớn rồi nhưng có những thứ thành thói quen thì đúng là khó bỏ.

Bạch Linh chợt cười có chút nguy hiểm, đồ đồng cà rốt ấy sang cho Hải Đăng, miệng cười hắc hắc.

- Cô bị bệnh à, sao lại gạt thức ăn thừa của cô sang đây?- Mặt Hải Đăng có chút xám xịt.

- Ăn cà rốt tốt mà, ăn rồi mới mau lớn. Tôi nhường anh đấy chứ, tôi còn chưa động dũa vào mà.- Bạch Linh cười hề hề.

- Không ăn, tôi không cần.- Hải Đăng không thể hiểu nổi con người ngồi cạnh.

Hai người cứ ngồi cãi qua cãi lại như vậy, cuối cùng cũng không biết thế nào Hải Đăng cũng bị Bạch Linh nhét hết đồng cả rớt vào hộp com, khiến đầu có chút đen lại. Nhưng Hải Đăng cũng không cảm thấy ghét thế này, chỉ là nó khá mới lạ, khiến Hải Đăng có chút không thích ứng kịp.

Bạch Linh thì vui vẻ cười, vừa tổng khứ được đồng cả rớt, vừa làm hoà lại được với Hải Đăng, thật tốt.

- Ngày mai cùng cố gắng nhé!- Bạch Linh nói.

- Ừm.-Hải Đăng vẫn đang nhìn mặt nhìn đồng cả rớt kia đáp.

Bạch Linh nhìn lên bầu trời lúc này đã tối hẳn, có lẽ vì ở đây không có nhiều ánh đèn thành phố nên trăng cũng sáng hơn, bầu trời cũng mang lại cảm giác thanh tịnh hơn. Cảm giác bầu trời hôm nay thật đáng yêu, thật đáng để mong chờ vào ngày mai...

Lại nhìn sang Hải Đăng, trong lòng lại thấy thích cậu ấy hơn một chút. Mặc dù cậu ấy ít nói, nhưng lúc ở cạnh sẽ thật rất ấm áp... mái tóc bồng bênh được cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt sáng, cả thân thái tỏ ra lạnh lùng nữa. Tất cả, tất cả đều khiến Bạch Linh đồ gục.

Có lẽ muốn trở thành bạn gái của cậu ấy phải mất nhiều thời gian và công sức lắm, nhưng Bạch Linh vẫn tin dùng tình cảm chân thành có thể lay chuyển được cậu ấy. Bạch Linh tự cười mình, thấy khung cảnh như thế này thật đẹp biết bao, cứ mãi ngồi cạnh nhau như thế này thì tuyệt biết bao...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các bạn độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T....

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Ngày hôm sau mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ, ngoại trừ lúc đầu Bạch Linh và Hải Đăng vẫn còn có chút căng cứng cơ mặt ra thì khung cảnh các thứ đều ổn.

- Hai em cứ tưởng tượng như đang đứng với người yêu mình được không! Kiểu như muốn bảo vệ người yêu mình ấy...- Đạo diễn nói với cả hai.

Bạch Linh và Hải Đăng đều rất tập trung lắng nghe nhưng đều mông lung trong đầu. Tưởng tượng ra người yêu của mình? Vốn mình thích cậu ấy rồi, nhưng chưa nghĩ đến cảnh làm người yêu cậu ấy sẽ như thế nào.... Bạch Linh suy nghĩ liên miên.

- Cứ tưởng tượng ra lúc như tôi hỗ trợ cô chơi game ấy.- Hải Đăng nói rồi vào tư thế chuẩn bị, đứng trước mặt Bạch Linh.

Bạch Linh nhìn bóng dáng người con trai trước mặt. Có một chút gì đấy cô độc mà cũng có một chút gì đấy vững chãi đáng tin tưởng... Đôi vai rộng ấy không biết bao lần Bạch Linh tưởng tượng ra có thể dựa vào. Một thân tiêu sái, đầy sức hút mãnh liệt.

Nếu có thể, thì cứ coi như lần này là cơ hội ông trời ban cho Bạch Linh đi, cơ hội để làm người cùng cậu ấy sát cánh kẻ vai chiến đấu. Bạch Linh cũng tự lấy lại tinh thần, đứng vào tư thế lưng đối lưng với Hải Đăng, chuẩn bị quay một đoạn quảng cáo ngắn cho game.

Mấy cảnh quay sau cũng đỡ cứng và chuẩn xác hơn, khiến Bạch Linh cũng thờ phào.

Đúng lúc quay thì trời có lót phốt mưa nhỏ nhỏ, khiến khung cảnh càng thêm chân thực và tuyệt vời.

Trạng thái của Bạch Linh hôm nay vốn có chút uể oải, có lẽ là do thay đổi thời tiết. Việc quay nhiều lần khiến mồ hôi đổ xuống không ngừng, lại dính thêm mưa vào khiến đầu Bạch Linh thực sự có chút ong ong. Cả người hình như cũng nóng ran khó chịu.

Lúc đạo diễn hô ngừng nghỉ trưa cũng là lúc Bạch Linh sức cùng lực kiệt, bước đi có chút chệnh choạc so với bình thường.

Bọn Đức Bình đứng ngoài quan sát cũng vội đưa khăn cho 2 người, Bạch Linh nhận lấy khăn lau qua người, mắt toé tia lửa nhìn về phía Minh Lam đang cầm cái khăn ngoe nguẩy như cún con mừng chủ định lau đầu cho Hải Đăng. Không biết cô bé này trốn nhà kiểu gì mà sáng nay đã theo đến đây, khiến bọn Đức Bình cũng phải ra đón một đoạn. Minh Lam rồi rít ở bên cạnh hỏi Hải Đăng có mệt không, có muốn ăn gì không, các thứ các thứ....

Bạch Linh nhìn một màn như vậy, cảm nín không biết làm gì, người cảm giác có chút không ổn.

- Đức Bình, tôi thấy hơi mệt, tôi đi nghỉ chút, chiều bao giờ bắt đầu chụp thì gọi tôi nhé!- Bạch Linh mệt mỏi nói với Đức Bình.

- Ăn chút com đã, sáng nay cậu đã ăn gì từ té đâu!- Đức Bình nhắc nhở.

- Không cần, tôi hơi mệt, chốc xong ăn sau. Cứ thế nhé.

Đức Bình giờ tay ra hiệu oke với Bạch Linh. Hai người không biết là đoạn hội thoại vô tình đã gây chú ý với một người...

Vào tới phòng chờ, Bạch Linh vội nằm xuống ngủ thiếp đi, sự đau đầu khiến giấc ngủ chập chồn lúc tỉnh lúc mơ. Mồ hôi ướt đầy lưng áo dù Bạch Linh thấy lạnh.

Đến giờ chụp hình buổi chiều.

Đức Bình đang định đi gọi Bạch Linh thì chợt Minh Lam ngăn lại.

- Anh định đi gọi chị Bạch Linh à?- Minh Lam chớp chớp đôi mắt đáng yêu nói.

- Ừm, cậu ấy đang trong phòng nghỉ. Anh đang định gọi cậu ấy dậy chụp nốt set ảnh.

- Ấy, phòng của phụ nữ, anh vào không thích hợp, nhờ chị ấy đang thay đồ thì sao, để em đi gọi chị ấy cho.- Minh Lam nhảy mất.

- Vậy cũng được, em bảo cậu ấy nhanh lên giúp anh, đoàn sắp bắt đầu chụp rồi.

Minh Lam vâng dạ rồi quay gót đi tới chỗ phòng nghỉ. Mở cửa bước vào, Minh Lam thấy Bạch Linh đang nằm co ro trên ghế dài, nhìn mặt cô vẻ khá mệt và khó chịu. Trong lòng chợt nảy lên một số....

Bọn Đức Bình chờ mãi không thấy Bạch Linh đâu, đang định đi tìm thì thấy Minh Lam mặc bộ đồ đã được chuẩn bị sẵn đi ra...

- Chuyện gì vậy? - Hải Duy lên tiếng.

- Em, em cũng không biết... lúc em vào tìm thì không thấy chị ấy đâu cả, tại em sợ trễ việc nên thay đồ ra, có gì thay thế chị ấy.- Minh Lam nói.

- Cái gì? Không thấy cậu ấy?- Đức Bình hốt hoảng.- Vậy phải đi tìm cậu ấy thôi.

- Chắc không cần đâu, có chị staff nói với em là chị ấy nhắn rằng hơi mệt nên về trước rồi, hình như là có chị gì bạn chị ấy đến đón thì phải, chị ấy bảo nhờ em thay chị ấy chụp hình.

- Há? Cậu ấy về trước mà không nói gì à?- Đức Bình hơi khó hiểu.- Không được, để tôi đi tìm cậu ấy...

Chưa kịp dứt lời thì đạo diễn kêu gọi tìm người chụp hình, khiến bọn Đức Bình lại lu bu ra nói chuyện, trình bày một hồi thì quyết định để Minh Lam thay cho Bạch Linh, vì dù sao bộ lúc sáng cũng là đeo mặt nạ và quay có chút khuất, không thấy rõ mặt Bạch Linh, chỉ thấy mấy cảnh hành động là chủ yếu.

- Đạo diễn, thực xin lỗi anh, bạn em có chuyện đột xuất nên là...

- Các cậu mà cứ làm ăn như thế này thì không được đâu đấy, chẳng qua tôi với cậu có ân tình, cô bé này cũng có nhan sắc nên thôi được, tôi sẽ châm chước lần này... Tất cả mọi người vào vị trí.

Hải Đăng vừa bị đưa ra một góc chính trang lại, lúc quay lại thấy Minh Lam đang chuẩn bị chụp cùng mình thì có chút khó hiểu, quay ra nhìn Đức Bình. Đức Bình cũng không biết nói thế nào, ra hiệu cứ hoàn thành trước đã...

Hải Đăng dù thấy hơi khó hiểu nhưng cũng đứng vào chụp hình chính tề, buổi chụp diễn ra cũng suôn sẻ hơn vì Minh Lam rất tự tin trước ống kính.

- Tốt lắm... oke rồi, vậy anh sẽ lấy shoot hình của hai người làm poster chính nhé!- Đạo diễn cất lời.

Cả đoàn cũng rục rịch ra về, Bọn nhóm Hải Đăng cũng quá mệt mỏi, chuẩn bị leo lên xe cùng đoàn ra về, khiến có chút gì đó sai sai...

Khi đoàn dọn đồ cũng không thất có gì bất thường, liền tắt điện đóng cửa chuẩn bị ra về...

Nhưng ở đằng sau một bức màn khuất ít ánh sáng chiếu tới, Bạch Linh đang đỏ mặt hơi khó chịu đến khó thở, cả người nóng ran lên vì sốt, muốn đứng dậy tìm nước uống mà cả người đều không có sức lực, chỉ thấy mệt và khó chịu bao trùm... cố gắng mở mắt ra thì xung quanh đều tối đen như mực, Bạch Linh tìm đánh thót một cái, sao... sao trời đã tối rồi?

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các bạn độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Bạch Linh cố gắng gượng ngồi dậy, thấy xung quanh đều đã tối đen như mực. Dùng hết sức lực cuối cùng, Bạch Linh lết ra phía cửa nhưng mở mãi mà không ra. Khoá rồi? Sao lại khoá rồi? Minh vẫn còn ở trong này cơ mà??? Đúng rồi, điện thoại! Bạch Linh lại gượng sức bật đèn lên nhưng cũng không có điện luôn... Đừng bảo mọi người đều về hết rồi nhé?!

Bạch Linh mò mẫm xung quanh tìm điện thoại nhưng mãi đều không thấy. Hồng rồi hồng rồi. Cái nhà chờ này được làm ở phía bia ngoài rừng, tiện cho khách tham quan nghỉ hoặc có đoàn phim như thế này, nếu mà bị bỏ ở đây trong tình trạng thế này không khéo chết đói mất.

Ấu nẫu, Bạch Linh ôm đầu nghĩ tới mấy chuyện tào lao. Rồi nhớ có tên xấu xa nào, thú rừng nữa... Thôi xong đời rồi. Bố, mẹ, kiếp này con gái không báo đáp hai người được rồi. Bạch Linh khổ sở khóc không ra nước mắt.

Ngoài trời lúc trước mưa lớt phớt nhưng giờ thì đã mưa rất nặng hạt. Bạch Linh đầu vẫn ong ong, giờ càng thấy đau hơn. Có lẽ bị cảm lạnh thật rồi. Bạch Linh xốc lại tinh thần, ít nhất cũng phải ra khỏi đây trước đã. Mấy tên kia dám bỏ mình lại, xấu xa thật.

Cũng lúc đó, mọi người đang ngồi an phận được một quãng trên xe.

- Bạch Linh đâu?- Hải Đăng không thấy Bạch Linh thì hỏi.

- Quên mất, để tôi điện lại cho Khả Tiên xem, từ chiều lũng bùng nhiều việc quá vẫn chưa kịp điện cho cậu ấy.- Đức Bình chợt nhớ ra.

- Để em cũng điện cho chị ấy luôn.- Hữu Triết nói.

Một hồi chuông điện thoại vang lên mà không có ai nhấc máy.

- Chị Bạch Linh không nghe máy.- Hữu Triết nói.

Một lúc sau thì Khả Tiên nghe máy.

- Alo, Khả Tiên, hai người về đến nơi chưa?

- Há? Tôi tưởng Bạch Linh đi chụp với các cậu tới tới?- Khả Tiên ngờ ngác hỏi.

- Cái gì?- Đức Bình hơi hốt hoảng.- Được rồi, tôi biết rồi.

- Nay, có chuyện gì?!!- Khả Tiên hỏi với theo.

- Tôi cúp máy đã, có gì về nói sau.

Nói rồi Đức Bình cúp máy.

- Sao rồi?- Hải Đăng hỏi.

- Bạch Linh chưa về, không biết cậu ấy đi đâu rồi.

Hải Đăng hơi sững lại, cả bọn cũng hốt hoảng không kém.

- Để tôi quay lại.- Hải Đăng nói.

- Không được, trời đang mưa to, xe đi ra được đến ngoài này còn khó khăn, cậu không được đi.- Minh Lam nói, giữ tay Hải Đăng lại.- Biết đâu chị ấy về rồi thì sao!

- Không được, vẫn nên đi tìm cậu ấy thì hơn.- Đức Bình nói.

- Dừng xe.- Hải Đăng nói- Tôi đi xem trước, các cậu chờ tạnh mưa rồi qua tìm sau.

- Không được, cả bọn đi tìm đi.- Đức Bình nói.

- Không cần, nhớ Bạch Linh về rồi thì đỡ bị phân tán, một người đi tìm là được, trời tối rồi.

Nói rồi Hải Đăng gạt tay Minh Lam ra xuống xe, rồi thấy cái xe đạp địa hình ở một nhà gần đó thì leo lên nói với Đức Bình:

- Mượn tạm người ta cái xe, tý nhớ giải thích giùm.

Thế rồi Hải Đăng leo lên xe, đạp xe men đi theo đường cũ vào chỗ bọn Bạch Linh từng chụp ảnh, mưa xối ướt hết cả khuôn mặt đẹp trai.

Đức Bình cũng không kịp cản, chỉ còn biết ngồi lại nghĩ ra phương án chu toàn nhất.

Hải Đăng trong đầu cũng không nghĩ được gì nhiều cả, chỉ biết rằng khi nghĩ nếu Bạch Linh còn ở lại thì hành động đã nhanh hơn suy nghĩ rồi. Nếu như trước đây không nghe cô ấy kể chuyện gì thì còn có thể coi như không biết, nhưng sau khi nghe rồi thì chợt thấy không muốn Bạch Linh bị bỏ lại lần nào nữa, đặc biệt là trong khi mưa như thế này. Tình cảnh này không biết có được gọi là thương cảm không?! Hải Đăng không nghĩ được nhiều nữa, dùng hết sức bình sinh để đạp xe, vì đạp nhanh trên đường đất, lại còn đang mưa to nên Hải Đăng bị trơn ngã mấy lần, khuôn mặt đẹp trai cũng lấm lem bùn đất. Dù vậy, cứ ngã cậu lại tiếp tục đứng dậy leo lên xe đi tiếp.

Cùng lúc ấy Bạch Linh cũng đang tìm cách hết sức để phá được cái cửa, thoát ra ngoài. Cả người đều đã mất sức, nhễ nhại mồ hôi mà cái cửa vẫn không lay chuyển, Bạch Linh bắt lực ngồi xuống sàn nhà, co ro ôm chân lại. Bạch Linh ngày trước vốn rất gan dạ, không hay sợ ma hay bóng tối gì cả, nhưng vì có một lần bố mẹ và anh trai đi vắng, ở nhà chỉ có một mình đã nghịch dại bật phin ma lên xem, từ đấy cũng đã dần sợ ma, tính cách cũng nhát đi chút ít. Bấy giờ xung quanh cũng tối đen như mực, ngoài trời thì mưa xối xả, cả người thì mềm nhũn, Bạch Linh bắt đầu thấy sợ sệt...

Không phải tí nữa sẽ có gì nhảy ra hù mình chứ?! Bạch Linh mặt xám ngoét không dám ho he gì. Nhưng xung quanh càng yên tĩnh càng đáng sợ hơn. Bạch Linh run run sợ hãi người không dám mở mắt ra nữa, gục đầu xuống đầu gối.

Sau đó bỗng Bạch Linh nghe thấy có tiếng động như mấy thanh sắt va vào nhau, cả trái tim chợt nảy lên một nhịp, đập loạn xạ tứ tung. Trời đất quỷ thần ơi, đừng bảo đây là chỗ cư trú về đêm của mấy thứ kì lạ nhế... đáng sợ quá.... Mặc dù Bạch Linh luôn biết là không nên tin vào mấy thứ ma quỷ ấy nhưng trái tim không cho phép lý trí lên tiếng, lúc này chỉ còn lại sợ hãi tột độ, Bạch Linh lấy hai tay bịt tai lại.

Rồi có tiếng động lớn một cái, Bạch Linh nín thở bịt tai chặt hơn, sau đó là tiếng bước chân chạy vô cùng loạn...

- Bạch Linh, Bạch Linh, cô có ở đây không?- Một giọng nói quen thuộc vang lên.- Bạch Linh...

Bạch Linh vốn đang ôm tai sợ hãi ngồi co rúm chỉ biết cầu nguyện, bỗng chợt nghe thấy có chút gì đấy quen thuộc. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là tiếng của sứ giả địa ngục... Ầu ầu, Bạch Linh vẫn chưa muốn chết mà. Bạch Linh mặt trắng bệch cộng với đang sốt nhìn như xác chết đang ngồi một góc.

- Bạch Linh, có ở đây không? Lên tiếng đi.- Hải Đăng tiếp tục gọi.

Bạch Linh lần này thực sự không nghĩ là mình bị hoang tưởng nữa, bỏ tay ra. Giọng nói này... là Hải Đăng đúng không?

Bạch Linh lấy hết sức còn sót lại đập mạnh vào cánh cửa.

- Tôi ở đây!!! Tôi ở đây...

Hải Đăng nghe thấy có tiếng động liền quay lại. Đi đến gần cánh cửa ấy hơn, bước chân cũng nhanh chóng hơn. Cuối cùng thấy tiếng động phát ra từ một cánh cửa.

- Bạch Linh, cô ở trong đấy không?- Hải Đăng đập đập cửa.

- Tôi... tôi ở...- Bạch Linh chưa kịp nói hết câu thì choáng váng ngã xuống đất, tinh thần không còn tỉnh táo nữa...

- Bạch Linh! Bạch Linh... có nghe gì không, đứng lui ra.

Nói rồi Hải Đăng lấy đà đẩy mạnh người về phía cánh cửa, đẩy đến đâu nhức nhưng cánh cửa vẫn không dịch chuyển cho lắm. Nhìn sang phía bên cạnh có bình cứu hoả, Hải Đăng liền

lấy nó đập khoá tay nắm, một hồi thì tay nắm cũng rụng ra, cánh cửa cuối cùng cũng được mở.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hải Đăng vừa bước vào thì thấy Bạch Linh đang nằm dưới sàn. Cậu chạy đi bật cầu dao ở ngoài, sau đó lại quay vào phòng bật đèn lên.

Hải Đăng đỡ Bạch Linh dậy, vỗ vỗ vào mặt cho tỉnh.

- Bạch Linh, tỉnh dậy.

Bạch Linh lơ mơ mở mắt ra, ánh đèn rọi vào mắt có chút loá. Khi nhìn thấy Hải Đăng thì không biết nói gì, cảm xúc có chút nghẹn ngào, vừa cảm động vừa tủi thân. Thật may là cậu ấy đến rồi.

- Tôi không bị ảo giác đâu đúng không? Đúng là anh đúng không?- Bạch Linh hỏi ngơ ngẩn.

- Không phải ảo giác.- Hải Đăng nói.

Sau đó Hải Đăng rờ lên trán Bạch Linh, thấy nóng ran, cả mặt cũng đỏ như xông hơi vậy. Hải Đăng đỡ Bạch Linh lên ghế nằm lại, chạy đi kiểm tắm vải sạch sạch, sau đó đi giặt qua nước, lau mặt rồi đắp lên trán cho Bạch Linh.

Bạch Linh mắt nhìn có chút mơ hồ, nhưng vẫn nhìn thấy rõ Hải Đăng đang chăm sóc cho mình. Cả người cậu ấy đều ướt sũng lấm lem bùn đất, khuôn mặt đẹp trai cũng lấm lem không ít. Bạch Linh thực sự cảm động, cảm giác lại thích Hải Đăng hơn một chút. Tim có chút rung rinh rộn ràng đập nhanh.

Bỗng chợt Hải Đăng còi áo ra, động tác vô cùng dứt khoát. Bạch Linh trong lòng khẽ ho nhẹ một cái, thẹn tai thẹn tai. Dù lý trí nhắc nhở không được nhìn nhưng mắt Bạch Linh cứ tự động lè về phía bên đấy.

Àu, cơ bắp của cậu ấy lộ ra toàn bộ, làn da trắng nõn... Con trai gì đâu mà thân hình đẹp thế này, chỉ muốn làm thịt ngay tức khắc, mình mà đang không sốt thì... Bạch Linh cười hắc hắc hai tiếng.

Hải Đăng chợt thấy có gì đấy không đúng, quay ra thấy Bạch Linh đang thô lỗ mở mắt ra nhìn mình, còn cười cười trông như mấy tên biến thái. Mặt Hải Đăng có chút đen lại, ném đại tấm vải về phía Bạch Linh. Con gái gì mà không biết mặc cỡ một chút nào vậy.

- Này, tôi không thờ được.- Bạch Linh bắt năn kêu lên.

- Háo sắc, phải che mắt lại.- Hải Đăng giọng khinh bỉ nói.

Bạch Linh không chịu nằm yên, quơ quơ tay chân để lòi tấm vải ra, Hải Đăng thấy vậy liền lại gần định giữ tấm vải lại. Bạch Linh giãy giụa mạnh quá khiến Hải Đăng không giữ được, liền mất đà làm cả hai ngã xuống sàn.

Một màn trai dưới gái trên lộ ra. Bạch Linh ngã lên người Hải Đăng, giữa hai người chỉ có một tấm vải, đúng hơn là một tấm rèm mỏng... Tay Bạch Linh đặt trên ngực Hải Đăng, có cách hân 1 lớp rèm... Mặt Hải Đăng có chút muốn đắm người đang đè lên người mình.

Bạch Linh không còn liêm sỉ, tay nắn nắn vật thể rắn chắc kia, khuôn mặt đang úp thẳng lên người Hải Đăng ngây ngốc xoa xoa, đây có phải thiên đường cơ bắp không. Thật hạnh phúc a...

Đầu Hải Đăng xuất hiện dấu cộng đen kịch cực điểm, muốn ném con người đang không yên phận này ra ngoài.

- Cô có muốn tôi vắt cô ra ngoài kia làm bạn với một số thứ không?- Hải Đăng kìm nén nói.

Bạch Linh giật mình bật dậy, cười hề hề tỏ vẻ không cố tình, giả dờ như người vô tội bị hại.

Thấy Bạch Linh vẫn chưa chịu xuống khỏi người mình, mặt Hải Đăng lại tiếp tục như mây mù giăng lối.

- Hề hề, sorry sorry...- Bạch Linh vừa nói vừa định ra khỏi người Hải Đăng.

Uỳnh! Một tiếng sấm lớn ngang qua bầu trời.

Bạch Linh giật mình theo phản xạ ngã người về phía trước. Hải Đăng cũng phản xạ ngẩng dậy vừa đứng ôm lấy Bạch Linh. Hải Đăng có chút khó hiểu, không biết vì sao bản thân lại tự động bật dậy đón lấy Bạch Linh như thế. Bạch Linh có chút run run trong 0,001s. Lúc định thần lại thì mới phát hiện tay mình đang áp sát vào người Hải Đăng, cậu ấy cũng đang vòng tay ra ôm mình... Trái tim Bạch Linh đập liên hồi, mặt đỏ còn hơn lúc phát sốt... Có một luồng điện chạy dọc cơ thể cùng một chút gì đó thích thú. Tình thế này không biết làm thế nào mới ổn... Xấu hổ chết được. Bạch Linh cúi gằm mặt không biết nói gì, cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Hải Đăng cảm nhận được sự nóng từ mặt Bạch Linh, vội đưa tay lên trán Bạch Linh. Mặt Bạch Linh càng nóng hơn.

- Lại phát sốt rồi?- Hải Đăng hơi nhú mày.

- ...

- Để yên xem nào.- Hải Đăng áp hai tay vào má Bạch Linh.

Bạch Linh đầu óc nặng nề, suýt sịt máu mũi. Chu choa mạ ơi, anh làm thế thì nó mới nóng đấy. Đầu Bạch Linh quay mòng mòng.

- Cái này, cái này...không phải...- Bạch Linh mơ hồ đẩy đẩy Hải Đăng ra định đứng lên, chứ nếu còn để yên thế này chắc sẽ mất mấy lít máu mũi mất.

Uỳnh, lại một tiếng sầm nữa, Bạch Linh vừa định đứng dậy lại giật mình loạng choạng. Hải Đăng vội vươn tay ra chụp lấy Bạch Linh, sau đó Bạch Linh lại nằm trợn trong khuôn ngực đầy mỡ hoặc ấy. Bạch Linh khẽ muốn dầm bản thân một cái, bầu không khí thế này thật khó xử.

Hải Đăng ôm, nói là ôm cũng không đúng lắm, giữ Bạch Linh ở cạnh người, trong lòng cũng có chút gợn sóng. Có cảm giác che chở cho ai đó. Hơn nữa Bạch Linh vốn không phải là quá gầy nhưng khi vòng tay qua thế này thấy Bạch Linh rất nhỏ bé, giống như con cún Hải Đăng vẫn hay ôm ở nhà. Tay tự dưng muốn đưa lên vuốt tóc Bạch Linh nhưng lại khựng lại ở không chung. Tóc Hải Đăng vốn bị mưa làm cho ướt hết, nhỏ giọt xuống nhìn đầy mị lực.

- Có sao không?- Hải Đăng hỏi Bạch Linh.

- Không...không sao...- Bạch Linh lí nhí nói rồi bước ra khỏi người Hải Đăng.- Ha, nóng quá, nóng quá...haha..haha..

Bạch Linh lấy tay quạt mặt, cười khan mấy tiếng khô khốc. Má ơi, thực sự là suýt thì phụt máu mũi rồi, tiếp xúc thân mật thế này...

Hải Đăng cũng đứng dậy, định lấy tạm cái gì đó lau người, Bạch Linh đứng đó dờ dẫm.

- Còn định nhìn chూ đến bao giờ?- Hải Đăng lên tiếng.

- À à.- Bạch Linh vội quay lưng lại.- Tôi không nhìn, từ từ lau, hề hề.

Hải Đăng lấy tạm mấy cái trang phục quay không cần thiết nữa còn sót lại mặc tạm, tay vẫn còn đang lau khô tóc.

Bạch Linh dù nói không nhìn nhưng vẫn thì thoảng quay quay về sau, thấy mặt Hải Đăng dù vẫn còn chút lấm lem bùn đất nhưng lại soái hơn bao giờ hết. Bạch Linh liền lấy khăn tay bé bé của mình trong túi áo, tiến tới vô thức lau chỗ bẩn cho Hải Đăng.

Hải Đăng hơi khựng hành động lau tóc lại, nhìn Bạch Linh. Bạch Linh cũng chợt thấy sai sai, ngẩng lên nhìn Hải Đăng. Ý, cảnh này trong phim thường sẽ là nam nữ chính nhìn nhau rồi phát hiện ra mắt có tia lửa điện và sau đó moa moa đúng không ta. Bạch Linh nghĩ liên miên, đầu óc bay lên trời.... Mắt nhắm lại, mồm định chu chu ra cho giống trong phim..

Bốp, Bạch Linh bị Hải Đăng búng bốp một phát vào trán. Bạch Linh ôm cái trán đau nhìn Hải Đăng với ánh mắt thù hận.

- Anh đối xử với bệnh nhân bị ốm như thế hả?- Bạch Linh xoa xoa trán.

- Nhìn biến thái, không chịu được.- Hải Đăng nói không cảm xúc.

Sau đó Hải Đăng quay đi, che đi nét mặt của mình. Vừa nãy... sao lại thấy Bạch Linh cũng có chút gì đó dễ nhìn? Khiến bản thân định làm một số chuyện kì quặc. Không được, phải tỉnh táo lại. Hải Đăng lắc lắc đầu, quay ra nhìn thì thấy Bạch Linh ngốc nghếch đang ôm cái trán vừa bị búng, mồm chề ra giả vờ đau dớn khóc lóc. Hải Đăng chợt bất giác nhếch mép lên cười. Sau đó lại tự thu lại nụ cười của mình.

Điên rồi, hình như có cái gì không được ổn cho lắm.... Nhất định là do ngấm mưa, đầu óc không được tỉnh táo. Chắc chắn là vậy rồi, Hải Đăng tự nhủ.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hải Đăng điện lại cho bọn Đức Bình để báo đã tìm thấy Bạch Linh.

- Có lẽ bây giờ ra không tiện, ngoài trời vẫn đang mưa to lắm.- Hải Đăng nói.

- Được rồi, đành vậy, mai bọn tôi sẽ về sau, báo nghỉ giùm.- Hải Đăng tiếp tục nói.

Không biết Đức Bình nói gì, Hải Đăng quay ra liếc liếc Bạch Linh một cái.

- Yên tâm đi, tôi mới không thèm làm gì con người háo sắc ấy.- Hải Đăng nói.- Vậy nhé.

Bạch Linh nhìn Hải Đăng với ánh mắt như kẻ thù, nói như vậy là ý gì, rõ ràng lão nương đây sức hút đầy mình, có chỗ nào không ổn. Luận về nhan sắc có chút thiếu thòi, chứ diện nước rất oke chứ bộ.

- Ngủ đi, sáng sớm mai về.- Hải Đăng quay ra nói với Bạch Linh.

- Há?- Bạch Linh nhìn Hải Đăng khó hiểu.

- Cô ngủ trên ghế, tôi ngủ dưới sàn.- Hải Đăng trầm tĩnh nói.

- À à...

Nói rồi Hải Đăng rải một lớp vải rèm lũng bùng xuống sàn gần ngay dưới ghế Bạch Linh, sau đó nằm lên, chân cũng nhường cho Bạch Linh. Nằm xuống có chút đau, có lẽ là do vừa nãy đi xe bị ngã, bị va đập tay chân vào đá. Hải Đăng hơi cựa cựa mình quay lưng về phía Bạch Linh. Bạch Linh nằm trên ghế quay mặt ra phía Hải Đăng nhìn xuống người con trai trước mặt. Chợt nhìn thấy đấng sau cánh tay cậu ấy có vài vết xước, hình như có chảy máu nhưng chắc vừa được cậu ấy lau đi, vẫn còn hơi sưng đỏ lên. Bản thân đúng là vô ý mà, giờ mới nhìn thấy, chắc vừa nãy cậu ấy chạy đến đây rất vội. Trái tim có chút rung rinh vì thấy mấy vết thương ấy, có chút đau lòng.

- Anh có đau không?- Bạch Linh giọng đầy đau lòng lí nhí nói.

- Hừm?- Hải Đăng ngo ngắc.

- Anh chạy đi lúc trời mưa như thế...

- Không sao, ngủ đi. Lúc nào cũng phải gánh tã là cô, tôi cũng quen rồi.- Hải Đăng vẫn còn cười cợt trêu chọc Bạch Linh.

Bạch Linh vẫn luôn thấy Hải Đăng là người rất ấm áp, là người mà mình có thể tin tưởng thích suốt đời...

Đợi Hải Đăng có vẻ đã ngủ rồi, Bạch Linh lén lén giã vờ như bị rơi từ trên ghế xuống, kéo theo cái chân nhích nhích lườn lườn nằm sát lại vào người Hải Đăng, mắt còn giã vờ nhắm nhắm mở mở, sau đó quàng quàng cái chân lên cho cậu ấy. Bạch Linh khẽ nép nép vào lưng Hải Đăng để có thể đắp ké chăn cùng. Sau đó thôi thôi vào lưng Hải Đăng.

- Đau ời bay đi nhé, nếu không tao sẽ đau lòng lắm.- Bạch Linh nói nhỏ nhỏ như tự đọc thần chú.

Mặc dù thế này hơi roi rớt liêm sỉ, nhưng cậu ấy nằm đất chắc chắn sẽ bị lạnh, ít nhất thì cũng phải có chăn chứ. Cậu ấy đi tìm mình mà đã dầm mưa rồi. Dù sao bản thân cũng thích cậu ấy, nằm sát cậu ấy không sao, chỉ mong không bị cậu ấy ghét là được rồi. Bạch Linh nghĩ vậy rồi cũng nhắm mắt vào ngủ, dù đã hết sốt nhưng vẫn còn khá mệt nên nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hải Đăng vốn chưa ngủ vì tâm trạng có chút rối bời. Vừa nãy nghe thấy tiếng huých một cái định quay lại nhìn thì cảm nhận được một vật thể lạ đang lườn về phía mình. Sau đó thấy một tấm chăn trùm lên người. Rồi cả câu nói của Bạch Linh và nhịp thở của cô ấy. Hải Đăng thấy có chút ngột nhưng cũng có chút ấm áp. Lần đầu tiên có cảm giác có người quan tâm chân thật tới mình, từ tận đáy tâm can thấy vui vẻ ngọt ngào. Thật kì lạ... Ít nhất thì Hải Đăng không ghét bỏ thế này. Nhưng thế này có sát quá rồi không, Hải Đăng có chút bất tiện...

Hải Đăng quay người lại, định đẩy Bạch Linh ra một chút rồi đắp lại chăn cho Bạch Linh thì thấy Bạch Linh đã ngủ ngon lành cảnh đào. Đầu Hải Đăng hiện lên dấu ba chấm. Con gái con đũa... Nhưng nhìn kĩ thì Bạch Linh cũng không đến nỗi quá khó coi? Hải Đăng cảm cảm nhúm tóc của Bạch Linh một cách kì thị để vén ra khỏi mặt Bạch Linh. Do tóc Bạch Linh ngắn nên lúc ngủ nó cứ xoà hết xuống mặt. Hải Đăng cứ ngo ngắc nhìn Bạch Linh, rồi lại thấy buồn cười khi Bạch Linh ngủ nhỏ cả dãi.

Cô gái này, đúng thật là khó đỡ.

Sáng hôm sau.

Bạch Linh mở mắt ra, lơ mơ lơ mơ thấy mình đang nằm trong lòng Hải Đăng. Không phải là mơ chứ, Bạch Linh hơi sùng sốt, sau đó lại cười thoải mái như mấy tên háo sắc. Mũi còn hít hít mùi thơm từ người cậu ấy. Hình như người Hải Đăng có một mùi thơm rất riêng, mũi Bạch Linh lại vốn mẫn cảm với mấy mùi hương, nên thường ngửi thấy mùi gì đó rất thơm toả ra từ người Hải Đăng. Khuôn mặt đẹp trai này, cái mũi cao cao này...

- Cô là chó há?- Hải Đăng cũng thức dậy, nói.

- Hê hê hê hê....- Bạch Linh cười chữa ngượng.

Hải Đăng hơi ôm ôm đầu. Nhớ lại đêm qua, Bạch Linh tưởng ngủ thật phong phú, hết đập vào bụng rồi lại đập vào mấy chỗ đau của Hải Đăng. Vì thế Hải Đăng đành kẹp Bạch Linh lại, giữ im lặng trong lòng mình. Cả đêm nằm như vậy, người có chút đau nhức. Hải Đăng nhìn Bạch Linh mặt có chút đen kịt.

Bạch Linh giả ngo, mồm chu chu huyết sáo như không biết gì.

- Ai cô cũng như thế há?- Hải Đăng nói.

- Đầu có, chỉ có anh...- Bạch Linh suýt chút nữa lại hớ, lờ lờ.- Không có.

- Đồ háo sắc.- Hải Đăng ném lại một câu.- Đi đánh răng rửa mặt còn về.

Vì đồ dùng hôm trước Bạch Linh mang theo vẫn để trong túi nên vẫn có ríp đánh răng và khăn mặt dùng một lần, hai người liền đi đánh răng.

Sau đó cả hai đành đi bộ từ đó ra đến chỗ có người gần nhất, mất một quãng dài. Hải Đăng vừa gửi lại cái xe đạp vừa phải gửi thêm phí sửa chữa. Rồi Bạch Linh và Hải Đăng ngồi xe bus về lại trường, nhìn cả hai đều nhếch nhác phờ phạc.

Về đến KTX thì cũng đã gần trưa, Khả Tiên thấy Bạch Linh thì liền ôm hôn thăm thiết suýt khóc. Cả bọn đều đứng ở dưới cổng chờ hai người.

- Mẹ nó, sao cậu lơ đãng thế há? Không có tôi cái là lại có chuyện ngay.- Hải Duy lo lắng nhưng vẫn mắng Bạch Linh.

- Tôi đâu có biết, rõ ràng là tôi chỉ ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy đã không thấy ai rồi.- Bạch Linh khổ tâm meo meo nói.

Đức Bình đứng đấy trầm lặng, nhìn nhìn sang phía Minh Lam. Minh Lam trong lòng có chút chột dạ, nhưng ở ngoài vẫn làm vẻ như đang quan tâm, hỏi han Hải Đăng.

- Được rồi, để cậu ấy nghỉ ngơi đã. Có gì nói sau đi.- Đức Bình lên tiếng.- Khả Tiên chăm sóc cho Bạch Linh nhé.

- Ừm, biết rồi.- Khả Tiên vẫn còn đang thút thít nói.

- Hải Đăng đi với tôi một chút, Minh Lam nữa.- Đức Bình hơi nâng kính.

Rồi cả bọn chia nhau ra, Hải Duy bình thường hay chọc Bạch Linh giờ cũng lẻo đẻo theo sau Khả Tiên xem có giúp được gì không.

Còn bọn Đức Bình thì đi tới chỗ khác nói chuyện...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên

rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cũng không biết ba người họ nói gì, chỉ thấy sáng hôm sau Minh Lam một màn khóc lóc xin lỗi Bạch Linh, nói gì mà không tìm hiểu kĩ đã tin lời người lạ, khiến Bạch Linh bị bỏ lại. Bạch Linh có hơi ong đầu, không thích nhất là phải đối mặt với mấy chuyện con gái khóc lóc thế này nên đành âm ỉ rồi thôi. Bản thân còn chưa khóc đến mức ấy? Cô bé ấy khóc cái gì vậy trời! Bạch Linh có chút mệt mỏi.

- Minh Lam tính còn trẻ con, ở nhà lại là tiểu thư.- Hải Đăng nói với Bạch Linh.

- Ồ...- Bạch Linh âm ỉ.

Trong lòng có một chút hơi khó chịu, lần đầu thấy Hải Đăng ra mặt cho người khác như vậy. Nói mới nhớ, hình như Hải Đăng với cô bé này là thanh mai trúc mã như lời Minh Lam nói. Nếu vậy, đây là đang bảo vệ hôn thê sao? Bạch Linh có chút suy nghĩ mông lung. Nhưng hôm trước cậu ấy chạy đi tìm mình như thế, thì là thế nào ta?! Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, Bạch Linh lắc lắc đầu.

Rồi những ngày yên bình năm hai đại học cứ thế trôi qua, Bạch Linh cùng mọi người chơi, cùng học, cùng ăn, gần bó với nhau. Chỉ là thấy cô bé Minh Lam cũng ít xuất hiện đi chút, thì thoáng mới thấy cô bé ấy mang com cho Hải Đăng. Hải Đăng vốn không nhận, nhưng Minh Lam luôn dúi vào tay Hải Đăng rồi chạy mất. Vậy là hộp com ấy lại bay vào bụng của bọn Hải Duy và Hữu Triết.

Sau lần ấy thì Bạch Linh với Hải Đăng cũng chẳng có tiến triển gì nhiều, Bạch Linh vẫn hay thờ dài thườn thượt không biết làm sao để nói ra tình cảm của mình, không biết làm gì để cậu ấy cũng để ý tới mình...

Chẳng bao lâu mà mùa đông cũng tới, từng cơn gió lạnh ủa về nao nao. Bạch Linh vốn rất thích mùa đông, cũng thích tận hưởng cái không khí này. Nhìn ai cũng mặc áo ấm dày cộm, đi lại như những con thú nhồi bông lớn. Và đặc biệt, vì mùa đông sẽ có nhiều lễ lớn, Noel này, Tết này, rồi sinh nhật Bạch Linh nữa. À, cả sinh nhật của Hải Đăng nữa, sinh nhật cậu ấy cách Bạch Linh có mười mấy ngày.

Sắp tới noel, bọn Bạch Linh hẹn nhau ra ngoài cùng chơi game và cùng đi nhậu. Hôm đó thời tiết đúng như cắt da cắt thịt, sau khi chiến vài trận game lớn, nhận thưởng trong game dịp lễ, bọn Bạch Linh lại tìm một quán lẩu ngồi ăn cho ấm.

Bạch Linh có chuẩn bị một ít bánh quy tự làm cho cả bọn, và thêm một món quà nho nhỏ cho Hải Đăng nữa, là một cái vòng tay Bạch Linh mua ở một hội chợ.

Cả bọn cũng đã ngà ngà say, hôm nay khá vui nên Khả Tiên uống cũng hơi nhiều, có thêm cả cô bé Minh Lam cũng đi cùng nữa. Bạch Linh cần lúc Hải Đăng ra ngoài, chạy ra ngoài theo, đứng ở một góc định thần lại định ra tặng cậu ấy chiếc vòng.

Chưa kịp gọi cậu ấy thì đã thấy Minh Lam mặt đỏ đỏ có vẻ đã say chạy ra bám lấy tay Hải Đăng.

- Đăng, tớ thích cậu.- Minh Lam vẻ mặt đầy yêu kiều mà uất ức nói.

- ...

- Tại sao cậu lại không tiếp nhận tình cảm của tớ? Là vì chị Bạch Linh đúng không.- Minh Lam lại tiếp tục yếu đuối nói.

Hải Đăng hơi cau mày, định bỏ tay Minh Lam ra, cô bé càng giữ chặt hơn.

- Cậu thích chị ấy đúng không?

- Cậu say rồi, vào trong ngồi đi.

- Tớ không say, nhất định là do cậu thích chị ấy đúng không, đồ hồ ly tinh đáng ghét.- Minh Lam nước mắt rơi là chảy.

Hải Đăng không nói gì, đứng im tại chỗ. Bất chợt Minh Lam nhón chân hôn lên môi Hải Đăng, Hải Đăng bị bất ngờ cứng đờ trong 0,01s giây rồi liền đẩy Minh Lam ra.

- Cậu đừng làm vậy, cậu biết từ nhỏ tôi đã không thích cậu rồi, sao phải tự làm mình tổn thương.

- Tớ...tớ, chỉ là tớ rất thích cậu, từ trước tới giờ đều thích cậu, chưa từng thích qua ai khác, cậu không thể thử đón nhận tình cảm của tớ sao!- Minh Lam cắn chặt môi.

- Tôi có thể làm bạn tốt của cậu, có thể làm anh trai cậu nhưng không thể làm người yêu cậu. Bất cứ ai cũng thế, tôi không muốn dính vào những thứ rắc rối như tình yêu.- Hải Đăng lạnh mặt nói.

Bạch Linh núp ở gần đấy nghe được toàn bộ, trái tim đánh thồm một cái. Vừa rồi, vừa rồi con bé kia làm cái gì vậy?! Còn Đăng, cậu ấy nói rằng không muốn có tình cảm với ai cả, tức là kể cả mình ư? Vậy những thứ cậu ấy làm chỉ là vì thương cảm hay thương xót thôi à? Bạch Linh nắm chặt lấy túi quà nhỏ trong tay, cảm giác hạt hăng, có chút gì đó tê tê ở trong lòng.

Vậy là bản thân lại tự ảo tưởng rồi? Tất cả đều do bản thân tự suy nghĩ ra, còn thực sự thì người ta không hề nghĩ thế... Sống mãi Bạch Linh cay cay, có nước mắt lên trời để không rơi nước mắt xuống. Cả cô bé Minh Lam kia và Bạch Linh đều là những người khổ khổ, đều dành tình cảm cho một người, nhưng người ấy lại không có dành tình cảm lại cho mình... Bạch Linh với cô bé ấy có gì khác nhau chứ!

Chân Bạch Linh chạy vụt đi trong bóng tối, xung quanh cảm giác có chút hư ảo thất thường. Tại sao lại đau lòng như thế này... Cuối cùng khi chạy đã được một quãng xa, Bạch Linh cũng bật khóc thành tiếng. Vừa xấu hổ, vừa thấy tức giận bản thân, tại sao lại hay ngộ nhận như vậy. Thật mất mặt chết đi được, bản thân cứ ngỡ nghịch làm mấy hành động ngu ngốc trước mặt cậu ấy. Chắc cậu ấy thấy lố bịch lắm. Rồi lúc vừa nãy con bé kia còn dám hôn Hải Đăng nữa... Thật tức chết mà. Bạch Linh cứ thế khóc, nước mắt cứ mãi không ngừng được. Cũng không biết là khóc vì điều gì cụ thể, chỉ là chưa có tình thì đã có cảm giác thất tình rồi. Có lẽ thích một người chính là như thế, sẽ có những lúc nước mắt rơi xuống không vì điều gì to tát cả.

Cũng không biết Bạch Linh ngồi đó gào khóc được bao lâu, ôm đôi mắt sưng về KTX. Khả Tiên về được một lúc, giờ cũng đã tỉnh tỉnh đang nằm trên giường rũ rượi, thấy Bạch Linh ôm đôi mắt sưng về thì liền bật dậy hỏi han.

Bạch Linh khó lắm mới nín giờ ỏa lên cạnh Khả Tiên vừa khóc vừa kể lể. Khả Tiên cũng không biết nói sao chỉ liên tục vỗ về an ủi Bạch Linh...

Đêm Noel năm nay vốn tưởng sẽ có thể nói cho cậu ấy về tình cảm của mình, nhưng giờ thì thành Noel thảm hại luôn rồi... Còn chưa được sơ mũi gì thì đã thất tình, thật đen đui mà... Bạch Linh càng nghĩ càng muốn khóc hơn...

Lúc Bạch Linh ở trên đường khóc lóc, vốn không biết có một người con trai vẫn đang nhìn cô đây ngạc nhiên và khó hiểu.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Những ngày sau đó Bạch Linh tự dặn lòng mình phải cư xử thật bình thường với Hải Đăng, sẽ coi việc mình thích cậu ấy như là một việc bí mật của bản thân. Thế nhưng Bạch Linh không tài nào có thể nói chuyện một cách thoải mái như trước, nó trở thành Hải Đăng nếu có hỏi gì thì Bạch Linh trả lời, chứ Bạch Linh không còn suốt ngày kể kể kể chuyện để nói với Hải Đăng nữa. Những lần vô tình mà có ý Bạch Linh hay sắp đặt trước đây để gặp Hải Đăng giờ cũng không còn nữa.

Hoá ra cũng không quá khó khăn như vậy, ít nhất là nếu không tiếp xúc nhiều với cậu ấy nữa, Bạch Linh sẽ thấy bớt đau lòng hơn. Bạch Linh cũng vui đầu vào ôn tập để thi hơn, cứ như vậy bản thân sẽ vì bận bịu mà bớt đi thời gian nghĩ về cậu ấy.

Những ngày tháng chán chường ấy cứ thế trôi qua gần hai tháng, bọn Bạch Linh được về nhà nghỉ Tết. Bạch Linh và Hữu Triết ở xa nên ai cũng lồm cồm túi lớn túi bé xách về quê.

- Bộ cậu chuyển nhà sao vậy?- Hải Duy khó hiểu hỏi bọn Bạch Linh và Hữu Triết.

- Lắm lời, nếu rảnh thì phụ tôi mang ra xe khách đi.- Bạch Linh mò hỏi nhể nhại nói.

- Để tôi cảm.- Hải Đăng thấy Bạch Linh xách một cái túi to dùng thì vừa định xách vừa nói.

- Không cần đâu, tôi cảm được.- Giọng Bạch Linh lặp đi lặp lại cứng nhắc, cũng không nhìn thẳng mặt mặt Hải Đăng.

Hải Đăng đang giờ tay ra giữa không trung thì dừng lại, Bạch Linh cúi cúi mặt rồi đi ra taxi.

- Chào mọi người nhé, tôi về đây, sau Tết lại gặp lại.- Bạch Linh giờ tay chào mọi người, nhưng vẫn không nhìn về phía Hải Đăng.

Hải Đăng dù thấy dạo này Bạch Linh có hơi lạ lạ, nhưng vẫn không biết nói rõ ra là lạ ở chỗ nào. Rõ ràng bình thường đều hay nói nói cười cười huyền não mà dạo này lại trầm lặng ít nhiều... Hải Đăng có chút đau đầu, con gái đúng là kì lạ.

Bạch Linh đi xe đêm tám tiếng mới về đến nhà. Vì quê Bạch Linh khá xa nên đi lại cũng khá mất thời gian.

Nhà Bạch Linh ngoài bố mẹ còn có một ông anh trai hơn Bạch Linh bảy tuổi, là một quân nhân sĩ quan quân đội. Tính cách của Bạch Linh và anh trai khá khác biệt. Bạch Linh tính tình khá phóng khoáng, có đôi khi lười nhác ý lại, nấu ăn thì dở tệ... Còn anh trai Bạch Linh, Bạch Anh thì lại vô cùng chín chu, tỉ mỉ, cẩn thận, nấu ăn cũng vô cùng ngon. Bạch Linh sợ anh cần nhân còn hơn sợ mẹ cần nhân nữa.

Vì lần này không phải trực nên Bạch Anh được về nghỉ lễ một tuần. Cả nhà Bạch Linh quyết định năm nay sẽ đi du lịch ở một khu nghỉ dưỡng có suối nước nóng. Nghe nói chỗ đó làm nhà giống kiểu Nhật Bản, còn có lễ hội chợ đêm nữa.

Bố mẹ Bạch Linh là kiểu trong nóng ngoài lạnh tiêu biểu, dù rất hay cãi nhau những thứ lật vạt nhưng vô cùng yêu thương nhau, chọn chỗ như vậy cũng vì mẹ Bạch Linh muốn đi thử suối nước nóng từ lâu mà không có dịp, bố Bạch Linh nhân cơ hội này để lấy lòng mẹ Bạch Linh.

Bạch Linh và Bạch Anh đương nhiên là thuận theo đề đôi uyên ương già có thể hâm nóng tình cảm.

Nhớ lúc nhỏ, Bạch Linh và anh trai mình vẫn hay đánh nhau đủ kiểu, chủ yếu là Bạch Linh không đánh được lại Bạch Anh, mà giờ thì Bạch Anh luôn mua đồ, rồi cho Bạch Linh tiền tiêu vặt, yêu thương em gái hết cỡ, cũng nghiêm khắc bắt Bạch Linh học nữ công gia chánh, không khác gì mẹ muốn gả con gái vậy.

Về nhà chưa được một tuần thì cả nhà Bạch Linh đã chuẩn bị để đi, vì Bạch Anh phải quay về lại đơn vị đúng thời gian nên phải tranh thủ ngày nghỉ.

Ngồi xa một quãng nữa, Bạch Linh ngồi ở ghế phụ cạnh Bạch Anh cầm tai nghe bật bài hát yêu thích của mình, mắt nhìn ra ngoài cửa có chút suy tư trầm ngâm.

Bố mẹ Bạch Linh thì đang ngồi với nhau ở ghế sau, bố Bạch Linh đang sun soe nịnh bợ đưa hoa quả rồi đồ ăn vặt cho mẹ Bạch Linh. Bạch Anh thì đang lái xe, có chút mệt mỏi vì công việc.

Đúng là không nơi nào bằng nhà, không gian của nhà thật tuyệt. Dù mỗi người có làm những việc khác nhau, thì vẫn là một khối liên kết, cái này có thể nói là linh cảm huyết thống chăng.

Thi thoảng thấy đôi uyên ương đằng sau ngọt ngọt nhẹ nhẹ, Bạch Linh vẫn hay chu mỏ nói với bố.

- Bố, người ta nói con gái là người tình kiếp trước của bố, bố nhìn xem con gầy như thế này rồi, cũng phải chia đồ ăn cho con chứ...- Bạch Linh giả vờ giận dỗi.

- Gầy đẹp mà? Con ý à, gầy một chút sẽ nhiều anh để ý hơn, bố mẹ cũng đỡ lo không gả được con gái.- Nói rồi bố Bạch Linh lại đưa hoa quả cho mẹ Bạch Linh.

- Bỏ...- Bạch Linh cạn lời không biết nói gì. Có lẽ kiếp thế nô này Bạch Linh chính là di truyền từ bỏ rồi. Bạch Linh lắc lắc đầu.

- Thế ý ông là chăm cho tôi béo để xấu đi hả?- Mẹ Bạch Linh quay sang lườm bỏ Bạch Linh.

- Đầu có, bà có tôi rồi, cần gầy làm gì nữa.- Bỏ Bạch Linh chưng ra bộ mặt nịnh hót nịnh bợ mẹ Bạch Linh.- Bà lúc nào cũng đẹp nhất rồi.

Bạch Linh và Bạch Anh vốn hay chứng kiến đôi uyên ương này tình tứ, nhưng vẫn có chút không chịu được, mặt mũi nhăn lại. Rõ ràng hai người này dè con ra chỉ để cho vui, vốn không cần bọn Bạch Linh thì hai người vẫn tấu hề đến lúc đầu bạc răng long được mà...

Bạch Linh giờ ngón tay dislike, mồm còn kêu “wu wu” ra hiệu chê bỏ mình không có khí chất, bỏ Bạch Linh liếc yêu con gái một cái rồi lại quay sang chăm mẹ Bạch Linh.

Bạch Linh vốn vẫn thấy, nếu đời này gặp được một người bạn đời mà giống như bố mẹ mình, thì đúng là quá tuyệt vời. Dù có từng nặng lời, có cãi vã, nhưng vì thương nhau thì sẽ nhịn nhường, dịu nhau đi tiếp, cùng đón nhận cả ngọt ngào và đắng cay cuộc đời. Có một người luôn bên cạnh như vậy thật tốt biết bao...

Bạch Linh lại quay ra cửa mỉm cười, nghe tiếp bài nhạc, cũng không quên bật một lon nước tăng lực đưa cho Bạch Anh uống để đỡ mệt lái xe tiếp.

Ngoài trời gió có lạnh, cuộc đời dù có nhiều điều mệt mỏi và nản lòng, nhưng trong chiếc xe nhỏ này, mọi thứ đều biến mất, Bạch Linh chỉ còn cảm nhận được sự dịu dàng, ấm áp của hai chữ gia đình. Nơi mà những yếu lòng của bản thân được bao bọc, nơi mà tình cảm không hề bớt đi mà chỉ có thêm lên. Bạch Linh cứ tự mỉm cười ngốc nghếch rồi ngủ quên mất...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Bạch Linh cùng cả nhà đến nơi cũng đã chấp chôn tối. Bạch Linh và Bạch Anh nhanh chóng vào khách sạn làm thủ tục rồi nhận phòng. Vì đôi uyên ương kia không muốn tách nhau ra nên Bạch Anh đánh lấy ba phòng, một lớn hai nhỏ sát nhau.

Khách sạn ở đây làm giống như những ngôi nhà Nhật Bản truyền thống. Trong phòng là ngồi sàn, nằm sàn, có những cánh cửa mở ra kéo vào giống y hệt trong mấy cuốn truyện hay phim hoạt hình Bạch Linh hay xem làm Bạch Linh vô cùng thích thú, vừa vào phòng đã lẫn lộn mấy vòng dưới sàn. Nhân viên ở đây cũng có cả người mặc truyền thống, cả người mặc đồ kimono của Nhật Bản. Nghe nói chủ khu nghỉ dưỡng này có vợ là người Nhật, vì vậy muốn làm theo sự giao lưu văn hoá giữa hai nước.

Bạch Linh vừa tần ngần ngắm quanh phòng này, vừa ngó ra mấy phía cửa khác của phòng. Woa, chỗ này thực sự rất đẹp a... Lối đi lại giữa các khu đều được lát đá, trồng những cây cảnh, hoa đủ màu sắc theo từng khu. Bây giờ đã tối nên các ánh đèn treo xung quanh cũng được bật sáng, giống như tiên cảnh vậy.

Bạch Linh thực sự thích khung cảnh xinh đẹp này, mắt hoàn toàn ánh lên tia ngưỡng mộ.

Nghỉ ngơi một lúc thì Bạch Linh được gọi đi ăn. Phòng của Bạch Anh ngay bên cạnh nên cũng dễ dàng sang xách cổ một đĩa đang lười biếng cầm máy chơi game như Bạch Linh dậy đi ăn. Bạch Linh vốn không đói vì có đồ ăn vặt đầy ú trong cặp nhưng vì sợ “người mờ hồ” sẽ giáo huấn cho một trận nên cũng liền vác đít đứng dậy đi ăn.

Thật may là nhà hàng khu này vẫn có những đồ ăn khác nhau, nên khẩu vị của nhà Bạch Linh khá tốt.

Ăn xong, đôi uyên ương là bố mẹ Bạch Linh liền rủ nhau đi tắm ở khu suối nước nóng dành cho uyên ương ở gần đấy. Bạch Anh thì vì vẫn còn công việc chưa hoàn thành nên đi về phòng hoàn thành nốt. Bạch Linh thấy vậy liền chu môi chu mỏ, rõ ràng là đi nghỉ dưỡng, vẫn cứ vác theo một đồng việc, đúng là anh trai mình.

- Hay bé Linh đi với bố mẹ nhé.- Mẹ Bạch Linh cười cười.

- Dạ thôi con không muốn ở đó cô đơn một mình đâu.- Bạch Linh trẻ trẻ môi, thăm liếc liếc về phía bố ra hiệu con gái tốt.

- Đúng rồi, con nó còn trẻ, để nó đi giao lưu kết bạn đi chứ bà.- Bố Bạch Linh chêm vào.

- Đúng, đúng, mẫu thân và phụ thân cứ việc nghỉ ngơi, không cần lo cho đứa con bé bỏng bị bỏ rơi này đâu.- Bạch Linh giả bộ giờ tay chấm nước mắt.

- Đứa bé này.- Mẹ Bạch Linh cười cười

- Thôi, con đi tham quan chỗ này đây. Chào bố mẹ nhé.

Nói rồi Bạch Linh tung tăng đi khám phá khu nghỉ dưỡng này, men theo lối ra vườn chung, chỗ mà mọi người hay ngồi nghỉ ngơi hóng gió.

Bạch Linh ngồi xuống một viên đá lớn, nhưng thực chất là ghé ở trong đây, nhắm mắt lại thư giãn, cảm nhận gió lạnh tấp vào mặt. Vì Bạch Linh rất ghét đeo khăn quàng, gắng tay hay tai bông vào mùa đông nên nhìn mỗi lúc nào cũng ứng đó, chân tay thì lạnh ngắt. Dù vậy, Bạch Linh vẫn thích như vậy hơn, vì có cảm giác chân thực của mùa đông hơn.

Đang ngồi thì Bạch Linh nghe có tiếng nói gần đấy.

- Anh Hoàng, em nhớ anh muốn chết.- Giọng một cô gái nũng nịu.

Chàng trai có vẻ mệt mỏi, không muốn thân mật với cô gái trước mặt.

- Sao em lại theo anh tới đây?- Khải Hoàng ưỡ ỏi nói.

- Người ta nhớ anh mà, đi du lịch cũng không nói người ta một tiếng.- Cô gái đang đưa ôm vào cổ Khải Hoàng, miệng cười mê hoặc.

Khải Hoàng tay day day trán rồi gỡ tay cô gái kia xuống.

- Anh đang có việc, hẹn gặp em lần sau nhé.- Khải Hoàng tìm cớ trốn.

- Đáng ghét, người ta theo anh tới tận đây, mà anh lại đối xử với em thế hả.- Cô gái giờ giọng nhu mì sắp khóc, vừa nói vừa sấn lại gần Khải Hoàng hơn.

Khải Hoàng lùi lùi hơi hay tay lên chống đỡ, vừa đứng nhìn thấy Bạch Linh ngồi ở đây mắt đang mờ mờ thoắt xem kịch, về mặt xem chuyện thiên hạ chơi.

Khải Hoàng gạt tay cô gái kia ra, bước đến chỗ Bạch Linh.

- Vợ yêu, sao em lại ngồi đây thế này. Để anh tìm nãy giờ. Em nói muốn ăn tôm hùm đúng không, chúng ta đi.- Khải Hoàng vòng tay qua eo kéo Bạch Linh lại sát người nói.

Bạch Linh mắt tròn tròn nhìn người con trai không quen trước mặt, tay anh ta còn đang vòng qua eo Bạch Linh... Bạch Linh trao đổi ánh mắt một cách khó hiểu với Khải Hoàng, tay khẽ cầu vào sau tay Khải Hoàng một cái. Khải Hoàng bị đau giật mình bỏ tay ra khỏi eo Bạch Linh.

- Vợ...yêu...- Bạch Linh gần từng chữ nhìn Khải Hoàng một cách vô cùng “yêu”.

Khải Hoàng nhăn nhó trao đổi ánh mắt nhờ giúp đỡ, Bạch Linh nhếch nhếch mày nhìn người con trai này. Trông thì cũng sáng sủa đẹp trai đấy....

- Thôi mà, đừng giận anh nữa, mình đi ăn chuộc lỗi được không?- Khải Hoàng toát mồ hôi hột.

Bạch Linh khoanh tay lại, hết nhìn Khải Hoàng rồi nhìn cô gái đang đứng kia tức tối rồi lại nhìn Khải Hoàng, chột mím cười đầy bí hiểm.

- Phải rồi, đi ăn tôm hùm thôi.- Bạch Linh hứa vào nói.

- Cô, cô... Anh Hoàng...- Cô gái kia tức giận đến mức không nói lên lời.

- Ai đây?- Bạch Linh giả vờ diễn, nhếch mắt lên hỏi Khải Hoàng.

- Không có gì không có gì, người quen của bạn.- Khải Hoàng hiểu ý hứa vào nói với Bạch Linh.- Vợ yên tâm, anh cả đời chỉ có mình em.

- Anh Hoàng, anh đừng có diễn.- Cô gái kia tức giận đỉnh điểm hét lên với Khải Hoàng.- Anh làm gì đã có vợ hồi nào?

- VỢ CHƯA CUỐI!- Khải Hoàng vút lại ba chữ rõ ràng rồi vòng tay qua eo Bạch Linh đi thẳng.

Bạch Linh diễn rất tròn vai, cũng nhìn nhìn cô gái kia như kẻ khùng rồi đi với Khải Hoàng.

Đi được một đoạn rồi, Bạch Linh mới đẩy Khải Hoàng ra.

- Coi như giúp anh thoát vận đào hoa.- Bạch Linh nói rồi rời tay ra.

Khải Hoàng khó hiểu nhìn Bạch Linh.

- PHÍ ĐÓNG KỊCH.- Bạch Linh giả bộ hung dữ nói với Khải Hoàng, bà đây đầu ngu mà đóng kịch free như vậy. Bạch Linh hất hất đầu.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Khải Hoàng nhìn Bạch Linh đơ ra một lúc rồi cười cười. Cô bé này không ngờ cũng lăm chiêu trò như vậy.

Nói sao nhỉ, Khải Hoàng nhớ mặt Bạch Linh, còn cô bé thì chắc là không biết mình là ai.

- Cái này xem như anh nợ em một món nợ tình cảm không được sao.- Khải Hoàng cười cười.

- Nợ tình cảm, tôi với anh không quen biết, tốt nhất là không nên dây dưa. Mau đưa tiền đây.- Bạch Linh hất hất cằm, ra vẻ hỏ báo.

- Em muốn bao nhiêu?

- ....

Bạch Linh hơi ngần ra, bản thân chỉ là muốn đòi tiền tượng trưng cho xong lấy lệ, coi như hai bên sông phẳng, chưa nghĩ tới sẽ bắt tên này đưa mình bao nhiêu tiền.

- Một..

- Một triệu? Được, anh đưa em.- Khải Hoàng lấy trong ví ra hai tờ tiền rồi đưa Bạch Linh.

Bạch Linh mắt mờ thoắt thoắt, ý Bạch Linh không phải thế, chỉ là một nghìn cho lấy lệ thôi...

Bạch Linh nhìn hai tờ tiền trong tay, lại nhìn gã con trai trước mặt đang tươi cười như muốn nói anh đây là con nhà giàu. Cái gì vậy trời!?

- Ý tôi không phải thế...

- Vậy là một trăm triệu?- Khải Hoàng hơi nhú mồm.- Cũng không mắc thế chứ, ở đây anh không có đủ tiền mặt.

- Anh bị điên hả.- Bạch Linh dúm lại hai tờ tiền vào tay Khải Hoàng.- Ý tôi là tờ một nghìn!

- Một, nghìn?- Đến lượt Khải Hoàng nhìn Bạch Linh kì lạ.

- Anh có không!?

Khải Hoàng tìm khắp ví nhưng không có tờ một nghìn nào cả, ào nào chia ví ra với Bạch Linh.

- Anh không có.

Bạch Linh ngó vào, thấy ví anh ta đúng là không có tiền lẻ, chủ yếu là tiền đô và thẻ ngân hàng... Chẳng lẽ đây chính là con nhà giàu trong truyền thuyết ư?!

Khải Hoàng lục hết cả túi quần, cuối cùng cũng lấy ra được một đồng xu 5000. Bạch Linh cười cười nhận lấy, sau đấy ra gần đài phun nước, búng xuống chấp tay vào cầu nguyện.

Khải Hoàng ở cạnh thấy khá khó hiểu, chờ Bạch Linh cầu nguyện xong thì nhìn Bạch Linh với ánh mắt tò mò muốn biết.

- Tôi nghe nói ở chỗ này có đài phun nước cầu nguyện. Chỉ cần anh ném tiền xu xuống, hoặc để tiền giấy vào cái hòm thư gần đài phun nước kia rồi cầu nguyện, phần trăm ước nguyện của anh thành hiện thực sẽ lớn hơn. Số tiền này sẽ được khách sạn thu lại vào cuối ngày đem đi từ thiện.

Bạch Linh vừa nói vừa cười nhẹ, trong lòng có chút tâm tư. Thật ra có lẽ có cầu nguyện hàng trăm lần nữa thì ước nguyện của Bạch Linh cũng sẽ không thành... mắt Bạch Linh hơi sụp xuống, có hơi xúc động.

Khải Hoàng nhìn Bạch Linh trầm tư, nhớ lại lúc vô tình gặp cô bé này khóc ở trên đường, hình như có chuyện gì đó rất đau lòng. Bây giờ là đang nhớ lại chuyện đó à?

Khải Hoàng thấy cũng rất trùng hợp, vừa nãy nhìn thấy Bạch Linh còn tưởng là mình nhầm lẫn, ai ngờ đúng là cô bé này thật.

Khải Hoàng vốn cũng là sinh viên năm cuối ở trường Bạch Linh, vì năm cuối nhiều dự án phải hoàn thành nên cũng ít khi xuất hiện, nhưng Khải Hoàng biết Bạch Linh. Khải Hoàng có từng xem mấy trận đấu game nhỏ hay lớn mà đội Bạch Linh tham gia, vốn khá là ấn tượng với một Bạch Linh cá tính.

Những người bạn cùng khóa cũng hay xem mấy trận đấu game này vẫn hay thường nói Bạch Linh là cô bé khá kì dị, tính cách khó lường, lại ham thi đấu game như con trai, bọn họ đều không thích có bạn gái như thế, lại thêm phần nhan sắc của Bạch Linh không mấy nổi bật nên trong mắt họ chỉ như mấy đứa con gái tính tình đàn ông chơi game không thua không kém.

Khải Hoàng thì không nghĩ vậy, khi quan sát lúc Bạch Linh tập trung đấu game hay ăn mừng chiến thắng đều thấy Bạch Linh vô cùng thú vị, có nhiều cung bậc cảm xúc trên khuôn mặt, nhìn rất giải trí. Kể cả là lúc Bạch Linh căng thẳng tuyệt độ hay cười tươi nhận giải đều khiến Khải Hoàng thấy hay ho.

Noel vừa rồi đúng lúc đi thực tập về, trong người khá mệt mỏi, ngoài trời thì từng đợt gió lạnh tê tái tâm can, Khải Hoàng còn bắt gặp Bạch Linh ngồi ở một góc ít người qua lại, khóc một trận bì thương.

Khải Hoàng đứng đó nhìn Bạch Linh hiều hi, chưa từng nghĩ Bạch Linh cũng có một mặt này. Thấy Bạch Linh khóc chán rồi tự lau nước mắt nước mũi tèm lem đứng dậy. Lúc ấy cả mắt, mũi và mặt đỏ lên vì lạnh và sưng nhin vô cùng đáng thương. Thế nhưng Bạch Linh tự mình lấy tay ủ mặt mình ấm lại, mắt dù vẫn còn long lanh ánh nước nhưng đang cố để không khóc nữa, tự bản thân làm ra một vẻ kiên cường. Dù khóc như vậy nhưng trên tay vẫn còn cầm một túi quà nhỏ vô cùng nặng nịu.

Nhìn cô bé trước mặt bước đi, mặt ngửa lên trời cố gắng để không khóc nữa khiến Khải Hoàng thấy Bạch Linh vô cùng mạnh mẽ, bỗng chốc cảm thấy có thiện cảm với Bạch Linh không ít.

Còn đang định châm điếu thuốc hút thì chợt nghe huych một cái, thấy Bạch Linh vấp cục đá ngã nhào xuống đường. Khải Hoàng định ra giúp thì thấy Bạch Linh tự đứng dậy, đá một phát nữa vào cục đá rồi lại tự ôm chân mình kêu đau, đúng là ngốc nghếch hết thuốc chữa. Bạch Linh đứng giữa đường chửi bới viên đá một hồi, sau đó còn giả bộ tát viên đá hai cái rồi bê nó ra ven đường để người khác không bị vấp nữa.

- Chẳng qua lão nương đang không vui nên mới để nhà người bắt nạt. Ta để người ở đây xem còn hại được ai.- Bạch Linh giờ tay chống nạnh, mồm chu lên về phía hòn đá nhìn vô cùng điên khùng, giống như bị tự kỉ vậy.

Khải Hoàng thấy thật mới lạ, cô bé vừa nãy ngồi khóc toi bời mà giờ có thể nhe nanh múa vuốt với một cục đá, đúng là hài hước mà. Khải Hoàng bật cười.

Khuôn mặt Bạch Linh vốn không hề xinh đẹp như những người con gái khác mà Khải Hoàng từng gặp, nhưng người để lại ấn tượng cho Khải Hoàng chỉ có Bạch Linh. Vì vậy khi vô tình gặp lại ở đây, Khải Hoàng thấy vô cùng có duyên, cảm giác như ông trời có chút sắp đặt vậy. Lại một lần nữa nhìn thấy một khía cạnh khác của Bạch Linh, nhẹ nhàng trầm lắng. Cô gái này rốt cuộc là như thế nào? Đột nhiên Khải Hoàng thấy hiều hi về Bạch Linh, muốn tìm hiểu thêm về cô gái này.

- Chuyện hôm nay em giúp anh là anh nợ em, có dịp nhất định sẽ trả em cả gốc lẫn lãi.- Khải Hoàng cười nói.

- Không cần đâu, cũng có to tát gì đâu. Cùng lắm thì tôi bị người ta tạt axit thôi.- Bạch Linh giả vờ nhe răng ra làm bộ bị hại.

Khải Hoàng bật cười.

- Chắc em sẽ còn gặp lại anh thôi.- Khải Hoàng nói rồi chào tạm biệt Bạch Linh.

Bạch Linh nghe nhưng không để vào tai. Trong lòng tự nhủ “đồ thần kinh”, ai muốn gặp lại anh ta đâu trời...

Lúc ấy cũng đã muộn, Bạch Linh chắc hẳn giờ này ít người tắm suối nước nóng nên lên về phòng lấy đồ rồi tung tăng đi về phía suối nước nóng ấm áp, dự định ngâm mình trong đó thư giãn. Đi cả một ngày cũng đã mệt rồi, suối nước nóng, ta đến đây!

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: (Có thịt tươi :gt;)

Khu suối nước nóng được làm thành một cái hồ lớn, có những hòn son giả và tượng được khắc vô cùng đẹp đẽ, xung quanh là tường làm bằng tre sát lại trông rất có cảm giác thiên nhiên.

Hơi nóng như sương bay nghi ngút khắp phòng, Bạch Linh chỉ quấn một cái khăn tắm bước vào, cầm theo cả đá kì.

Bạch Linh tung tẩy nhảy xuống hồ. Cả người được chìm trong nước nóng vô cùng thoải mái, Bạch Linh nằm ườn ra thư giãn, chỉ nhoi mỗi cái đầu lên. Ui... đúng là đáng đồng tiền bát gạo ghê.

Bạch Linh đang phê pha trong sương khói thì chợt nghe có tiếng động. Một dáng người mờ ảo qua làn khói. Bạch Linh dụi dụi mắt nhìn cho rõ hơn. Dáng người ấy càng bước lại gần, Bạch Linh càng có thể nhìn rõ đây là con trai. Bạch Linh hốt hoảng nín thở lặn xuống. Người con trai ấy đi xuống hồ ngâm mình ngay gần chỗ Bạch Linh.

Cái tình huống gì đây, chẳng phải đây là khu nữ à?? Bạch Linh vừa nín thở vừa nghĩ, làm sao bây giờ....

Một lúc sau, Bạch Linh nín thở lâu không chịu nổi đành phải nhoi lên. Bạch Linh bị sặc nước ho lấy ho để. Mặt mũi đỏ lên vì ngâm mình dưới nước nóng lâu.

- Bạch...Linh?- Một giọng nói quen thuộc không trầm không bổng vang lên.

Bạch Linh quay lại nhìn, Hải.....Hải....Đặng...?!

Bạch Linh theo phản xạ lấy tay che người dưới nước. Bạch Linh cũng chờ người lại không biết nói gì, miệng như bị cái lạnh của mùa đông đóng băng...

- Sao cô lại...- Hải Đặng hơi nhũn mày.

Từ ngoài cửa đột nhiên lại có thêm tiếng người đi vào. Bạch Linh hốt hoảng có chút luống cuống tay chân không biết làm thế nào. Hải Đặng không kịp nghĩ nhiều, liền đứng chắn phía trước cho Bạch Linh núp sau lưng. Mặt Bạch Linh đã đỏ tới mức như thịt xông, đầu óc có chút choáng váng vì ngâm nước nóng, lại vừa lại lặn xuống ướt hết tóc, giờ ngoi lên dù có hơi nóng nhưng không khí lạnh vẫn khiến Bạch Linh thấy tê tê da đầu.

- Ủa Đặng, hôm nay đi ngâm nước sớm quá vậy.- Một giọng nam vui vẻ cất lên.

- Công việc hết sớm.- Hải Đặng chống chế.

Sau đó là tiếng riu rít một loạt của những thanh niên nói chuyện cười đùa trêu chọc nhau.

Bạch Linh tự nghĩ trong lòng lần này xong thật rồi. Mối không ngừng run cầm cập, một thân con gái giữa hồ nước nóng toàn nam thế này.

- Đặng, lại đây ngâm chung với mọi người này.- Có một giọng nam kêu Hải Đặng.

- Không cần, em hơi mệt, muốn ở riêng chút.- Hải Đặng miễn cưỡng trả lời, sau đó lúi lúi về ra phía sau mấy hòn non bộ.

Bạch Linh cũng theo Hải Đặng từng bước từng bước ở phía sau lưng cậu ấy lúi xuống cho tới khi khuất hẳn ra sau hòn non bộ.

- Sao cô lại ở đây? Có biết đây là chỗ dành cho nhân viên không?- Hải Đặng vẫn đang quay lưng lại hỏi.

- Há?- Bạch Linh mắt mở to tròn.

Rõ ràng bản thân nhìn rõ đang ở khu dành cho phụ nữ như đã xem hướng dẫn mà, sao giờ lại thành khu cho nhân viên. Bạch Linh nhớ lại. Phía trước khu cho nữ có chữ I lớn.

- Tôi, tôi rõ ràng là vào nhà I mà?- Bạch Linh ấp úng.

- Đây là nhà T.- Hải Đặng có chút đen mặt trả lời.

Một tiếng như xẹt ngang qua đầu Bạch Linh. Có lẽ do có gió nên bật che mắt dấu, lại thêm trời tối nên Bạch Linh chủ quan. Bảo sao quái lạ lúc Bạch Linh vào dù muộn nhưng đúng là không có bóng người nào.... Lại thêm chỉ còn nhà này là sáng đèn nhất...

Bạch Linh mặt biến sắc, cảm giác không biết nói gì thêm trong tình cảnh này. Trăm sự ngu người đều do bản thân bất cẩn mà ra. Bạch Linh khóc không ra nước mắt trong lòng.

Ngẩng đầu lên thì thấy một thân Hải Đặng vẫn đang nhô lên cao hơn bình thường để chắn cho Bạch Linh. Vẫn là đôi vai rộng cùng làn da láng bóng mà Bạch Linh đã từng nhìn thấy, vẫn cuốn hút mị lực như vậy, Bạch Linh có chút ngơ ra.

Không khí có chút trở nên gượng gạo, tình huống này cũng quá ngoài ý muốn đi?! Mà hơn nữa sao cậu ấy lại ở đây.... Nhà này là dành cho nhân viên, tức là cậu ấy là nhân viên ở đây ư?!

- Anh...

Bạch Linh còn chưa nói hết câu thì lại có một bóng dáng chợt nhảy ra về phía ngoài Hải Đặng và Bạch Linh.

- Đặng, có thấy cục xà bông không?- Một giọng nói cất lên.

Hải Đặng theo phản xạ quay người lại, bao trùm lên Bạch Linh, tay chống lên hòn non bộ, giữ cho Bạch Linh không bị nhìn thấy.

- Không thấy.- Hải Đăng đáp cụt lùn.

- Ồ...- Bóng dáng ấy đáp lại rồi tiến lại gần chỗ hai người hơn.- Để anh lại gần chà lưng cho nhé, tay nghề anh là số một đấy.

Người anh ấy vừa cười vừa bước đến. Hải Đăng luống cuống ép sát che cho Bạch Linh hơn.

- Không cần.- Hải Đăng hơi hét lên, giọng có chút loạn mà gượng gạo.- Em.. em muốn ngâm mình thêm.

- Vậy anh không làm phiền nữa. Lạnh lưng ghê.- Người anh đó chế chế môi vừa nói vừa quay mông ra đi chỗ mọi người.

Mặt Hải Đăng lúc này cũng có chút đỏ vì ép sát Bạch Linh. Hai tay Bạch Linh che trước ngực bị chạm vào chỗ cơ bụng của Hải Đăng, người Bạch Linh cũng run run y hệt lần trước. Hải Đăng nhìn xuống thấy tóc Bạch Linh ướt nhẹp. Tuy Bạch Linh ngâm người khá sâu nhưng vẫn lộ ra một chút vai trần sáng bóng và xương quai xanh nhấp nhô, đầu thì cúi gằm đến mức chỉ còn nhìn thấy đường rẽ tóc trên đỉnh đầu. Hải Đăng có chút đỏ dần ho nhẹ rồi nhanh chóng quay đi. May là Hải Đăng có thói quen lúc ngâm người vẫn quần khăn tắm dưới hông, nếu không thực sự khó nói a....

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể đề lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chờ cho người anh đó đi hẳn thì Bạch Linh liền đẩy Hải Đăng ra, mặt vẫn cúi gằm như thế.

- Anh đừng làm như thế nữa.- Bạch Linh vừa nói vừa vắn cúi đầu.

Hải Đăng thoáng có chút ngơ ngác nhìn Bạch Linh đang run run giống như khóc vậy, liền quay lưng lại. Chẳng lẽ do sợ quá? Hải Đăng hơi nhú mày khó hiểu.

- Cô không cần phải sợ, tôi đi tìm cơ để mọi người ra ngoài, sau đó cô đi ra.- Hải Đăng nói.

- Thử tôi sợ... là anh mới đúng.- Bạch Linh nghẹn giọng nói.

Hải Đăng sững lại, không hiểu Bạch Linh nói gì... Đây là do bị xông hơi nóng quá nên mê sảng rồi?

- Cô sợ tôi cái gì?- Hải Đăng hơi đen mặt lên tiếng.

- Anh đừng đối quá tốt với tôi như thế nữa.- Giọng Bạch Linh lí nhí nhả lí nhí.

Hải Đăng càng khó hiểu hơn, đối tốt với Bạch Linh thì có gì sai? Hải Đăng rơi vào khoảng không trầm lắng...

- Vì như thế... như thế...- Mắt Bạch Linh giờ đã cay cay chỉ như muốn trào nước mắt ra.

- Như thế thì tôi sẽ càng thích anh thêm mắt.- Bạch Linh nhìn thẳng về phía người con trai trước mặt.

Hải Đăng lần này thực sự bị cứng đờ như đóng băng, sau đó quay đầu lại. Bạch Linh không dám nhìn thẳng vào Hải Đăng.

- Anh đừng nhìn tôi, như vậy sẽ xấu hổ lắm.- Bạch Linh dùng tay che mặt lại. Không cần nói cũng biết chắc gì mặt mình đang rất ửng ửng, lại còn chực khóc nữa, Bạch Linh không muốn làm một người tò ra yếu đuối trước mặt người khác.

- Nhưng tôi... không thích cô.- Hải Đăng nói.

Dù biết trước là như vậy, nhưng Bạch Linh vẫn hệt hững như trượt chân rơi thõm một cái xuống hố sâu. Nước mắt cũng không buồn rơi nữa, chỉ còn lại chút gì đấy vừa đau lòng mà cũng vừa nhẹ lòng.

- Tôi rất quý cô, nhưng tôi nghĩ đó là tình cảm như một người em quý mến chị mình thôi. Tôi cũng không có biết thích một ai là như thế nào cả.- Hải Đăng cố gắng giải thích thêm, bản thân đột nhiên nói nhiều hơn mọi ngày.

- Không có một chút nào thích ư?- Bạch Linh lặp lại như một con robot.

Hải Đăng lặng thinh không biết nói gì nữa.

- Xin lỗi.

- Anh một chút cảm giác cũng không có ư?

- ...

- Tôi biết rồi, đây là tôi nói ra để tôi nhẹ lòng bớt thôi, anh không cần cảm thấy phải bận tâm đâu...- Mắt Bạch Linh thoáng chút nét buồn, giọng có chút thê lương.- Cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì đi. Anh có thể đừng nói cho ai biết không, nếu không sẽ rất mất mặt...

- Tôi luôn coi trọng cô, như gia đình.- Hải Đăng hơi nhú mày mảy nói.

Trái tim Bạch Linh như vừa tiếp nhận một thông tin mà bản thân có thể đoán trước, có tan vỡ, có đau lòng.

Không khí có chút ngưng đọng lại, hai người cũng không biết phải nói gì trong tình huống này, cả hai đều có những tơ rối trong lòng không nói ra được...

Đột nhiên tiếng hắt xì của Bạch Linh phá tan sự gượng gạo ấy. Chắc do đã ngâm nước quá lâu mà Bạch Linh thấy người có chút ửng oải, đầu hơi choáng nữa.

- Để tôi đi tìm cách bảo mọi người ra ngoài.- Hải Đăng lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

Bạch Linh không nói gì, chỉ ở đó lặng thinh, cơ mặt có chút bần thần. Cũng không biết Hải Đăng nói gì, đều thấy mọi người một lúc sau thì đi ra ngoài.

Sau đó Bạch Linh cũng lật đật như robot đi ra. Trong đầu Bạch Linh có chút trống rỗng, mau chóng lấy đồ rồi ù dũ về phòng.

Khi đã định thần lại mới thấy bản thân như bị ma xui quỷ khiến, đã định không nói ra rồi, tại sao lúc ấy lại lên cơn như thế chứ... Sau này biết nhìn mặt cậu ấy thế nào đây? Bạch Linh tự đập đập vào đầu mấy cái. Nhưng rõ ràng Bạch Linh cảm nhận được Hải Đăng có tình cảm với mình, chẳng lẽ bản thân đã tự ngộ nhận quá rồi sao. Không biết đâu, sao tự dưng lại điên điên lên nói ra như thế. Bạch Linh bực dọc đá đá nệm đất.

Lúc Hải Đăng quay lại thì đã không thấy Bạch Linh đâu nữa. Trong lòng lại cảm giác có chút hụt hẫng, cũng có chút gì đó bồn chồn nao nao, hai tay nắm thành nắm đấm. Thích? Hải Đăng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ thích một ai đó và cũng không biết thích một ai đó là như thế nào... Vốn từ nhỏ tới giờ, cậu không hề cảm nhận được thứ gọi là tình yêu.

Hải Đăng đứng như bị chôn chân ở đó vậy, mãi một lúc sau mới phản ứng đi về phòng mình. Hải Đăng lấy máy ra chơi game để không suy nghĩ tới nữa, càng nghĩ lại càng rối trong lòng.

Bạch Linh về đến phòng liền nằm xuống cái phịch, nhìn vô cùng chán đời và thiếu ngủ. Sau đó liền lấy điện thoại ra gọi video call cho Khả Tiên kể về vụ việc vừa rồi.

- Cái gì? Trùng hợp như vậy? Hai người lại còn tắm chung?- Khả Tiên hứng khởi hóng chuyện.

- Trọng điểm đâu phải là cái đấy, cũng đâu phải lần đầu tớ thấy cậu ấy cời trần.- Bạch Linh ảo não nói.

- Cậu đúng thật là, muốn nắm trai đẹp trong tay, còn chưa bỏ công sức, chưa có quy trình đã đòi người ta thích mình, đầu ra dễ như vậy cho cậu hả.- Khả Tiên hung hăng nói.

- Nhưng mà... em ấy cũng nói rằng không thích tớ rồi.

- Cậu đúng thật là, người ta vẫn nói hát hay không bằng hay hát, cứ liên tục tấn công, chắc chắn có ngày thành công mang được trái tim tiểu soái ca về nhà.- Khả Tiên nháy nháy mắt qua điện thoại.

- Haiz, ai bảo tớ lại không có nhan sắc chứ.- Bạch Linh vì bị từ chối nên cảm thấy tự ti về bản thân.

- Tớ thấy Đăng không phải kiểu người thích con gái vì nhan sắc đâu, tớ cảm thấy hai người có phản ứng hoá học với nhau đấy.- Khả Tiên tiếp tục đẩy thuyền.

- Thật hả?- Bạch Linh không buồn ngẩng đầu lên.

- Tin tớ đi, cổ lên, cậu là chó điên khu này cơ mà, Bạch Linh mà tớ biết đâu rồi.- Khả Tiên chọc Bạch Linh.

Bạch Linh im lặng một lúc rồi nghĩ cũng đúng. Chỉ là bị từ chối thôi mà, trước đây mặt cậu đâu mong gì, giờ chỉ cần dày hơn tường bê tông chút nữa là được rồi!

- Hiểu rồi, cảm ơn cậu, tớ sẽ cố gắng lại hết sức lần nữa.- Bạch Linh có chút tươi tỉnh lại.

- Vậy mới đúng chứ!- Khả Tiên nhe răng cười.- Nhớ mua quà về cho tớ nhaaaa.

- Biết rồi.- Bạch Linh lườm yêu Khả Tiên một cái, sau đó hai người ngáo ngáo bắn tim liên tục rồi tắt máy.

Bạch Linh quyết định đi ngủ, không nghĩ nhiều nữa, chắc chắn chán thành của mình sẽ khiến cậu ấy cảm nhận được thôi. Cổ lên!

Trăng đêm nay có chút ửng ửng nhè nhè, dõi theo Bạch Linh mơ màng vào giấc ngủ. Chỉ có Hải Đăng và Khải Hoàng là có tâm tư không ngủ được...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Sáng hôm sau cả nhà Bạch Linh đi tham quan thành phố này. Bạch Linh không có tâm trạng, đầu óc thì cứ như treo ngược cành cây.

Anh trai Bạch Linh có sở thích là rubik nên đã ghé thăm mấy cửa hàng đồ chơi từ lâu. Bố mẹ Bạch Linh thì cùng nhau ngồi xe tình nhân đi ngắm nghĩa khắp nơi.

Bạch Linh ngồi bơ vơ một góc, suy nghĩ miên man. Lúc sớm hỏi qua mấy chị nhân viên mới biết, Hải Đăng là đến đây phụ giúp cho người quen trong dịp Tết. Trái đất đúng thật quá tròn, phụ giúp ở đâu không phụ, mà lại đúng chỗ Bạch Linh đi nghỉ dưỡng.

Bạch Linh nhìn mấy đứa nhỏ tung tăng chạy trên đường, có vẻ như là Tết ở đây thường hay mờ lễ hội, các sạp quán vẫn vô cùng đông đúc.

Đang tơ lơ mơ thì có một lon nước đẩy đến trước mặt Bạch Linh.

Bạch Linh ngẩng đầu lên, là người con trai hào hoa tới qua.

- Trùng hợp quá nhỉ, anh lại gặp em rồi.- Khải Hoàng cười.
- Ai biết được anh có đi theo tôi không.- Bạch Linh làm bộ phiền phức quay mặt đi.
- Tính tình em thế này, bảo sao toàn bị nói là dị dạng.- Khải Hoàng trêu chọc.
- Vậy tôi phải vui vẻ sỏi lời với anh thì mới được hả...- Bạch Linh thấy khó hiểu.
- Chính thức làm quen đi, anh là Khải Hoàng.- Khải Hoàng lắc lắc chai nước đưa cho Bạch Linh.
- Bạch Linh.- Bạch Linh nhận chai nước rồi nói.

Khải Hoàng ngồi xuống cạnh Bạch Linh. Uống một hơi chai nước của mình.

- Em từng tham gia lễ hội ở đây chưa?- Khải Hoàng hỏi.
- Chưa từng, chẳng lẽ anh từng tham gia rồi?
- Đây là quê ngoại anh.- Khải Hoàng cười híp mí.
- Vậy sao anh còn ở khu nghỉ dưỡng?
- Hmm, thoải mái hơn? Về nhà người lớn hỏi rất nhiều thứ phiền phức lắm, như người yêu chẳng hạn...
- À...- Hình ảnh đào hoa hôm trước của Khải Hoàng lại hiện lên trong đầu Bạch Linh.

Hai người ngồi một lúc, sau đó Khải Hoàng liền đẩy đưa kéo Bạch Linh dậy đi tham gia mấy trò chơi ở lễ hội.

Từ bắn súng đến phi tiêu, ca hát nhảy múa tất thấy Bạch Linh đều tham gia hết. Mọi thứ đè nén trong lòng cũng như được bung hết ra ngoài, cảm giác dễ chịu hơn nhiều. Bạch Linh mở mắt mở kẻ nhể nhại, một quả nậm phịch xuống đồng cỏ vắng người ở đây, còn không để ý đến Khải Hoàng.

Khải Hoàng cũng nằm phịch xuống theo.

- Em có tâm sự gì hả? - Khải Hoàng hét lên.
- Anh bị cái gì vậy?- Bạch Linh quay sang nguyền Khải Hoàng.
- Thử đi, hét to lên.- Khải Hoàng nói.- Em có tâm sự, đúng không?
- Có.- Bạch Linh cũng gờ hai tay chụm lại miệng hét lên.- Người con trai tôi thích, không thích tôi.

Bạch Linh thấy có chút xấu hổ nhưng sau đó liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn vì có thể chia sẻ cho người khác.

- Gọi là anh, xưng em. Anh hơn em 2 tuổi lận đó.- Khải Hoàng nói.
- Biết thế.- Bạch Linh cười cười.

Sau hôm nay thì thiện cảm với Khải Hoàng tăng lên không ít, Bạch Linh cũng thấy đỡ buồn chán hơn. Bạch Linh đi mua một ít bia lại, mở nắp rồi uống một mạch. Khải Hoàng từ lượng vốn không kém, cũng uống theo. Đến khi mặt đã đỏ ửng, Bạch Linh liền lải nhải liên hồi, đến Khải Hoàng cũng không nghĩ Bạch Linh uống tẹt thế. Khải Hoàng liền dìu Bạch Linh dậy, sau đó gọi taxi đưa Bạch Linh về khu nghỉ dưỡng.

Về đến ngoài sảnh, liền gặp Hải Đăng. Hải Đăng hơi khựng lại khi thấy Khải Hoàng đang khoác vai giữ đỡ Bạch Linh đi cho vững. Khải Hoàng cũng tất bật giữ cho Bạch Linh đứng thẳng, có vẻ khá khổ sở. Hải Đăng liền bước lại gần.

Khải Hoàng đang loạng choạng bước đi thì thấy một bóng người đứng trước mặt mình. Ngẩng đầu lên, là một cậu thanh niên đẹp trai đang nhìn mình lạnh lùng, khuôn mặt có chút cáu gắt.

- Tôi là bạn cô ấy. Để tôi đưa cô ấy về phòng.- Hải Đăng lên tiếng.
- Làm sao tôi biết cậu là bạn của Bạch Linh thật hay không?- Khải Hoàng đột nhiên muốn trêu chọc cậu thanh niên này.

Hải Đăng lạnh lùng lại đỡ Bạch Linh. Bạch Linh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hải Đăng thì hốt hoảng.

- Anh, không muốn đi cùng cậu ấy.- Bạch Linh say khướt khờn khợt dúi dúi đầu về phía Khải Hoàng.

Đầu Hải Đăng nổi gân xanh. Anh? Đâu ra một ông anh trên trời xuống thế này. Rõ ràng lúc thấy anh trai Bạch Linh không phải người này. Cái con người này đúng là không nên để uống say mải.

Khải Hoàng thấy Bạch Linh giống như con mèo đang xù lông lên tránh Hải Đăng liền đoán được có gì uẩn khúc ở đây. Chợt thấy Bạch Linh lúc này nhìn vô cùng đáng yêu, liền thuận nước đẩy thuyền giữ Bạch Linh lại.

- Cậu cũng thấy rồi, em ấy không muốn đi với cậu.- Khải Hoàng nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Hải Đăng không nói gì, dứt khoát lôi Bạch Linh lại phía mình, để Bạch Linh leo lên lưng.

- Không thích, thả tôi xuống.- Bạch Linh đấm đá túi bụi.
- Yên, đừng náo.- Hải Đăng giữ chặt hai tay Bạch Linh lại.

Sau đó Hải Đăng ném cho Khải Hoàng một ánh nhìn không mấy thiện cảm rồi đi thẳng. Khải Hoàng đương nhiên biết Hải Đăng là bạn của Bạch Linh, trong những trận đấu game cậu ấy luôn là át chủ bài của đội Bạch Linh. Vì vậy cũng không kì kèo mà để Hải Đăng đưa Bạch Linh về phòng. Bản thân tự dưng lại bị xem thành người xấu thế này, Khải Hoàng tự thấy

buồn cười.

Hải Đăng công Bạch Linh mà gân xanh trên đầu vẫn nổi lên, một thân con gái, dám uống bia với người lạ thế này, đây là gì không biết.

- Đăng, đau...- Bỗng Bạch Linh nói lên khe khẽ.- Tay đau...

Hải Đăng hơi giật mình, đúng là Hải Đăng đang vừa đỡ hai chân Bạch Linh vừa phải giữ hai tay Bạch Linh hai bên để không quậy, có lẽ nắm hơi căng. Hải Đăng liền thả hai tay Bạch Linh ra, để Bạch Linh buông thông, động tác dịu dàng lại.

- Ngoan, ở yên sẽ không đau nữa.- Hải Đăng dùng giọng như dỗ trẻ con.- Ôm vào cổ tôi.

Bạch Linh đã không còn biết trời trăng gì nữa, cũng không quậy, ngoan ngoãn ôm vào cổ Hải Đăng, dụi dụi khuôn mặt nóng của mình vào gáy Hải Đăng để mát hơn.

Hải Đăng cũng không rõ bản thân đang làm gì, tại sao lại lo lắng cho Bạch Linh như vậy... Từng bước từng bước công Bạch Linh cẩn thận về phòng. Sau đó còn phải nghe điện thoại anh trai Bạch Linh gọi đến để báo Bạch Linh đã về khu nghỉ dưỡng.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Bạch Linh bị Bạch Anh mắng cho một trận vì về trước, may mà Bạch Linh giấu được là mình uống bia.

Bạch Linh cũng không nhớ rõ là mình về tới phòng kiểu gì, nhưng Bạch Linh nhớ là có thấy một mùi thơm quen thuộc luôn lờn vờn quanh mình lúc đấy. Có cảm giác là Hải Đăng, hôm qua hình như cũng lơ mơ thấy hình dáng cậu ấy... nhưng không thể nào, rõ ràng là Bạch Linh đi với Khải Hoàng mà. Bạch Linh tự vỗ vỗ mặt mình, không được hoang tưởng nữa. Tuy tự nói là thế, nhưng trong lòng Bạch Linh vẫn không thể ngừng nhớ về Hải Đăng. Tình cảm đúng là thứ dây dưa khó buông bỏ.

Chẳng mấy chốc mà đến đêm giao thừa, cả nhà Bạch Linh cùng du khách tập trung ở trong khu vườn cùng nhau ngắm pháo bông và chào năm mới. Mắt Bạch Linh chỉ cần nhìn trong 0,001s là đã có thể thấy Hải Đăng cũng đứng ở gần đấy.

Tất cả mọi người cùng nhau đếm ngược thời khắc chuyển giao nửa năm cũ và năm mới, mặt ai cũng vui vẻ gạt lo âu cầu cho một năm mới an lành.

- Đây là lì xì của hai đứa, cầu chúc cho các con luôn có đủ sức mạnh để làm tốt mọi việc trong cuộc sống.- Bố mẹ Bạch Linh chia 2 hồng bao truyền thống đỏ chói về phía Bạch Linh và Bạch Anh.

Bạch Linh và Bạch Anh đều hớn hờ nhận lấy lì xì như hai đứa trẻ, miệng nhoẻn ra cười gần tới mang tai.

- Con vừa đi làm không lâu nhưng đây coi như là tấm lòng hiếu thảo của con với bố mẹ.- Bạch Anh rút ra hai lì xì màu đỏ đưa cho bố mẹ.

Bố mẹ Bạch Linh cười tí mắt, có cảm giác nhận thành quả của việc nuôi nấng anh em Bạch Linh, Bạch Anh thành người.

- Đây, của cô em gái tôi.- Bạch Anh cũng rút ra một lì xì màu vàng hiện đại.

- Úi... yêu anh trai thế.- Bạch Linh vui sướng nhận lấy.

- Thế còn lì xì của anh đâu?- Bạch Anh trêu chọc.

- Em còn nhỏ mà.- Bạch Linh chu chu môi.

Sau đó Bạch Linh cũng rút ra ba bao lì xì đưa cho mọi người.

- Đây là tiền mồ hôi công sức của con đấy nhé.- Bạch Linh cười híp mí, đây chính là tiền thưởng từ mấy trận thắng game Bạch Linh tích góp được.

Mọi người đều bật cười, khung cảnh vô cùng chan hoà ấm cúng. Bạch Linh trong lòng ngọt ngào, trái tim cũng được bao bọc trong hạnh phúc. Mắt Bạch Linh tự động đảo về phía Hải Đăng. Hải Đăng đứng dựa người vào tường, mặt vô cảm ngắm pháo hoa. Bỗng dưng Bạch Linh cảm thấy Hải Đăng có chút cô độc... cũng đúng, sao Tết cậu ấy không ở nhà mà lại đến đây làm việc? Bạch Linh thấy khó hiểu trong lòng, chân đột nhiên tự động bước đến gần Hải Đăng.

- Của anh.- Bạch Linh chìa một bao lì xì trước mặt Hải Đăng, mặt quay đi chỗ khác.

Hải Đăng hơi im lặng, nhìn bao lì xì lạ lẫm trước mặt.

- Chuyện đó...anh cứ coi như chưa có gì đi.- Bạch Linh ngại ngùng nói.- Còn đây là lì xì cho mau lớn, dù sao anh cũng ít tuổi hơn tôi.

Hải Đăng im lặng cầm lấy bao lì xì trước mặt. Trong lòng lại một lần nữa cảm thấy khác lạ.

- Cảm ơn. Nhưng tôi không có lì xì cho cô.- Hải Đăng ngáo ngơ nói.

- Không cần, không cần. Anh ít tuổi hơn tôi mà...

Thấy Bạch Linh lúng túng làm Hải Đăng lại thấy buồn cười, miệng hơi nhếch lên. Tay vô thức giơ lên cốc một cái vào đầu Bạch Linh.

- Đâu.- Bạch Linh ôm đầu nói.

- Kém cỏi.- Hải Đăng cười cười.

- Anh nói ai kém. Tôi hơn anh một tuổi lận nhé.- Bạch Linh giọng sắc sảo.

- Tôi cao hơn cô.- Hải Đăng nói.

Rồi hai người lại bắt đầu những mảng độc thoại chẳng liên quan gì đến nhau như trước. Bạch Linh luôn cảm thấy con người trước mặt lúc nào cũng trừu tượng, nhưng Bạch Linh lại không ghét điều đấy. Không khí như thế rất thoải mái, rất vui vẻ.

Rồi cũng qua mấy ngày, nhà Bạch Linh lại chuẩn bị hành lý để lên đường về nhà. Sau buổi nghỉ dưỡng nhìn mọi người ai cũng tươi tỉnh lên không ít. Bạch Linh và Bạch Anh đang xếp đồ lên xe thì chợt Bạch Linh thấy Hải Đăng cũng đeo balo như đang định đi ra trạm xe buýt.

Xe nhà Bạch Linh là xe bảy chỗ, vì thi thoảng bố Bạch Linh vẫn hay chở mấy người bà con từ quê lên chơi nên mua xe bảy chỗ để tiện. Mẹ Bạch Linh nhìn thấy Bạch Linh cứ thất thần nhìn Hải Đăng thì liền vỗ vỗ vai Bạch Linh.

- Bạn con à?- Mẹ Bạch Linh hỏi.

- À.. à vâng. Vô tình gặp cậu ấy ở đây ạ.

- Vậy cũng không giới thiệu với bố mẹ.- Mẹ Bạch Linh trách móc.

- Con, con quên...

Sau đó nhà Bạch Linh lên xe, mắt Bạch Linh vẫn không ngừng nhìn về phía Hải Đăng. Xe đi tới gần chỗ Hải Đăng thì mẹ Bạch Linh bảo Bạch Anh dừng lại. Sau đó hạ cửa kính xuống.

- Cháu trai, cháu là bạn Bạch Linh đúng không? Cháu về đâu, nhà cô cho đi quá giang.- Mẹ Bạch Linh cười đầy thiện cảm.

Hải Đăng ngẩng đầu lên nhìn. Thấy một người phụ nữ đã trung niên nhưng khuôn mặt xinh đẹp hiền từ.

- Mẹ...- Bạch Linh vội kêu lên.

- Cháu là bạn Bạch Linh hả, mau lên đây, chúng ta cho đi nhờ.

- Dạ không cần đâu cô.- Hải Đăng cười đáp lễ.

- Có gì đâu, bạn Bạch Linh thì cũng như con của cô, mau lên đây, chỗ còn rộng lắm.

- ...

- Mẹ, cậu ấy cũng bảo không cần mà.- Bạch Linh ngượng ngịu lên tiếng.

- Con bé này.- Mẹ Bạch Linh đập bốp phát vào tay Bạch Linh.- Cháu về đâu?

- Dạ thành phố Y.

- Vậy tiện đường chỗ anh Bạch Linh sắp về lại đơn vị, qua nhà cô chơi một buổi rồi anh nó chở cháu đi.

- Không cần phiền phức vậy đâu.- Hải Đăng hơi khó xử nói.- Cháu bắt xe đi được rồi.

- Vội về nhà ăn Tết với gia đình hả?- Mẹ Bạch Linh nói.

- Dạ, cũng không phải...

- Vậy mau lên đi, qua nhà cô một hôm, rồi để anh Bạch Linh đưa cháu đi luôn.

Mẹ Bạch Linh đá Bạch Linh xuống để kéo Hải Đăng lên xe, Bạch Linh hết cách cũng đành đi xuống, khó xử nhìn Hải Đăng...

- Cái đấy...- Bạch Linh gãi gãi đầu.- Mẹ tôi là người hơi nhiệt tình thái quá...

- Hai đứa còn làm gì vậy, mau lên ghế sau cùng đi.- Bố của Bạch Linh cũng lên tiếng.

Vậy là Hải Đăng cũng không biết mình lên xe như thế nào, chỉ biết là lúc sau đã yên vị ngồi cạnh Bạch Linh.

Mẹ Bạch Linh rất hồ hởi, hỏi thăm Hải Đăng nhiều thứ. Rồi còn kể xấu về Bạch Linh lúc nhỏ... Bạch Linh cũng không hiểu tại sao mẹ mình lại hồ hởi với Hải Đăng như thế. Nhìn vào chắc người ta sẽ nghĩ Hải Đăng mới là con trong nhà này mất, Bạch Linh khóc không ra nước mắt...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: (Bù đây nha :gt;)

Đọc đường nói chuyện rôm rả mãi cũng mệt, mẹ Bạch Linh ngã vào người bố Bạch Linh nghỉ ngơi, để lại Bạch Linh chơi vui ngồi không biết nói gì với Hải Đăng.

Bạch Linh quay sang liếc liếc Hải Đăng, thấy cậu ấy đang say sưa đọc cái gì đó trên điện thoại. Mấy tia nắng khẽ hắt vào khuôn mặt như tạc của Hải Đăng. Người đầu mà đẹp trai vậy trời... Bạch Linh nhìn trộm thôi cũng đã thấy bay bổng muốn chảy nước dãi vì hạnh phúc rồi, nếu một ngày khuôn mặt này mà thuộc về Bạch Linh, không biết bản thân có thể trụ vững mà không ngất đi không nữa.

Con người ta khi yêu đơn phương đúng là vừa ngây dại vừa mù quáng. Toàn bộ chỉ cần một ánh mắt của người ta thôi cũng khiến bản thân trời nổi trong nhiều khung bậc cảm xúc khác nhau. Như Bạch Linh vậy, dù bị từ chối nhưng nhìn thấy Hải Đăng thì vẫn không thể kìm nén được tình cảm của mình.

Xe đi vào đoạn đường xấu nên có chút xóc, khiến Hải Đăng có chút nhàu mày vì không nhìn được điện thoại từ tế. Cậu đang tìm xem có chuyến xe nào gần giờ nhất tại chỗ thành phố Bạch Linh ở về nhà không.

Vừa nãy có chút cảm nhận được Bạch Linh ngốc nghếch đang nhìn mình, chỉ thấy buồn cười chứ không thấy gì cả, bây giờ quay sang thì đã thấy Bạch Linh ngã đầu vào cửa kính ngồi không biết trời trăng gì nữa. Nhiều khi Hải Đăng thực sự không biết vì sao Bạch Linh có thể theo học chuyên ngành này, vì nào Bạch Linh rất giống không có nếp nhăn, lại hay nói những thứ một mình Bạch Linh hiểu...

Xe lại bị xóc nữa, đầu Bạch Linh đập cái bốp rồ to vào cửa kính, thế nhưng Bạch Linh vẫn không bị tỉnh, mồm chỉ hơi chu lên rồi lại ngủ như chết. Bố Bạch Linh chỉ quay ra nhìn con gái với tư thế ngủ như sắp chảy nước dãi một cách bất lực, thờ dãi rồi quay lên như không thèm nhận đứa con gái ngủ người này, không biết tương lai nó sẽ đi đâu về đâu, liệu có ai rước không... Bố Bạch Linh còn bận tiếp tục giữ cho mẹ Bạch Linh có thể ngủ ngon... Hải Đăng thấy gia đình này thật kì quặc, có lẽ tính cách của Bạch Linh chính là từ đây mà ra... hoặc cũng có thể, những gia đình bình thường chính là như vậy...

Hải Đăng rơi vào trầm ngâm một lát. Sau đó chợt Bạch Linh đổ người về phía Hải Đăng. Hải Đăng dùng hai ngón tay cầm cổ áo Bạch Linh đẩy về phía cửa kính như tránh bệnh dịch. Bạch Linh lại tiếp tục đổ, Hải Đăng lại tiếp tục xách cổ Bạch Linh ra. Nhưng có lẽ vì quá mệt mỏi mà đồ qua đồ lại, Hải Đăng đành để bàn tay giữ đầu Bạch Linh khỏi đập vào kính, cũng khỏi đổ về người mình. Mắt có chút bất lực.

Tóc Bạch Linh ngắn nhưng rất mềm, tuy nhiên, hình như Bạch Linh lại chưa gội đầu, Hải Đăng thực sự hết thuốc chữa với con người này. Bình thường con gái người ta sẽ chìn chu trong trang phục đầu tóc, vậy mà Bạch Linh như muốn lười biếng thế này, nên mới để tóc ngắn thì phải.

Hải Đăng nhìn khuôn mặt cô gái bên cạnh, trái tim đột nhiên có chút dao động, bàn tay chạm vào tóc Bạch Linh cũng mang lại một luồng cảm giác kì lạ chạy dọc cả cơ thể. Đây rốt cục là thế nào...

Đi xe một đoạn dài cuối cùng cũng về tới thành phố mà Bạch Linh sinh sống. Lúc xe dừng, Hải Đăng rút tay lại khiến Bạch Linh đập đầu bốp một cái khá mạnh. Bạch Linh lơ mơ tỉnh dậy, mắt còn đang ngơ ngác nhìn xung quanh. Bố mẹ và anh trai Bạch Linh đều đã xuống xe.

- Không định xuống hả?- Hải Đăng lên tiếng.

- Có, có chứ.- Bạch Linh lơ ngơ nửa tỉnh nửa mê nói.

Mọi người khuôn chuyển vào trong nhà, Hải Đăng cũng lễ phép giúp bố mẹ Bạch Linh mang đồ vào.

- Hải Đăng, tối nay ở lại đi, cô nấu cơm cho cháu ăn.- Mẹ Bạch Linh tươi cười.

- .....- Hải Đăng không biết nói gì.- Cô, cháu đặt vé xe rồi, làm phiền mọi người thế này...

- Có gì mà phiền chứ, con trai ngoan, ở lại ăn thử đồ cô nấu, đảm bảo cháu sẽ thích. Với lại cũng sắp tối rồi, đi lại không tốt, để mai anh Bạch Linh đi sớm sẽ chờ cháu đi.- Mẹ Bạch Linh vừa nói vừa khoác tay Hải Đăng đi vào.

Ừa ủa rồi mình bị bỏ rơi hả? Bạch Linh đứng ngệt mặt ra nhìn, cuộc đời đúng là nghiệt ngã khó hiểu. Mẹ có một đứa con trai là anh trai mình chưa đủ hà... Rốt cuộc thì mình có phải con của mẹ mình không vậy.

- Mẹ, đừng ép em ấy.- Bạch Linh vội ngăn mẹ lại.

- Tiểu Đăng, cháu có phiền không.- Mẹ Bạch Linh quay sang nhìn Hải Đăng đầy trù mến.

Hải Đăng nhìn đôi mắt ấy lại không nỡ từ chối, liền lắc đầu một cái tỏ ý không phiền, rồi theo mẹ Bạch Linh vào.

- Để tôi phụ bà.- Bố Bạch Linh lên tiếng giúp vợ vì sợ vợ vất vả.

- Được rồi, còn mấy đứa ngồi chơi đi, một lát là được ngay rồi.- Mẹ Bạch Linh tươi cười.

Bạch Anh vốn đã quan sát cậu trai này từ nãy giờ, căn bản thấy cậu bé này sáng sủa có tiền đồ nhưng khá lạnh lùng, tuy nhiên tiểu yêu nhà mình có vẻ hơi quan tâm không hề nhẹ đến tên tiểu tử này, liền để cậu bé về nhà thử xem thế nào. Bỗng nhiên chợt Bạch Anh nhìn thấy Hải Đăng đang chơi game hot nhất hiện nay, hơn nữa thứ hạng cũng không vừa thì liền nhanh chóng nhập bọn, quên mất mình là một sĩ quan, bỗng chốc thiện cảm với cậu chàng thông minh này tăng lên không ít.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Mẹ Bạch Linh vốn đã quen với việc bếp núc nên chỉ loáng cái đã xong. Nhà Bạch Linh không phải là một nhà kiểu mẫu căn bản. Mẹ Bạch Linh hồi trước làm về thời trang may mặc, tay nghề may vá vô cùng tốt, dần dần anh em Bạch Linh lớn đi học đi làm xa thì cũng không đi làm ở ngoài nữa, ở nhà tự làm ra một thương hiệu riêng của mình. Bố Bạch Linh trước đây lúc còn trẻ việc nào cũng từng trải qua nhưng chủ yếu là lái xe chuyên chở cho các công ty lớn, giờ cũng đã làm đội trưởng một đội. Bố mẹ Bạch Linh đều nói ngày xưa không học nhiều nên muốn anh em Bạch Linh phải học lấy chữ, sau này sẽ không vất vả. Cũng chính vì thế mà mẹ Bạch Linh mới nhất quyết không để Bạch Linh theo đuổi công việc MC bấp bênh, bà là lo cho tương lai Bạch Linh sẽ khổ. Trong nhà tuy không phải quá sung túc nhưng cũng dư dả, đủ để bình bình an an sống. Lại thêm giờ anh Bạch Linh đã đi làm nên trong nhà cũng đầy đủ tiện nghi, hiện đại lên không ít. Người ở ngoài nhìn vào có thể thấy thiếu của cải nhưng tình cảm và tiếng cười là chưa bao giờ thiếu trong nhà Bạch Linh.

Mẹ Bạch Linh nấu những món cơ bản, canh cá nấu đậu phụ, sườn xào chua ngọt, ngô chiên, rau luộc... mùi thơm nức mũi khiến Bạch Linh bụng réo lên liên hồi. Tài năng nấu ăn của mẹ Bạch Linh là số một. Mặc dù là con gái nhưng Bạch Linh chẳng thừa hưởng được nét gì từ mẹ, đến nấu ăn cũng là Bạch Anh có hứng thú kế thừa hơn Bạch Linh... Bạch Linh bày chén đĩa phụ bố mà mắt chỉ chăm chăm nhìn đồng hồ ăn hấp dẫn.

Rồi mẹ Bạch Linh gọi hai người đang chơi game với nhau ở phòng khách vào. Hải Đăng nhìn mâm cơm nóng hổi vẫn còn có khói bay lên mà hơi dơ ra một chút. Mọi người ngồi vào bàn, Bạch Linh khẽ nhìn sang, thấy Hải Đăng vẫn thất thần nhìn xuống mâm cơm.

- Ăn đi cháu, không hợp khẩu vị hả?- Mẹ Bạch Linh kéo Hải Đăng về lại thực tại.
- Dạ không, không.- Hải Đăng vội cầm đũa lên.
- Ăn nhiều vào, con trai mà gầy quá không tốt.- Mẹ Bạch Linh gấp thức ăn vào bát Hải Đăng.
- ...- Hải Đăng nhìn đồ ăn đầy ắp trong bát, không biết nói gì... đây, là tình thương của mẹ hà...

Hải Đăng nhắc đũa lên, nhanh chóng ăn hết đồng hồ ăn đầy ắp trong bát mình một cách ngon lành. Rồi còn gấp thêm những đồ ăn khác trên bàn, giống như đứa trẻ vậy. Bạch Linh tho lỗ mắt ra nhìn mồm Hải Đăng phồng lên vì nhét đầy đồ ăn. Cũng không phải ngon đến thế chứ?

- Từ từ thôi, cẩn thận nghen.- Mẹ Bạch Linh ngồi cạnh vuốt vuốt lưng Hải Đăng, đưa cốc nước cho cậu.

Hải Đăng ho nhẹ một cái rồi cầm cốc nước. Bạch Linh trộm nghĩ, thật muốn giữ con người trước mắt nuôi ghê...

Rồi mọi người trong nhà Bạch Linh lại bắt đầu nói cười vui vẻ. Bữa ăn nào cũng thế, luôn có tiếng nói bên cạnh, nghe có vẻ không quy củ nhưng đó lại chính là nơi Bạch Linh đã lớn lên trong suốt 20 năm.

Dù là trước lúc về nhà tâm trạng nào cũng có thể có. Là một ngày thật buồn, một ngày thật tức giận, một ngày thật âm đạm, một ngày thật mệt mỏi hay một ngày thật vui, một ngày thật hào hứng, một ngày thật hạnh phúc,... thì về đến nhà, đó vẫn luôn là nơi để Bạch Linh chia sẻ những cảm xúc ấy của mình. Nơi mà Bạch Linh sẽ được trao yêu thương vô điều kiện, được an ủi mỗi khi sóng gió đến, được co mình lại nép vào lòng mọi người khi sợ hãi gì đó. Bắt đầu từ những bữa cơm ấm cúng thế này, nóng hổi...

Hải Đăng không nhớ rõ lần cuối mình cảm nhận được mùi vị của bữa cơm gia đình trọn vẹn là khi nào. Chỉ biết là khi ngồi ở đây với nhà Bạch Linh, từng sự quan tâm, từng tiếng cười, Hải Đăng thực sự chỉ muốn có thể gói trọn cảm xúc ấy mang về...

Nhà... Đã lâu lắm rồi Hải Đăng không biết nhà là thế nào.

Ăn xong, nhiệm vụ rửa bát chính là của Bạch Linh, bình thường thì thi thoảng sẽ đến Bạch Anh rửa, nhưng chủ yếu vẫn là Bạch Linh ra tay. Dù nấu ăn không ngon nhưng dọn dẹp thì Bạch Linh là số một. Bạch Linh vẫn luôn mong sẽ có thể lấy được người chồng nấu ăn giỏi, như vậy ngày ngày có thể ăn ngon rồi, sau đó Bạch Linh sẽ dọn dẹp, hai người chan hoà mà sống với nhau. Như bố mẹ Bạch Linh vậy.

Đang rửa đồng bát thì Hải Đăng lật đặt lui vào.

- Để tôi phụ cô.- Hải Đăng có vẻ hơi ngại ngùng, đưa tay lên gỡ gỡ đầu.
- Không cần, anh ra kia ăn hoa quả đi.- Bạch Linh nói.
- Không thích ăn hoa quả.- Hải Đăng đáp lại vu vơ.

Hỏi chấm? Bạch Linh cũng bó tay với lý do này, không biết nói gì để đuổi Hải Đăng ra nữa... Đây là kiểu quan tâm nhưng không muốn thể hiện ra hả ta...

- Vậy anh lau khô bát đĩa cho tôi...- Bạch Linh đưa khăn sạch lau bát cho Hải Đăng.

Cảm giác thật giống một gia đình nhỏ, Bạch Linh tự cười kiểu biến thái. Trời ơi dễ thương chết mất. Không nghĩ Đăng lạnh lùng của bình thường cũng sẽ có ngày đi lau bát cho Bạch Linh... Trong lòng Bạch Linh đang nhảy múa bắn pháo hoa đom đóm mà ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra là không có gì. Nhưng miệng vẫn không thể thôi nhoeo ra cười như dở hơi.

Sau đó mọi người cùng nhau vừa ăn hoa quả vừa xem mấy kênh giải trí, không khí rất vui vẻ. Tết năm nay đối với Bạch Linh có một điểm sáng mới, đó chính là Hải Đăng. Người ta nói có duyên ắt sẽ tự tìm đến nhau. Nhưng Bạch Linh nghĩ, nhân duyên là phải do mình chủ động, nhất định sẽ cố gắng theo đuổi Hải Đăng. Bạch Linh muốn nhìn thấy nhiều biểu cảm hơn nữa trên mặt Hải Đăng, có thể ở bên cạnh cậu ấy, chia sẻ với cậu ấy. Nhìn về mặt ngược rồi hạnh phúc như đứa trẻ ngày hôm nay của Hải Đăng, Bạch Linh không kiềm được những niềm lòng, càng ngày càng muốn hiểu rõ về cậu ấy hơn... Mặc dù cậu ấy giờ có không thích mình, nhưng mình thích cậu ấy là đủ rồi! Bạch Linh nhìn Hải Đăng đang nghe mẹ mình kể những chuyện linh tinh mà vẫn vô cùng chăm chú, miệng lại bắt gặp mỉm cười...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Cám ơn các bạn nhiều lắm lắm nha, đã ủng hộ cho truyện của mình. Cầu thêm vote và like để nhiều người biết đến truyện của tui hơn nè<. Yêu mọi người> ♥◻♥◻♥◻

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Meo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sáng hôm sau, lúc trước khi Hải Đăng với Bạch Anh lên đường, mẹ Bạch Linh cúi cho cả hai một đồng hồ ăn để trong hộp. Thậm chí của Hải Đăng còn có chút ninh hơn.

- Cũng không biết cháu thích ăn cái gì, đây là một số món Bạch Linh thích, với mấy đồ mà cô thấy cháu hay gấp trên bàn hôm qua.- Mẹ Bạch Linh cầm tay Hải Đăng vỗ vỗ.

- Mẹ, thế là thiên vị.- Bạch Anh giả vờ bất mãn.

- Thằng nhóc này, đồ của mẹ con đã ăn bao nhiêu lâu rồi hả.- Mẹ Bạch Linh lờm lờm yêu một cái. Hai anh em đều là cục vàng cục kim cương của mẹ Bạch Linh.

Hải Đăng nhìn đồng hồ ăn xếp thành từng hộp ngay ngắn mà đầy ú thì đứng như tượng, những gì muốn nói đều không thốt ra được. Mẹ Bạch Linh thực sự làm Hải Đăng thấy ảm áp từ tận đáy lòng, nụ cười hiền từ ấy thực sự Hải Đăng đã mơ ước bao lần. Nếu như Hải Đăng cũng sinh ra trong một gia đình tốt như vậy, thì cuộc đời cậu liệu đã có khác không...

- Cô nghe nói cháu là học bá, lúc nào cũng đứng đầu khối, có gì nhớ chăm sóc Bạch Linh nhà cô nhé.- Mẹ Bạch Linh vừa cười vừa nhún nhún.

- Mẹ...- Bạch Linh thấy hơi xấu hổ hô lên.

Hải Đăng nhìn mẹ Bạch Linh rồi cười nhẹ nhàng, mẹ Bạch Linh cũng vậy. Nói không chừng, có khi hai người này mới là mẹ con ấy chứ, Bạch Linh làm bầm trong bụng.

- Cảm ơn cả nhà, tự dưng cháu làm phiền thế này...

- Không sao, cô bảo rồi, bạn Bạch Linh cũng như con cô vậy, thi thoảng về đây chơi với cô.- Mẹ Bạch Linh niềm nở.

- Có dịp nhất định cháu sẽ ghé thăm.- Hải Đăng trong lòng thực sự cảm mến nói.

Sau đó mọi người chào tự biệt nhau rồi Hải Đăng và Bạch Anh lên đường, có một chút mùi thuốc súng của Bạch Anh khi quan sát đánh giá Hải Đăng thêm cho cô em gái của mình.

Khoảng gần một tuần sau thì Bạch Linh cũng lên trường. Lúc đi mẹ Bạch Linh lại tiếp tục một màn nhét đồ nhiều đồ ăn, rồi đồ ăn vặt, rồi nước ngọt cho Bạch Linh cầm đi. Bạch Linh kệ nệ mãi mãi vác được hết đồng đồ từ taxi lên phòng KTX.

Sau Tết thì trường trưởng Bạch Linh sẽ tổ chức một cuộc thi cho năm nhất và năm hai, do năm ba và năm bốn lãnh đạo. Cuộc thi này là truyền thống từ lâu ở trường, vừa kết hợp kiểm tra kiến thức nền của sinh viên, vừa kiểm tra kỹ năng mềm nữa. Vì có các khoa khác nhau nên địa điểm đến cũng khác nhau. Còn nhớ năm nhất Bạch Linh phải rất vất vả mới qua được phần kiểm tra kỹ năng mềm, nó giống như tổ chức gắn kết cả khoa, mọi người lại với nhau hơn, mỗi năm đề thi lại mỗi khác. Nhớ tới nhiệm vụ năm ngoái của mình mà Bạch Linh vẫn lạnh sống lưng.

Bạch Linh vẫn đang ngơ ngác ở trong lớp ngồi nhìn Hải Duy và Đức Bình nghịch điện thoại giờ nghỉ giải lao thì chợt thấy có tiếng xì xầm bàn tán có vẻ hào hứng của mấy bạn nữ xung quanh.

- Á...- Tiếng sinh viên nữ đồ rầm rầm

- Sao anh ấy lại xuất hiện ở đây...- Tiếng nhón nháo.

- Đẹp trai ghê, ngầu nữa... học bá đại nhân xuất quan rồi...

Bạch Linh vốn có tính hiếu kỳ, đang định ló đầu ra hóng chuyện thì bị Hải Duy kéo vào trận game mới. Vừa loáng thoáng nghe cái gì đẹp trai... còn chưa kịp sơ mũi hóng hót nữa. Bạch Linh đau khổ tiếc nuối.

Game chờ vào kết nối, Bạch Linh đeo tai lên để nghe mic đồng đội nói cho rõ hơn.

- Mau theo tôi nhanh lên.- Hải Duy lên tiếng.

- Biết rồi, từ từ.- Bạch Linh nói lại.

Đột nhiên có một người đứng phía sau Bạch Linh, giơ tay ra chỉ chỉ.

- Đi đường này này.- Một giọng nói vang lên bên cạnh.

- Đứng rồi, chuẩn bị combat đi, bên địch kia.- Bạch Linh mải mê nói, cũng không để ý xem đây là ai.

Cậu trai ấy thích thú ngồi xuống cạnh Bạch Linh trước những ánh mắt nhìn thò ló của mọi người xung quanh. Chỉ có mấy người bạn Bạch Linh vừa đeo tai vừa chơi game là không để ý lắm đến bên ngoài.

Cuối cùng cũng win, Bạch Linh giơ tay lên làm động tác ăn mừng, ai ngờ đập trúng vào mặt chàng trai ngồi bên cạnh. Bạch Linh vội vã đứng dậy quay ra xin lỗi.

Vừa đứng lên thì thấy Khải Hoàng đứng đấy, tay đang ôm mũi có vẻ đau đớn. Bạch Linh vô cùng kinh ngạc, không thốt ra nổi từ nào mà vừa định nói ra để xin lỗi.

Sao...sao...sao anh ta lại ở đây, lại còn ngồi ngay cạnh mình mà mình còn không biết nữa? Mắt Bạch Linh mở tròn tròn suýt rơi cả ra.

- Sao em mạnh tay thế hả?- Khải Hoàng nhăn nhó nói.- Đau chết đi được.

Bạch Linh cứng họng, cảm giác được ánh mắt của mấy nữ sinh viên đang nhìn mình vừa kinh ngạc vừa thù oán.

- Anh sao lại ở đây?- Bạch Linh mở miệng ra nói như robot được lập trình.

- Anh nói rồi mà, em thế nào cũng sẽ gặp anh nữa.- Khải Hoàng cười nói.

Hải Duy với Đức Bình cũng đứng chờ dẫn từ này tới giờ. Đức Bình vẫn thấy người này có chút quen quen..

- Học bá tiền bối Khải Hoàng thật là ngầu quá đi, soái quá đi...- Đám sinh viên nữ mắt chỉ hận không thể bắn hắc trái tim ra về phía Khải Hoàng.

Khải Hoàng? Vị tiền bối huyền thoại nổi tiếng học bá ở trường đây hả? Người mà người ta nói không còn gì là thiếu đây ư? Đẹp trai, học bá, giàu có, năng lực tốt... chưa ra trường nhưng đã tự thiết kế game riêng rồi làm về chuyên ngành của bọn họ cho những người hàng đầu thế giới. Đức Bình bỗng chốc cũng ngó người ra, vị tiền bối này nghe đồn rằng thích ở ẩn, giờ lại xuất hiện? Rồi... sao tự nhiên anh ấy lại quen biết Bạch Linh? Đức Bình cũng cứng họng nói lên lời.

Hải Duy thì chỉ khó hiểu, quay sang vỗ vai Bạch Linh.

- Người quen hả?- Hải Duy hỏi.

- Cũng... coi như là thế đi.- Bạch Linh không biết diễn tả sao cho đúng nữa.

Khải Hoàng cười cười, lại gần kéo Bạch Linh lại rồi khoác lên vai Bạch Linh.

- Tôi là chồng chưa cưới của em ấy.- Khải Hoàng cười tươi rói.

GOẮT??? Tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn về phía hai người với ánh mắt ngạc nhiên có, khó hiểu có. Thậm chí cả người trong cuộc là Bạch Linh cũng quay sang nhìn Khải Hoàng với con mắt anh đang nói cái điều phi lý gì vậy. Đức Bình và Hải Duy thì đứng đó như có sét đánh qua tai, chết lâm sàng không nhúc nhích....

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...Dạo này tui bận lăm lăm lăm ấy, nhưng cũng cố viết cho xong chap này đăng lên nè, giờ cũng là 2h đêm luôn rồi T.T mọi người coi xong nhớ ủng hộ nha>>>

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bạch Linh thụi một cái rồ đau vào bụng Khải Hoàng.

- Anh bị bệnh hả, ai là vợ chưa cưới của anh.- Bạch Linh nhăn nhó.

- Sao em bạo lực thế, chẳng phải hôm đấy em say đã nhận anh làm chồng rồi à.- Khải Hoàng cười cười trêu chọc.

- Ai nói vậy, người say không tỉnh táo, mà có say chắc chắn tôi cũng không nói thế.- Bạch Linh nhăn mặt hơn, hàng lông mày chau lại.

- Lại xưng hô thế rồi, anh bảo xưng em cơ mà.- Khải Hoàng vẫn thản nhiên nói.

- Đồ thần kinh.- Bạch Linh phun châu nhả ngọc.

- Anh là người đưa em về, em đã làm gì em không nhớ à?- Khải Hoàng giả dờ kêu than.

- Không nhớ.- Bạch Linh đáp cụt ngủn.

Cả cuộc hội thoại của hai người rơi vào trong mắt tất cả những sinh viên ở đó. Bạch Linh dị dạng ngáo ngơ có chút lạnh lùng của thường ngày với tiền bối Khải Hoàng có quan hệ mờ ám? Tin sốt dẻo đây. Mỗi người lại truyền tai nhau thêm thêm bớt bớt, bỗng chốc bị bàn tán trở thành bên thì bảo hai người yêu nhau, bên thì bảo Bạch Linh là hồ ly tinh, bình thường chỉ giả vờ ngây ngẩn, đã tiến tới lời kéo dụ dỗ cả học bá đỉnh nhất của trường.

Riêng người trong cuộc là Bạch Linh vẫn chưa hay biết gì, ngày đêm ăn ngủ thờ thức bình thường. Chỉ cho đến khi có một nhóm 3,4 người sinh viên nữ khoá trên kéo xuống lớp Bạch Linh...

- Bạch Linh?- Một giọng nữ sắc sảo cất lên.

Bạch Linh lúc ấy đang chơi game thì dừng lại ngẩng đầu lên. Trước mặt là một cô nàng trang điểm lòe loẹt, ăn mặc như tắc kè hoa, có mấy người đi sau, người đứng giữa là có khí chất toả ra ngời ngời nhất. Bạch Linh mặt khó hiểu nhìn lên mấy người này.

- Sao mày dám dụ dỗ tiền bối Hoàng của chị Thiên.- Người sinh viên nữ lòe loẹt kia cất giọng đanh đá.

- Liên quan gì tới chị.- Bạch Linh nhăn mày khó hiểu.

- Đùng có láo.- Người đàn chị đó trừng mắt nhìn Bạch Linh.- Trách xa tiền bối Khải Hoàng ra, không thì đừng có trách.

Bạch Linh không để mấy lời này vào tai, nhìn người đứng giữa có khí chất nhất một cách cẩn thận.

- Dụ dỗ bốn người con trai kia chưa xong, còn định dụ dỗ Hoàng nữa ư. Đúng là loại con gái không ra gì.- Khuôn mặt thì rõ xinh đẹp nhưng lời lẽ thốt ra lại vô cùng đung dum.

Bạch Linh có nốt gần xanh trên đầu, mấy người này bị gì vậy, sao dám nhục mạ người khác như thế. Bạch Linh tay nắm thành nắm đấm.

- Tôi không hiểu chị đang nói gì, nhưng đừng đụng chạm đến bạn bè của người khác, tôi không nghĩ là tôi có thể để khuôn mặt ấy yên bình đẹp đẽ như thế nữa đâu.- Bạch Linh nghiêng răng nói.

- Bạn bè? Buồn nôn. Thứ con gái giả vờ để đóng đưa trai như mày, phải thấy xấu hổ mới đúng.

- Cái gì?- Bạch Linh máu điên xông lên tận não. Nhào ra túm lấy tóc của người đàn chị ấy.

Hai người lao vào túm tóc nhau các kiểu, tay chân khua loạn xạ. Mọi người xung quanh sợ hãi liền tránh xa, chạy đi gọi giáo viên. Đức Bình và Khải Duy vừa xuống căn-tin xong lên thì chợt thấy một màn như vậy, liền lao vào can ngăn. Tuy nhiên vì là con trai nên cũng không biết tách họ ra thế nào. Bạch Linh vốn một chọi bốn, đương nhiên bị ăn đòn và đàn áp không ít. Mãi bọn Đức Bình mới giữ họ lại được. Đúng lúc ấy thì giáo viên cũng tới, hai người được mời lên phòng trà của giáo viên xoi nước.

Bọn Bạch Linh bị giáo huấn một hồi, còn suýt bị đình chỉ học một tuần, may có Khải Hoàng chạy xuống. Có lẽ vì là học bá và cũng có chỗ dựa sau lưng nên cũng được giáo viên giúp đỡ hơn, bọn Bạch Linh chỉ bị viết bản cam kết không tái phạm.

- Hoàng...- Giọng đàn chị tên Thiên kia yếu đuối, mắt còn long lanh ánh nước.- Tớ không biết vì sao cô bé này lại lao vào đánh tớ nữa, tớ chỉ định chào hỏi.

Ảnh Thiên bám vào tay Khải Hoàng, tỏ vẻ đáng thương. Bạch Linh nhìn một màn như vậy mà nổi da gà. Mấy người đàn chị đi cùng cũng thêm mắm dặm muối vào. Khải Hoàng im lặng nhìn Bạch Linh đang gãi gãi mở tóc rồi, mặt cô mấy vết xước của móng tay xẹt qua. Đức Bình và Hải Duy hai bên đang hỏi han các thứ. Đang định chạy qua thì một cô bé khác chạy đến trước, theo sau là Hải Đăng với Hữu Triết. Cô bé ấy nắm tay sờ đầu Bạch Linh các thứ kiểm tra.

- Sao lại thế này, sao lại đánh nhau?- Khả Tiên như mẹ Bạch Linh lo lắng hỏi.

- Gặp phải thứ phiền phức khó chịu.- Bạch Linh mặt đen sì nói.

- Bọn tôi hỏi này giờ, không chịu nói.- Đức Bình nhún vai.

Khả Tiên đánh mấy cái nữa vào lưng Bạch Linh.

- Cái đồ xấu tính này, thế này tớ biết nói với mẹ cậu thế nào, xuống ngay làm mấy trò của con trai.

- Đau, đừng đánh nữa.- Bạch Linh né người ra.- Tớ biết sai rồi...

Bạch Linh biết thừa Khả Tiên là đùa để mềm lòng, liền giả vờ một chút để Khả Tiên nguôi giận. Hải Đăng đứng một chỗ nhìn Bạch Linh đầu xù tóc rối, mặt vẫn còn đang có mấy vết cào sung sung, mắt liền tối lại. Đúng lúc ấy Khải Hoàng tiến lại, định kéo tay Bạch Linh đi. Hải Đăng liền giữ tay Khải Hoàng lại.

- Buông ra.- Hải Đăng nói.

Khải Hoàng nhìn xuống Hải Đăng đang giữ tay mình.

- Đây là việc liên quan đến tôi, tôi đưa em ấy đi sát trùng.- Khải Hoàng mặt cũng dần tối lại, không cười nói nhăn nhơ như bình thường nữa.

Mắt Bạch Linh cũng nhìn xuống tay hai người con trai trước mặt đang đụng chạm nhau. Không phải chứ, đừng nói Bạch Linh là nữ phụ đam mỹ nha.... mặt Bạch Linh dần ra, nhưng nếu như một cặp hai mỹ nam như này cũng không tệ, Bạch Linh cười hắc hắc.

- Tôi... không làm phiền hai người...hí hí... cứ tự nhiên...- Mặt Bạch Linh đầy ảm ỉm.

Hải Đăng đen mặt nhìn sang Bạch Linh, con người này lại có những ý nghĩ kì quặc gì trong đầu chắc luôn.

- Bạch Linh không cần anh lo, anh nên lo những cái khác thì hơn.- Khải Đăng hất mặt về phía mấy người Ảnh Thiên đang vô cùng tức giận ở kia.

Sau đó kéo tay Bạch Linh cùng mọi người đi một mạch. Trong lòng Hải Đăng gợn sóng, nhìn Bạch Linh ngờ nghệch mà chỉ muốn mắng một trận, lớn hơn mình để làm gì, đến tránh cũng không biết đường tránh mấy thứ phiền phức như này. Rốt cuộc là nào có nết nhàn không vậy. Hải Đăng càng nghĩ càng thấy tức giận không biết vì lý do gì...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Hải Đăng đưa Bạch Linh đi xuống phòng y tế, vì cô y tá có việc phải đi họp nên tự Hải Đăng bôi thuốc sát trùng cho Bạch Linh.

Từ nhỏ Bạch Linh đã ghét uống thuốc nhưng lại thấy có vết thương thì rất ngại, đặc biệt là khi bị vết thương do chiến đấu để bảo vệ thứ mình trân trọng. Hải Đăng bôi thuốc sát trùng lên mặt Bạch Linh, Bạch Linh khẽ kêu đau một cái.

- Vì sao đánh nhau? Vì đàn anh Khải Hoàng kia?- Hải Đăng không vui cất tiếng hỏi.

Bạch Linh im lặng cúi đầu.

- Nào cô là nào heo hay gì? Vì một tên con trai mà đi gây gỗ như thế.- Hải Đăng nắm chặt cái kẹp bông.

Bạch Linh lại càng im lặng hơn, chẳng lẽ lại nói vì họ đụng chạm đến bọn Hải Đăng, vì họ nói Bạch Linh là đùa giả tạo... Bạch Linh tủi thân cắn chặt môi, sợ nói ra như thế sẽ khiến bản thân trở nên thật trẻ con ấu trĩ trước mặt bạn bè của mình, Bạch Linh không muốn vậy.

- Hay là cô thích tên đó rồi?- Hải Đăng giọng khô khốc.- Sao cô dễ thích người khác thế hà...

- Không... không phải như thế...- Bạch Linh nghẹn ngào, mắt đã ướt ướt, cảm thấy Hải Đăng bây giờ thật đáng ghét, sao lại nói với Bạch Linh như thế.

Bạch Linh liền đứng dậy bỏ đi, nước mắt không biết từ bao giờ rơi là chảy. Rõ ràng bản thân cậu ấy biết Bạch Linh thích cậu ấy, sao lại nói như vậy. Như vậy chẳng khác nào bảo tình cảm của Bạch Linh là trò đùa vậy. Hải Đăng đáng ghét, Bạch Linh vừa chạy đi vừa lấy tay gạt nước mắt. Chỉ duy nhất khi đứng trước những người mà bạn dành tình cảm, mọi lý lẽ của bạn đều sẽ không thể hoạt động được nữa, con tim sẽ thay đường chỉ lối cho lý trí...

Hải Đăng nhìn thấy Bạch Linh mắt đỏ hoe chạy đi thì trong lòng lại nổi lên khó chịu. Bản thân đã làm cái gì vậy, sao lại nói những từ ngữ không đầu với đầu thế này. Sao lại không kiểm chế được cảm xúc nữa... Mặt Hải Đăng lại đen sì lại chả khác nào cái đít nổi, thế nhưng chính bản thân muốn làm gì Hải Đăng cũng không rõ nữa.

...

Tối đến, Bạch Linh đi dạo dưới sân với cái mặt dán băng cá nhân như côn đồ dưới sân kí túc, vừa đi vừa suy nghĩ ngẩn ngơ. Bạch Linh ngồi xuống một ghế đá đơn có khắc hoạ như thân cây độc đáo. Bỗng nghe có tiếng loạt xoạt ở lùm cây phía sau. Dù đang rất buồn chán nhưng Bạch Linh vẫn bị trí tò mò làm cho hiếu kì, rón rén đi lại gần hơn, liếc mắt nhìn ra sau lùm cây.

Có người đang dựa vào lùm cây một cách khá mệt mỏi, Bạch Linh nhìn loáng thoáng thì thấy hình như mặt người ấy có vết thương và vết máu... Bản tính lo chuyện bao đồng của Bạch Linh lại trỗi dậy, liền đánh bạo tiến đến gần nhìn kĩ hơn.

Vì quá tò nên Bạch Linh quyết định bật đèn pin điện thoại lên soi, người ấy bị ánh sáng chói liền giơ tay lên hơ hơ trước mắt tránh ánh sáng.

- Bạn sinh viên, có cần tôi giúp gì không?- Bạch Linh đánh bạo hỏi.

Người đó đơ ra một chút rồi ngoắc ngoắc tay tỏ ý bảo Bạch Linh đi.

- Hình như cậu bị thương nặng rồi, để tôi xem qua cho.- Nói rồi Bạch Linh đến gần hơn.

Người đó liền lấy tay che mặt lại, Bạch Linh càng nhìn càng thấy quen quen. Nhìn kĩ hơn, không thể sai được, là Hải Đăng, hình dáng mà chỉ cần liếc qua trong đám đông, Bạch Linh cũng có thể nhận ra. Bạch Linh liền ngồi thụp xuống trước mặt Hải Đăng.

- Đăng, là em đúng không?- Giọng Bạch Linh gấp gáp.

Người kia không nói gì, tay vẫn đang che mặt.

- Mau bỏ tay ra chị xem- Bạch Linh nhìn mấy vết thương mà lo lắng nói.- Chị biết là em mà.

- Đi đi.- Giọng Hải Đăng vang lên lãnh khốc.

Bạch Linh ngược lại không những không đi mà còn ở lại, cố kéo bằng được tay Hải Đăng ra. Vừa kéo tay Hải Đăng ra thì Bạch Linh được một phen vừa bất ngờ vừa hốt hoảng. Mặt Hải Đăng có chỗ sưng chỗ bầm, lại còn có một vết máu vẫn đang nhỏ xuống từ trên đầu.

- Cái... cái gì thế này- Bạch Linh lắp bắp không nói lên lời.

Bạch Linh nhìn xuống đất thấy vẫn còn bông băng thuốc đỏ các thứ ở đó.

Hải Đăng đã định tự mình ngồi dưới xử lý vết thương, ai ngờ Bạch Linh lại trầm ngâm xuất hiện, khiến Hải Đăng chỉ kịp vội đứng dậy núp đi..

Bạch Linh nhìn vết thương trên mặt Hải Đăng mà đau lòng, vội lấy đồng thuốc kia ra định bôi cho Hải Đăng. Tay Bạch Linh run run cầm đồ lên, mắt lại lẩn nữa không hiểu sao chỉ trực khóc. Thực sự là đau lòng chết mất. Nhìn mấy vết đó mà trái tim Bạch Linh như bị bóp nghẹt, chẳng nghĩ được lúc sáng đang ghét Hải Đăng nữa, chỉ thấy vô cùng đau lòng bây giờ. Tay Bạch Linh run run định lau vết máu cho Hải Đăng.

Hải Đăng hơi nhú mồm, giữ tay Bạch Linh lại, lạnh lùng gạt ra.

- Tôi đã bảo đi đi mà.

Mắt Bạch Linh bây giờ thực sự đầy ứ nước, mặc kệ Hải Đăng nói gì, kiên quyết ở lại giúp Hải Đăng bôi thuốc.

- Đau không...- Bạch Linh vừa bôi vừa đau lòng nói.

- ...- Hải Đăng cũng hết cách với Bạch Linh, đành mặc kệ, mắt nhìn ra phía khác.

Nhìn vết thương trên đầu chấn hấn Hải Đăng bị ném cái gì vào đầu nên mới vậy. Bạch Linh cố kìm nén nhưng vẫn bị sụt sùi, tay nhẹ nhàng bôi thuốc cho cậu ấy.

- Đầu phải cô bị đau, khóc cái gì?- Hải Đăng lơ đãng nói.

- Anh bị ai đánh vậy?- Bạch Linh vừa sụt sùi vừa nói.

- Không quan trọng, cũng không có gì to tát.

Bạch Linh nhìn ngữ điệu của Hải Đăng có phần cô độc, có phần bất cần, có phần tủi thân nhưng lại tỏ ra kiên cường, thực sự chỉ muốn có thể ôm lấy an ủi cậu ấy.

- Chẳng phải anh nói tôi là đồ ngốc nên mới để người khác đánh à, anh thế này có khác gì, còn thảm hơn cả tôi nữa.- Mặt Bạch Linh bây giờ thực sự vằn vẹo đến khó coi.- Đừng để mình bị chảy máu như thế...phải quý trọng cơ thể mình chứ...

Bạch Linh định giơ tay ra an ủi Hải Đăng nhưng lại nghĩ sẽ khiến cậu ấy chán ghét nên ngưng lại... Bạch Linh thấy thật bất lực, ngoài đau lòng đến phát khóc thì chẳng có thể làm gì cho cậu ấy. Mặt Bạch Linh cúi gằm xuống che đi đôi mắt đỏ hoe.

Chợt Hải Đăng kéo Bạch Linh lại gần, ngả người xuống người Bạch Linh. Đầu vùi vào vai Bạch Linh.

- Để yên một lát thôi, dạo này tôi thấy rất lạ, ở cạnh cô thì mấy vết thương lại bớt đau đi một chút.- Hải Đăng nói.- Còn nếu thấy cô bị thương thì sẽ tự động cảm thấy tức giận...nhưng lại làm cô thấy khó chịu...

Bạch Linh run run, có thể ngửi được mùi thơm quen thuộc của cậu ấy. Bỗng chốc tim đập nhanh loạn xạ ngượng. Vì Hải Đăng cao hơn Bạch Linh khá nên cả người Bạch Linh đều được cậu ấy bao trọn, cảm giác trái tim sắp phát nổ không chịu được nữa. Bạch Linh nắm chặt tay đang để trước ngực, Hải Đăng lại vòng tay qua siết chặt hơn, cả người đổ dồn trọng lực lên người Bạch Linh. Mùi thơm từ tóc cậu ấy phảng phất xung quanh Bạch Linh rất dễ chịu. Thành thật... thành thật... Cả mặt Bạch Linh đều đã đỏ lên đến sắp xị máu mũi... Đây, đây cũng là quá ư không kịp phòng bị rồi...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Sau tối hôm ấy Bạch Linh cứ như người trên mây, đầu óc toàn nghĩ đầu đầu. Rốt cuộc thì bản thân vẫn còn thích Hải Đăng... Dù lý trí đã nói là không được nhưng con tim lại luôn hồi hộp mỗi khi ở riêng với cậu ấy. Mỗi cử chỉ của cậu ấy đều khiến Bạch Linh để ý. Tối hôm ấy là lần đầu tiên cậu ấy chủ động dựa vào Bạch Linh, là lần đầu tiên Bạch Linh thấy Hải Đăng cũng có mặt mặt mỗi yếu ớt như vậy.

Nhớ lại tối hôm đấy, sau khi Hải Đăng ôm Bạch Linh bầu không khí tự dưng trở nên khác lạ bình thường. Cả hai đều không biết nói gì sau đấy, Bạch Linh chỉ kịp chạy tót lên phòng, từ hôm đấy cũng chưa dám nhìn thẳng mặt Hải Đăng. Mỗi lần gặp đều là vừa nói chuyện vừa huýt sáo quay mặt đi chỗ khác, mọi người trong nhóm đều thấy khó hiểu.

Vì Hải Đăng cũng bị thương nên mặt cũng có băng dán cá nhân, Bạch Linh và Hải Đăng lại bị cả bọn trêu lần nữa, đến đánh nhau cũng cùng nhau đi đánh nhau.

Khải Hoàng vẫn thi thoảng ghé qua xàm xàm cãi nhau với Bạch Linh nhưng có cảm theo rất nhiều đồ ăn vặt, lại toàn là đồ Bạch Linh thích, vì vậy mỗi lần gặp nhau là bụng Bạch Linh lại căng cứng hết cả lên vì no. Bạch Linh nhìn lại thì hốt hoảng vì có vẻ mình béo lên không ít, liền nhìn Khải Hoàng như kẻ thù. Khải Hoàng thì chỉ luôn mỉm mỉm cười giả đồ không liên quan.

Chẳng mấy chốc mà đến đợt thi kỹ năng của năm nhất và năm hai bọn Bạch Linh. Khoa Bạch Linh phải đến một chỗ cách khá xa, có cả núi non hiểm trở, giống như chỗ huấn luyện vậy. Đi vừa đứng vào dịp sinh nhật Bạch Linh, thật đen đủi mà...

Còn nhớ năm ngoái Bạch Linh suýt chết rét ở dưới sông để mò cá, lại còn phải leo rào các thứ... không biết năm nay sẽ là gì nữa.

Bọn Bạch Linh cất đồ ở lều của mình rồi nhanh chóng tập trung ở ngoài để được phân nhóm và nhiệm vụ.

Mỗi nhóm sẽ bao gồm cả năm nhất và năm hai, tất cả có 15 người một nhóm. Năm ba và năm tư sẽ làm giám sát viên, kiêm việc trông coi, đánh giá kết quả.

Bạch Linh vừa bốc thăm xong, đi lại về phía nhóm của mình, xui ghê, không có Hải Đăng rồi. May mà còn có Hải Duy và Hữu Triết cùng nhóm với Bạch Linh. Ngoài ra còn một vị tiểu thư Minh Lam đang cau có nhìn Bạch Linh nữa. Hải Đăng và Đức Bình cùng nhóm với nhau, sao hai người có đầu óc nhất lại hợp lại như vậy chứ, Bạch Linh thấy khổ sở trong lòng. Nhưng cũng may, dù sao thì bây giờ Bạch Linh vẫn không biết Hải Đăng với mình là như nào... tốt nhất vẫn nên tránh đi?

Các sinh viên còn chưa kịp nghỉ ngơi cho nóng chỗ thì đã bị lừa ra tập thể lực tập thể. Hết chạy tiếp sức đường núi rồi lại đến chống đẩy, đu xà,... làm Bạch Linh đầu óc choáng váng xây xẩm. Sau đó thì cả nhóm sẽ gặp những sinh viên năm ba và năm tư giám sát viên của mình. Đúng là số Bạch Linh đen như quạ mà, gặp ai không gặp, lại gặp đúng người hôm trước vừa gây gỗ, Ảnh Thiên.... ông trời đúng là biết chọn lựa mà.

Ảnh Thiên vừa liếc qua đã thấy Bạch Linh, trong lòng cười thầm. Trong lòng thầm nghĩ để xem mình sẽ chinh Bạch Linh thế nào. Bạch Linh khóc không ra nước mắt. Bất ngờ hơn là người chưa bao giờ xuất hiện trong những hoạt động của trường thế này, lại xuất hiện ở đây, không ai khác là Khải Hoàng.

- Hi, lại gặp rồi.- Khải Hoàng nhăn nhó cười nhìn Bạch Linh.

Bạch Linh giả bộ lơ đãng nắm đấm lên kiềng không hoan nghênh nhìn Khải Hoàng. Khải Hoàng buồn cười nhìn Bạch Linh. Nhưng Khải Hoàng không giám sát đội Bạch Linh mà lại giám sát đội khác.

Buổi tuổi là lúc kiểm tra về kiến thức nền, các đội sẽ lần lượt đấu với nhau về khả năng lập trình. Mỗi đội thắng sẽ được cộng 10 điểm, thua trừ 5 điểm. Nếu như cả khoá kiểm tra kết thúc mà không đạt 70 điểm trở lên coi như bị trượt.

Đội Bạch Linh đấu 3 lượt, lần lượt chia ra thành nhóm 5 người. Vì Bạch Linh và Hải Duy có kiến thức khá tốt nên chia ra ở hai đội khác nhau.

Trận đấu đầu tiên của Hải Duy không thành vấn đề, nhanh chóng hoàn thành trước đội còn lại. Trận thứ hai thì không may mắn như vậy, vì gặp đúng phải người khá giỏi bên đội bạn nên đội Bạch Linh bị san bằng điểm số.

Bạch Linh bẽ bẽ ngón tay trước khi nhóm mình bắt đầu, khi có mệnh lệnh liền liên tục viết các lệnh trên máy tính. Đang tập trung cao độ thì đột nhiên màn hình của Bạch Linh bị lỗi, liên tục xet xet mấy tiếng, Bạch Linh hốt hoảng nhìn sang mọi người, đều thấy của hai người nữa cũng bị như mình, mọi người đều lo lắng không biết làm gì. Có vẻ đội bạn cũng không may mắn hơn là bao, có hai người cũng trong tình trạng tương tự. Bạch Linh lên tiếng thì toàn bộ giám sát đều không trả lời lại.

Bạch Linh liền suy nghĩ, khả năng cao đây chính là thử thách chính thức của bài kiểm tra này, vội ngồi xuống, lấy USB ra lập lên một trình lập trình mới, tay không ngừng di chuyển. Bên bạn có vẻ cũng đã hiểu, không hề chậm tay mà cũng làm như đội Bạch Linh.

Hai người bên đội Bạch Linh nhanh chóng ổn định lại được chương trình, tiếp tục phần của mình. Của Bạch Linh không hiểu sao liên tục bị dè lên, khiến màn hình không về lại được hiện trạng ban đầu. Bạch Linh căng thẳng tuột độ, tốc độ tay cũng nhanh hơn bao giờ hết, cả người đổ mồ hôi. Bên bạn cũng còn một người nữa vẫn đang bị lỗi giống Bạch Linh.

Enter.

Bạch Linh kết thúc chương trình, thở phào một cái, cuối cùng cũng kiểm soát được, kịp thời hoàn thành trước đội bạn. Kết quả đội Bạch Linh giành được 10 điểm.

Hải Duy cười tươi giờ tay đập tay với Bạch Linh.

- Cậu cũng là chậm quá rồi, có chút chuyện thế cũng lo mãi mới xong.- Hải Duy lên tiếng trêu chọc.

- Vâng vâng, ai được như cậu chứ, mà cũng quái lạ thật, tôi cứ có cảm giác vừa nãy máy của tôi bị động tay qua, giải chương trình cũng không đúng lắm...- Bạch Linh đăm chiêu.

- Chẳng phải đội mình thắng rồi à, bỏ đi.- Hải Duy vô tư nói.

Bạch Linh nghe vậy thì cũng bỏ qua, cùng Hải Duy trở về gặp mọi người. Đội Hải Đăng với Đức Bình thì khỏi nói rồi, áp đảo 2-0 ngay từ đầu. Bạch Linh xi một cái tỏ vẻ chán ngắt, không có gì bất ngờ.

Cả bọn cùng trốn ra một chỗ uống bia, vì Khả Tiên ở khoa khác nên không cùng đi với bọn Bạch Linh, Bạch Linh cảm thấy có hơi chán.

Đội đến lúc tất cả đều đã ngà ngà buồn ngủ, tất cả liền đứng dậy định về lều ngủ. Hải Đăng đi sau Bạch Linh và mọi người. Chờ mọi người cách một đoạn rồi liền kéo tay Bạch Linh lại, lôi vào một góc sau cái lều gần đó.

Bạch Linh tuy không uống nhiều nhưng mắt cũng đã hơi mơ mơ màng màng, mặt đỏ ửng lên giữa trời lạnh, còn chưa kịp phản ứng gì. Hải Đăng cầm tay Bạch Linh lên rồi ném vào đấy một vật nhỏ nhỏ.

- Sinh nhật vui vẻ. Hơn 12h rồi.- Hải Đăng có chút đỏ mặt quay đi nói.

Bạch Linh cảm thứ nhỏ nhỏ trong tay lên, là một móc khoá hình cây kem xinh xắn đáng yêu. Bạch Linh vô cùng thích. Mắt toả sáng rực rỡ nhìn cái móc ấy. Bản thân cũng lu bu không để ý đã qua 12h, đã đến sinh nhật mình rồi.

- Đáng yêu ghê, cảm ơn nhé.- Bạch Linh mặt ngốc nghếch đã hơi ngà ngà nói.

Hải Đăng không nói gì, hơi ho nhẹ.

- Mùa đông không nên ăn nhiều kem, dùng cái này để ngấm là được rồi.- Hải Đăng nói.

- Yes sir.- Bạch Linh gio tay lên đầu làm bộ nghiêm túc nói, miệng cười liên tục không thể ngậm lại được.

- Vậy được rồi, về đây.- Hải Đăng không biết nói gì nữa liền nói.

Bạch Linh liền kéo áo Hải Đăng lại, nhón chân lên cắn vào má Hải Đăng. Hải Đăng vận vẹo nhìn không ra cảm xúc, người đơ ra tại chỗ.

- Cô, làm, cái, gì, vậy?- Đầu Hải Đăng có chút nổi gân xanh.

- Không có kem nên tôi muốn cắn bù.- Bạch Linh có vẻ đã ngấm bia nên hơi bị từng quá mức.

Hải Đăng liền không nói được gì, ôm đầu bó tay bước nhanh đi về phía lều của mình, nghĩ nghĩ gì lại quay ngược lại lôi cổ áo kéo Bạch Linh về lều của Bạch Linh trước.

Loạn thật rồi! Không thể tin được bản thân lại có thể nhẫn nại với con người dở hơi này như thế, Hải Đăng tự nhủ. Sau khi ném Bạch Linh trước lều xong liền nhanh chóng bước đi, bước chân có chút rối loạn.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Sau khi kiểm tra kĩ năng nền thì tiếp theo sẽ là kiểm tra thể lực và bài kiểm tra bất kì theo năm mà khoa sẽ tổ chức cho năm nhất và năm hai như bọn Bạch Linh.

Nhiệm vụ lần này là đi tìm đồ vật ở trên núi, sẽ có những chỉ dẫn để một đội cùng nhau đi tìm. Nếu tìm được nhiều nơi cất giữ máy thun bắn qua, Bạch Linh và hai người kia liền nép đi sau mấy gốc cây. Một lúc sau lần trốn thì không thấy bạn nam năm nhất kia đâu nữa. Bạch Linh vội vàng kéo Minh Lam chạy đi tìm đồng đội thất lạc kia. Vòng tới vòng lui lại không thấy Minh Lam nữa, Bạch Linh bơ vơ nhìn ngó xung quanh. Rõ ràng là bảo cô bé ấy đi sát mình rồi, chẳng biết lại đi đâu không biết. Bạch Linh đi lần thân mãi mà chẳng thấy bóng dáng họ đâu, liền phải một mình đi tìm máy tính đội bạn. Bạch Linh đi một lúc mà cũng không nhìn thấy cái máy tính nào.

Đội Bạch Linh công trước, chia thành năm nhóm nhỏ cho nhanh chóng và dễ tìm. Bạch Linh đi với Minh Lam và một thành viên nam năm nhất nữa. Còn Hải Duy và Hữu Triết thì chia nhau ra vào các nhóm nhỏ khác.

Bạch Linh vô cùng sợ bò sát và côn trùng nên rất ghét đi vào rừng rú núi đồi thế này, mỗi bước đi đều rất cẩn thận. Nhóm Bạch Linh đi mãi mà chẳng thấy chỗ trú ẩn nào của đội bạn, cảm giác có chút chán nản bỏ lửng. Đội nhiên vụt một cái, có tiếng dây thun bắn qua, Bạch Linh và hai người kia liền nép đi sau mấy gốc cây. Một lúc sau lần trốn thì không thấy bạn nam năm nhất kia đâu nữa. Bạch Linh vội vàng kéo Minh Lam chạy đi tìm đồng đội thất lạc kia. Vòng tới vòng lui lại không thấy Minh Lam nữa, Bạch Linh bơ vơ nhìn ngó xung quanh. Rõ ràng là bảo cô bé ấy đi sát mình rồi, chẳng biết lại đi đâu không biết. Bạch Linh đi lần thân mãi mà chẳng thấy bóng dáng họ đâu, liền phải một mình đi tìm máy tính đội bạn. Bạch Linh đi một lúc mà cũng không nhìn thấy cái máy tính nào.

Quái lạ, rõ ràng là có gì đấy không ổn... Bạch Linh thận trọng nhìn trước ngó sau.

Đến khi gần hết giờ, Bạch Linh cũng đã tìm thấy và công phá được hai máy tính của đội bạn, nhưng vì không có bản đồ do bạn nam năm nhất kia cảm nên loay hoay mãi không nhớ đường trở về. Đang không biết làm sao thì Bạch Linh thấy một cái bản đồ ở gần chỗ mấy gốc cây. Bạch Linh cầm lên xem, đúng là bản đồ chỉ đường ở đây rồi! Nhưng còn hai người kia không biết thế nào rồi... Bạch Linh cầm bản đồ chạy đi tìm hai người Minh Lam và cậu bé kia nhưng mãi mà không thấy, chắc hẳn họ có bản đồ chắc sẽ tìm được thôi thì liền trở về cho kịp giờ.

Tiếng còi thổi hết giờ vang lên, Bạch alinh ngay ngắn đứng vào cùng với nhóm mình.

- Sao đi có một mình vậy?- Hải Duy kêu kêu Bạch Linh nói nhỏ.

- Không biết, không thấy hai người kia đâu cả.- Bạch Linh cũng ghét sát lại trả lời.- Họ vẫn chưa về à?

- Cậu bạn nam kia về rồi, còn Minh Lam thì không thấy.

- Hờ? Vẫn chưa về ư?- Bạch Linh hơi nhũn mảy, thấy có gì không ổn.

Các giám sát viên kiểm soát lượng thành viên, thôi xong rồi, nếu không đủ mọi người sẽ bị xem như là hoà lẫn này. Cả đội Bạch Linh đều lo lắng.

- Còn sinh viên năm nhất tên Minh Lam đâu?- Một người đàn anh năm ba hỏi.

- Dạ, báo cáo chưa thấy trở lại.- Hải Duy là đội trưởng lên tiếng.

- Thời gian quy định đã hết, dù công phá được hơn nửa số máy tính nhưng có một thành viên chưa trở lại, đội này sẽ bị xem là hoà. Ai cùng nhóm sinh viên Minh Lam, mau trả lời xem đồng đội mình ở đâu!

- Chúng tôi bị lạc em ấy.- Bạch Linh toát mồ hôi hột lên tiếng.

Cậu trai kia thì không nói gì, người chỉ run run rụt rè.

- Mau chia nhau ra kiếm.

Vậy là cả đội Bạch Linh lại một lần nữa cầm đèn vào núi lại để kiếm Minh Lam. Còn có cả Hải Đăng và Đức Bình đi theo nữa. Một hồi lâu sau cũng có người lên tiếng.

- Ở dưới này.- Cậu sinh viên đó chỉ xuống một đoạn vách đá khoảng hơn 2m.

Đội Bạch Linh nhanh chóng leo xuống để đưa Minh Lam lên. Minh Lam tay chân bị chảy xước, cả người mềm oặt. Đúng lúc ấy bọn Bạch Linh cũng chạy đến.

Minh Lam vừa nhìn thấy Hải Đăng thì liền ôm chặt lấy cậu ấy không rời, cả người tỏ ra vô cùng yếu đuối. Bạch Linh đang định lại xem xem giúp được gì không thì Minh Lam liền co ro né tránh Bạch Linh, vẻ mặt tỏ ra sợ hãi trực khốc. Bạch Linh thấy vậy thì vội lùi về sau.

Hải Đăng không bỏ được tay của Minh Lam ra khỏi người mình đành phải bế cô nàng trở về. Bạch Linh đầu nổi gân xanh, đây lại là gì đây?

Về đến nơi, Minh Lam chỉ để cho mỗi Hải Đăng giúp sát trùng vết thương, rồi cầm tay cậu ấy mãi không chịu buông, mắt thì luôn ướt ướt chỉ trực khốc. Cũng may chỉ là bị xước bên ngoài da chứ không bị ảnh hưởng đến xương.

- Rốt cuộc là tại sao em lại bị ngã?- Máy người trong đội Bạch Linh hỏi.

- Em...em cũng không rõ.- Minh Lam giọng yếu ớt cất lên.- Em đi cùng chị Bạch Linh đến gần chỗ ấy, chị ấy bảo đưa bản đồ lại cho chị ấy, em vừa quay xuống nhìn xem thử thì đã bị ngã xuống...

Minh Lam vừa nói vừa cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Bạch Linh.

- Nói bậy, chị không hề đi cùng em ra chỗ đó.- Bạch Linh trán nổi gân xanh.

Mọi người lại quay ra nhìn Minh Lam, Minh Lam ôm chặt tay Hải Đăng khóc nức nỏ, người run run.

- Em...em... cũng thấy... chị ấy đẩy cậu ấy xuống.- Cậu trai rụt rè cùng nhóm Bạch Linh lên tiếng.

- Nói bậy.- Bạch Linh nổi nóng.- Rõ ràng là hai người biến mất trước.

Tất cả mọi người đều quay ra nhìn Bạch Linh với đủ mọi loại ánh mắt. Bạch Linh khó hiểu cộng bất lực không biết nên nói gì. Bọn Hải Duy cũng đang đứng đó trầm ngâm.

- Thật sự không phải tôi đẩy em ấy. Tôi không biết gì cả.- Bạch Linh nói.

Bạch Linh cảm nhận được sự nghi ngờ cùng chán nản của mọi người trong đội nhìn mình, nhất thời cũng không biết phải bộc bạch thế nào...

- Tất cả đều chưa có gì là chứng minh được cả, trước mọi người cứ về nghỉ ngơi, chúng ta sẽ nói chuyện này sau.- Hải Duy lên tiếng.

Dù mọi người có về không phục nhưng tất cả đều đã mệt nên giải tán về lều nghỉ ngơi...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Bạch Linh về oải bước ra khỏi lều của Minh Lam, rõ ràng bản thân đã thấy có gì đó sai sai, đáng lẽ nên cẩn trọng hơn mới đúng. Bọn Đức Bình cũng đi theo sau Bạch Linh, chỉ có Hải Đăng là vẫn đang bị Minh Lam giữ lại.

- Mọi người... thực sự không phải là tôi...- Bạch Linh ừ ừ nói.

- Nói cái gì vậy hả, bọn này tin tưởng cậu mà.- Hải Duy đặt tay lên vai Bạch Linh.

- Nhưng...

- Dù không biết vì sao cô bé nói dối, nhưng tôi tin tưởng cậu sẽ không làm hại bạn mình.- Đức Bình nhắc nhắc kính.

Mọi người đều nhìn Bạch Linh tin tưởng, làm cho Bạch Linh muốn khóc thực sự...

- Mọi người...

- Rốt cuộc thì mọi chuyện là như thế nào?- Đức Bình hỏi.

Bạch Linh kể lại toàn bộ mọi chuyện cho cả đám. Mọi người đều đặt tay lên cằm suy ngẫm.

- Đãng em ấy... không hiểu lắm tôi đây chứ.- Bạch Linh cụp mắt xuống.

- ...

Mọi người trầm tư không nói gì. Đúng lúc ấy Khải Hoàng từ đâu không biết hốt hải chạy lại. Nhìn Bạch Linh một lượt.

- Em không bị thương đây chứ? Anh nghe nói bên này có sinh viên nữ bị lạc đội rồi bị thương.- Khải Hoàng mở hời vẫn còn nhể nhại nói.

- Không có... người bị thương ở trong kia.- Bạch Linh chán nản nói.

- Vậy là tốt rồi.- Khải Hoàng thở phào.

Khải Hoàng nhìn kĩ Bạch Linh một hồi rồi đưa hết đồng đồ ăn vặt cho Bạch Linh mới chạy trở lại đội mà mình giám sát. Bạch Linh vẫn đang nhũn chặt mày lại. Tình cảnh này chưa bao giờ Bạch Linh bị rơi vào. Cũng rất khó giải thích vì không có ai làm chứng cả, còn bản đồ thì lại ở trong tay Bạch Linh...

Sáng hôm sau, Bạch Linh đi đâu cũng nghe thấy tiếng bàn tán xi xầm về mình. Trời đất chu chóa cha mẹ ơi... họ còn chưa biết rõ sự thật mà đã buộc tội mình rồi...

- Cậu nghe gì chưa, nhìn nhỏ đó vậy thôi mà dám đẩy con nhà người ta từ vách đá xuống đây.

- Bình thường đã thích tỏ ra giống con trai lạnh lùng các thứ, thật không ngờ...

- Nghe nói còn đang quyến rũ học bá của trường mình đây, đáng ghét thật. Nhan sắc như vậy mà cũng có vẻ tự tin quá nhỉ...

Bạch Linh mặt đen kịt, rõ ràng bản thân chỉ muốn sống một cuộc đời bình thường, chơi game dầy dằm cùng hội anh em bạn dì của mình thôi mà, từ bao giờ lại thành trung điểm để mọi người chỉ trích thế này... Bạch Linh bê khay đồ ăn sáng ra một chỗ ít người ngồi. Đột nhiên một người đi đến huyếch mạnh vào người Bạch Linh, làm bát canh bắn tung toé lên áo Bạch Linh.

Bạch Linh nhìn lên, là bạn Ảnh Thiên, còn có Minh Lam đang tỏ vẻ yếu đuối đi cùng.

- Chị không có mắt à?- Bạch Linh lên tiếng.

- Ô, xin lỗi, tôi không nhìn thấy rác ở đây.- Ảnh Thiên cười cợt khiêu khích.

- Hình như lần trước tôi đã cảnh cáo chị một lần rồi đúng không.- Bạch Linh cúi mặt nắm chặt cái thìa trong tay.

- Loại con gái chỉ biết ghen ghét người khác rồi đẩy người khác sau lưng như mây, hừ, đáng khinh.- Ảnh Thiên hất tóc.

Bạch Linh nghe không lọt lỗ tai, tay bóp mạnh chai nước trong tay, nước liền bắn về phía mấy người kia.

- Oopss, tôi lỡ tay.- Bạch Linh đáp trả.- Tôi không nhìn thấy ở đây có mấy con ruồi.

- Mây...- Ảnh Thiên bị ướt cái quần định đưa tay lên tát Bạch Linh.

Một bàn tay khác liền giữ tay Ảnh Thiên lại, là Đức Bình, cùng bạn Hải Duy đang đi lại.

- Tôi không nghĩ là có thể để ai bắt nạt bạn mình lần nữa đâu.- Đức Bình dùng ngữ khí sắc bén.

Hải Duy ở đằng sau cũng lo chơi làm bộ lơ đãng. Minh Lam vừa thấy Hải Đăng thì lại diễn tiếp một vở kịch như cũ.

- Chị Thiên, em nghĩ là bỏ đi, chị ấy chắc là chỉ là một phút không suy nghĩ mới làm vậy. Em...em không sao.

Sau đó cô nàng hơi đưa tay sờ vào mấy chỗ vết thương tỏ vẻ tủi thân. Nhìn cảnh này ai mà không động lòng được cơ chứ! Vừa xinh đẹp lương thiện lại đáng yêu... chỉ có Bạch Linh là đứng đấy nhìn không vừa mắt nổi. Mọi người xung quanh như thấy kịch vui, lại liên tục bàn tán. Mặt Bạch Linh lúc này đúng kiểu không thể diễn tả bằng lời nữa. Bạch Linh quay sang Hải Đăng, cậu ấy vẫn một vẻ mặt như mọi ngày, không ủng hộ cũng không phản bác.

Mấy cô nàng phía đối diện tuy tức giận nhưng cũng đành bỏ đi, dù sao phía bên Bạch Linh cũng toàn là con trai, không thể lao vào gây lộn được.

- Cứ chờ đấy.- Ảnh Thiên tỏ vẻ không vui nói.

Bạch Linh huếch đầu lên mắt đối mắt tỏ vẻ không có gì phải sợ, sau đó lại tiếp tục ngồi xuống ăn sáng.

- Cậu nên để ý chút, không đâu đụng vào mấy tổ ong vò vẽ này làm gì?- Đức Bình cũng ngồi xuống cạnh Bạch Linh nói.

- Chị... ăn canh của em này.- Hữu Triết đẩy đẩy bát canh của mình cho Bạch Linh.

Hải Đăng thấy vậy thì giữ bát canh lại, dუნ về chỗ Hữu Triết. Bạch Linh đang định nhận canh thì bị ném trả lại như vậy liền mặt đen kịt nhìn Hải Đăng.

- Uống cái này đi.- Hải Đăng đưa bát canh của mình cho Bạch Linh.

Cái gì đây trời, rõ ràng lúc Bạch Linh bị mọi người hiểu lầm còn không lên tiếng nói gì, cũng ở cạnh Minh Lam cả buổi hôm qua, giờ lại làm vậy là có ý gì. Bạch Linh mặt nghệt ra nhìn bát canh trước mặt mà Hải Đăng đẩy cho mình. Bạch Linh giận dỗi đẩy bát canh ấy ra, lấy bát canh của Hữu Triết lại gần rồi mỉm cười cảm ơn tỏ ra vô cùng vui vẻ biết ơn. Lần này đến Hải Đăng mặt tối thui nhìn bát canh của mình bị đẩy ra. Cô gái này, thái độ gì đây... Hải Đăng lại đặt bát canh vào chỗ Bạch Linh, Bạch Linh lại đẩy ra. Cứ thế hai người đẩy qua đẩy lại, làm cả bọn nhìn theo cũng nghệt hết cả ra. Đây là đang tấu hài hay gì?

Cuối cùng Hải Đăng mặt cũng đen kịt mặc kệ Bạch Linh, ngồi cục súc cục com. Con gái đúng là khó hiểu.

Rồi kì kiểm tra vẫn tiếp tục diễn ra, vòng hỏi đáp nhanh để cộng điểm đội Bạch Linh cũng giành về không ít điểm, hiện tại đã đạt được gần 60 điểm rồi. Có vẻ lần này mọi thứ sẽ suôn sẻ qua kiểm tra. Dù sao cũng đã từng kinh qua rồi nên bọn Bạch Linh cũng có tâm lý tốt hơn, duy chỉ có duy nhất việc bị nhìn soi mói và miệt thị thì vẫn chưa giảm đối với Bạch Linh. Bạch Linh có định nói chuyện với cậu bạn năm nhất kia cho rõ ràng nhưng cứ mỗi lần thấy Bạch Linh là cậu ta lại chạy mất dép. Bạch Linh vốn cũng không phải là người muốn làm người khác khó xử nên chưa có gì quá đáng thì Bạch Linh vẫn chịu được. Dù sao những người kia không phải là thường xuyên chơi cùng hay tiếp xúc với bản thân, có gì cần để ý xem họ nghĩ gì chứ. Bạch Linh vẫn luôn ngáo ngáo ngơ ngơ phó mặc như thế.

Vấn đề bận tâm chỉ là đạo này không hề tương tác được với Hải Đăng, còn cô bé Minh Lam kia thì cứ rành ra là sẽ bầu tới Hải Đăng mãi không dứt, đúng là khiến người ta phiền lòng mà...

Bạch Linh ngắm ngắm cái móc khoá cute hình cây kem mà có chút náo nê.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Các độc giả mà thấy hứng thú có thể để lại cmt hoặc gì đó cho tui biết là truyện của tui cũng có các bạn đọc không T.T. Cô đơn ghê T.T.... một like hay vote của bạn cũng là động viên rất lớn cho tui a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35

Tối trước hai hôm trở về, đội Bạch Linh hoàn thành kiểm tra, đủ điểm qua kì thi này. Bạch Linh vui vẻ tung tăng đi dạo xung quanh.

Ting ting. Có tiếng tin nhắn đến.

Bạch Linh lấy máy ra xem, là Hải Đăng!

Bạch Linh vui vẻ mở tin nhắn ra.

“30 phút nữa gặp nhau trong đoạn gần bia rừng nhé.”

Hờ? Sao tự nhiên cậu ấy lại hẹn gặp mình. Bạch Linh gãi gãi đầu, không phải là định làm hoà đấy chứ. Hắc hắc, Bạch Linh vui vẻ cười, soạn sửa lại một chút rồi căn giờ đi gặp Hải Đăng.

Bạch Linh chỉ tiếc điều muốn nhảy chân sáo đi gặp Hải Đăng. Nhưng niềm vui nào được bao lâu, vừa đến chỗ hẹn thì không thấy Hải Đăng đâu cả, chỉ thấy mấy người phiền phức mà mình không muốn gặp. Là bọn mấy người Minh Lam và Ảnh Thiên. Bạch Linh nhủ mảy. Không cần nghĩ cũng biết cô gì không ổn ở đây.

- Mấy người muốn gì? - Bạch Linh cho hai tay ra sau vừa bấm điện thoại vừa nói.

- Hừ, còn cứng mồm, để xem mày có thể cứng mồm được bao lâu. - Ảnh Thiên khoanh tay trước ngực hất hất cằm nói. - Lấy điện thoại của nó.

Nghe Ảnh Thiên nói vậy, mấy người đứng sau liền lao tới giật điện thoại của Bạch Linh. Dù Bạch Linh không chịu, phản kháng lại nhưng cũng không thể một chọi bốn, cuối cùng cũng bị giật lấy điện thoại. Bản thân có chút ý thức được có chuyện không vui rồi.

- Bịt mồm nó lại. - Ảnh Thiên ánh mắt sắc bén nói.

Bạch Linh giãy giụa định la lên nhưng không kịp, cả người bị giữ chặt rồi buộc khấn quanh mồm. Ảnh Thiên mỉm cười mỉa mai, bước lại gần Bạch Linh.

- Biết bọn này nghe được điều gì hay ho không. - Ảnh Thiên nhếch mép. - Hình như Bạch Linh mang tiếng cứng cỏi lại sợ bò sát với côn trùng nhỉ.

Sau đó trong tay người đứng sau chị ta cầm một túi vải lắc lắc trước mặt Bạch Linh. Bạch Linh mặt thực sự đã tái mét, có thể đoán được trong đấy là cái gì. Tay chân không ngừng run rẩy.

- Tao đã bảo mày tránh xa Hoàng ra rồi đúng không? Hoàng không phải là người để đi cung phụng mày. Hoàng là của tao. - Mắt con người này khi nói đến Khải Hoàng có chút điên dại si mê khác hẳn về ngoài bình thường của chị ta.

Đây có phải điển hình của kiểu người điên vì tình không trời! Bạch Linh thực sự có chút nuốt nước bọt, cả người đã không còn sức để phản đối nữa, chỉ nghĩ đến mấy thứ đang di chuyển trong cái túi vải kia là bản thân lại không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

- Đẩy nó xuống. - Ảnh Thiên lạnh lùng xuống. - Minh Lam, em làm đi.

Bạch Linh nhìn thấy có một cái vách nhỏ nhỏ khuất tầm nhìn, có lẽ dẫn xuống một cái hang ở dưới, mặt chợt tái mét. Minh Lam bước lại gần chỗ Bạch Linh.

- Đây là do chị thôi. - Giọng nói không trầm không bổng.

Tay Bạch Linh hiển nhiên cũng đã bị buộc lại bằng dây thừng. Mấy người này... định làm thật à!!! Bạch Linh bị đẩy một phát xuống cái hố, cả người bị va đập vô cùng đau nhức.

- Xem hôm nay tao chinh mày thế nào, lần sau nhớ chờ tao ra mà đụng vào nhé. - Ảnh Thiên đứng ở trên, lắc cái túi vải.

Bạch Linh thực sự sợ hãi đến tột độ rồi. Mắt rung rung. Ảnh Thiên dùng một cái kéo, cắt cái túi vải rồi thả xuống. Bạch Linh muốn hét lên nhưng không thể hét nổi. Đám côn trùng bị thả ra tạo ra những tiếng động đập cánh các thứ vô cùng bắt tai. Bạch Linh run lật bật, không dám cử động một ly một tý.

- Còn điện thoại của nó làm thế nào? - Một người lên tiếng.

- Để chế độ im lặng, vắt ở đầu đó quanh đây kín kín, coi như nó tự bị rơi xuống.- Ảnh Thiên hất tóc.- Mau trở về thôi.

Đầu óc Bạch Linh giờ này thực sự đã không còn nghĩ được gì nữa. Nỗi sợ to lớn bao trùm... cả người run không thể ngừng lại. Nước mắt không ngừng trào ra. Trong đầu chỉ nghĩ đến một người duy nhất. Hải Đăng... thần trí cũng không ngừng vận vẹo, tiếng côn trùng trong hang im lặng càng rõ ràng, Bạch Linh thực sự không còn tỉnh táo nữa. Ánh sáng duy nhất ở đây là ánh trăng, Bạch Linh tuyệt vọng sợ hãi chỉ mong có thể có một người xuất hiện đưa mình ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Bạch Linh nhắm chặt mắt không dám nhìn xung quanh nữa.

Cũng không biết là bao lâu, Hải Đăng cứ thế chạy đi tìm lung tung. Vừa nãy đột nhiên Bạch Linh dùng kí hiệu gửi tin nhắn cho Hải Đăng, chỉ vòn vẹn “ 74.63.74”. Đây là kí hiệu mà chỉ đội Bạch Linh đặt ra với nhau mới rõ. Theo như bàn phím điện thoại chính là SOS. Lại thấy mấy người Minh Lam đi từ phía bìa rừng về, Hải Đăng có dự cảm gì đó không ổn. Ngay lúc ấy liền chạy đi kiểm Bạch Linh. Cả người như có lửa đốt. Hải Đăng thấy có gì đó rất khó chịu lo lắng bồn chồn. Hải Đăng liên tục gọi vào máy Bạch Linh nhưng không thấy gì cả, chỉ toàn là thuê bao. Đột nhiên Hải Đăng nhìn thấy một cái móc khoá nhỏ nhỏ quen thuộc, là móc khoá mà Hải Đăng tặng Bạch Linh. Chứng tỏ Bạch Linh chỉ ngay cạnh ở đây.

- Bạch Linh... cô ở đâu?- Hải Đăng hét lên.

Không có tiếng trả lời, Hải Đăng lại thấy như có lửa hun trong lồng. Thường phải khá cấp bách bọn Bạch Linh mới dùng tới kí hiệu như vậy. Con người này rốt cuộc là đâu rồi. Hải Đăng nắm chặt cái móc khoá, vừa quay lưng định chạy đi tìm tiếp thì suýt chân một cái, liền bị rơi xuống cái hố khuất ấy. Bịch một cái. Bạch Linh nghe thấy tiếng động lại càng sợ hơn, người co rúm lại như con tôm run cầm cập. Miệng ư ư sợ hãi.

Hải Đăng nghe có tiếng động, liền lấy điện thoại lên soi. Là Bạch Linh... Bạch Linh nhìn vô cùng khổ sở, nước mắt nước mũi tèm lem, mắt thì nhắm nghiền lại, người co quắp run không ngừng. Hải Đăng nhủ mảy lại gần, gơ tay định cời bịt miệng với dây thừng trói cho Bạch Linh. Bạch Linh theo phản xạ giật bản người, run còn ác liệt hơn trước, biểu cảm sợ hãi ngập tràn.

Hải Đăng liền lấy tay giữ chặt người Bạch Linh vào lồng.

- Tôi đây.- Hải Đăng đau lòng nói, tay vuốt mái tóc mềm mại của Bạch Linh.

Hai tiếng vang lên làm Bạch Linh suýt bật khóc to hơn. Sự sợ hãi cũng giảm đi một phần, cả người cuối cùng cũng không còn căng cứng như vừa nãy nữa, nhưng vẫn không ngừng run theo phản xạ. Hải Đăng nhẹ nhàng tháo bịt miệng và dây trói cho Bạch Linh.

- Không sao rồi, đừng sợ.- Hải Đăng nói vô cùng nhẹ như đang dỗ một con mèo xù lông lên vì sợ hãi.

Bạch Linh bám chặt vào áo Hải Đăng, mặt dúi sâu vào đó không dám nhìn xung quanh, cả người vẫn không ngừng lay bầy. Miệng mấp máy nhưng không thốt được ra lời.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Hải Đăng dù rất muốn an ủi Bạch Linh nhưng thực sự không biết làm cách nào, chỉ có thể hết sức làm chỗ dựa cho Bạch Linh bám víu vào. Cảm tưởng mọi sức lực của Bạch Linh đều đã cạn kiệt, đang bám lấy cọng rom duy nhất là mình vậy, vai Bạch Linh còn không ngừng run, nước mắt cũng ướt hết một khoảng áo của Hải Đăng.

- Bình tĩnh lại Bạch Linh, không có gì phải sợ cả.- Hải Đăng vỗ vỗ lưng Bạch Linh.

Bạch Linh hơi ngẩng đầu lên nhìn Hải Đăng định nói gì đó nhưng không thốt ra thành lời, chỉ nấc lên từng tiếng đáng thương. Cha sinh mẹ đẻ Bạch Linh rất sợ côn trùng, vì hồi nhỏ cũng từng bị phạt một lần, bị nhốt trong kho, trong đó bố mẹ Bạch Linh không nghĩ là lại có lỗ hổng nên có rất nhiều côn trùng trong đấy. Bạch Linh lúc ấy còn bé xíu, bị nhốt vừa sợ hãi vừa thấy đồng côn trùng xung quanh vừa bò vừa bay khắp nơi vô cùng đáng sợ, Bạch Linh còn bị côn trùng cắn rất đau nữa làm Bạch Linh ám ảnh đến tận lúc lớn, bố mẹ Bạch Linh cũng hối hận vô cùng vì đã không để ý mà tạo nên bóng đen tâm lý cho Bạch Linh.

Bạch Linh lúc này nhìn hoảng loạn vô cùng, cả mặt tái mét, đến bám vào áo Hải Đăng hết sức rồi mà vẫn như người sắp nghèo vậy. Mặt thì tèm lem nước mắt, đúng lúc ấy ngẩng lên nhìn thấy côn trùng lại hoảng loạn ôm đầu. Hải Đăng bị bất ngờ liền bị Bạch Linh vung tay trúng mặt.

- Đáng...đáng...sợ... quá...- Bạch Linh không ngừng lắc đầu, nước mắt trào ra như mưa tuôn.- Tránh...ra...

Bạch Linh gơ tay loạn xạ, đập trúng cả vào mình cũng không biết nữa. Hải Đăng thấy vậy liền cố giữ hai tay Bạch Linh lại.

- Tránh...ra...- Bạch Linh quơ tay đẩy cả Hải Đăng, hai tay chỉ muốn cho lên cao cao mặt để che mặt đi.

Hải Đăng không biết làm gì, giữ chặt mặt Bạch Linh lại, cúi xuống đặt môi lên môi Bạch Linh. Cảm giác mềm mại truyền đến môi, Bạch Linh bị cứng đờ, nhưng hình ảnh mấy con côn trùng hiện lên, Bạch Linh lại dùng hết sức bình sinh đẩy Hải Đăng ra. Hải Đăng vòng tay ra, một tay giữ chặt cả người Bạch Linh trong lồng, một tay giữ sau đầu Bạch Linh để Bạch Linh không giãy giụa được nữa. Cảm giác ấm nóng cùng mềm mại thoải mái truyền đến, Bạch Linh người bất động như tượng. Hải Đăng cũng không rõ vì sao mình làm vậy, chỉ là muốn Bạch Linh bình tĩnh. Còn bây giờ thực sự là muốn khoá chặt môi của Bạch Linh lại. Cả người có chút nóng. Nhưng lý trí không thể giữ vững được nữa, Hải Đăng thực sự muốn chiếm giữ môi Bạch Linh lâu hơn chút nữa. Bạch Linh bị ép sát vào vách đá, người lúc này lại có chút mềm nhũn. Động tác của Hải Đăng không phải là chuyên nghiệp nhưng lại vô cùng nóng bỏng, khiến Bạch Linh có chút không theo kịp, như có dòng điện xẹt qua người.

Cả người Bạch Linh vẫn run run. Chết tiệt, càng như vậy Hải Đăng càng không muốn buông Bạch Linh ra. Đây rốt cuộc là bị sao thế này... Không biết nữa, mặc kệ vậy. Cho đến khi mặt Bạch Linh đã đỏ như than nóng, thở có chút hỗn hển, Hải Đăng mới buông Bạch Linh ra. Bạch Linh liền khóc lớn hơn. Hải Đăng bối rối không biết làm gì, tay chân cũng cảm thấy thừa thãi không biết để đâu cho đúng.

- Sao... vậy, bị đau ở đâu...- Hải Đăng luống cuống.

Bạch Linh không nói được gì, như này... như này cũng là quá sức tưởng tượng của Bạch Linh rồi, có chút không chân thực, lại vô cùng xấu hổ, bị một phi công chiếm thế tại thượng. Hải Đăng liền cời áo khoác của mình ra, quàng lên người Bạch Linh rồi ôm lấy Bạch Linh sau lớp áo.

- Xin lỗi... cô có sao không, vừa nãy... vừa nãy là... lỗi của tôi...- Hải Đăng nói có chút vận vẹo.

- Anh... anh rõ ràng là không thêm để ý đến tôi, giờ lại làm như vậy.... như vậy tôi biết làm thế nào..- Mặt Linh xấu hổ lấy áo che đi nửa mặt đang đỏ như hùn của mình.

Mặt Hải Đăng vốn cũng chả khá hơn là bao, nhìn vô cùng ngượng ngùng, không biết phải nói gì.

- Anh... có thể buông ra không... như này xấu hổ chết đi được.- Bạch Linh lí nhí.

- Ổ yên đi, tôi không muốn phải làm như thế nữa đâu, đừng nhìn lên, nép vào người tôi là được rồi.- Hải Đăng chậm rãi nói, tay cầm điện thoại lên định bấm số.

Màn hình điện thoại bị vỡ, cảm ứng có vẻ không ổn nữa, vừa nãy bật nút home còn sáng màn hình để soi Bạch Linh được, còn giờ đơ toàn tập rồi. Hải Đăng có chút nhản mảy.

- Điện thoại có vẻ không ổn rồi, có lạnh không?- Hải Đăng hỏi.

Bạch Linh im lặng gật gật đầu rồi lại lắc đầu, nhìn có chút ngớ ngẩn. Hải Đăng vòng tay ôm chặt hơn, mặt Bạch Linh được vùi trong cái áo hoodie của Hải Đăng vô cùng mềm mại, còn có chút mùi thơm vô cùng nam tính. Trái tim không kìm được lại đánh trống liên hồi. Đã mấy lần rồi, mỗi lần Bạch Linh gặp khó khăn hay chuyện gì, vẫn là mùi hương quen thuộc này ôm bản thân vào lòng, khiến cho bản thân thấy có thể dựa dẫm.

- Anh... không thể thích tôi hơn một chút hả.- Giọng Bạch Linh có chút tủi thân, có chút giống đau lòng.- Cũng không tin tưởng tôi..

Hải Đăng hơi bị sững lại. Cái đồ ngốc này, sao có thể trực tiếp nói ra như vậy chứ. Dù không biết đây là cảm giác gì, nhưng Hải Đăng thực sự có thể muốn bảo vệ nụ cười chân thành của Bạch Linh, mỗi lần nghĩ đến Bạch Linh gặp chuyện thì trái tim tự động nhảy lên một số. Có lẽ vì từ trước đến giờ, Hải Đăng chưa gặp ai chân thành và vui tươi yêu đời đến vậy, Bạch Linh có lẽ đã vô tình bước vào cuộc sống, ăn sâu vào tâm trí Hải Đăng từ lúc nào rồi. Chỉ là bản thân Hải Đăng vẫn còn chưa chắc chắn, chưa chấp nhận là mình có tình cảm với Bạch Linh mà thôi....Bất giác tay Hải Đăng đặt lên xoa xoa đầu Bạch Linh.

- Đừng có nghĩ lung tung, lạnh thì ôm chặt vào, hôm nay đánh đề cô lợi dụng vậy.

Bạch Linh ngoan ngoãn dụi dụi đầu vào áo Hải Đăng. Hải Đăng vui vẻ nhếch mép lên cười. Có lẽ bản thân chính là đã thích con người tính tình cổ quái trong lòng này rồi. Hải Đăng nhìn Bạch Linh một cách vô cùng ấm áp. Cảm giác có người thương mình, hoá ra cũng không quá tệ, chỉ cần là đúng người, đúng tình cảm, như vậy chính là dành để cho nhau rồi. Trái tim lại nảy thêm một tần số hạnh phúc. Đây giống như chính là có một báu vật cần trân quý ngay trong lòng mình vậy.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Trời đêm thật sự rất lạnh, thế nhưng ở một nơi nào đó lại vô cùng ấm áp. Bạch Linh cảm thấy thật may mắn vì đã ngờ ngợ để nhắn tin cho Hải Đăng. Bản thân cũng tham lam ôm lấy Hải Đăng dù biết rằng con gái như vậy thật là đắt giá, đặc biệt là với người đã từng từ chối mình nữa...

Bạch Linh hơi ngước mắt lên, mặt Hải Đăng vẫn một nét tiêu soái, càng nhìn càng khiến người ta mê mẩn. Ánh mắt dừng lại ở môi Hải Đăng, cảnh vừa nãy lại hiện lên trong đầu, mặt Bạch Linh bất giác như xi được cả khối trắng. Cái đó... chẳng phải phải có tình cảm thì mới có thể làm như vậy hả...

- Cô có đứng lên được không?- Bạch Linh bị giọng nói của Hải Đăng kéo ra khỏi mấy cái suy nghĩ lung tung của mình.

- Há?- Bạch Linh mặt ngơ ngác.

- Tôi kiệu cô lên trước. Đám côn trùng tôi vừa đuổi rồi.- Hải Đăng nói.

- Còn anh thì sao?- Bạch Linh hơi nhú mảy.

- Tôi ở đây đợi.

Bạch Linh nhìn nhìn Hải Đăng ánh mắt vô cùng bình tĩnh kiên định thì cũng có can đảm hơn định đứng lên. Chưa kịp đứng lên thì chỗ mắt cá chân nhói lên một cái. Hải Đăng đỡ Bạch Linh lại, hơi nhú mảy. Nhìn kĩ mới thấy mặt Bạch Linh cũng bị ma sát với mặt đất xước không nhỏ, nhìn vô cùng nổi bật trên da.

Bạch Linh khẽ rên rỉ đau đớn. Hải Đăng vô thức giơ tay lên vén mấy cọng tóc rủ xuống mặt Bạch Linh, sau đó xem qua chân Bạch Linh. Chỗ mắt cá chân bị sưng không ít, nhìn đỏ tấy lên vô cùng nhức mắt. Hải Đăng nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Bạch Linh.

- Không cần đâu, để tôi tự xoa được rồi.- Bạch Linh có chút không quen.

- ...- Hải Đăng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đều đều động tác xoa chân cho Bạch Linh.

Bạch Linh xấu hổ mặt đã đỏ ửng, đến tai cũng đỏ theo. Người con trai lạnh lùng thường ngày, có thể ấm áp đến mức này ư....

Bạch Linh u mê nhìn Hải Đăng, có chút cảm giác say mà không cần rượu.

- Đừng có nhìn nữa, tôi cũng là con trai đấy.- Hải Đăng đang bóp chân nhếch mép cười nói.- Nước dãi sắp chảy đến chân rồi kia.

- Cô thích tôi đến thế cơ à?- Hải Đăng bỗng hỏi.

- Ừm- Bạch Linh cười cười.

Nhìn Bạch Linh ngốc ngếch như vậy khiến Hải Đăng thấy có chút buồn cười mà cũng vô cùng ấm áp. Người con gái trước mặt này, sao tự dưng lại trở nên đáng yêu như vậy. Bản thân bây giờ cũng bị lấy nhiễm ngớ ngẩn của Bạch Linh rồi sao. Những cảm xúc lạ lẫm này, Hải Đăng vẫn còn chưa tiếp nhận hết được. Nhưng có một điều Hải Đăng biết chắc, đó là mình muốn ở cạnh Bạch Linh, để có thể che chở cho con người dù ngớ ngẩn nhưng vẫn tỏ ra là tình quái này.

Không khí im lặng gượng gạo. Cũng không phải chưa từng ở riêng với Bạch Linh bao giờ, nhưng lần này có chút khác...

- Có thể anh không tin, nhưng tôi không có đẩy Minh Lam. Tôi còn chẳng biết em ấy biến mất lúc nào nữa.- Đột nhiên Bạch Linh lên tiếng.

Sao tự dưng lại nhắc đến Minh Lam vậy. Hải Đăng không nói gì, cũng không biết nói gì.

- Tuy là không có gì chứng minh, nhưng thực sự là như thế.- Bạch Linh hơi nhún mày.

- Cô thấy tôi có quan tâm đến mấy vấn đề đấy không? - Hải Đăng vẫn giữ một tông giọng.

- Tại tôi thấy anh rất quan tâm tới Minh Lam còn gì.- Mắt Bạch Linh hơi cụp cụp xuống.

- ....

- Anh ở lại chăm sóc cho em ấy cả đêm cơ mà...

Hải Đăng đầu có chút ba chấm. Ai chăm sóc cho Minh Lam cả đêm vậy? Lúc ấy sau khi thấy Bạch Linh đi về, Hải Đăng vẫn luôn đi sau Bạch Linh để xem xem Bạch Linh có bị gì không. Kìa chẳng qua là do giao tình từ nhỏ, lại coi Minh Lam như em gái trong nhà nên mới để Minh Lam không bị mất mặt. Sao tự nhiên lại chuyển thành quan tâm Minh Lam rồi? Hải Đăng có chút khó hiểu. Sao lại có mùi giấm chua ở đâu đây vậy ta.

- Cô có biết bây giờ tôi đang quan tâm ai không vậy? - Hải Đăng có chút bất lực.

- Không phải là Minh Lam của anh à? - Bạch Linh chu chu mỏ lên tỏ vẻ không thèm nói cũng biết.

- Kém cỏi.- Hải Đăng búng một cái vào trán Bạch Linh.

Bạch Linh ôm trán lườm Hải Đăng, đã không quan tâm người ta thì thôi, suốt ngày chê Bạch Linh, lại còn hay đánh vào trán Bạch Linh nữa. Đồ đẹp trai mà xấu tính.

Bạch Linh đang ôm trán đau đớn thì Hải Đăng liền cầm lấy tay Bạch Linh, sau đó kéo áo đang mặc trùm vào tay mình và tay Bạch Linh.

- Để yên cho giữ nhiệt.- Hải Đăng lơ đãng nói.

Không phải nói Bạch Linh xấu hổ thế nào, một giây trước còn khác hẳn, mà giờ thì thính khắp nơi. Được cái Bạch Linh thích như vậy, mặt đỏ ửng mỉm cười như dờ dờ. Vì tay Hải Đăng rất to nên có thể phủ trọn lên tay Bạch Linh, vô cùng ấm áp, vô cùng đẹp trai a...

- Tôi không quan tâm đến Minh Lam - Hải Đăng nói vu vu.- Tôi cũng không thích con gái như vậy.

Hải Đăng hơi lúng túng quay đầu sang một bên, không hiểu vì sao lại nói mấy lời như thế. Nhưng mấy thứ đó vào mắt Bạch Linh trở nên cute lạ thường, chỉ muốn lao vào cắn Hải Đăng một cái. Bạch Linh hít một hơi sâu kiềm chế lại.

- Anh đừng như thế nữa, tôi sợ không kiểm soát được thú tính của mình mất.- Mắt Bạch Linh mờ mờ nhìn Hải Đăng vô cùng phấn khích.

Hải Đăng có hơi sững sờ, cái này nên để Hải Đăng nói thì đúng hơn chứ ta!!! Một cô gái mà toàn suy nghĩ lung tung gì không biết nữa trời ạ.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mêo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Khi không thấy bọn Bạch Linh đâu thì mấy người Đức Bình cũng đi tìm dáo dác. Tuy nhiên điện cho ai cũng bị thuê bao máy bận. Đức Bình là người thông minh nên biết ngay có gì đó không ổn, liền chạy đi đâu đó một lúc. Một lúc sau thì một đám người nữa cũng kéo nhau đi hỗ trợ tìm Bạch Linh với Hải Đăng, có cả Khải Hoàng nữa.

Tìm một hồi lâu mà không thấy, mọi người lại không được phép đi quá xa nếu không bị thất lạc sẽ rất khó chịu trách nhiệm, thế là chỉ còn mấy người Đức Bình đi tìm. Hải Đăng ở dưới dẫn nghe thấy tiếng gọi thì chú ý lắng nghe hơn. Cuối cùng cũng tìm thấy nhau, bọn Đức Bình kéo Hải Đăng với Bạch Linh lên.

- Rốt cuộc thì hai người bị làm sao thế? - Đức Bình chau mày hỏi.

- Cái đó...- Hải Đăng nhìn sang Bạch Linh đang run run vì lạnh, biểu cảm có chút cứng đờ khi nhắc đến việc này.

Khải Hoàng nhìn thấy Bạch Linh thì thấy vô cùng đau lòng, cả người nhìn lầm lem lại còn có mấy vết xước. Khải Hoàng bước lại gần Bạch Linh.

- Em có sao không? - Khải Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Linh đang cúi đầu liên lắc lắc, cả người khép nép co rúm lại, có chút ám ảnh lời nói của Ảnh Thiên. Mặc dù Bạch Linh không phải vì thế mà sợ, những vẫn sẽ có phản xạ nhất định. Khải Hoàng cười ảo hoặc ra định choàng thêm lên người Bạch Linh thì Hải Đăng đã nhanh tay gạt ra, nhìn Khải Hoàng không thiện cảm.

- Cậu là có ý gì? - Khải Hoàng nhăn mày.

- Tôi nghĩ anh nên quên lại mấy chuyện đào hoa của mình, tránh gây phiền hà cho người khác.

- Cậu thì khác gì? - Khải Hoàng xông vào nắm cổ áo Hải Đăng - Đào hoa của cậu cũng đâu có kém tôi.

Hai người đứng sát nắm áo nhau, Bạch Linh vội ngăn lại, đứng chen ở giữa.

- Hai người làm gì vậy, sao lại gây gỗ nhau.- Bạch Linh khò sở giữ lấy hai người họ.

Sau đó bị bước hụt một cái suýt ngã nhào. Hải Đăng và Khải Hoàng đều nhanh tay bắt lấy tay Bạch Linh. Bạch Linh hơi rút tay phía Khải Hoàng lại như bản năng, mắt hơi chấn động. Khải Hoàng cũng lại bỏ tay Bạch Linh ra. Hải Đăng liền kéo Bạch Linh lại, lại vác Bạch Linh lên vai bước đi.

Khải Hoàng có chút thần thờ nhìn theo. Tại sao luôn là cậu bé kia tìm thấy Bạch Linh trước. Rõ ràng bản thân thích Bạch Linh nhiều hơn, nhưng lại luôn đến chậm hơn so với cậu ấy. Rõ ràng bản thân là biết Bạch Linh cũng thích cậu bé kia, nhưng lại không ngừng muốn lại gần Bạch Linh. Khải Hoàng có chút đau đầu. Vốn trước đây con gái theo mình đến không xuê, giờ muốn theo đuổi một người con gái thì người ấy lại đã có bóng hình người khác trong lòng. Thật sự là bất lực mà.

Vì mọi chuyện Bạch Linh cũng không muốn làm to nên không nói gì ra ngoài, mọi người đều không biết việc gì đã xảy ra.

Chỉ mấy chốc mà kì kiểm tra hoàn thành, đội Bạch Linh xuất sắc xếp thứ hai, sau mỗi đội của Hải Đăng và Đức Bình. Cũng vì thế mà hai đội được ghép đi cùng xe loại xịn sò, xếp hạng thấp dần là những xe cũng có chất lượng kém dần.

Bạch Linh đoán ngay là sẽ có cảnh Minh Lam leo đèo bám theo Hải Đăng, quả nhiên không sai. Bạch Linh day day trán bất lực, sau hôm đấy cũng không nhìn mặt Minh Lam nữa, thật sự không muốn đụng mặt một tý nào. Minh Lam mà nheo kéo tay đòi Hải Đăng ngồi cùng, Bạch Linh cúi quá lấy cái mũ che mặt lại, lấy tai nghe ra nhét vào tai, bật bài nhạc mức to gần nhất lên để không phải nghe, nết thiu thiu lơ mơ như muốn ngủ ra đấy.

Đột nhiên có một cánh tay giật dây tai nghe của Bạch Linh xuống. Bạch Linh vừa định chửi bậy một câu thì thấy Hải Đăng ngồi đó, tay cầm một tai để để vào tai mình. Sau đó cũng giả vờ nhắm mắt ngủ.

Bạch Linh có thể nghe rõ mồn một sự ghen ghét cộng khó chịu của Minh Lam.

Cuối cùng bánh xe cũng lăn, mấy ngày này bị vận động tối đa nên Bạch Linh rất mệt, ngủ như chưa từng được ngủ. Hải Đăng thì ngồi yên xem cái gì đấy trên điện thoại, tay để ghé vào cửa kính để Bạch Linh không bị va vào kính. Bạch Linh lắc lắc đầu, sau đó ngả hẳn về phía vai của Hải Đăng, dựa vào đấy ngủ ngon lành. Hải Đăng liền đổi tay giữ cho đầu Bạch Linh không bị va lung tung. Một cảnh xe buýt khiến vài người không vui cho lắm.

Hải Đăng mỉm cười vô cùng thư sinh nhìn Bạch Linh. Đúng là vất vả cũng ngủ ngược. Haizz. Sau này bản thân nên đi cùng người này đi xe buýt.

Khung cảnh quả nhiên vô cùng đầy tim tử tung. Có một người đã đến với thanh xuân của Hải Đăng vô cùng khó hiểu. Đột nhiên máy Hải Đăng có điện thoại, cậu liền lấy máy lên. Không biết nói về vấn đề gì, chỉ thấy cậu nhíu mày khá sâu, có lẽ không được cụp lắm. Hải Đăng gất lên một câu rồi cụp mắt, thần sắc lộ ra sự mệt mỏi vô cùng. Cuộc đời này rốt cuộc vẫn luôn chen ép người ta như vậy, con người chúng ta lại phải tự tạo ra cuộc sống cho mình thôi..

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Mấy ngày sau đó đều là những ngày vừa học vừa ăn chơi của Bạch Linh với mấy người bạn Đức Bình. Cuộc sống Đại học đúng là hết sảy.

Hôm nay là chủ nhật, mọi người đều ra ngoài chơi hoặc ở gần thì về nhà. Bạch Linh được một hôm rảnh rỗi, Khả Tiên có rủ Bạch Linh đi shopping nhưng Bạch Linh xin kiểu không đi. Bạch Linh quyết định tự thưởng cho mình một buổi đi lượn lờ xung quanh mấy quán game trong thành phố.

Bạch Linh thắng được rất nhiều thứ, có thể nói là vết sạch phần thưởng của những quán game mà Bạch Linh đi qua. Đến khi trời đã xế xế bóng tà Bạch Linh mới quay trở lại ký túc xá.

Bạch Linh đang vui vẻ nhảy chân sáo đi vào kí túc xá thì thấy Hải Đăng đang ngồi thần thờ ở bậc thang của bên nữ. Trên khuôn mặt đẹp trai của cậu ấy lại có mấy vết sưng đỏ như vừa đánh nhau vậy. Bạch Linh vội chạy lại gần.

Hải Đăng ngược mặt lên.

- Anh... anh làm sao thế, để tôi đi lấy thuốc sát trùng với băng gạc.- Bạch Linh gấp gáp nói.

Hải Đăng giữ lấy tay Bạch Linh, kéo Bạch Linh ngồi xuống cạnh mình.

- Ở lại với tôi một chút được không?- Giọng Hải Đăng có chút náo nê.- Chỉ một lúc thôi cũng được.

Bạch Linh bị tông giọng trầm khàn ấy mê hoặc, bất giác chân không bước được nữa, ngồi xuống cạnh Hải Đăng. Ánh mắt Hải Đăng nhìn về xa xăm, cảm giác như tâm tư nặng trĩu rũ cả xuống làn mi dài. Bạch Linh có thể cảm nhận được Hải Đăng đang rất mệt mỏi và nhiều tâm sự. Bản thân muốn làm gì đấy để cậu ấy có thể thoải mái hơn mà không biết làm thế nào.

- Hay... để tôi đi lấy bông băng đã được không?- Bạch Linh khẽ nói.

Hải Đăng không nói gì, như ngầm đồng ý với Bạch Linh. Bạch Linh liền chạy đi mua đồ dùng y tế để sát trùng cho Hải Đăng. Nhìn vết thương làm Bạch Linh càng đau lòng hơn.

- Sao anh cứ để bị đánh như vậy?- Bạch Linh giọng có chút như mắng.

- ....

Hải Đăng vẫn im lặng để Bạch Linh sát trùng cho, mặt nhìn trầm tư kiểm chế cảm xúc của bản thân thu lại.

- Sao cô lại thích tôi thế? Tôi có gì để cô thích vậy?- Hải Đăng nhìn xuống đất hỏi.

- Sao anh cứ hỏi suốt vậy. Nếu tôi biết thì tôi đã có thể dừng thích anh rồi.- Bạch Linh cũng vô thức cụp mắt theo.

- Tôi... là người chưa từng được yêu thương. Cũng không biết yêu thương người khác.- Hải Đăng cất tiếng.

Vai Hải Đăng hơi run, đôi mắt như đang nhớ về một điều gì đó.

- Cô có muốn nghe một câu chuyện không?- Câu hỏi của Hải Đăng như có như không, cũng như không cần đến câu trả lời.

Câu chuyện này phải kể từ việc có một cô gái là tiểu thư của một gia đình danh giá. Cô gái ấy đem lòng yêu một người đàn ông có tham vọng, có tiền đồ, cũng có luôn cả nhan sắc. Người đàn ông đó vô cùng lạnh lùng, là tổng tài bá đạo trong giới thượng lưu. Người con gái ấy chính là mẹ của Hải Đăng, còn vị tổng tài cao lãnh kia chính là bố của Hải Đăng, hay nói cách khác, Hải Đăng chính là đứa con lớn lên trong gia đình vô cùng giàu có.

Nhưng vấn đề là bố Hải Đăng không hề yêu mẹ Hải Đăng, hai người kết hôn là do hai bên gia đình quyết định để củng cố quyền lực. Mẹ Hải Đăng vốn thích bố Hải Đăng nên đương nhiên vô cùng vui mừng. Bà không biết là chính quyết định ấy đã khiến bà có một cuộc hôn nhân đau lòng.

Bố Hải Đăng trước khi kết hôn với mẹ Hải Đăng đã có con với tình đầu của ông, vốn vẫn giấu diếm vì người phụ nữ ấy gia cảnh không môn đăng hộ đối. Ngày bố Hải Đăng bị ép cưới mẹ cậu, ông đã vô cùng phẫn nộ, vô cùng phản đối. Nhưng vì bị ông nội Hải Đăng lấy hai mẹ con tình đầu của ông ra uy hiếp nên ông đành cắn răng chấp nhận cuộc hôn nhân không có tình cảm này. Hay nói cách khác, chỉ có mẹ Hải Đăng là hào hứng, còn người đàn ông sẽ trở thành chồng bà thì không. Người đàn ông chu toàn ấy lại chịu lấy mình, bà quả thực đã rất vui rất hạnh phúc.

Ngày về nhà chồng, bà mới bàng hoàng phát hiện ra mình không khác gì người thứ ba chen chân vào tình yêu của người khác vậy. Đêm tân hôn bố Hải Đăng cũng không ở với bà. Đêm ấy bà đau lòng ngồi chờ suốt đêm, người đàn ông ấy cũng đi biệt biệt cả đêm.

Từng giọt nước mắt rơi xuống là chữa, nhưng vì mẹ Hải Đăng là một người vô cùng ôn nhu nên chỉ có thể nuốt nước mắt, mong rằng mưa dầm thấm lâu.

Mẹ Hải Đăng làm tròn vai trò một người vợ, trừ việc bố Hải Đăng không hề ngủ cùng bà, thì mọi chuyện đều không quản, bà muốn làm gì cũng được, căn bản là không quan tâm đến. Vì ông còn một gia đình khác, ông bận chăm sóc hai mẹ con họ hơn.

Mẹ Hải Đăng vẫn luôn một mình cô độc trong chính ngôi nhà của mình như vậy. Chỉ đúng một lần, mẹ Hải Đăng thấy bố cậu ấy trở về trong tư thế nồng nặc mùi rượu. Mẹ Hải Đăng vội trở ra đỡ ông vào nhà, sau đó chăm sóc thay đồ cho ông. Lần đầu tiên mẹ Hải Đăng có thể cảm nhận được vai trò của một người vợ.

Mẹ Hải Đăng luôn biết tình yêu của người đàn ông này không dành cho mình, nên không hề lợi dụng lúc người đàn ông này say để có thể chiếm hữu một chút. Nhưng ông lại là người kéo bà vào lòng, tạo thành một đêm ân ái khó dứt. Trong con mắt, ông vẫn miên man gọi tên một bóng hình người khác...

- Dương, tin anh... anh sẽ sớm cho em và con danh phận...

Mẹ Hải Đăng thực sự cắn vào tay đến bật máu, cả thân xác và tâm hồn đau đớn tột độ. Tại sao cuộc đời lại trở trêu đến như vậy, đã cho hai người nên duyên mà không cho trái tim hai người ở cạnh nhau...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333 Sẽ báo dẫn từ giờ đến tối nhé ♥❄️❄️

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sáng hôm sau khi bố Hải Đăng đã tỉnh dậy, thấy một mớ hỗn độn sau trận hôm qua thì cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đầu có chút đen lại. Trên ga giường vẫn còn in dấu ấn tối qua, đây có lẽ là lần đầu của mẹ Hải Đăng. Mắt bố Hải Đăng lại càng tối đen hơn. Nhưng ở bên cạnh đã không còn ai nữa, người phụ nữ ấy cũng chẳng thấy đâu.

Rất cuộc bản thân đã làm ra vấn đề gì thế này. Vốn không muốn dây dưa vào người phụ nữ này, để sau này có thể hoàn toàn loại bỏ không vướng bận. Ông bước ra khỏi giường đi tắm rửa, sau đó bước xuống nhà. Mẹ Hải Đăng đã nấu sẵn đồ ăn để trên bàn, khi nhìn thấy bố Hải Đăng đi xuống thì có chút lúng túng đỏ mặt. Bố Hải Đăng mặt không cảm xúc ném một cái nhìn lạnh nhạt cho mẹ Hải Đăng. Sau đó đặt một lọ thuốc vừa điện quản gia đi mua lên bàn.

- Nhớ uống vào, tôi không muốn có rắc rối.- Mày bố Hải Đăng cau lại.- Cô nên biết vị trí của mình ở đâu.

Mẹ Hải Đăng nhìn lọ thuốc trên bàn mà chết trân, cổ họng khô khốc không biết nói gì. Bản thân vốn không hề tham vọng gì, chỉ mong có thể làm tròn vai trò chăm sóc cho chồng, không nghĩ tới sẽ giành giật gì cả. Trong tim mẹ Hải Đăng đập mạnh vừa vì tức giận vừa vì đau lòng. Bà ngoan ngoãn nghe lời người đàn ông ấy uống thuốc tránh thai.

Nhìn mẹ Hải Đăng càng ngoan ngoãn, bố cậu càng cảm thấy bức rứt khó chịu, càng muốn khiến mẹ Hải Đăng tức giận mà ly hôn. Vì vậy mà ông đã dày vò mẹ Hải Đăng không ít. Ông gần gũi bà nhưng không cho phép bà mang thai, tỏ ra coi thường bà chỉ là người để ông trút giận. Mọi chuyện đều vô cùng khó khăn, gây khó dễ cho bà.

Mẹ Hải Đăng dù rất tức giận nhưng vẫn luôn cố gắng để làm bố Hải Đăng hài lòng, đến mức bản thân bị stress nặng. Rồi dần dà bà héo mòn đi, nhưng cũng là lúc có tin bà mang bầu Hải Đăng do có những lần hoảng loạn mà bà quên uống thuốc tránh thai...

Bố Hải Đăng vốn tưởng bản thân đủ dày vò thì mẹ Hải Đăng sẽ từ bỏ nhưng không nghĩ mẹ Hải Đăng lại cố chấp chịu đựng như vậy...

Mẹ Hải Đăng khi biết mình đã có bầu, liền vô cùng lo sợ, lo sợ rằng bố cậu sẽ bắt bà bỏ đứa bé trong bụng mình đi.

Lần duy nhất trong đời bà quỳ xuống cầu xin người khác. Nhìn bà vô cùng đáng thương, không còn khí chất của một người tiểu thư xinh đẹp động lòng nữa. Nước mắt bà lần đầu rơi trước mặt bố Hải Đăng. Dù trước đó có chịu nhiều khinh miệt coi thường thế nào, bà vẫn nhẫn nhịn trong lòng, chưa từng rơi nước mắt trước mặt ông bao giờ. Vì bà biết, đối với người đàn ông không quan tâm tới mình, thì bản thân tỏ ra yếu đuối chỉ trở thành trò cười cho họ. Bà chỉ mong bản thân có thể giữ đứa bé này lại, dù sao nó cũng là đứa con của bà, là cốt nhục của bà và người đàn ông này. Dù cho người đàn ông này không yêu mình, thì chi cần là gần ông chút thôi, và thêm một thiên thần nhỏ bé này nữa, bà cũng đã thấy có thể chống đỡ được tất cả rồi.

Bố Hải Đăng thực sự khó nói, bản thân dù không muốn dây dưa với mẹ Hải Đăng nhưng sau thời gian tiếp xúc thì phát hiện mẹ Hải Đăng là một người hiền lành, cũng không phải quá đáng ghét. Nhìn người phụ nữ trước mặt, lúc nào cũng tỏ vẻ không sao nhưng giờ lại yếu ớt xin ông giữ lại đứa bé, ông cũng có chút mềm lòng. Nhưng trái tim ông vốn không dành cho người phụ nữ này, nó đã thuộc về người từng giúp đỡ ông trong lúc hoạn nạn từ lâu rồi. Mạng này là do có ấy cứu, nên tình yêu với cô ấy cũng là duy nhất.

Bố Hải Đăng chau mày, thực sự là không nỡ đối xử quá tàn nhẫn với người phụ nữ này nữa. Nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Ông bỏ đi khỏi nhà trong suốt thời gian mẹ Hải Đăng đang mang bầu. Mẹ Hải Đăng biết, đây ít nhất là chưa bắt bà bỏ đi đứa nhỏ. Mặc dù không có chồng chăm sóc như bao người phụ nữ khác lúc mang bầu, bà vẫn lạc quan tự chăm sóc bản thân mình, chăm sóc cho đứa bé mà bà đang mang trong bụng.

Bà tự mình tìm hiểu, tự mình mua những đồ cần cho trẻ con. Cuộc sống cứ vậy nhẹ nhàng hơn những lúc bố Hải Đăng ở nhà dầy vò và bà rất nhiều.

Thời gian cứ vậy trôi qua, bụng mẹ Hải Đăng cũng ngày càng lớn hơn. Bố Hải Đăng về nhà đúng một lần để lấy đồ quan trọng để hình như làm gì đó cho hai mẹ con bên kia. Ông chỉ liếc mắt qua cái bụng có lớn của mẹ Hải Đăng sau đó lại vội vàng rời đi.

Đến gần ngày trở dạ, mẹ Hải Đăng nhận được một tin nhắn lạ. Với ngữ khí đó thì khả năng cao không có gì tốt đẹp sẽ xảy đến rồi. Mẹ Hải Đăng tuy vậy vẫn quyết định đi gặp người phụ nữ mà bản thân nhất định phải đi gặp kia.

Người phụ nữ ấy không hào hoa chói lóa mà vô cùng bình dị giống mẹ Hải Đăng, đôi mắt vẫn còn hơi ươn ướt đỏ vì khóc nhiều. Mẹ Hải Đăng nhận ra, trăm ngàn lần cũng không thể tin được lại gặp người quen thế này. Đây vốn là con người vú nuôi trước ở nhà mẹ Bạch Linh.

- Cô Tú Yên, em thực sự xin lỗi..

Cô gái vừa gọi tên cô này, đã từng là người bạn thuở nhỏ mà vú nuôi mang đến chơi cùng cô, thường gọi hai chữ cô chủ vô cùng dễ thương. Đến tận khi đã lớn, hai người vẫn còn chơi với nhau. Việc mẹ Hải Đăng thích bố cậu ấy cũng là vì một lần được phép ra ngoài nhà Ánh Dương chơi - chính là tên người phụ nữ ở trước mặt này, hai người họ đi chơi quanh chỗ ấy, mẹ Hải Đăng bắt gặp bố Hải Đăng bị đánh đến thập tử nhất sinh, đã dìu người đàn ông ấy cả quãng về nhà Ánh Dương... Là hai người cùng nhau chăm sóc cho bố của Hải Đăng, mẹ Hải Đăng thức đêm khuya chăm sóc cho người ấy, cũng chính là lúc mà mẹ Hải Đăng cảm nắng con người ấy, trong lòng luôn nhớ đến người con trai tiêu soái kia, để rồi một năm sau khi biết được có hôn sự với người ấy, bản thân đã vui vẻ nhường nào...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Mẹ Hải Đăng không biết phải nói gì mới đúng. Người mà bản thân coi là chị em trước mặt, giờ lại cùng chung một chồng với mình. Thật nực cười... Cuộc sống mới éo le làm sao.

- Cũng tức là sau khi tôi về nhà và bố mẹ bắt về, tôi có viết thư hỏi thăm, em lại nói dối tôi là anh ấy không liên lạc gì cả.- Giọng mẹ Hải Đăng khô khốc.

- Em... em thực sự xin lỗi, chỉ tại em thực sự thích anh ấy, anh ấy cũng thích em, cho nên...

Mẹ Hải Đăng thấy trớ trêu thay, đây không phải lỗi do ai cả, lỗi là do định mệnh khiến hai người họ lướt qua nhau mà thôi...

- Em và anh ấy đang rất hạnh phúc, em xin cô hãy buông tay anh ấy, dù sao chúng ta từng là chị em...

- Ha...haa...- Mẹ Hải Đăng không nhìn ra là đang khóc hay cười.

- Tại vì... chúng em mới là một gia đình, nếu cứ tiếp tục thì chỉ cô là người khổ thôi.- Người phụ nữ kia bày ra khuôn mặt như đang nghĩ cho mẹ con Hải Đăng.

- Không được, gia đình tôi nhất định là tôi sẽ gìn giữ, trừ khi anh ấy là người tuyệt tình máu lạnh với tôi trước.- Mẹ Hải Đăng có chút không kiềm chế được.

Bỗng nhiên mẹ Hải Đăng thấy có gì đó không ổn, hình như là bị sinh sớm. Bụng mẹ Hải Đăng có biến chuyển dữ dội, mọi người xung quanh đều vây lại gọi điện cho bệnh viện. Một lúc sau tiếng còi xe kêu lớn dần. Mẹ Hải Đăng được đưa vào sinh mà không hề có ai bên cạnh. Đây là một ca sinh khó, cần hết sức lực héo hơn cuối cùng của bà mới giúp cho Hải Đăng ra đời một cách thuận lợi. Bà chỉ biết sau khi sinh bà mất hết đi ý thức, lúc gắng gượng mở mắt ra đã thấy cả nhà hai bên đang quây lại bên giường, bố mẹ bà vốn không biết bà bị đối xử lạnh nhạt như thế vẫn đang ngồi nhìn đứa cháu trai kháu khỉnh của mình, thấy bà tỉnh dậy thì bé Hải Đăng lại gần cho bà nhìn mặt. Dù bị sinh non nhưng Hải Đăng hoàn toàn bình thường. Mẹ Hải Đăng quay mặt sang nhìn bố cậu ấy, người đàn ông này lần đầu có một mặt biểu cảm ngỡ ngàng chứ không phải lạnh nhạt xa cách như vậy. Mẹ Hải Đăng nhìn cậu ấy cười hiền rồi cố gắng đứng sức, chỉ nói một câu.

- Đặt... tên con là... Hải Đăng.

Sau đó bà mỉm cười lần cuối nhìn bố mẹ mình, giọt nước mắt rơi xuống, đôi mắt nhắm nghiền không mở ra nữa. Có lẽ là do bà đã kiệt sức, cũng có thể do bản thân quá đau lòng cho mình trong quãng thời gian vừa rồi. Nếu như trước đây có thể gặp lại, liệu hai người họ có khác không... liệu bà có thể có một gia đình ấm áp bên người chồng mình yêu thương và đứa con trai nhỏ bé?

Tiếng mọi người hoảng hốt gọi bà, bà có thể nghe loáng thoáng nhưng đôi mắt đã trĩu nặng nhắm nghiền, thực sự xin lỗi con, Hải Đăng, bỏ con lại thế giới to lớn này, mẹ thật không cam lòng, nhưng mẹ thực sự xin lỗi...

Rồi sau đó là những tiếng nói ông ông không thuộc về bà nữa, đôi mắt ấy nhắm chặt, nhưng đôi môi lại vừa có nét buồn và vừa có nét giải thoát.

Cũng sau đó, ông bà ngoại Hải Đăng phát hiện ra sự việc, đã làm to một trận, đòi đón Hải Đăng về nhà nuôi, sau đó cũng gây không ít khó khăn cho bên nhà nội Hải Đăng cũng như người phụ nữ kia. Chỉ là bố Hải Đăng cũng không phải kẻ tầm thường gì, luôn bao bọc cho hai mẹ con họ chu toàn. Không lâu sau thì cũng cho họ một danh phận đứng nghĩa.

Còn riêng về Hải Đăng, từ nhỏ có sống bên nhà ngoại, luôn là bà ngoại một tay nuôi nấng, cho đến khi cậu vào cấp 2, sau khi lên lớp 9, bà cậu cũng mất, để lại còn có hai ông cháu và một người em trai của mẹ Hải Đăng, chính là người đang kinh doanh chuỗi khu nghỉ dưỡng lần trước nhà Bạch Linh đến. Trước lúc mất, bà cậu đưa cậu một cái hộp kỉ vật của mẹ cậu mà bà cậu luôn cất giữ rất kĩ. Dù có thể hôn nhân của mẹ cậu đúng là để cùng cố địa vị, nhưng năm đó bà Hải Đăng là nhìn ra mẹ cậu rất ưng chàng trai đó nên cũng thuận nước đẩy thuyền, thật không ngờ lại thành ra như vậy. Mỗi năm bà thường hay đưa cho cậu những bức thư khác nhau vào những dịp lễ lớn của mẹ cậu. Mẹ cậu đã chuẩn bị rất chu đáo như biết trước được tương lai vậy, bà cậu đưa lại cái hôn ấy cho Hải Đăng. Trong đó vẫn còn rất nhiều những bức thư cho đến khi cậu tận 50 tuổi, một chiếc nhẫn và vài món đồ chơi mẹ cậu tự làm, đồ trẻ con mẹ cậu tự may dù không thể mặc được vì mẹ cậu khá vụng.

Ngày hôm ấy, sự mất mát bao trùm, trái tim của Hải Đăng đau đớn, trong lòng không hề muốn tha thứ cho người đàn ông kia, cậu cũng tự ghét chính mình, ghét dòng máu mà bản thân

đang mang, cũng vì sinh cậu mà mẹ cậu mới biến mất, vì có cậu mà mẹ cậu đã phải một mình gánh vác bao nhiêu... Cậu quyết định ra ngoài, sống như những người bình thường, tự làm thêm tự học và ở trọ, cho tới khi lên Đại học thì như mọi người đã biết rồi. Mặc dù ông ngoại và cậu của Hải Đăng rất không đồng ý nhưng vì Hải Đăng quá kiên quyết nên không thể làm gì được. Hải Đăng không biết hết chuyện của mẹ, chỉ nghe được vài điều từ ông bà và những gì mẹ cậu viết cho cậu, cũng như ngắm nhìn mẹ mình qua mỗi tấm ảnh vô cảm.

...

- Cô biết không, mẹ đặt tên tôi là Hải Đăng, vì mẹ nói, tôi chính là ngọn hải đăng của cuộc đời mẹ, là ánh sáng duy nhất khi mẹ bế tắc trong biển đêm tăm tối..

- Tôi là đứa không ai cần như vậy, cô vẫn thích tôi chứ?

Hải Đăng nhìn mông lung vào không trung... Bạch Linh nghe Hải Đăng kể về gia đình, thực sự vừa thấy biết ơn vừa thấy cảm thông cho Hải Đăng. Biết ơn vì cậu ấy chịu chia sẻ với mình. Cảm thông vì Bạch Linh đã hiểu vì sao cậu ấy luôn giữ mình chặt lại như thế. Bạch Linh vòng tay ôm lấy vai Hải Đăng như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cậu ấy... Nếu như cả thế giới có quay lưng lại với Hải Đăng thì Bạch Linh cũng vẫn sẽ mãi mãi ở cạnh cậu ấy. Người luôn đưa tay về phía Bạch Linh chính là cậu ấy, người suy nghĩ cho Bạch Linh cũng là cậu ấy, và vì người mà Bạch Linh thực sự rất rất thích cũng chính là cậu ấy. Vì vậy Bạch Linh muốn có thể bù đắp những khoảng trống trong tâm trí của Hải Đăng bằng những kỉ niệm tuyệt vời nhất có thể.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Bạch Linh thực sự muốn an ủi người con trai này nhiều nhưng không biết làm thế nào cả. Nhìn khuôn mặt của cậu ấy có vết thương mà còn đau hơn cả chính mình bị thương vậy. Cậu nhóc cô độc này, chính vì vậy mà hôm ở nhà Bạch Linh mới có những biểu hiện như thế sao...

- Nếu anh muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà tôi.

- ...

- Nhưng sao mặt anh lại nhiều vết thương thế này...- Bạch Linh đau lòng nói.- Lần trước cũng vậy!

Hải Đăng hơi im lặng, không biết nên bắt đầu kể như thế nào.

- Họ lại muốn sắp đặt một đám cưới cho tôi.- Hải Đăng khẽ nói.- Người đàn ông không thèm ngó ngang gì đến tôi 19 năm trời, lại muốn kéo tôi vào vòng quay của ông ấy.

- Là Minh Lam?- Bạch Linh thăm dò.

- Phải. Cậu ấy là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn, họ muốn liên kết với nhau. Cô ấy lại thích tôi như vậy... nên họ lại muốn mang tôi ra để chuộc lợi cho mình.

Hải Đăng vốn thấy rất tức cười, ngoài việc có vài lần vì ông nội của Hải Đăng bên đó á náy, muốn đón Hải Đăng sang nhà mấy lần mà Minh Lam gặp Hải Đăng, Hải Đăng chưa từng ở lại ngôi nhà đó một giây phút nào. Người trên danh nghĩa là mẹ kế của Hải Đăng luôn tỏ ra là người biết điều, luôn cư xử vô cùng thân thiện với Hải Đăng. Nhưng người duy nhất mà Hải Đăng miễn cưỡng muốn gặp mặt bên đây chỉ có một người cô đã chăm sóc phụ cho mẹ Hải Đăng lúc bà đang mang thai cậu, cũng hay trò chuyện với mẹ Hải Đăng. Người cô ấy là con của vợ lẽ ông nội, tính tình vô cùng tiêu sái hào hiệp. Lúc nào người cô ấy cũng đứng về phía mẹ Hải Đăng, nói rằng không thích một người miệng lưỡi không xương như Ánh Dương. Ngày mà mẹ Hải Đăng mất, cô đang có việc bàn làm ăn ở nước ngoài, nghe tin liền bay ngay lập tức về, không màng gia quy mắng người anh khác mẹ của mình một trận toi bời. Nói rằng bản thân có thấp hèn hay gì thì người thấp hèn nhất chính là ông ấy, người mà đã ép vợ trên danh nghĩa của mình đến mức phải ra đi. Cô cũng là người ngoan cố nhất đến xin lỗi nhà ngoại Hải Đăng, mong rằng có thể nuôi nấng Hải Đăng với tư cách như một người mẹ nuôi. Ông bà ngoại Hải Đăng có vẻ do một phần được xoa dịu bởi người cô này nên mới thôi công kích bên phía tập đoàn nhà nội. Người cô ấy đã chứng kiến Hải Đăng lớn lên, cứ mỗi lần về nước là lại sẽ tìm Hải Đăng để gặp mặt chuyện trò.

Tối hôm lần đầu Bạch Linh thấy Hải Đăng bị ném thứ gì đó vào đầu, chính là hôm cả bên nhà nội Hải Đăng ngồi lại mừng thọ ông nội Hải Đăng. Hải Đăng thực sự không muốn đến, nhưng vì đoán là người cô ấy sẽ bay về nên mới cau có bước đến căn nhà to lớn xa hoa mà đầy hoài ức buồn của mẹ cậu. Ngồi ăn không được bao lâu, Hải Đăng vốn là không thoải mái, lại không thấy người cô ấy đâu nên liền đứng lên định ra về thì liền bị người con còn lại của bố Hải Đăng đứng lên tri trích.

- Em trai, thái độ như vậy là sao hả? Người lớn trong nhà còn đang ngồi mà em dám quay lưng bỏ đi à.- Khuôn mặt người con trai ấy chính là kiểu thiếu gia được nuông chiều điển hình.

- Nhà? Các người vốn không phải người nhà của tôi.- Hải Đăng không thèm quay đầu nói.

Choang, một cái đĩa phi trúng vào phía mé đầu Hải Đăng. Hải Đăng khẽ nhíu lông mày, quay lại. Hai người xông vào nhau dầm dĩa tui bụi. Hải Đăng tay cầm chai rượu vang uống dở đập một phát vào đầu người đó. Chỉ có tiếng đồ vỡ vang lên, tên đó lao đảo lao đảo lùi về, nhìn có máu chảy xuống thì vô cùng cău giận kêu lên. Người phụ nữ tên Ánh Dương vội vàng lao đến, đỡ lấy con trai, lấy khăn sạch cầm máu cho tên đó. Miệng tuy là mắng người con trai ấy nhưng bàn tay lau vết máu không hề ngừng lại, ánh mắt nhìn Hải Đăng cũng không ra ý tứ.

- Mày đang làm cái gì đấy hả?- Giọng một người đàn ông trung niên vang lên.- Ai cho phép mày gây lộn trong cái nhà này.

Là bố của Hải Đăng.

- Tôi là vốn không muốn đến đây, từ lần sau đừng bao giờ mong tôi đến đây lần hai.- Hải Đăng gằn giọng, vệt giọt máu nhỏ xuống bên đầu. Hai tên liền đưa lên lau rồi quay phắt đi.

- Trên danh nghĩa mày vẫn là con cháu trong nhà này. Cũng đủ tuổi rồi, chuẩn bị kết hôn.- Bố Hải Đăng gằn từng chữ nhưng vô cùng điềm tĩnh.

- Dựa vào cái gì?- Hải Đăng cười khinh bỉ.

- Dựa vào dòng máu đang chảy trong người mày vẫn là dòng máu nhà này.- Bố Hải Đăng nói.

- Đừng có nói điều khiến tôi ghê sợ, người tôi chỉ có duy nhất dòng máu của mẹ tôi.

Nói rồi Hải Đăng quay bước bỏ đi thẳng. Mặc kệ cho ông nội Hải Đăng vẫn đang nhìn xa xăm. Nói về khí chất, Hải Đăng vốn hơn hẳn Hải Minh. Người có thể thừa kế lãnh đạo sản nghiệp này, có lẽ cũng chỉ có Hải Đăng là có hy vọng. Ông nội Hải Đăng là người vô cùng ghét những người chỉ biết ăn không ngồi hưởng mát như Hải Minh, vốn từ đầu đã không vừa mắt hai mẹ con nhà này, đến bây giờ sắp về với tổ tiên cũng không thể ngăn cấm nổi. Trước kia dù biết con dâu chịu nhiều thiệt thòi, ông vẫn luôn cố gắng bù đắp hết mức có thể, cứ nghĩ có Hoa Vy có thể bầu bạn với chị dâu, không ngờ vẫn khiến con bé chịu kết cục bi thương như vậy. Ông rất không muốn để Hải Đăng về bên ngoài, nhưng biết sao được khi chính đứa con trai bất hiếu của mình làm ra chuyện sai trái với con gái nhà người ta, là người lớn càng thêm mất mặt. Hơn nữa Hải Đăng là đứa giống hệt Hải Long- bố của Hải Đăng, tính tình vô cùng nóng nảy... luôn cho rằng bản thân và Hải Long là người đã gây ra cái chết cho mẹ mình. Ông nội Hải Đăng thờ dài, thật là nghiệt kiếp.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Còn ngày hôm nay chính là Hải Đăng bị ép về nhà. Ông nội Hải Đăng có chuyển biến xấu về sức khỏe. Hải Đăng vốn không quá có tình cảm với ông nội nhưng vì biết ông không phải là người bức tử mẹ mình, lại luôn hỏi han về Hải Đăng, cậu cảm thấy đó chỉ như là trách nhiệm thăm một người già yếu sức vậy thôi, cho nên đã trở về thăm ông nội của mình.

Vừa bước chân vào ngôi nhà lạnh lẽo ấy, cậu đã không thấy có ánh mắt thiện cảm nào nhìn mình rồi, cho đến khi gặp cô mình và ông nội đang nằm trên giường. Ông nội Hải Đăng không biết vì tức giận điều gì mà tụt huyết áp, vì tuổi đã cao nên tức đến mức ngất đi. Hải Đăng vốn đến nhưng chẳng nói gì nhiều, chỉ im lặng ngồi cạnh ông nội mình đã tỉnh lại đang nằm trên giường.

- Đứa cháu ngoan của ông- Ông nội Hải Đăng nắm lấy tay cậu.

Hải Đăng hơi giật mình rút tay ra. Ông cậu đôi mắt thoáng buồn nhìn Hải Đăng. Đứa cháu này từ bé đã không ở đây nhiều, có thì cũng chỉ là vài dịp lễ lớn được đón qua, không có quá nhiều tình cảm với mình cũng là phải. Ông chỉ biết thờ dài, cho dù vậy, Hải Đăng vẫn là đứa con chính thống của dòng họ, là đứa cháu được ông công nhận nhất.

Sau đó Hải Đăng cùng cô mình uống trà ngoài sân vườn. Người cô này tính cách hào sảng, vừa rồi vừa bay từ nước ngoài về có mua một đồng thú cho Hải Đăng. Trước giờ toàn vậy nhưng ít khi nào mà Hải Đăng nhận mấy đồ đắt đỏ ấy, đơn giản là vì bản thân cậu cũng không quá thích phô trương.

- Này nhóc, dạo này thế nào rồi hả? Vẫn tốt đấy chứ?- Người cô ấy vừa cười vừa nói.

- Đương nhiên là tốt hơn bà cô ế già như cô rồi.- Hải Đăng nhìn vu vơ đáp lại.

- Ha.. lớn rồi còn dám cà khịa cô nữa hả?- Trần Hoa Vy hiện lên gân xanh.- Haizz, nhớ lúc còn nhỏ, cháu đáng yêu là vậy, mà giờ thì...

Hoa Vy già về đưa tay chấm chấm nước mắt.

- Cô gần 40 rồi đó, để cháu yên.- Hải Đăng đùa đùa châm chọc nói.

Hoa Vy tỏ vẻ không phục bĩu môi chọc lại đứa cháu của mình. Năm ấy cô còn trẻ, mới có 20 tuổi thì Hải Đăng xuất hiện, cũng chính cô mang người anh hơn mình tận tám tuổi vì đã để mẹ Hải Đăng lúc ấy còn quá trẻ, mới có 23 tuổi phải ra đi như vậy... Nghĩ lại thì thời gian trôi qua nhanh thật, đứa nhỏ ngày nào mà cô vô cùng yêu quý giờ cũng đã trưởng thành rồi. Hai ngày nữa cũng tròn 19 tuổi rồi. Hoa Vy bất giác muốn mỉm cười, nhìn đứa cháu đẹp trai tiêu sái trước mặt mà không khỏi tự hào.

- Nhìn nữa là trả phí đấy.- Hải Đăng nói.

- Biết rồi nhóc.- Hoa Vy phì cười.- Đây là quà sinh nhật sớm.

Hoa Vy lấy trong mấy túi to túi nhỏ đồ mua sắm ra một tập tranh.

- Trước đây mẹ cháu nói muốn cho cháu được thấy toàn bộ về đẹp thế giới, đây là tập tranh cô vẽ lúc đi du lịch nhiều nước. Sau này đi đến những nơi này thì chụp ảnh dán vào nhé.- Hoa Vy nháy mắt.- Mà sao nhìn cháu lại gầy thế này, bên đó không nuôi nổi cháu ư? Không nuôi thì có thể về đây làm con nuôi của cô.

- Nói lung tung. Giờ cháu ở ngoài. Ở kí túc xá của trường.

Nói đến đây, Hải Đăng lại nhớ đến nhóm bạn cùng chơi chung, nhớ đến hình ảnh một cô gái đã bắt gác đi vào tìm cậu, miệng nhoen cười vô thức. Hoa Vy đương nhiên nhìn được đây là biểu hiện của tuổi mới lớn đang yêu. Ấy dõ, cục đá có nhiệt độ của nhà ta lại biết yêu rồi sao... Hoa Vy nhìn Hải Đăng đánh giá một hồi, cái ánh mắt này chắc chắn là đang nghĩ về cô gái nào rồi. Lại dịu dàng như thế....

- Nói mau, có phải cô có cháu dâu rồi không?- Hoa Vy ghé sát mặt Hải Đăng.

- ...- Hải Đăng im lặng.

Không trả lời tức là thừa nhận rồi.

- Thật không ngờ đấy, cháu tôi lớn thật rồi. Vậy cô bé đó ở đâu, bao giờ dắt qua cho cô xem. À đúng rồi.- Hoa Vy lúi tiếp trong đồng tử ra một cái hộp tình tế.- Đây là vòng tay cô vừa mua, rất hợp với mấy cô bé nhỏ tuổi, coi như tặng trước cho cháu dâu.

Hải Đăng cạ lờ không biết nói gì, sao một bà cô gần bốn mươi tuổi rồi mà vẫn như mới có hơn hai mươi vậy trời.

- Mà con bé trông thế nào? Có đẹp không?

- Không đẹp.- Hải Đăng bật cười nhớ lại những lúc Bạch Linh chu môi trợn má lên cãi mình.

- Hừm, vậy có dịu dàng không?

- Cũng không dịu dàng, hung dữ như con mèo nhỏ đang giơ vuốt vậy.- Hải Đăng buồn cười.

Hoạ Vy bó tay với cháu trai mình, rốt cuộc thì con bé có tồn tại không vậy?!

- Nhưng cô ấy rất ấm áp, rất chân thành, rất ngốc nữa.- Hải Đăng vừa nói vừa cười ngây ngốc.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện thì một bóng dáng to lớn đi lại. Là bố Hải Đăng. Ông chậm chậm ngồi xuống bàn, một lúc sau cũng mới từ tốn cất lời, vô cùng ung dung.

- Chuẩn bị đính hôn đi, mấy năm nữa sẽ kết hôn.- Bố Hải Đăng như đang ra lệnh, căn bản là không để ý tới Hải Đăng có đồng ý không.

- Tôi nói rồi, ông không có quyền làm mấy điều ấy.- Hải Đăng nắm chặt tay.

- Đừng nhảm lẫn, đây không phải quan tâm tới tâm ý của mày, mà là đang ra lệnh.- Bố Hải Đăng nói- Đừng để vũ lực phải xảy ra, đó không phải là điều tốt.

Mấy năm này bố Hải Đăng trong giới làm ăn vốn đã củng cố được địa vị nhất định, hai giới hắc bạch đều cung kính một bậc. Bên nhà ngoại Hải Đăng sớm đã yếu thế hơn, ông ngoại cậu đã thoái lui, người cậu em trai của mẹ Hải Đăng lại hiền lành thật thà, sớm đã không còn tranh đấu trong những vụ làm ăn lớn nữa, chỉ yên yên ổn ổn sống kinh doanh một chút về khu nghỉ dưỡng như vậy. Dù vậy, Hải Đăng nghe những lời từ chính người mà dòng máu của ông ấy vẫn còn trong người mình thốt ra, bản thân không kim tức giận. Cô của Hải Đăng ở đó nghe vậy cũng vô cùng phẫn nộ.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Hải Đăng nắm chặt tay hơn, bản thân bình thường vốn kiểm chế cảm xúc rất tốt, nhưng đứng trước người đàn ông này lúc nào cũng tràn ngập phẫn nộ.

- Ông có còn là con người không? Ông không hối hận vì những gì đã gây ra cho mẹ tôi à?- Hải Đăng hét lên đầy tức giận.- Ông nghĩ ông có tư cách để sắp xếp cuộc đời tôi à? Không bao giờ.

Bốp. Một cái tát như trời giáng xuống mặt Hải Đăng.

- Đáng lẽ mày không nên có trên đời này.- Bố Hải Đăng nhủ mày.

- Anh làm cái gì vậy?- Hoạ Vy liền nhào tới chỗ Hải Đăng.- Anh là bố của nó đấy.

Đôi mắt người cô của Hải Đăng vẫn lên tia phẫn nộ, đứa trẻ này đâu có làm gì sai, tại sao lại đối xử với nó như thế. Người anh không cùng huyết thống này của mình rốt cuộc có bao nhiêu tuyệt tình chứ? Hoạ Vy nhìn xem mặt Hải Đăng có sao không, một vết đỏ in hằn lên rất rõ, khuôn mặt Hải Đăng là thoáng chán ghét và căm thù khó nhìn ra.

- Tôi không cầu được sinh ra, nếu không vì tôi và người như ông, mẹ tôi cũng không phải ra đi.- Hải Đăng chậm rãi nói từng chữ.- Nếu không phải, nếu không phải,...

Giọng Hải Đăng run run... Sau đó cậu bỏ đi, mặc cho người đàn ông đứng đó có chút trầm mặc nhủ mày. Hoạ Vy có đuổi theo Hải Đăng nhưng không kịp, Hải Đăng leo lên con xe phân khối lớn ít khi đi của mình một mạch phóng thẳng. Vì không để ý tới xung quanh, cậu bị quẹt xe với một số thanh niên cũng chơi xe phân khối lớn, bị ngã một cú khá đau.

- Mẹ nó, mắt mày bị mù rồi à?- Một người dẫn đầu đoàn thanh niên đó nói.

- ...

Hải Đăng không nói gì, đứng dậy đối diện bốn năm người đó, vừa hay bản thân cũng muốn vận động. Thế là một vài câu rồi cả bọn lao vào. Trước đây lúc nhỏ Hải Đăng có học võ, cốt là để bảo vệ những người mình yêu thương nên cơ thể cũng rắn chắc không ít. Tuy nhiên vì là một đầu lại cả bọn, lại thêm tôn trọng môn võ mình học mà Hải Đăng không dùng những gì được học để đánh, chỉ đơn giản là đánh theo bản năng, nên cả người, nhất là mặt mới có nhiều vết thương như Bạch Linh thấy. Sau đó bản thân cũng lấy hết sức lết trở về lại ký túc xá. Hải Đăng chỉ là cứ thế ngồi dưới ký túc xá bên nữ đội, đợi cho đến khi Bạch Linh xuất hiện. Trong lúc bản thân bất lực nhất, người mà Hải Đăng muốn gặp chỉ có Bạch Linh, chỉ cần nhìn mặt Bạch Linh thôi là mọi sự mệt mỏi đều giảm đi không ít.

Hải Đăng chỉ biết là chờ mãi, chờ mãi thì Bạch Linh cũng xuất hiện. Khuôn mặt cô ấy rất hoảng hốt, nhìn cũng rất lo lắng. Bạch Linh là đang lo lắng cho cậu sao? Nhìn đôi mắt Bạch Linh cố gắng kìm nén mà Hải Đăng thấy ấm áp tuôn trào trong lòng. Cậu thực sự có thể hưởng thụ cảm giác yêu thương này sao? Thực sự có thể sao?

Trở về với thực tại, Hải Đăng trở về căn hộ ở ngoài mà ông cậu mua cho cậu. Mỗi lần muốn yên tĩnh cậu đều tới đây, dù không ở đây nhưng chỗ này là nơi thu mình rất tốt. Mặc dù Bạch Linh không yên tâm để cậu đi nhưng cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể dặn dò cậu nhớ bôi thuốc đầy đủ.

Ngày hôm sau Hải Đăng không đi học. Đến 0h hôm sau Bạch Linh nhắn tin chúc mừng sinh nhật cũng không thấy cậu ấy trả lời. Sáng hôm ấy Bạch Linh lo lắng điện thoại cho Hải Đăng nhưng đều thuê bao. Rốt cuộc thì cậu ấy đi đâu rồi. Bạch Linh điện hỏi Hữu Triết thì được biết hai hôm nay cậu ấy đều không ở phòng. Bạch Linh có hỏi Hữu Triết xem có biết chỗ căn hộ riêng của cậu ấy không thì Hữu Triết nói rằng không rõ lắm, chỉ nhớ có một lần cậu ấy nói về nhà rồi đến địa chỉ xyz. Bạch Linh liền mượn con xe máy điện của Khả Tiên vác từ quê nhà lên phóng tới địa chỉ ấy.

Chu chọa mạ oi, chỗ đó là một dãy những nhà cao tầng cho thuê căn hộ. Khu A,B,C,... hoa hết cả mắt. Bạch Linh phải chạy đi hỏi từng quản lý của mỗi toà xem có thông tin của Hải Đăng không. Phải xin mãi mới nói rằng mình là bạn cùng lớp, phải trình cả thẻ sinh viên ra mới được giúp đỡ cho. Sau khi chạy hơn ba toà thì Bạch Linh cũng thấy toà có thông tin của Hải Đăng. Cậu ấy ở phòng 2201. Là tầng 22 của toà nhà, nhưng khổ nỗi muốn đi vào thang máy phải có thẻ của thành viên mới đi được, khiến Bạch Linh ảo não không biết làm sao. Đánh liều gọi cho cậu ấy vậy. Vẫn thuê bao....

Bạch Linh liền đánh bạo, liều ăn nhiều, giả vờ đi theo một nhóm người rồi đi ké vào trong thang máy. Phù... thật sự là hú hồn chìm é n mà.

Bạch Linh tìm đến căn hộ có số 2201. Ở cửa là một máy bấm mật mã và một chỗ quẹt thẻ. Ở đây cũng hiện đại ghê ta. Nhưng chuông cửa ở đâu??? Bạch Linh ngó nghiêng một hồi mà không biết chuông cửa bấm ở đâu, đành đánh liều bấm số vậy. Hừm... nếu như bản thân đặt mật khẩu thì sẽ đặt gì nhỉ?

Ngày sinh? Tè...

1234? Tề...

Hay ngày sinh của mẹ cậu ấy? Nhưng mình làm gì biết ngày bao nhiêu đâu...

Thôi bấm đại 0000 thử đi. Ting.

Cửa thật sự mở rồi này. Mắt Bạch Linh thò ló nhìn cánh cửa tự động mở ra mà trong lòng còn không hết kinh ngạc. Thật sự được rồi này...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Bạch Linh hé hé cửa rồi bước vào nhà. Trong nhà điện đều tối om.

- À lô, có ai không ạ?- Bạch Linh khe khẽ lên tiếng.

Đáp lại là một khoảng không im lặng.

- À lô...- Bạch Linh rón rén đi vào, vừa bước chân vào thì cửa đóng sầm lại.

Bạch Linh giật thót, da gà nổi hết lên. Sao không khí trong nhà lại u ám thế này hả trời, công tắc điện đâu rồi...

Vừa bước được ba bước thì Bạch Linh nghe thấy tiếng rầm. Có vẻ là phát ra từ phòng phía trước. Bạch Linh đánh bạo bước vào trong ánh sáng mờ mờ. Dù trời còn sáng nhưng do đây là phòng kín, lại kéo hết rèm nên tối thui như trời tối vậy. Bạch Linh dò dẫm đi vào phòng, thì thấy Hải Đăng đang nằm dưới đất, cả người có vẻ rất mệt, mắt nhắm nghiền, môi nhợt nhạt.

Hình như là vừa ngã từ trên giường xuống?! Bạch Linh vội chạy lại dìu Hải Đăng lên giường. Cả người Hải Đăng đều nóng ran, có vẻ như đang bị sốt rồi. Vì Hải Đăng cao hơn Bạch Linh khá khá nên Bạch Linh vất vả mãi mới nâng được Hải Đăng dậy. Áo sơ mi của Hải Đăng xộc xệch bị bung mất hai cúc áo, lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Bạch Linh tự lắc lắc đầu để không bị sao nhãng. Bước lên được đến gần giường thì Bạch Linh bị trơn trượt hụt một cái, cả hai liền ngã nhào xuống giường, cả người Hải Đăng đè lên người Bạch Linh. Nặng quá... Bạch Linh gắng sức đẩy Hải Đăng sang một bên, sau đó ngồi dậy trấn tĩnh lại. Chưa chừa mà ối, nam nữ thụ thụ...thụ thụ... mà thôi vì cậu ấy đẹp nên tất cả đều được bỏ qua. Tật mê trai này của Bạch Linh không biết là giống ai nữa.

Bạch Linh để Hải Đăng nằm trên giường gọn gàng, sau đó mở rèm ra, đi tìm khăn nhúng ướt lau qua người cho Hải Đăng rồi đắp lên trán cậu ấy. Mỗi lần lướt qua từng chỗ cơ bắp mê hồn kia Bạch Linh đều phải tự niệm lại kiên thức mấy lần để bản thân không bị phụt máu mũi. Đây là cậu ấy đang ốm, không được tà niệm, không được tà niệm a...

Lúc lau người cho Hải Đăng, mặt cậu ấy vô cùng hốt hoảng, liên tục kêu mẹ. Có lẽ là mơ thấy ác mộng, Bạch Linh liền nắm lấy tay Hải Đăng để như muốn vỗ về cậu ấy.

Sau đó Bạch Linh ngồi nhìn Hải Đăng, khuôn mặt này vẫn đẹp trai như thế, sao không xấu đi một chút thì có phải bớt đào hoa không, Bạch Linh cũng sẽ không phải sợ sẽ bị người khác chớp mắt. Rồi Bạch Linh cũng buồn ngủ quá mà ngủ quên mất bên cạnh giường Hải Đăng.

Lúc Hải Đăng lơ mơ tỉnh dậy đã thấy Bạch Linh ngồi dưới sàn rồi gục trên giường ngủ say như chết. Mũi thì hếch lên mồm thì há ra như cá đớp mồi, nhìn vô cùng giải trí. Lúc trong người cảm thấy khó chịu lơ mơ nghe thấy tiếng mở cửa muốn ra xem thì liền bị ngã, rồi gục luôn không còn tỉnh táo nữa, bây giờ tỉnh dậy thì đã thấy Bạch Linh ở đây rồi. Rèm cửa phòng cậu từ lâu vẫn luôn đóng giờ đã được mở ra, có thể nhìn được cảnh trời xé chiều bên ngoài, vô cùng đẹp, vô cùng lộng lẫy, vì cảnh đó có Bạch Linh đang ngủ say như chết. Hải Đăng nhẹ nhàng bước xuống, sau đó bế Bạch Linh lên giường, nằm xuống ngắm nhìn Bạch Linh đang ngủ. Cảm giác bình yên này lâu lắm bản thân chưa từng thấy rồi. Cảm giác như vậy thật ấm áp, thật tốt. Người có thể lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn của Hải Đăng, có lẽ chỉ có Bạch Linh mới làm được. Mọi sự quan tâm nhỏ nhoi hay to lớn của cô ấy đều vô cùng chân thành, vô cùng chân thật, đến mức trái tim Hải Đăng như chỉ tiếc không thể khắc ghi hình bóng của Bạch Linh nhiều hơn chút nữa.

....

Một thời gian trôi qua, Bạch Linh giật mình tỉnh dậy. Goắt?!! Sao mình lại nằm trên giường thế này, đã thế lại còn đang dụi dụi vào người Hải Đăng nữa. Chẳng lẽ bản thân thú tính trở dậy, leo lên giường con trai nhà người ta. Không được không được, phải tỉnh táo lại, phải tỉnh táo lại. Nhưng tình huống này... phải làm thế nào đây?! Lén chạy ra hay giả vờ mặt dày đến cùng đây?

Sau đó Hải Đăng cũng tỉnh dậy. Nhìn thấy Bạch Linh mắt vẫn nhắm nhưng mặt nhăn nhó không biết đang nghĩ gì thì thấy vô cùng buồn cười, muốn trêu chọc thêm chút nữa. Tay Hải Đăng kéo Bạch Linh vào sát hơn, ôm chặt cứng lại như ôm gối ôm vậy. Bạch Linh bị kéo lại bất ngờ nhất thời không biết làm gì, chỉ dơ ra như khúc gỗ, cả người cứng đờ.

- Chó ngoan.- Hải Đăng giả vờ vuốt vuốt tóc Bạch Linh nói như nói mớ.

Cái gì? Loại xem mình giống như với thú cưng à? Bạch Linh mặt nghệt ra, đập một phát vào bụng Hải Đăng. Hải Đăng liền ôm lấy bụng cười cười ngồi dậy.

- Anh trêu tôi?- Bạch Linh nhăn nhó nhìn Hải Đăng.

Hải Đăng mỉm cười nhìn Bạch Linh. Bạch Linh nhìn thấy thế thì mấy câu đang định nói liền bị ém xuống bụng. Trời ơi cưng thế này ai nỡ mắng chứ.

- Anh dờ chưa?- Bạch Linh đưa tay lên trán Hải Đăng.

- Ừm- Hải Đăng gật đầu, thuận tay cầm lấy tay Bạch Linh.

Quạ quạ quạ...

Không gian tự dưng im lặng ngượng ngịu. Mặt Bạch Linh đỏ như gấc, tim đập thình thịch. Đừng nhìn Bạch Linh như thế chứ...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! <3333

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Bạch Linh không chịu được Hải Đăng cứ nhìn mình chăm chăm như vậy liền đứng dậy.

- Để tôi đi nấu cơm cho anh, hôm nay là sinh nhật anh mà.- Bạch Linh sờ sờ mũi cho đỡ ngại nói.

- Ừm.- Hải Đăng lại mỉm cười.

Bạch Linh lật đật đi xuống giường, ra ngoài tìm xem nhà Hải Đăng còn gì có thể ăn được không.

- Tủ lạnh nhà anh có gì nấu được không?- Bạch Linh nói vọng ra từ bếp.

- Không rõ nữa.- Hải Đăng ậm ừ, cậu rất ít khi về đây nên cũng không chắc lắm.

Bạch Linh mở tủ lạnh, trong tủ trống trơn, có một ít rau xanh có vẻ đã héo, thêm một ít nước lọc cộng một ít trứng.

- Hmm... nhà anh còn gạo không?- Bạch Linh hỏi thêm.

- Có.- Hải Đăng đứng dậy, đi ra ngoài bếp chỉ chỗ để gạo cho Bạch Linh.

Sau đó Bạch Linh cặm cụi làm món gì đấy mà Hải Đăng cũng không rõ nữa, Hải Đăng thì ngồi ở ghế sofa nhìn Bạch Linh tất bật nấu đồ ăn. Bạch Linh thật ra không được giỏi nấu ăn cho lắm, món mà bản thân tự tin nhất có lẽ chính là cơm trắng với trứng rán, thịt kho, canh cải. Mặc dù là sinh nhật cậu ấy nhưng lại không nấu được gì tử tế cả. Haizz.

- Ở gần đây có siêu thị không?- Bạch Linh hỏi.

- Ở dưới tầng một có một siêu thị mini.- Hải Đăng nói.

- Oke, vậy để tôi xuống mua một ít đồ với một ít nước ngọt nữa.- Bạch Linh nói rồi đi ra, cơm cũng vừa bật nút bắt đầu nấu.

- Để tôi đi cùng.- Hải Đăng cũng đứng dậy theo.

Bạch Linh lạch bạch đi ra cửa đeo giày, hôm nay vẫn còn khá lạnh, lại là buổi tối nên Bạch Linh có hơi run. Vì lúc sáng đi vội, chỉ khoác áo khoác trường, có chút mỏng chút xù. Đang xoa xoa tay thì Hải Đăng đã chùm một cái áo rét dài thượt lên người Bạch Linh. Chắc là của Hải Đăng nên mới to vậy.

- Chùm vào đi, không cô ngất ra đấy không ai khiêng được về đâu.- Hải Đăng tuy nói vậy nhưng động tác vô cùng gượng gạo.- Nặng lắm.

Bạch Linh liếc xéo Hải Đăng, con người này suốt ngày chê mình béo, khó chịu chết đi được. Bạch Linh giận dữ đi trước, chưa bước được ba bước thì bị Hải Đăng kéo mũ ở áo khoác lại.

- Đi với tôi, cô làm gì có thể.- Hải Đăng nhìn Bạch Linh phồng má lên giận dữ thì buồn cười nói.

Dù đang cáu Hải Đăng, nhưng vì cậu ấy nói đúng thật nên Bạch Linh đành phải lùi lại đi cùng cậu ấy.

Hai người bước xong xong nhau xuống siêu thị mua đồ. Lúc trở về thì cơm cũng chín, Bạch Linh xoa xoa hai tay đang lạnh cóng rồi lại tất bật vào bếp. Một lúc lâu sau thì đồ ăn cũng đầy ắp trên bàn. Dù đơn sơ nhưng cũng là công sức của Bạch Linh. Hải Đăng là lần đầu trải nghiệm cảm giác một người phụ nữ nấu cho mình ăn vào ngày sinh nhật, có chút mới lạ.

- Anh ăn thử đi, tôi không chắc lắm...- Bạch Linh ngượng nghịu nói.

- Ừm.

Hải Đăng cầm đũa lên gấp thức ăn. Mặt chỉ một biểu cảm nhưng tay gấp đồ ăn liên tục khiến Bạch Linh rất vui.

- Thế nào? Ổn chứ?- Bạch Linh đợi chờ câu trả lời.

- Ừm, ăn được.

Ăn được là gì vậy trời? Bạch Linh nghệt ra. Ít nhất cũng khen lấy lệ một câu cũng được chứ hả?! Bạch Linh cũng cầm đũa lên gấp đồ ăn ăn thử. Chu choa mạ ơi, sao lại mặn thế này... rõ... rõ ràng là mình đã cho đúng như công thức rồi mà, hay lúc ấy lại nhầm lọ gia vị nhĩ...

- Anh... đừng ăn nữa, mặn như vậy làm sao ăn được.- Bạch Linh nhìn mấy món ăn mà khóc không ra nước mắt.

- Không sao, vẫn ăn được.- Hải Đăng cười cười, tay vẫn gấp đồ ăn.

Má ơi, cậu ấy càng như vậy Bạch Linh càng xấu hổ, biết chui xuống cái hố nào đây.

- Đừng ăn nữa mà, hay để tôi đi nấu lại mì gói nhé, cái này chắc chắn không bị quá vị đâu...- Bạch Linh nhăn nhó đứng dậy định dọn đi.

- Không sao, ngon thật mà.- Hải Đăng kéo tay Bạch Linh lại.- Tôi thích mà, không cần nấu lại đâu.

- Ngon gì chứ...

Bạch Linh bị kéo lại cũng không biết nói gì nữa. Sau đó lại đi ra chỗ tủ đồ vừa mua, lấy ra một miếng bánh kem và nến ghi số 19 xinh xinh. Sau đó bật lửa châm nến rồi đặt trước mặt Hải Đăng.

- Sinh nhật vui vẻ nhé, không kịp mua bánh lớn, chỉ có thể mua cho anh cái này thôi.- Bạch Linh cười tươi nói.

Giây phút Bạch Linh cười tươi nhìn mình, Hải Đăng như đứng hình mất 5s. Đột nhiên thấy Bạch Linh thực sự xinh đẹp, giống như có ánh sáng chiếu quanh cô ấy vậy...

- Mau ước rồi thổi nến đi.- Bạch Linh mong chờ nhìn Hải Đăng.

Hải Đăng nhìn hai cây nến đang cháy, trong lòng hơi gợn sóng, sau đó cũng làm theo lời Bạch Linh nói. Bạch Linh thấy Hải Đăng lần đầu lộ ra lúng túng thì không kìm được thấy Hải Đăng vô cùng cute. Bàn tay vô thức xoa đầu Hải Đăng.

- Trẻ nhỏ dễ bảo.- Bạch Linh thừa cơ hội trêu chọc.

Hải Đăng nghe vậy liền đứng dậy, vòng tay qua ép Bạch Linh vào giữa mình với cạnh bàn.

- Ai nhò cơ? - Mặt Hải Đăng cúi xuống ghé sát vào mặt Bạch Linh.

Bị ép sát như vậy làm tim Bạch Linh nhảy bắn solo dum ba la bum, mặt đỏ dần lên, cổ họng nghẹn cứng.

- Anh cứ như vậy là tôi không kìm chế được đâu đấy nhé.- Bạch Linh đỏ mặt tránh né ánh nhìn của Hải Đăng.

- Kiểm chế gì cơ? - Hải Đăng chăm chọc.

Bạch Linh thực sự đã bảo đừng làm vậy mà, như vậy bản thân, bản thân sẽ không kiềm chế được mà muốn ăn tiếu bạch thỏ này mất. Nhưng mà cậu ấy ghét mình mất thì sao. Thôi kệ, là do cậu ấy cứ khiêu khích mình đấy chứ... Bạch Linh đánh liều hai tay giữ cổ áo Hải Đăng, kéo cậu ấy lại gần.

Môi Bạch Linh chạm vào môi Hải Đăng, đầu óc liền như có điện xẹt, sau đó Bạch Linh liền thả tay ra vì quá nóng, chỉ định tranh thủ một chút môi chạm môi dọa cậu ấy một chút, để biết mình không dễ bắt nạt....

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chỉ định dọa cậu ấy thế rồi buông ra, ai ngờ Bạch Linh vừa buông tay, liền bị Hải Đăng đặt tay giữ eo lại. Sau đó cậu ấy cúi xuống hôn Bạch Linh. Nụ hôn đầy lạ hoặc mà cũng đầy đầy đưa, như đang trêu chọc Bạch Linh vậy. Bạch Linh từ thế thượng phong giờ liền thành thế hạ phong, mềm nhũn trong lòng cậu ấy.

Trái tim Bạch Linh như sắp nổ tung vậy, cả người đều như đang trên tàu lượn vậy, lên xuống chóng mặt. Á.... muốn xỉu ghê.

Một lúc sau thì Hải Đăng buông Bạch Linh ra, mặt còn cười cười trêu chọc không biết xấu hổ.

- Kém coi.- Hải Đăng ghé sát Bạch Linh búng vào trán Bạch Linh một cái.

Nói rồi Hải Đăng lại ngồi xuống cắt miếng bánh cười một mình. Bạch Linh đơ ra tại chỗ, đây... đây là bị chiếm tiện nghi trắng trợn, đã vậy, đã vậy lại còn búng mình nữa.... Bạch Linh đang định quay ra hỏi tội Hải Đăng thì thấy cậu ấy đang xúc bánh ăn ngon lành. Trời ơi, sao lại đi thích một người đẹp trai như vậy làm gì chứ, để giờ có muốn đánh cũng không đánh được. Nhìn Hải Đăng cười mím ăn bánh làm Bạch Linh càng bị rung rinh hơn. Nếu như có thể bắt cậu ấy về nuôi chắc Bạch Linh bắt chấp bắt Hải Đăng về quá. Mà con gái thế này có dễ dãi quá không ta... không được không được, không thể u mê không lối thoát như thế được.

Đội dọn dẹp đồng đồ xong xuôi, Bạch Linh đang định lấy đồ đưa quà Hải Đăng thì chợt Hải Đăng vắt cho Bạch Linh một cái mũ bảo hiểm chùm đầu, có vẻ lâu rồi chưa dùng tới, tay cậu ấy cũng cầm một cái.

- Muốn đi hóng gió không? - Hải Đăng nói.

- Hớ? - Bạch Linh hơi nghiêng đầu khó hiểu.

Sau đó Bạch Linh cũng lật đặt cầm túi đi theo Hải Đăng. Khi vừa nhìn thấy con xe moto của Hải Đăng, mắt Bạch Linh liền sáng rực. Wowww.... từ nhỏ Bạch Linh đã thích mấy con xe này rồi, chỉ mong có thể sở hữu một con, giờ được tận mắt nhìn thấy, cảm giác vô cùng thoả mãn...

- Thực sự là đi con xe này hả? - Bạch Linh mắt sáng rực nhìn Hải Đăng.

- Nếu cô không thích thì đi xe khác.- Hải Đăng chỉ sang con xe cup bên cạnh.

- Thích chứ thích chứ.- Bạch Linh gật đầu lia lịa.- Anh cho tôi đi thử đi, để tôi chờ cho.

Mắt Bạch Linh như sao sáng nhìn Hải Đăng. Hải Đăng hơi nhúm mày. Con người này có biết đi xe không mà đòi vậy trời.

- Tin tôi đi, chắc như xe máy bình thường thôi ấy gi.- Bạch Linh leo lên xe.- Anh dạy tôi vài bước cơ bản là được.

Hải Đăng cầm chìa, Bạch Linh mặt rất hùng hổ dựng xe lên. Sau đó làm theo lời Hải Đăng vận ga lên số các kiểu, thế nhưng đang định ga lên đi thử thì chỉ thấy tiếng nẹt bô, xe không di chuyển tí nào.... Bạch Linh ngờ ngác thử lại, đến khi biết là mình bị troll mới quay đầu qua nhìn Hải Đăng vô cùng khó hiểu. Hải Đăng vẫn ôm bụng nhịn cười từ này tới giờ.

- Anh lại trêu tôi? - Bạch Linh cau lườm Hải Đăng.

- Đây.- Hải Đăng liền chỉ lại cho Bạch Linh.

- Anh lên đi, yên tâm tôi chờ được.- Bạch Linh hào hứng nói với Hải Đăng.

Vừa mới ga lên, Bạch Linh bị bất ngờ bóp phanh một cái, cả người Hải Đăng lao đảo đổ về phía trước.

- Thôi không được rồi, để tôi lái.- Sau đó Hải Đăng liền vòng người chồm qua người Bạch Linh nắm lấy tay lái.

Bạch Linh được cả lồng ngực rắn chắc của cậu ấy bao phủ, mùi hương lại loáng thoáng quanh mũi. Vì Hải Đăng cao hơn Bạch Linh nên cũng không khó lái. Cảm giác này thực sự quá hưng phấn rồi, cậu ấy cũng ngẫu nhiên rồi, làm sao đây. Bạch Linh không dám cựa quậy, chỉ dám ngồi co lại để không vướng Hải Đăng.

Ra khỏi hầm để xe thì Bạch Linh bị Hải Đăng đuối thẳng cổ xuống ngồi sau, không được táy máy nữa. Bạch Linh tiếc nuối đi xuống sau. Hải Đăng ngồi được thoải mái rồi, liền đi với tốc độ khá nhanh. Bạch Linh bị bất ngờ liền bám chặt vào áo Hải Đăng. Hải Đăng kéo tay Bạch Linh ôm vào bụng mình.

- Ôm vào.- Hải Đăng nói.

- Bình thường không phải anh vẫn chê tôi háo sắc hả, sao hôm nay lại bảo tôi ôm vào bụng thế này.- Bạch Linh dù đang phê pha nhưng vẫn trêu chọc Hải Đăng.

- Vậy bỏ ra nhé.- Hải Đăng nói.

- Trời ơi ngu gì, cơ hội ngàn năm mới có một.- Bạch Linh liền từ bỏ liềm sĩ, sau đó ôm chặt vào bụng Hải Đăng.

Hải Đăng buồn cười, sau đó vặn ga, chạy với tốc độ nhanh. Cảm giác gió lạnh lùa qua lớp áo vô cùng rõ, nhưng cũng vô cùng sáng khoái. Cảm giác vui như vậy khiến tâm trạng con người ta cũng thoải mái hơn, như có thể trôi hết mọi tâm sự vậy.

- Có lạnh không?- Hải Đăng nói lớn.

- Không lạnh.- Bạch Linh cũng nói lớn lại trả lời, vòng tay ôm eo Hải Đăng càng chặt hơn.

Thế giới to lớn như vậy, nhưng bản thân lại không thích ai khác, chỉ thích người con trai tiêu sái trước mặt.

Thế giới to lớn như vậy, nhưng bản thân lại không thích ai khác, chỉ thích người con gái xấu xí mà ấm áp sau lưng.

Có lẽ có những con người sinh ra là để lấp đầy khoảng trống của nhau, tạo cho nhau sự tin tưởng, sự ấm áp và cả sự đồng cảm. Nếu có thể cứ vậy cùng nhau già đi, vẫn cùng nhau cười trên con xe môtô này vì vụ khắp nơi, như vậy có phải sẽ quá hoàn hảo rồi không. Cậu ấy có thể sẽ già đi, sẽ xấu đi, cũng sẽ không còn ngẫu nhiên thế nữa... Nhưng chỉ cần là cậu ấy, Bạch Linh đều thấy tất cả sẽ ổn.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Sau đó Hải Đăng đưa Bạch Linh đến một toà nhà, đi thẳng lên tầng thượng. Khung cảnh ở trên đây rất đẹp, được trang trí như một quán cà phê nhỏ, có thể nhìn thấy đầy đủ khung cảnh toàn thành phố.

- Đây là chỗ mà chú tôi bảo trước đây mẹ tôi hay lên chụp ảnh thành phố.- Hải Đăng nói.

- Ồ.- Bạch Linh chăm chú nhìn Hải Đăng rồi nhìn sang xung quanh cảnh vật.

- Ông tôi đã mua lại chỗ này, vì đây là nơi mẹ thích nhất.- Hải Đăng vừa nói mà mắt vừa nhìn về xa xa đầy yêu thương.

- Tôi cũng thích chỗ này. Không khí rất trong lành.- Bạch Linh mỉm cười nói.- Chắc hẳn mẹ cậu rất vui vì đã sinh ra được cậu con trai đáng tự hào thế này.

Hải Đăng hơi ngẩn người. Mẹ cậu sẽ tự hào ư?

- Có cậu con trai vừa yêu mẹ, vừa đẹp trai, lại học giỏi như vậy, có ai mà không yêu chứ.- Bạch Linh nhìn Hải Đăng đầy triu mến.- Anh thấy mẹ tôi không, giống như chỉ tiếc không đưa được anh về nhà vậy.

Bạch Linh bật cười, đến bản thân cũng còn muốn đưa cậu ấy về cơ mà... Hải Đăng trầm lặng, mắt nhìn về xa xa. Mẹ cậu thực sự có nghĩ vậy không? Người khiến bà chịu nhiều khổ sở đau đớn coi thường một mình như vậy, liệu bà có thể yêu thương và tự hào không?

- Thật sự là vậy sao? Mẹ sẽ không trách tôi vì đã có mặt trên đời này chứ?- Hải Đăng hỏi bằng khuôn mặt như đề tự hỏi chính mình.

- Không đâu, tôi nghĩ mẹ anh rất muốn gặp anh đấy, có lẽ bà cũng muốn tổ chức sinh nhật cho anh như tôi hay làm vậy.

Hải Đăng lại rơi vào trầm tư nhìn Bạch Linh đang mỉm cười. Vì ngày sinh nhật của cậu chính là lúc mẹ cậu ra đi, nên chưa bao giờ cậu muốn chúc mừng ngày này cả. Cậu cảm thấy mình được sinh ra một cách thật dư thừa, không có mái ấm nào là hoàn chỉnh dành cho cậu... nếu như không phải vì thế, mẹ cậu cũng không bỏ cậu mà đi.

- Tôi thực sự là được sinh ra có tác dụng gì sao?

Bạch Linh thấy Hải Đăng rơi vào trầm tư thì liền đưa hai tay ra úp lên má Hải Đăng.

- Có chứ, để làm ấm tay giúp tôi này, để giúp đỡ tôi này, để gánh team nữa.- Bạch Linh cười.- Cảm ơn anh vì đã được sinh ra nhé.

Hải Đăng nhìn sâu vào mắt cô gái trước mặt, người con gái này luôn mang lại năng lượng tích cực cho bản thân và mọi người xung quanh. Quả thực hình ảnh mà Hải Đăng ghi nhớ về Bạch Linh, đa số là đang cười tươi sáng chói, luôn vui tươi yêu đời.

Hải Đăng đưa hai tay lên véo má Bạch Linh. Bạch Linh vội buông tay ra giữ lấy cái má đau của mình.

- Uida, sao anh chơi ác thế hả?

- Cho cô bớt chiếm tiện dụng.- Hải Đăng cười nói.

- Đây.- Bạch Linh đưa ra một sợi dây chuyền.- Hôm trước tôi thấy anh để nhẫn của mẹ ở túi quần, cho vào sợi dây này đeo lên sẽ an toàn hơn đấy. Coi như là quà sinh nhật, có qua có lại.

Bạch Linh vừa nói vừa quay đầu đi, tay giữ sợi dây chuyền về phía Hải Đăng. Hải Đăng nhìn sợi dây, chỉ là một sợi dây đơn giản, có nút thắt để cài nhẫn vào. Vậy mà Bạch Linh lại để ý cả việc mình để nhẫn ở túi quần... có một chút cảm động mà trước giờ cậu ít khi thấy.

Sau đó hai người ngồi một lúc rồi trở về. Hải Đăng đưa Bạch Linh về luôn, xe máy điện của Khả Tiên vẫn để dưới hầm.

- Anh khỏe hẳn chưa, mai đi học được không?- Bạch Linh đứng trước cổng nói với Hải Đăng.

- Ừm.- Hải Đăng nửa dựa nửa ngồi trên xe trả lời.

- Sinh nhật vui về.- Bạch Linh nói lại một lần nữa.

- Cảm ơn. Tôi về đây.

Hai người nhìn nhau một lúc, chân cũng không muốn bước đi. Rõ ràng là vừa mới gặp nhau, nhưng bản thân lại mong muốn có thể ở lại lâu hơn một chút.

- Cái đó...tôi với anh có được tính là đã...- Bạch Linh ấp úng nói.

- Đã gì?- Hải Đăng hỏi lại.

- Thì đó đó...- Bạch Linh vịn vẹo hai tay vào với nhau.

- Đó đó là cái gì?- Hải Đăng khó hiểu.

- Thì ư ư đó.- Bạch Linh vịn vẹo đưa hai tay chạm chạm vào nhau.

Hải Đăng nhìn vậy thì hiểu ra, thấy Bạch Linh lúng túng như vậy thật buồn cười. Cậu ấy bước xuống xe, đi lại gần phía Bạch Linh. Hải Đăng lấy trong túi áo ra một nắm kẹo gừng.

- Trời lạnh, trước bà tôi hay đưa kẹo gừng cho ngậm, cô thích thì lấy một ít.- Hải Đăng chia tay có một nhúm kẹo gừng ra về phía Bạch Linh.

- Không phải cái này.- Bạch Linh nhăn mày.- Cái này cơ.

Bạch Linh ôm lấy Hải Đăng, vòng tay qua lớp áo có thể cảm nhận vòng bụng rắn chắc của cậu ấy.

- Tôi đã đánh dấu chủ quyền anh rồi, anh không được để ai đánh dấu lên nữa đâu đấy.- Bạch Linh cọ cùi dụi vào người Hải Đăng, cố gắng tỏ vẻ cute như một con mèo mềm mại.

- Ừm.- Hải Đăng cũng mỉm cười theo, tay đặt lên đầu Bạch Linh xoa xoa.

- Tôi không muốn buông ra đâu.- Bạch Linh ngáo ngơ nói.- Nhỡ buông ra mà là mơ chắc tôi đập đầu vào gối tự tử quá...

Vừa nói Bạch Linh vừa dúi mặt vào sâu trong áo Hải Đăng. Mùi thơm này, từng cơ bắp này Bạch Linh đều muốn có thể chiếm tiện nghi nhiều nhiều chút...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Hải Đăng trở về với một tâm trạng lằng lằng khó tả. Về đến nhà thì cũng đã tối muộn. Cậu bước vào căn phòng vốn quen thuộc mà cũng có chút xa lạ. Không còn quá lạnh lẽo như những lần khác nữa.

Hình ảnh Bạch Linh như hiện hữu ở khắp nơi. Cũng không biết Bạch Linh thay hoa từ lúc nào, ở tủ lạnh cũng có đóng giấy nhớ ghi chú nhắc nhở Hải Đăng ăn uống, đồ ăn trong tủ cũng phân ra rõ ràng. Hải Đăng mỉm cười, nhớ lại mấy lúc Bạch Linh loay hoay trong bếp.

Thả mình xuống giường, Hải Đăng nhắm mắt lại. Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại. Hải Đăng uể oải nhìn màn hình, là một dãy số quen thuộc. Cậu bắt máy.

- Alo?

- Cậu chủ, có chuyện rồi..

Sau đó chỉ thấy Hải Đăng nhủi mày lại. Người vừa điện là quản gia của nhà ông ngoại Hải Đăng, từ lúc cậu bỏ ra ngoài cũng là người hay tới tìm cậu để báo về tình hình trong nhà cũng như lo toan mọi việc của cậu. Sau khi nghe xong điện thoại, cậu ngồi dậy day day đầu, chân mày nhíu lại vô cùng khó coi. Sau đó liền đứng dậy khoác áo đi xuống, leo lại lên xe...

....

Sáng hôm sau Bạch Linh thức dậy trong một chút cảm giác không thể diễn tả được, cái này cũng có phải giống như mơ rồi không. Nghĩ tới nhiều thứ lại tự mỉm cười một mình. Dù sao thì điều mà bản thân không ngừng mơ ước cũng đã thành hiện thực rồi. Bạch Linh khua tay múa chân đầm đã vào không khí túi bụi vì phấn khích.

- Gì vậy má? Sáng sớm đã kích động rồi- Khả Tiên nhướn mày khó hiểu nói với Bạch Linh.

- Không có gì, hôm nay trời đẹp quá ha.- Bạch Linh vẫn đang hưng phấn nói.

Khả Tiên nhìn ra ngoài, rõ ràng hôm nay vừa lạnh lại vừa có lút phớt mưa nhỏ, đẹp chỗ nào vậy??? Con người này không phải là ầm đầu rồi chứ...Khả Tiên giờ tay lên sờ trán Bạch Linh, vẫn bình thường mà?

- Khai mau, có chuyện gì?- Khả Tiên chống hông nói.

- Làm gì có chuyện gì- Bạch Linh giả vờ không biết gì.

- Tớ nghi lắm đấy nhé, dạo này cậu cứ già thần già quý, đang giấu giếm cái gì đúng không...- Khả Tiên vuốt vuốt cằm.

- Thực không có mà.- Bạch Linh chối đây đẩy.

- Đến xe tớ cũng không mang về... mau khai ra.- Khả Tiên nhào vào cù Bạch Linh.

- Tớ khai tớ khai- Bạch Linh vốn không chịu được buồn liền đầu hàng.

Một hồi bỏ lò ba la...

Khả Tiên vẫn đang bị shock-ing. Còn Bạch Linh thì mặt đỏ kè lại. Khả Tiên không tin được vào tai mình, tiểu bạch thỏ siêu cấp lạnh lùng Hải Đăng mà có thể cùng với cô ngốc ngáo ngờ này abcxzyz.... cũng quá gây sốc rồi đi... Nhưng như vậy cũng tốt, nhìn thấy Bạch Linh có thể vui vẻ như vậy cũng không có gì là xấu cả, hơn nữa Hải Đăng cũng có thể nhìn ra được là một người tốt đi.

Hai người ngồi vừa nói chuyện vừa sửa soạn rồi sau đó lên lớp.

Cả ngày hôm nay tâm trạng Bạch Linh đều rất vui vẻ, xung quanh như phát ra hoocmon hạnh phúc vậy. Đến giờ ăn trưa cả bọn như thường lệ vẫn tụ tập lại với nhau. Duy nhất vẫn không thấy Hải Đăng đâu. Bạch Linh gọi điện cũng không được... đây là đang chơi trò trốn tìm à?

Đầu óc vẫn đang mơ hồ nhìn dòng chữ “số máy bận” trên màn hình điện thoại thì đột nhiên có một người gõ gõ trước bàn Bạch Linh. Bạch Linh ngẩng mặt lên, là Khải Hoàng. Sau đó Khải Hoàng đưa cho Bạch Linh một mẫu giấy, miệng mỉm cười bí ẩn. Bạch Linh nghệt ra, đây là gì đây?

Chờ đến lúc Khải Hoàng đi rồi, Bạch Linh mới mở giấy ra.

“Hẹn em 4h ở cổng nhé.”

Bạch Linh hơi cau mày khó hiểu, có gì muốn nói thì nói luôn cũng được mà, sao phải thần thần bí bí thế này. Mặc dù sau lần trước Bạch Linh đúng là có chút hơi giữ khoảng cách với Khải Hoàng thật, nhưng thôi coi như theo ý Khải Hoàng một lần để thể hiện sự rộng lượng khi phách không để ý chuyện nhỏ vậy. Dù sao thì ông anh này cũng cho Bạch Linh rất nhiều đồ ăn ngon a...

Sau đó đầu óc Bạch Linh lại lần thần nghĩ tới Hải Đăng. Rốt cuộc là vì sao mà cậu ấy lại bất vô âm tín rồi? Cứ thế mấy tiết học tiếp theo Bạch Linh đều nằm ườn ra chán nản, cũng không muốn nghe cái gì vào đâu nữa. Tiết học kết thúc, Bạch Linh xóc lại tinh thần. Hẳn là cậu ấy bận gì đấy thôi, chắc chắn sẽ sớm liên lạc lại thôi. Bạch Linh soạn đồ ra về rồi đi tới chỗ hẹn với Khải Hoàng.

Chu choa mạ ơi, sao hôm nay tên này chài chuối quá vậy? Lại còn mặc sơ mi trắng các thứ nữa. Bạch Linh nhìn mà mắt mờ thò lỗ. Lúc nhìn lại mình thấy đang mặc quần ngắn với các áo phông nhào gần tới đầu gối thấy đối lập thực sự. Ranh giới giữa người giàu và người nghèo đúng là có thể nhìn trên quần áo mà. Bạch Linh muốn khóc thực sự.

Khải Hoàng thấy Bạch Linh thì liền mỉm cười lại gần, sau đó kéo Bạch Linh lên chiếc xe ô tô ở gần đấy. Đây cũng là quá giàu rồi đi, người giàu trong truyền thuyết. Bạch Linh mắt sáng rực nhìn chiếc xe sang trọng, tay còn sờ sờ như xem đồ mỹ nghệ vậy. Khải Hoàng thấy vậy thì buồn cười, giờ tay sang kéo dây an toàn thắt cho Bạch Linh.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□ sorry vì bắt mọi người đợi hơi lâu nha:<<

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Khải Hoàng lái xe một đoạn dài đến một khu phố nhìn khá cổ truyền nhưng vẫn có nét phóng khoáng của người trẻ. Sau đó cậu dừng xe ở tít xa, để hai người đi bộ vào.

Lúc này trời cũng chập choạng tối nên đèn lồng đủ màu sắc được chăng cùng dây đèn trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ. Cả con đường đều được bài trí phong cảnh hết sức xinh đẹp mà tinh tế. Tâm trạng Bạch linh cũng tốt lên không ít, mặt hồng hồng nhìn xung quanh.

- Ở đây đẹp thật!- Bạch Linh cảm thán.

Khải Hoàng nhìn Bạch Linh vui vẻ như trẻ con thế thì buồn cười, nhưng ánh nhìn lại muốn phản sủng nịnh, như đang dắt bạn nhỏ trong nhà đi chơi vậy. Bạch Linh nhìn đâu cũng thấy lạ, xong chợt như nhận ra điều gì liền quay đầu về phía Khải Hoàng.

- Sao lại đưa tôi đến đây?- Bạch Linh khó hiểu hỏi.

- Lại tôi. Xưng em thì em mất tiền hả.- Khải Hoàng cười cười.- Đưa em đi ăn đồ ăn ngon. Thấy em dạo này không vui nên đưa em đi chơi.

- Tự dung lại tốt vậy?- Bạch Linh cười cười nói.

- Có gì đâu, đi nào.- Khải Hoàng vừa nói vừa đi trước Bạch Linh dẫn đường.

Vốn định cầm tay cô nhóc này, nhưng có lẽ như thế sẽ hơi đường đột, thôi thì đành giữ khoảng cách một chút để không khí có thể vui vẻ thân thiết vậy. Miễn sao Bạch Linh thấy thoải mái là được rồi. Dù sao thì cũng không thể vội vàng được.

Vậy là một trước một sau đi vào một nhà hàng không lớn lắm nhưng không gian được bày biện hiện đại và khá yên tĩnh. Cũng không có quá nhiều khách, chỉ có vài bàn đang sáng và nghỉ ngơi thôi. Đây là một quán lẩu, nhìn bên ngoài tuy bình thường nhưng vào rồi thì lại rất ấm áp. Ánh đèn cam khiến người ta như ấm hơn một chút giữa mùa đông lạnh. Phải nói chủ quán có cá tính rõ nét vô cùng, cách trang trí khá quái lạ mà vô cùng thú vị. Bạch Linh nhìn là thấy thiện cảm vô cùng. Không quá cao sang nhưng lại có cảm giác vô cùng tinh tế.

Vừa bước vào, một người đàn ông với mái tóc bạch kim buộc củ tỏi vô cùng chói lọi liền tới gần chào hỏi hai người.

- Lão Hoàng, cuối cùng cũng dẫn bạn gái tới đây rồi hả?- Người thanh niên này nhìn có vẻ chạc chạc tuổi Khải Hoàng, vừa vỗ vai Khải Hoàng vừa cười cười nói.

Bạch Linh đứng chết trân không nói được gì, một phần vì người thanh niên với vẻ đẹp như họa trước mặt, một phần vì lưng túng ngay người lạ. Tuy có kém Hải Đăng một chút nhưng cũng là một mỹ nam a...

- Nói nhiều quá, hôm nay lão đây tới quán cậu tăng việc làm cho cậu một bữa, có gì đắt nhất cứ mang hết ra đây.- Khải Hoàng đập vai với người thanh niên đó, hào sảng nói.

- Được, vậy đồ đắt nhất mang hết lên.- Người thanh niên đó cũng cười theo, thuận tay khoác lên vai Khải Hoàng, có vẻ như đã thân quen từ lâu.- Chính tay lão đây sẽ chuẩn bị đồ cho cậu.

Sau đó người thanh niên đó quay sang nhìn Bạch Linh một chập.

- Cô bé mặt lạnh này là...

- Đúng rồi, hai người chào hỏi đi. Đây là Bạch Linh, học năm hai cùng trường với tôi.- Khải Hoàng nói rồi nhìn Bạch Linh.- Đây là Đồng Quân. Nhìn vậy thôi chứ rất tốt tính.

- Chào em.- Đồng Quân giơ tay ra trước mặt Bạch Linh.- Anh là Đồng Quân, bạn của Hoàng.

- Chà...o...- Mặt lạnh cái gì ghê, đây là đang ngại đó cha nội. Bạch Linh trong lòng gào rú đưa tay ra như robot.

Tên này có vẻ khá quen với việc Khải Hoàng có mấy cô gái bên cạnh, nhưng đây là lần đầu tiên cậu đưa con gái về nơi tụ tập của anh em. Chẳng lẽ chân mệnh của cuộc đời cậu ta xuất hiện rồi? Nhưng cô bé này nhìn khác hẳn mấy cô gái nóng bỏng sexy vẫn hay quán lấy Khải Hoàng... Người ngom giống như học sinh cấp hai vậy, mặc đồ nhìn còn khá giống con trai... Hoá ra gu cậu ta là thế này hả? Đồng Quân nhìn Bạch Linh đánh giá một hồi nhưng vẫn thấy khó hiểu, có lẽ mỗi người khẩu vị mỗi khác.

Sau đó Đồng Quân sắp xếp cho hai người ngồi ở một bàn vừa phải trên tầng hai của toà nhà. Chỗ này không gian yên tĩnh tuyệt đối, Bạch Linh thích hóng gió nên hai người ngồi ở ngoài ban công rộng lớn, có thể nhìn thấy mấy con đường ngoằn ngoèo to nhỏ từ đây. Những ánh đèn từ đèn lồng rồi bóng đèn lung linh tuyệt đẹp. Bạch Linh trườn mặt ra đón gió, thật sự rất dễ chịu, có cảm giác phiền muộn trong lòng tan đi đôi chút.

- Thích không?- Khải Hoàng nói.

- Tuyệt vời, sao anh lại tìm được quán này vậy?- Sau đó Bạch Linh tự nhớ ra.- À đây là quán bạn anh nhi...

- Ừm, cậu ấy nấu ăn ngon lắm, đợi lát nữa mang đồ ăn lên chắc chắn em sẽ thích.

Bạch Linh nghe vậy thì hai mắt sáng rực, nước dãi chuẩn bị rơi xuống. Thật ra Khải Hoàng rất tâm lý, nếu như dẫn Bạch Linh đi mấy nhà hàng năm sao, chắc chắn cô nàng sẽ không vào, nhưng những quán ăn vừa này sẽ cảm giác thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa đây là quán của lão Quân, đồ ăn lại tốt, vẫn hơn mấy nhà hàng kia nhiều...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□ mọi người cmt gì đi cho tui biết với T.T

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Một lúc sau đồ ăn kèm và lẩu được đưa lên. Mắt Bạch Linh càng sáng hơn, bụng tự động réo lên. Khải Hoàng thấy vậy thì buồn cười, đẩy đồng đồ ăn kèm trong khi chờ lẩu đến trước mặt Bạch Linh.

- Thật ra là hôm trước phát hiện vừa qua sinh nhật em, lúc ấy chưa tặng em được gì, nên muốn đưa em đi ăn một bữa. Cũng tại anh hơi bận nên bây giờ mới đưa em đi được.- Khải Hoàng dịu dàng nói.

- Ồ.- Bạch Linh đáp lại.- Vậy thì hôm nay phải ăn no rồi, cảm ơn vì bữa ăn ạ.

Bạch Linh chấp tay lại như người Nhật cười cười cảm ơn. Hoá ra là như vậy, thế mà còn thần thần bí bí làm gì không biết, làm Bạch Linh cứ bị thấp thòm...

Khải Hoàng thấy Bạch Linh cười thoải mái như vậy thì cũng cười theo. Đương nhiên không phải chỉ vì mối lý do như vậy rồi. Bạch Linh thực sự là quá ngốc. Khải Hoàng gấp một đồng đồ cho vào túi rồi lại cung chiêu gấp vào bát cho Bạch Linh.

Bạch Linh vừa vui sướng vì được ăn ngon, vừa vui sướng vì được phục vụ, biểu hiện ra ngoài không tránh được phần khích. Nói mới nhớ, mỗi lần Bạch Linh có điều gì phiền não, thì hình như đều là Khải Hoàng dẫn đi giải khuây, lần trước ở suối nước nóng cũng vậy... Trong lòng chợt thấy cảm kích Khải Hoàng, thiện cảm cũng tăng lên không ít.

- Có cần lão đây mang thêm gì cho hai người không?- Đồng Quân cười cười đi lại gần.

- Đủ rồi, ngồi xuống ăn cùng đi.- Khải Hoàng nói rồi quay ra nhìn Bạch Linh.- Em không phiền chứ?

Bạch Linh đang cầm đầu ăn, miệng đầy ứ thịt bò nhúng liền ngẩng lên, lắc lắc đầu. Bạch Linh hất hất đầu kiểu bữa này là anh bao thì đương nhiên anh có quyền rồi. Sau đó lại cầm cúi ăn đồ ăn của mình.

- Từ từ thôi không nghẹn, em đói thì có thể gọi thêm đồ...- Khải Hoàng hơi nhú nhú mày nhìn Bạch Linh quan tâm

- Thôi thôi, tôi không muốn ở đây ăn cầu lương của hai người đâu.- Đồng Quân nhún vai cười nói.- Mà bạn nhỏ nhà cậu sức ăn cũng đáng sợ đấy.

- Không phải đâu...ạ.- Bạch Linh nuốt miếng thịt bò rồi vội phủ nhận, “bạn nhỏ nhà cậu” gì chứ...

- Vậy cậu còn không cắt đi làm, ông chủ mà cũng rảnh rỗi quá.- Khải Hoàng châm chọc Đồng Quân.

- Lão đây không chấp cậu.- Đồng Quân phát tay.- Đi đây, cần gì thì cứ gọi thêm, bữa này lão đây bao cậu, coi như là kỉ niệm lần đầu cậu đưa vợ đến đây.

Kết thúc câu Đồng Quân còn không quên nháy mắt một cái, Khải Hoàng giơ tay giả bộ xua đuổi. Bạch Linh cạn lời không biết phải nói gì thêm

- Em đừng để ý, đây là lần đầu anh dẫn con gái tới chỗ anh em tụ tập, nên cậu ấy có chút phấn khích.- Khải Hoàng nói.

Bạch Linh gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Không tin được đây lại là lần đầu Khải Hoàng đưa con gái đi ăn ở chỗ người quen, cứ tưởng rằng anh ta phải có nhiều hoa đào bên cạnh lắm chứ, hẳn là cũng phải tới đây cùng nhau vài ba lần đi? Bạch Linh thấy hơi khó hiểu nhưng cũng mặc kệ. Nhìn đồng đồ ăn lại sung sướng tiếp tục đam mê của mình.

Sau khi ăn xong, Khải Hoàng và Bạch Linh đi xuống. Khải Hoàng tiện tay đưa thẻ quẹt ở quầy thanh toán, nhân viên có vẻ đã quen mặt Khải Hoàng nên mỉm cười thân thiện nhận thẻ. Bạch Linh cũng không nhìn rõ hết bao nhiêu, nhưng tiếng quẹt nhẹ tựa lông hồng vậy. Đúng là đại gia a... Bạch Linh nhìn bằng ánh mắt lấp lánh ngưỡng mộ. Đến bao giờ bản thân cũng có thể tỏ vẻ ta đây giàu có đây.

Giờ có vẻ đông khách hơn nên Đồng Quân vẫn đang tất bật chỉ đạo nhân viên, cũng không để ý tới bọn Bạch Linh đi xuống. Khải Hoàng và Bạch Linh đi lại gần để chào hỏi.

- Lão Hoàng, đã về rồi à? Sao không ở lại thêm chút nữa, tỳ nữa còn có thể cùng uống rượu. Tôi vừa hay có chai rượu này khá ngon.

- Tôi biết cậu là con sâu rượu mà.- Khải Hoàng cười ngoác đầu về phía quầy thanh toán.

Không biết Khải Hoàng đã đặt một chai rượu ở đây từ lúc nào.

- Lần trước ra nước ngoài có chút việc, vừa hay thấy loại cậu thích.- Khải Hoàng nói.

- Lão Hoàng.. đúng là anh em hiểu nhau mà.- Đồng Quân và Khải Hoàng cùng cười.

- Đi đây.- Khải Hoàng giơ tay chào rồi cùng Bạch Linh bước ra ngoài.- Không cần tiễn đâu, làm việc của cậu đi.

- Được, đưa bạn nhỏ của cậu về đi, sợ người ta thấy điểm xấu chứ gì, lần sau nhớ ghé rồi khui rượu.- Đồng Quân hào sảng nói với theo.

- Biết rồi.- Khải Hoàng cũng giơ tay cao vẫy lại.

Bạch Linh chỉ biết gập người cúi chào rồi bước ra theo Khải Hoàng. Hai người một trước một sau bước ra.

Đồng Quân nhìn theo với ánh mắt xa xăm. Người anh em này lúc nào cũng hết mình với mọi người, đi nước ngoài cũng nhớ mua đồ cho mình. Sau đó Đồng Quân ra quầy thanh toán cầm chai rượu nâng niu rồi cất đi. Thấy nhân viên báo rằng Khải Hoàng đã thanh toán thì nhếch mép mép. Đúng là chu đáo quá mức mà. Muốn mời cậu ta một bữa cũng không được. Nhưng không sao, bóc lột đại gia như cậu ấy một chút cũng không sao. Chỉ là lần đầu thấy lão Hoàng nghiêm túc thế này, mà cô bé kia hình như vẫn chưa cảm nhận được khiến Đồng Quân có chút lo lắng thay cho Khải Hoàng a... Không khéo người đầu tiên khiến lão Hoàng ném trái đau khổ của tình yêu là cô bé này cũng nên.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□ mọi người cnt gì đi cho tui biết với T.T tui cô đơn quá mà:’<

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52

Khải Hoàng cùng Bạch Linh đi dạo quanh mấy con phố gần đây. Mấy con phố tầm này náo nhiệt hơn nhiều, giống như phố đi bộ vậy, mọi người đều cười nói vui vẻ. Mấy đứa trẻ con cười đùa cầm kẹo bông đủ vị. Hình như đang là dịp gì đó, mọi người đa số đều đeo mặt nạ đủ loại.

Khải Hoàng dắt Bạch Linh đi mua hai cái mặt nạ mèo nhìn vô cùng cute, giống như mấy con mèo thần tài ở tiệm đồ, một đen một trắng. Khải Hoàng đưa cái màu trắng cho Bạch Linh, sau đó cả hai cùng cười cười rồi đeo lên.

Người càng lúc càng đông và huyền ảo, Bạch Linh chen mãi mới nhích nổi. Đang loay hoay thì một bàn tay to lớn kéo lấy cánh tay Bạch Linh, vì đeo mặt nạ nên tầm nhìn hạn hẹp, chỉ thấy là bàn tay đấy rất đẹp, ngón tay rất thon, lại trắng nữa. Lách được một đoạn thì cũng thoáng hơn, Bạch Linh cũng nhìn rõ là Khải Hoàng đang cầm lấy cổ tay mình. Vì cả hai đều đeo mặt nạ nên không nhìn rõ cảm xúc của Khải Hoàng là gì, Bạch Linh cảm thấy không khí có chút lạ nhưng lại tự mình xua đi mấy ý nghĩ lung tung ấy.

Khải Hoàng kéo Bạch Linh đến một cái hồ gần đấy. Sau đó bảo Bạch Linh ngồi chờ ở bậc thang đá để cậu đi lấy đồ gì đó. Cũng không quên mua mấy cây kẹo bông đủ màu cho Bạch Linh ăn đỡ chán.

Bạch Linh ngồi đó gặm kẹo bông, vị ngọt tan chảy trong miệng. Không biết có phải do trời tối khiến người ta có nhiều cảm xúc hơn không, Bạch Linh lại nghĩ đến Hải Đăng, có chút buồn chán. Mỗi lần mở điện thoại ra xem xem cậu ấy có nhắn gì không, thì đều chỉ là những con số hiện thị giờ vô vị trên màn hình, ngoài ra thì chẳng còn gì nữa. Rõ ràng bản thân không thể gạt cậu ấy ra khỏi tâm trí, tình yêu đúng là mù quáng mà.

Bạch Linh nhìn ra xa xa, có vài người đang thả hoa với nhiều màu sắc khác nhau. Vì hai bên bờ được chiếu sáng nên nhìn vô cùng lung linh. Đang thần thơ thì Khải Hoàng trở về, trên tay là một túi pháo bông phát sáng. Bạch Linh wow lên một tiếng. Đã lâu rồi chưa chơi lại pháo bông. Khải Hoàng lấy bật lửa châm pháo bông cho Bạch Linh.

- Hồi nhỏ anh thường trốn mẹ đi chơi pháo bông với bạn. Vừa hay chỗ này khá cổ truyền, những đồ chơi ngày xưa đều có cả. Lão Quân nhìn vậy thôi chứ cũng thích mấy thứ này lắm.- Khải Hoàng nói.

- Ô... không nhìn ra các anh lại có tâm hồn thiếu nữ như vậy đó.- Bạch Linh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Em thật là...- Khải Hoàng lắc lắc đầu bó tay với Bạch Linh.

Nhìn pháo bông sáng thật lung linh, thật đẹp a... Bạch Linh lại miên man nghĩ tới Hải Đăng, đến bao giờ mới có thể cùng cậu ấy đi chơi như một cặp đôi bình thường đây. Thật là chán quá đi mà.

- Bạn anh từng nói rằng, nếu như trước khi pháo bông cháy hết, có thể làm cho người mình thích chạm má với mình thì tình yêu sẽ nảy nở.- Khải Hoàng nói.

- Thật sao?- Bạch Linh lần này là thực sự ngạc nhiên.- Tôi không tin mấy cái nhảm nhí ấy đâu.

- Anh cũng không tin cho lắm.- Khải Hoàng nhìn cây pháo bông đã cháy sắp hết của mình.- Em nhìn bên kia có gì kia.

Khải Hoàng chỉ về phía mấy người đang thả hoa, Bạch Linh theo phải xạ nhìn theo phía Khải Hoàng chỉ. Sau đó không thấy gì liền quay lại, thì mặt nạ đụng trúng mặt nạ của Khải Hoàng. Cậu ấy không biết nhưn mặt sang đây từ lúc nào. Hai cái má phính của hai cái mặt nạ chạm vào nhau. Vừa đứng cây pháo bông trên tay Khải Hoàng cháy hết. Bạch Linh giật mình ngồi xịch ra, đứng hình mất năm giây.

Khải Hoàng tháo mặt nạ ra, một mặt đẹp trai tiêu sái, mấy cọng tóc còn hơi rũ xuống nhìn Bạch Linh vô cùng nghiêm túc.

- Dù trước đây là anh không tin, nhưng giờ anh gặp em, anh cũng muốn thử một lần.- Khải Hoàng vô cùng nghiêm túc nhìn vào mắt Bạch Linh.- Bạch Linh, anh thích em!

Đoàng. Một tiếng sét đánh ngang đầu Bạch Linh. Cái...cái...gì??? Bạch Linh không có nghe nhầm chứ? Khải Hoàng...là thích mình?

- Hả...?- Bạch Linh vẫn đang bị đơ, có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đang nghệt ra sau mặt nạ mèo.- Hầy, anh là đang đùa đúng không, không thể nào thế được.

Bạch Linh xua xua tay.

- ...

Bạch Linh thấy Khải Hoàng hơi cúi xuống nhăn mày, đây là biểu hiện 100% nghiêm túc a... Tình huống này... Bạch Linh cũng không biết đối diện ra sao... sao lại thích mình được chứ?! Rõ ràng là bản thân vô cùng lười biếng, vô cùng không có gì tốt để người khác thích a...

- Cái đó... là thật sao?- Bạch Linh hỏi thăm dò.

- Là thật.- Khải Hoàng trả lời vô cùng chắc chắn.

- Cái đó... nhưng mà... cái đó...- Bạch Linh bị rối khiến lời nói cũng bị lộn xộn theo.- Nhưng tôi...

- Anh biết. Em là thích Hải Đăng đúng không.- Lời nói của Khải Hoàng có chút buồn mà cũng có chút như đoán trước được.- Anh dõi theo em khá lâu rồi, cũng có thể dễ dàng đoán được.

- ...

- Chỉ là...- Khải Hoàng hơi mím môi.- Chỉ là anh muốn ích kỉ suy nghĩ cho cảm xúc một lần. Anh biết sẽ khiến em khó tiếp nhận... Chỉ là muốn em biết được, dù thế nào, anh vẫn luôn dành một tình cảm vô cùng trân quý dành cho em. Kể cả là với cương vị một người bạn hay cương vị gì đi nữa. Có một người sẽ luôn cổ vũ cho em.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□♥□ mọi người cmt gì đi cho tui biết với T.T tui cô đơn quá mà:'<

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Bạch Linh vẫn đang đơ ra như phỗng. Cũng may là đang đeo mặt nạ, không là Bạch Linh không biết nhìn mặt mình còn ngẩn ra thế nào nữa.

- Tôi...- Bạch Linh không biết nói gì nữa.

- Không sao đâu.- Khải Hoàng biết trước kết quả sẽ không khả quan nên cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

- Thực sự... tôi rất quý mến anh. Nhưng tôi xin lỗi, anh rất tốt, chỉ là có lẽ chúng ta không có duyên phận kia.- Bạch Linh muốn nói gì đó để an ủi nhưng lại thấy mình nói gì cũng sẽ khiến Khải Hoàng đau lòng.

- Anh hiểu.- Khải Hoàng cố giấu đau lòng nói.- Nhưng cuộc sống còn dài mà, biết đâu chúng ta lại có duyên phận kia đây.

Khải Hoàng cười cười cố gắng tỏ ra thoải mái nhất có thể. Bạch Linh cũng mỉm cười theo. Bạch Linh có thể cảm nhận được tình cảm chân thành của người con trai này. Nhưng chỉ tiếc là Bạch Linh gặp Hải Đăng trước, cũng là cậu ấy khiến bản thân rung động trước. Có lẽ nếu không phải vậy, biết đâu Bạch Linh cũng đã rung động vì Khải Hoàng cũng nên. Vì tối hôm nay cậu ấy đặc biệt tiêu sái, đặc biệt âm áp, đặc biệt ôn nhu. Người con trai hay trêu chọc Bạch Linh hàng ngày nghiêm túc nói ra tình cảm mình, lại có sức hút đến như vậy... Chỉ tiếc là... chỉ tiếc là...

- Nếu sau này em gặp điều gì phiền phức, có thể đến tìm anh không... ít nhất thì anh cũng có thể quan tâm em như một người anh.- Khải Hoàng hơi nhú mày nói, bản thân thực sự là thích Bạch Linh quá nhiều rồi, đến mức tự trọng cũng không còn nữa.

Khải Hoàng biết, bây giờ trong lòng Bạch Linh là chỉ có Hải Đăng, nhưng bản thân thực sự cũng thích Bạch Linh không ít. So với cậu nhóc kia chưa chắc đã kém vài phần.... chỉ là Khải Hoàng cũng biết, tình cảm là một thứ không thể gượng ép được. Huống hồ Bạch Linh lại là người đơn thuần ngốc nghếch, nếu như cứ khẳng khẳng giữ lấy tình cảm này, không chừng sẽ càng đẩy em ấy đi xa mất. Mà Khải Hoàng đơn giản chỉ muốn Bạch Linh sẽ hạnh phúc, sẽ luôn tươi cười như mọi ngày. Hy vọng em ấy sẽ không vì bất kì điều gì mà thấy phiền não. Chính vì vậy, lần này nói ra là để thử xem bản thân có cơ hội nào không, nếu không thì cũng coi như sẽ âm thầm từ phía sau bảo vệ Bạch Linh, coi Bạch Linh như một đứa em gái của mình.

- Được. Nếu như anh gặp phiền phức, thì cũng cứ nói với tôi. Mặc dù không thể là đó đó của anh, nhưng thêm một người anh em thì với tôi lúc nào cũng sẵn sàng.- Bạch Linh mỉm cười giờ tay ra.

Khải Hoàng nhìn Bạch Linh giờ tay ra trước mặt mình, có chút ngẩn ra. Sau đó lại nhếch mép cười. Khải Hoàng chính là thích con người hào sảng trước mặt này. Những năm tháng gần đây, người con gái tốt đẹp nhất mà bản thân gặp được chính là Bạch Linh. Những tính cách tốt bụng tích cực ấy của cô ấy luôn khiến mọi người xung quanh cảm thấy ấm áp, khiến người khác thấy như có thêm năng lượng vậy. Khải Hoàng giờ tay ra nắm lấy tay Bạch Linh, một cái nắm tay của tình bằng hữu. Thành giao.

Nếu như hỏi rằng khi bị người mình thích từ chối có đau lòng không? Có chứ... nhưng nếu bị từ chối bởi một người hào sảng thẳng thắn, một người có coi trọng đến tâm tư cảm xúc của mình, thì nó cũng sẽ coi như được an ủi một chút vậy. Huống hồ Khải Hoàng vẫn luôn cảm mến Bạch Linh, cũng muốn bảo vệ Bạch Linh như Hải Đăng đã làm.

Hai người đi dạo một lúc rồi trở về. Bạch Linh mặc dù thấy hơi ngại vì không đáp trả được tình cảm của Khải Hoàng nhưng vẫn phải ngoan ngoãn ngồi xe cậu ấy về. Chứ không nếu cuộc bộ thì chắc đến tết mất. Vừa vào xe là Bạch Linh đã giả đồ ngủ như chết, một lúc sau thì ngủ như chết thật. Đáng ngủ há mồm không lẩn vào đâu được. Khải Hoàng buồn cười, dù sao thì có vẻ Bạch Linh đã bớt đề phòng với mình, cũng coi như xem nhau như huynh đệ đi. Cái này đúng là không biết nên vui hay nên buồn a... Nhìn Bạch Linh ngủ say như vậy, khuôn mặt vô cùng bình bình ấy mà lại khiến Khải Hoàng thấy trong lòng gợn sóng. Thích là gì? Cũng không biết nữa, nếu như có thể biết thì tốt rồi, vì như vậy sẽ tìm được cách để hết thích nữa. Nhưng bản thân lại luôn không tự chủ muốn nuông chiều Bạch Linh... Liệu có phải đây là quả báo nhân tiền của mình không rồi. Lúc từ chối những người thích mình tuyệt tình như vậy, giờ cũng là bị người mình rất thích từ chối... Đúng là cuộc đời a...

Về đến nơi cũng đã trễ, Bạch Linh ngủ ngon quá làm Khải Hoàng không nỡ gọi dậy, đành để yên cho Bạch Linh ngủ trong xe. Sau đó nhẹ nhàng lấy cái chăn mỏng đằng sau đắp lên cho Bạch Linh. Hai người không biết rằng hành động ấy đã vô tình lọt vào mắt Hải Đăng.

Hải Đăng đứng trước cổng ký túc xá cạnh con xe phân khối lớn của mình, tay còn cầm điện thoại điện cho ai đó bị thuê bao thì nhìn thấy một cảnh như vậy. Mặt cậu tối sầm. Chân định bước tới kéo Bạch Linh ra khỏi xe nhưng lại khựng lại. Bây giờ không được... Cậu cúi gằm mặt, tay bóp chặt lấy điện thoại...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Mấy hôm sau Bạch Linh mắt nhắm mắt mở trong giờ của thầy giáo khó tính nhất khoa. Mắt trái díp vào mắt phải. Cũng tại hôm qua đi ra những nơi quen thuộc cả bọn thường đi xem có gặp được Hải Đăng không, làm bản thân ngu quên, vậy là phải thức tiếp đến sáng để hoàn thành nốt dự án nhóm đang làm... khiến hôm nay ôm hai cặp mắt gấu trúc đến lớp.

Bốp, một cái giẻ lau bảng phi thẳng tới chỗ Bạch Linh.

- Bạch Linh.- Một tiếng hét vang lên.

Bạch Linh vừa bị giẻ vừa bị tiếng hét của thầy giáo đầu trực làm giật mình đứng nghiêm dậy.

- Em ngủ gật trong giờ của tôi bao nhiêu lần rồi hả?- Thầy giáo đầu trực đó nghiêm nghị nói.

- Cái này...- Bạch Linh giờ tay lên đếm lẩm nhẩm.

- Còn dám đếm, ra ngoài đứng cho tôi.- Thầy giáo tức giận gần xỉ khói đầu chỉ chỉ Bạch Linh.

Bạch Linh ngán ngẩm đứng dậy, dù sao bản thân cũng không thích học học phần này... Bọn Hải Duy được dịp cười trêu chọc Bạch Linh, sau đó liếc liếc trêu người Bạch Linh.

- Đứng tấn giờ hai tay ra trước cho tôi.- Thầy giáo thêm vào.

- Em biết rồi ạ.- Bạch Linh uể oải nói.

Bạch Linh đứng tới tê chân mỗi tay tiếng chuông kết thúc tiết mới vang lên. Bọn Đức Bình ra ngoài đập đập vai tò vò về ngu thì chết với Bạch Linh. Cả bọn đang hoành hoệ cả khịa đấm nhau thì hai bóng người quen thuộc đi ngang qua. Bạch Linh đương nhiên nhận ra đó là ai. Hình bóng mà bản thân mấy ngày nay đều tìm kiếm... người mà mất tăm mất tích sau khi khiến Bạch Linh nhớ đến mấy ngày nay. Hải Đăng... nhưng bên cạnh cậu ấy lại là Minh Lam???

- Mọi người nghe gì không? Nghe đồn nam thần năm nhất Hải Đăng chuẩn bị đính hôn với cô nàng tiểu thư Minh Lam đấy!- Một số giọng bàn tán bên cạnh Bạch Linh vang lên.

- Ủa vậy hả, cũng đúng thôi, người ta xứng đôi vừa lứa như vậy, nhìn đẹp đôi quá còn gì.

- Chứ không phải Hải Đăng với Bạch Linh của team đấu game gì đó là một cặp à? Thấy họ đi với nhau như hình với bóng mà?

- Hờ, bộ cậu chưa nghe về vụ của nhỏ Bạch Linh đó hả, già bộ này nọ để làm màu thôi, còn dám đi câu dẫn học bá của trường nữa kìa...

Bạch Linh thấy đầu mình ong ong... Những điều phía sau không quan trọng, nhưng họ vừa nói gì... là ai đính hôn với ai??? Tại Bạch Linh không phải là nghe nhầm rồi chứ.

- Hải Duy, cậu vừa nghe thấy họ nói gì không? Không phải đúng không...đúng vậy, Hải Đăng từ trước đến giờ đâu có gần nữ sắc...- Bạch Linh cảm thấy cả người bắt lực bám vào Hải Duy nói.

- Cái đó... tôi cũng không rõ nữa... chẳng lẽ cậu ấy sớm vậy đã lấy vợ rồi.- Hải Duy cũng vẫn đang đơ ra từ nãy đến giờ.

Chỉ có Đức Bình là luôn âm thầm quan sát, cũng là người có lý trí nhất trong đám người này. Cậu chỉ khẽ nâng kính, nhìn về phía Minh Lam đang bám tay Hải Đăng bước đi. Còn Hải Đăng thì không có biểu cảm cảm xúc nào...

Bạch Linh dờ dẫm nhìn theo, ánh mắt có chút hoảng loạn. Rõ ràng, rõ ràng mấy hôm trước còn tốt đẹp như thế... Sống mũi Bạch Linh có chút cay cay... không được, nhất định phải hỏi cậu ấy cho rõ. Nhất định.

Buổi tối, mọi người như thường lệ hẹn nhau trốn lên tầng thượng của ký túc xá. Mấy tên nam nhân thường nhảy từ bên tầng thượng của ký túc xá nam sang bên ký túc xá nữ. Vì ở khá gần nên cũng không khó để nhảy sang. Khả Tiên từ lúc Bạch Linh về đã cảm thấy có gì đây không ổn, mặt thì xị ra như bịch bánh đa thiêu. Hỏi ra mới biết được mọi chuyện, liền có chút thấy áy náy khó chịu thay cho Bạch Linh. Hai người họ đã đó đó rồi mà lại như vậy là sao. Chẳng lẽ cậu nhóc kia định chơi trò bắt cá hai tay à. Nhìn Hải Đăng cũng đâu phải là người như vậy...

Cả bọn mang ít bia cùng đồ nhắm lên ngồi. Bạch Linh vốn rất muốn gặp Hải Đăng để hỏi rõ, nhưng khi gặp rồi thì lại không biết phải nói gì. Chỉ là... cậu ấy vẫn đẹp trai như vậy, vẫn những đường nét quen thuộc như thế, mọi thứ vẫn bình thường đến như vậy... Mắt Bạch Linh lại có chút không kìm được hơi đỏ. Cả bọn ngồi xuống, Hải Đăng vẫn chưa liếc về phía Bạch Linh một lần nào cả. Bạch Linh cụp mắt cảm ơn bia tu một ngụm lớn, tràn cả xuống cổ. Khả Tiên bên cạnh vội kéo lại.

- Uống ít thôi... - Nhìn bạn mình chán nản khiến Khả Tiên có chút buồn theo.

Hải Đăng có liếc về phía Bạch Linh lúc Bạch Linh cảm ơn bia lên uống, lông mày bất giác nhíu lại. Đâu phải đồ cô ấy nên uống. Sau đó lại trầm mặc, nắm chặt tay lại.

Bạch Linh mặc kệ Khả Tiên quàn, vẫn tiếp tục nốc bia, cho tới khi thấy xây xẩm mặt mày mới lao đảo dừng lại. Trong đầu vẫn luôn lớn vồn câu hỏi tại sao lại như vậy... Rõ ràng... rõ ràng là hai người đã có tiền duyên rồi cơ mà. Sau đó thì đầu óc lơ mơ hẳn. Cả bọn không biết gì, chỉ thấy Bạch Linh đã say mềm thì lắc đầu nhưn vai kiêu đến bỏ tay với con sâu rượu này. Riêng chỉ có một người nữa trong lòng cũng đang khó chịu...

Khả Tiên nghĩ chuyện của hai người thì nên để hai người giải quyết, bèn kéo mấy tên còn lại ra ngắm cảnh thành phố ban đêm.

Còn lại chỉ là Bạch Linh mặt đỏ lựng, mắt lơ dờ cùng với Hải Đăng trầm mặc đang ngồi đó.

- Tại sao... lại như thế.... chuyện anh dính hôn... hức... không phải là thật đúng không...- Bạch Linh bắt đầu liên thiên, người ngồi cũng lao đảo.

- ...

- Rõ ràng... rõ ràng hôm trước còn tốt như thế...- Mắt Bạch Linh bắt đầu nhoe đi nhưng cố gắng đề cứng rắn nhất có thể, cả người lao đảo liên đồ xuống.

Hải Đăng theo phản xạ đỡ lấy Bạch Linh...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Sau đó Hải Đăng lại nhanh chóng bỏ tay ra, để Bạch Linh nằm dựa vào vách tường.

- Có phải là do tôi lại ngốc nghếch ngộ nhận nữa không...- Bạch Linh nghẹn ngào lơ mơ nói như người mộng du.

- Cô uống nhiều rồi... Giọng Hải Đăng khó khăn.

- Tôi không uống nhiều!-Bạch Linh hung hăng nói.- Tôi... là uống vào để có dũng khí nói chuyện với anh... để có thể hỏi anh là chuyện đó không phải thật đúng không...

Hải Đăng hơi cau mày. Bản thân rõ ràng đang rất khó chịu.

- Chúng ta không tính là quen nhau sao? Tại sao anh...anh cùng Minh Lam...

- Vậy còn cô, cô với...- Hải Đăng định nói gì đó nhưng lại ngưng lại.

- Đây là đang đùa giỡn với tình cảm của tôi? Ha...- Bạch Linh ngốc nghếch cười.

- ...

- Đồ xấu tính, từ giờ tôi sẽ không chơi trò tình cảm này với anh nữa. Nó đau lòng chết đi được.- Bạch Linh ôm lấy lồng ngực của mình, nước mắt nước mũi tèm lem.- Sẽ không chơi nữa...

Sau đó Bạch Linh gục hẳn, không còn ý thức nữa. Hải Đăng quay sang nhìn Bạch Linh, lông mày lại nhíu lại. Tại sao thấy Bạch Linh như vậy bản thân cũng đau lòng như thế. Tay Hải Đăng đưa lên lau nước mắt của Bạch Linh, cả nước mũi đang chảy nữa. Cậu cởi áo khoác của mình ra trùm lên người Bạch Linh. Nhưng hiện tại cậu cũng không biết phải làm thế nào để Bạch Linh có thể hiểu nữa. Hơn nữa khi thấy Bạch Linh đi cùng với Khải Hoàng, bản thân lại bài xích không muốn nói tỏ ra là quan tâm tới Bạch Linh, cũng không biết là tại sao nữa. Chỉ là nghĩ đến rất khó chịu... Hơn nữa, việc cần cậu giải quyết, không nên đề liên lụy tới cả nhóm, đặc biệt là Bạch Linh. Đây là điều mà ít nhất Hải Đăng muốn làm cho Bạch Linh. Vậy nên bây giờ cậu không thể giải thích được...

Cả bọn sau khi hóng gió quay lại thì thấy Bạch Linh đã lăn quay ra ngủ không biết trời trăng gì. Còn Hải Đăng thì đang ngồi uống bia. Hiếm khi thấy Hải Đăng uống bia như vậy...

- Đúng là sắp thành chú rể có khác, cũng uống bia rồi?- Hải Duy vỗ vỗ vai Hải Đăng.

Hải Đăng không trả lời, bỏ lon bia xuống nhếch mép cười nhạt. Trăng đêm nay trong lòng Hải Đăng có chút ảm đạm...

Chỗ này vốn là nơi tụ tập quen thuộc của cả bọn, lúc trước nếu đi chơi game về sớm lên đây tụ họp ngồi ngắm trời, sẽ cảm thấy tuổi trẻ rất tự do, rất sáng khoái.

Trời cũng khuya dần, Khả Tiên lúi mẫm mà không vác Bạch Linh lên được. Vậy là cả bọn lại dồn cho Hải Đăng cõng Bạch Linh xuống.

- Đằng nào lần trước cậu cũng cõng quen rồi, thôi thì cõng nốt lần này đi.- Hải Duy trêu chọc.- Nhanh rồi về bọn này chờ cửa.

- ...

Đây là kỷ túc xá nữ a... Khả Tiên mất mở to... Nhưng mình cũng không thể kéo lê Bạch Linh xuống được. Thôi thì đành liều vậy, giờ cũng khuya rồi nên chắc không có giám thị nữa...

Hải Đăng xốc Bạch Linh lên, người Bạch Linh mềm nhũn, mùi bia xộc lên mũi. Hải Đăng lại hơi nhăn mày lại, dù sao thì đúng là vẫn không nên cho Bạch Linh uống bia mà.

Nhớ lại thì mỗi lần Bạch Linh say thế này, đều là Hải Đăng cõng, cũng đến sáng thì Bạch Linh không biết cái gì nữa. Hải Đăng thấy có chút buồn cười.

Má của Bạch Linh vừa đỏ vừa nóng dụi vào gáy của Hải Đăng làm cậu hơi rùng mình. Bạch Linh như con mèo nhỏ dụi dụi vào đó làm Hải Đăng thấy ngứa ngứa. Trái tim dao động. Hải Đăng thật sự chỉ muốn giữ lấy cô gái nhỏ bé này mãi cho riêng mình, nhưng hiện tại... bản thân đang vướng vào một chút phiền phức, không thể để Bạch Linh cũng lo lắng. Huống hồ người làm cha ấy vốn chưa từng nhận từ với bản thân mình chút nào, không thể kéo mọi người cùng lún vào được.

Hải Đăng đi theo sau Khả Tiên một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Cố gắng để Bạch Linh không bị khó chịu.

Khả Tiên rón rén như rada rò đường, thận trọng mở khoá phòng để cho Hải Đăng vác Bạch Linh ở cửa, sau đó địu Bạch Linh vào nằm, mấy người bạn cùng phòng đều đã yên giấc.

Hải Đăng đứng ngoài nhìn thấy Bạch Linh yên vị rồi thì quay lưng. Khả Tiên vội bước ra.

- Hải Đăng- Khả Tiên khẽ gọi.

Hải Đăng mặt một biểu cảm quay đầu lại.

- Bạch Linh rất ngốc nghếch, nhưng tình cảm với em là thật lòng và nghiêm túc. Vì vậy...vì vậy... em đừng trêu đùa với cậu ấy được không? Nếu như em bắt nạt cậu ấy, thì không xong với chị đâu.- Khả Tiên phồng má xù lông nói.

Hải Đăng nhìn cô gái trước mặt. Trong cuộc đời có một người bạn như thế này, hẳn là cũng không tồi nhì. Sau đó không nói gì quay lưng bước đi.

- Tôi biết rồi.- Hải Đăng đáp nhỏ lại.

Khả Tiên hơi mù mịt, cậu ấy đáp như vậy tức là như thế nào? Con người này vốn đã ít nói rồi, càng không nói đến cậu ấy suy nghĩ gì, chẳng ai biết được cả...

Bước chân Hải Đăng có chút nặng nề, để có thể tiếp tục ở ký túc xá trong khoảng thời gian này quả thật rất khó. Nhưng đây có lẽ là nơi duy nhất Hải Đăng có thể ngắm nhìn Bạch Linh mà không cảm thấy lo lắng điều gì, ít nhất có thể đang cùng cô ấy hít chung một bầu không khí...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Những ngày sau đó không biết có phải Hải Đăng tránh mặt Bạch Linh không, thường không hay đi cùng đội đấu game lung tung nữa. Bạch Linh ngao ngán... Cả người lúc nào cũng dờ dờ dần dần, mắt thì chỉ nhìn vào màn hình điện thoại xem có thông báo tin nhắn không. Bản thân đúng là ngu ngốc như con heo mà, chỉ định uống một chút lấy dũng khí để nói chuyện với cậu ấy... Ai dè lại thành say ngất cả cầu rồi bất tỉnh nhân sự.

Bạch Linh hôm nay vẫn combat ở quán game quen thuộc để không nghĩ nhiều nữa, chỉ là phải mời thêm một số ID khác ở ngoài vào game. Ai ngờ lại mời đúng cao thủ xếp hạng cao trong game... Cũng tốt, tâm trạng đang rối bời, chỉ có chơi game là giảm stress tốt nhất. Cũng khiến bản thân không phải suy nghĩ nữa. Vừa vào game Bạch Linh đã solo một đường riêng. Ngón tay lướt bàn phím như một vị thần. Thế nhưng đồng đội của Bạch Linh lại liên tục lên bảng đếm số, chỉ có duy nhất Bạch Linh và vị cao nhân cao thủ kia là trụ lại. Đúng là đẳng cấp vẫn là đẳng cấp. Vị cao nhân đó loáng cái đã xử lý được hai người yếu máu team bạn, cộng thêm Bạch Linh được mở đường, ở dưới bắn yểm trợ cho người đó, liên nhanh chóng chiếm lại ưu thế chờ đồng đội hồi sinh.

- Cao thủ a...- Mấy người trong team đang đếm số liên chat trên kênh.

- Đại thần mau tới chiếm lấy em đi..

- Cầu nhận đệ tử...

Bạch Linh hơi nhăn mày xì một cái. Đám người này có cần quá khích thế không, chẳng qua chỉ là chơi nhỉnh hơn chút xiu thôi, thật ra là cũng không phải chút xiu lắm. Nhưng chẳng phải rank cũng như nhau sao, chỉ là có tên trong bảng xếp hạng cao thủ thôi mà... Nói vậy chứ Bạch Linh từ tận trong tâm cũng khá thán phục tên này.

Bạch Linh tập trung tinh thần tiếp vào ván game. Tốc độ ngón tay quả thực còn nhanh hơn lúc học, răng hơi cắn vào môi nhìn khá căng thẳng. Cách- Tiếng tay Bạch Linh đập mạnh bàn phím, team bạn có một người bắt lê Bạch Linh vì máu giây, tướng của Bạch Linh liên lên bảng đếm số. Bạch Linh cau có nhìn màn hình đang đen lại chờ hồi sinh.

Ting- một tin nhắn riêng hiện ra.

“Q: Vị huynh đệ vẫn nên đi sau tôi thì hơn.

ĐBL22:... đang nói chuyện với tôi?

Q: Đúng vậy, mấy người kia hơi bị loạn, đi theo tôi bắn là được rồi, đợi tôi ra hiệu thì lên.”

Bạch Linh mắt vẫn còn hơi mờ to nhìn màn hình. Người nổi tiếng tự động bắt chuyện với mình a... Nhưng có vẻ tên này cũng có thiện chí, vậy thì đi cùng xem thế nào vậy.

Sau đó Bạch Linh cùng tên cao thủ game kia càn quét bán đồ, đứng là đi cùng người có sức gánh team vẫn thoải mái hơn hẳn. Mấy tên còn lại của team cũng quơ tay múa chân tiến lên theo. Đương nhiên cuối cùng là team bạn bị team Bạch Linh cho ngâm hành đến tận cuối. Nói là team nhưng thực chất là chỉ có Bạch Linh và tên kia cho team bạn ăn hành là chủ yếu. Được chơi một trận vui lắm Bạch Linh cũng sáng khoái lên không ít. Sau đó cũng tiện tay add nick người kia thì đã thấy là bạn bè rồi? Bạch Linh cũng không để ý lắm, tặc lưỡi nghĩ chắc là từng đánh giải rồi kết bạn giao hữu cũng nên. Kệ vậy. Chỉ là cách đánh có chút quen... Chắc do cao thủ đều chơi vậy thôi.

Bạch Linh thu dọn đồ trở về ký túc xá. Mang theo một đồng tâm trạng âm ảm như trước. Mắt nhìn trước nhìn sau trượt chân dẫm vào vỏ chuối ngã sấp mông. Bạch Linh bực dọc ngồi dậy, cảm giác cả thế giới như quay lưng với mình vậy, chỉ muốn khóc một trận thật to cho đỡ bực tức. Nhưng như vậy cũng trẻ con quá rồi đi... Vậy là lại xách dép đứng dậy, ôm cái mông đau trở về.

Về đến phòng thì mẹ Bạch Linh điện facetime đến, hỏi han đủ thứ rồi nhắc Bạch Linh ăn uống đầy đủ. Bạch Linh thấy vừa có chút ấm trong lòng vừa có chút tội lỗi vì ít khi điện về nhà, mắt có chút ướt. Sau đó thì lại chán chường nằm một mình ở phòng, vì tối nay mấy người bạn cùng phòng và Khả Tiên vừa đi săn đồ giảm giá, thật là cô đơn.

Bạch Linh úp mặt vào gối, nhớ đến những lúc ở cạnh Hải Đăng, trong lòng lại không kiểm soát được như có đá đè nặng dưới đáy. Nhớ cậu ấy... thật sự là nhớ chết đi được. Mùi hương quen thuộc của cậu ấy vẫn luôn vảng vất trong trí nhớ của Bạch Linh. Bạch Linh thở mỗi hai con mắt ra khỏi gối, tay cầm điện thoại rà đến số cậu ấy. Ăn vào rồi lại ản ra rồi lại đặt xuống gối... cứ lặp đi lặp lại một cách phân vân như một kẻ ngốc vậy.

“Havana oh na nà...”

Đột nhiên tiếng điện thoại rung lên làm Bạch Linh giật mình làm rơi điện thoại xuống giường. Vừa cầm điện thoại lên Bạch Linh tim đã như muốn rút ra ngoài rồi. Là Hải Đăng... Tay Bạch Linh run run định ấn vào nút nghe, không hiểu sao luống cuống kiểu gì lại ấn vào nút từ chối. Bạch Linh tự muốn đâm mình 100 lần... cái đầu heo này, đang làm gì vậy, muốn tự sát mình vài cái ghê. Sau đó Bạch Linh liền chớp lấy điện thoại ấn gọi lại.

Tút...tút...tút...

Bạch Linh mặt liền xụ xuống..

- Ừm- Một giọng nam trầm bắt máy vang lên.

- A...alo...- Bạch Linh bị giọng nói ấy làm cho cuống không biết phản ứng thế nào.

- Ừm- Vẫn là giọng nói đều đều trầm trầm ấy.- Tôi nghe rồi.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥❏ Số vote tăng nhanh thì đêm nay sẽ có thêm chapter mới nữa nà>

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Một khoảng lặng không ai nói gì cả...

- ...- Bạch Linh bị đơ ra đó không biết nói gì, chỉ muốn cố gắng nghe được tiếng thở của cậu ấy.

- Tôi..

- Tôi..

Không hiểu sao giống như trong phim, đến đoạn này thì cả hai đều cùng lên tiếng. Sau đó thì lại cùng im lặng. Bạch Linh rất muốn nói là “tôi nhớ anh” nhưng câu từ cứ nghẹn lại ở dưới họng, không thể nào mà thốt ra ngoài. Nhưng Bạch Linh thực sự muốn nghe giọng của Hải Đăng đến phát điên được.

- Bạch Linh.- Hải Đăng mở lời trước.

- Ừm...ừm...- Bạch Linh ngơ ngác đáp lại. Sau bao nhiêu ngày như thế, nghe cậu ấy gọi tên làm trái tim có chút nảy số.

- Tôi..

- ... Ừm?- Bạch Linh học theo Hải Đăng đáp lại.

Hải Đăng đang định nói gì đó thì bên kia đầu dây có tiếng gọi. Bạch Linh đại khái nghe rằng vào thử vest... Sau đó thì là tiếng Hải Đăng tắt máy. Một mớ bòng bong lại hiện lên trong đầu Bạch Linh... Đây là cái gì vậy?? Sao lại thử vest? Đây là đang chuẩn bị cho lễ đính hôn? Vậy tức là cậu ấy thực sự sẽ đính hôn... không đúng, vậy tại sao cậu ấy vẫn điện thoại cho mình... Rốt cuộc chuyện này là sao...

Bạch Linh thực sự thấy máu nóng trong người đều dồn hết lên. Có thứ gì đó kìm nén ở ngực như muốn bùng nổ. Bạch Linh không muốn đoán già đoán non nữa... Bạch Linh nhắc máy lên rồi điện cho ai đó.

- Anh Hoàng, em biết là hơi khó, nhưng anh có thể tra cho em địa chỉ nhà Hải Đăng trong học bạ không ạ?- Bạch Linh thực sự không muốn gây phiền hà cho Khải Hoàng, nhưng thực sự Bạch Linh chỉ còn biết nhờ cậy cậu ấy.

- Hmm... để anh xem xem- Khải Hoàng nói.

- Vâng, em cảm ơn anh. Em thực sự cần lắm...

- Anh biết rồi, anh sẽ cố gắng hết khả năng giúp em...- Khải Hoàng vừa nhăn mày nhưng nghe Bạch Linh nói vậy lại không tự chủ được mà giãn lỏng mày, thực sự với Bạch Linh, Khải Hoàng không thể ngó lơ được.

- Vậy...vậy em cảm ơn.- Bạch Linh hơi cần môi để có thể giữ bình tĩnh cho mình.

Chẳng lâu sau thì Khải Hoàng điện lại cho Bạch Linh, nói cho Bạch Linh về địa chỉ là ông ngoại Hải Đăng cũng như là nhà bố của Hải Đăng nữa. Bạch Linh chỉ kịp cảm ơn hai tiếng, sau đó sửa soạn đồ rồi đi đến đó.

Lý trí chẳng còn rõ ràng nữa, nhưng trái tim Bạch Linh mách bảo, bản thân không thể tiếp tục ngồi nhìn như vậy nữa. Ít nhất thì bản thân cũng phải mạnh mẽ đứng ra một lần. Dù cho câu trả lời của cậu ấy là gì thì ít nhất nó sẽ không khiến trái tim mình hối tiếc.

Bạch Linh đến nhà của ông ngoại Hải Đăng trước. Khu này cũng quá sang chảnh rồi đi. Bạch Linh hoa mắt chóng mặt với mấy khu biệt thự rộng cả nghìn mét vuông thế này. Rồi một ngôi nhà theo hơi hướng nhật bản một chút hiện lên trước mặt Bạch Linh. Riêng cái cổng vào thôi đã nguy nga không khác gì mấy cái lâu đài vậy. Bạch Linh ngơ ngác đứng ở ngoài, chân có chút chần chừ. Mọi đường khí của Bạch Linh hình như đều đã tan theo không khí từ lúc nào chả hay...

Bạch Linh hơi lù lù về sau. Chân bước hụt một cái đụng trúng một người đằng sau. Bạch Linh giật bản mình vội quay người lại.

Người Bạch Linh vừa đụng trúng là một ông lão nhìn có vẻ đã ngoài 60. Bạch Linh vội gập người lại xin lỗi một cách bối rối.

Ông lão này tuy đã già, tóc cũng gần bạc hết nhưng vẫn có khí chất ngời ngời, có thể đoán được lúc còn trẻ đẹp trai hào hoa thế nào. Thế nhưng ông ấy chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, tay chống một cây gậy, cổ quấn một cái khăn đời cũ, đeo quả kính râm to tổ bố, chân đi đôi tông lác có vẻ đã sờn chút ít. Đây cũng không biết là xi tai gì nữa. Thực sự nhìn khá tấu hài so với khí chất kia.

- Ông à, cho cháu xin lỗi, cháu đi hơi vội...- Bạch Linh vội lên tiếng.

- Không sao không sao...- Ông già này xua xua tay về tung tung, miệng còn cười cười.- Cháu là ai, hình như không phải người khu này, sao lại ở đây.

- Cháu...cháu...- Bạch Linh hơi vắn về hai bên mép áo.- Dạ để tìm bạn ạ.

- Bạn? Ai mà lại để một cô nhóc như cháu phải chạy đi tìm thế này?- Ông già ấy nhìn Bạch Linh cười cười, nhưng vì mắt vẫn đeo quả kính dăm nhìn mặt trời mà không chói lóa nên nhìn tấu hài vô cùng.

- Dạ...- Bạch Linh ngập ngừng.

- Bạn trai đúng không? Khả khả... nhớ rằng hồi trẻ ta cũng mãnh liệt lắm. Thời đại này con gái chủ động một chút cũng không tính là quái dị. Khả khả...

Bạch Linh nhìn ông già trước mặt hơi nghi ngờ, ông mới là người quái dị thì có, sau đó định chào rồi rời đi. Dứt suy nghĩ Bạch Linh liền thực hiện, sau đó bước đi định thăm dò xem. Sau đó nghĩ gì lại đứng lại, đưa ô và một ít đồ ăn vặt trong cặp của mình cho ông lão. Sau đó còn lấy bút của mình ghi số cho ông lão.

- Ông à, ông biết đường về nhà không? Hiện tại cháu hơi bận, nếu như ông gặp rắc rối thì nhờ người nào đó ở gần giúp đỡ hoặc điện vào số này cho cháu.- Bạch Linh nói.

Ông già nhìn Bạch Linh, hình như có chút hiểu lầm gì đó, cô nhóc này thật ngáo ngơ ghê. Sau đó vẫn để yên muốn xem cô nhóc này định làm gì. Bạch Linh nhìn ông lão không có phản ứng gì thì nghĩ rằng có lẽ ông lão này bị lạc, đầu óc có lẽ già rồi nên hơi lập dị. Sau đó liền đứng ngó nghiêng, nhảy lên muốn nhìn vào trong, làm đủ trò con bò để tiếp cận một chút với bên trong. Ông lão đứng một bên ngáp dài mỉm cười như đang xem một vở tấu hài nẩy trò con bò của Bạch Linh...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥❏ sorry cả nhà vì phải đợi hơi lâu nha:’<

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Nhìn Bạch Linh tấu hài đã đủ, ông lão liền khều khều Bạch Linh.

- Cô nhóc, muốn vào đây?- Ông lão chỉ chỉ vào phía trong toà nhà to lớn.

- Đúng vậy. Nhưng cháu không quen ai cả.- Bạch Linh có chút ngại ngần gãi đầu.

- Không quen ai ư? Vậy sao lại ở đây ngó nghiêng?- Ông lão nhướn nhướn mày.

- Thật ra... thì có quen một người, tên cậu ấy là Hải Đăng. Chắc ông không biết đâu...- Bạch Linh nói xong tự thấy mình ngớ ngẩn, tự dung lại đi nói chuyện của mình cho ông lão quái dị này làm gì không biết.

- Cháu trai của nhà này ý gì, ta lại chả quen mặt quá. Cậu nhóc đấy hồi nhỏ ít nói lắm, thế mà giờ chuẩn bị đính hôn rồi.- Ông lão vắn về râu của mình nói.

- Ông...ông biết cậu ấy? Vậy cậu ấy bây giờ đang ở đâu, cháu muốn gặp cậu ấy...

Ông lão nhìn Bạch Linh hơi đánh giá... Không phải thằng nhóc con này lại gây hoạ đào hoa rồi đấy chứ. Nhưng nhìn cô nhóc này rất chân thành, cũng rất tốt bụng a...

- Haha, có muốn vào trong không, ta là quản gia của nhà này đấy. Nhưng ngày mai buổi lễ mới bắt đầu, giờ này chắc Hải Đăng đang ở bên nhà nội rồi.

Bạch Linh đầu óc hơi quay mòng mòng... Buổi lễ đính hôn ngày mai là bắt đầu rồi?? Không được, vậy phải mong chóng qua bên đó để gặp Hải Đăng.

- Vậy cháu đi đây, hẹn gặp lại ông sau.- Bạch Linh vội vàng định bước đi.

- Cô nhóc, dù sao ngày mai họ cũng làm lễ ở đây, có muốn ở lại đây không? Ta sẽ sắp xếp cho nhóc làm phụ việc đính hôn. Thế nào?- Ông lão nói với Bạch Linh.

Bạch Linh hơi ngắc nhiên sau đó là trở mặt ra. Xem nào, mai là thứ bảy, dù sao cũng được nghỉ, vậy thì nên ở lại đây không ta? Bạch Linh do dự nhìn ông lão đang vuốt vuốt đồng râu

của mình. Sao có cảm giác như bị buồn người lừa thế ta?

- Ông có thể giúp cháu ở lại sao?- Bạch Linh nói.

- Đương nhiên rồi.- Ông lão bật cười.- Đi theo ta.

Nói rồi ông lão dẫn Bạch Linh đi theo một đường tắt vào trong nhà. Lối đi này tuy nhỏ nhưng lại được trang trí vô cùng sang trọng. Có cảm tưởng như bản thân đang đi trên thảm đỏ vậy. Bạch Linh vừa đi vừa ngơ ngác nhìn xung quanh. Đây chính là thế giới thuộc về cậu ấy sao? Cậu ấy chính là cậu chủ của nơi này a...

Bạch Linh theo sau ông lão đi vào, một hàng người đều cúi đầu chào. Ông lão xua xua tay.

- Ông Tường, ông đến...- Một người tầm 40 tuổi nhìn vô cùng chín chu thấy ông lão thì liền lại gần nói.

- Áy... tôi là quản gia của nhà mà, phải về chứ.- Ông lão cười cười nói với người đàn ông kia.

Người đàn ông kia nhìn ông lão một chút rồi cúi đầu, sau đó dẫn hai người đi vào trong.

Bạch Linh được đưa đến một phòng trống, sau đó được mấy người làm đưa cho chăn gối và một ít đồ dùng cá nhân.

- Cô nhóc này là...- Người đàn ông đó hỏi.

- Coi như là khách của tôi, ngày mai phụ giúp mọi người.- Ông lão xua xua tay cười.

- Khách của ông... vậy sao có thể...- Người đàn ông kia chau mày.

- Để cô nhóc phụ giúp trong bếp là được rồi.- Ông lão vỗ vỗ vai người kia.

Người kia liếc nhìn Bạch Linh một chút rồi sau đó kính cẩn chào ông lão rồi đi. Ông lão lại gần Bạch Linh.

- Tối nay cháu ở tạm đây, ngày mai ta sẽ bố trí cho cháu phụ trong nhà bếp. Chắc thằng bé sẽ đính hôn lúc gần trưa, xong thì chắc sẽ gặp được thôi.- Ông lão nói.

- Như vậy...như vậy cũng được ạ.- Bạch Linh ngại ngùng nói, dù sao thì ông lão với Bạch Linh chỉ là mới quen..

- Phí cháu đã trả rồi.- Ông lão giọng bịch bịch đang nhồm nhoàm ăn dở mà lúc này Bạch Linh đưa cho.- Cháu theo ta vào còn không sợ, ta sợ cái gì.

Bạch Linh nhìn ông lão giọng bịch bịch trong tay thì bốt ngại ngùng đi hẳn.

- Ông là quản gia của gia đình này, chắc hẳn biết lúc nhỏ cậu ấy thế nào đúng không ạ?- Bạch Linh tò mò hỏi.

- Hải Đăng ý à... À khu khu...Cậu Hải Đăng hồi nhỏ rất ít nói, thường hay ngồi một mình bản thân dưới gốc cây đại thụ trong vườn. Ai hỏi cũng không nói, mặc kệ mọi sự đời. Lần đầu tiên ta thấy cậu ấy nói gần là khi bạn học nói không hay về mẹ cậu ấy...- Ông lão từ từ nói.- Sau đó càng lớn càng ít khi có hứng thú với thứ gì, chỉ có về điện tử gì đấy, ta cũng không rõ lắm, là cậu ấy có hứng thú...

Bạch Linh rất chăm chú nghe kể, hai người cũng tản bộ ra vườn từ lúc nào.

- Vừa rồi nghe rồi cậu ấy đính hôn, ta còn không tin vào tai mình nữa...

- Cậu ấy...- Bạch Linh nhìn xuống đất ngập ngừng.

- Cậu ấy là một đứa trẻ tốt, dù bên ngoài tỏ ra bất cần nhưng thực chất lại là người rất giàu tình cảm. Có lẽ do từ bé đã không biết bộc lộ yêu thương thế nào, nên tính tình có chút lạnh. Hơn nữa gia cảnh cậu bé có chút khác mấy đứa trẻ bình thường...- Giọng ông lão có chút chua xót.

- Cái này cháu biết...- Bạch Linh hơi cụp mắt xuống, cũng vì vậy mà Bạch Linh luôn muốn có thể khiến cậu ấy cười nhiều hơn.

- Ồ.- Ông lão có chút ngạc nhiên, cô nhóc này vậy mà biết về gia cảnh của Hải Đăng...- Xem ra hai đứa rất thân thiết nhỉ.

Ông lão cười lớn làm Bạch Linh đỏ mặt. Cái đó được tính là thân thiết không...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥❏ sorry cả nhà vì phải đợi hơi lâu nha.><

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Sau đó, khi hai người tản bộ một vòng, Bạch Linh cũng được nghe về kha khá chuyện hồi nhỏ của Hải Đăng. Hoá ra chàng trai lạnh lùng của bây giờ hồi nhỏ cũng ít nói như vậy, chỉ trừ lúc còn bé xíu, khi chưa hiểu chuyện thì lại vô cùng dễ thương.

- Cậu nhóc có đôi mắt đẹp y như mẹ vậy, mẹ cậu ấy cũng là một cô gái tốt.- Ông lão nói.- Chỉ tiếc là hồng nhan thường bạc phận.

Bạch Linh có nghe ra trong lời nói của ông lão này có chút buồn. Đoán chừng có lẽ là người rất quý mến mẹ Hải Đăng. Cũng đúng, nếu như là quản gia của nhà này thì có thể hiểu được.

- Ông lão... à đúng rồi, vẫn còn chưa hỏi tên của ông?

- Tường Lâm, cứ gọi ta là chú Tường. Haha.- Ông lão vừa cười vừa nói.

- Chú...chú Tường?- Bạch Linh hơi trở mặt, như này cũng quá dị rồi đi?

- Đường nhiên rồi, nhìn ta vậy thôi, chứ ta còn trẻ lắm nha.- Ông lão lại tiếp tục sờ sờ đồng râu ngắn ngắn của mình.- Vậy còn cô nhóc, tên gì?

- Cháu...tên Bạch Linh. Cháu học trên Hải Đăng một khoá.

- Ô, hoá ra là vậy. Có phải là nhóm bạn hay đi đấu game gì đó với Hải Đăng không?

- Dạ đúng rồi đấy ạ.- Bạch Linh hơi gãi đầu.

- Vậy mà lại có cả con gái nữa à.- Ông lão cười haha châm chọc Bạch Linh.

Bạch Linh cũng không biết nói thêm gì. Hai người đi thêm một đoạn nữa thì trở về. Bạch Linh ngoan ngoãn trở về phòng mà được sắp xếp. Nằm ở trên cái đệm đã trải sẵn, Bạch Linh trần trọc không ngủ được. Lấy điện thoại ra thì đã hết pin. Lúc đi nhanh quá không kịp để ý, nếu không Bạch Linh thực sự muốn điện cho Hải Đăng, còn cả bọn Khả Tiên nữa. Bản thân chỉ kịp nhắc cho Khả Tiên là mình có việc, cũng nóng nổi quá rồi...

Ngoài vườn vẫn im lặng, có một bóng người vẫn đứng ngoài dưới tán cây đại thụ trong vườn. Trên thân cây vẫn khắc một cái tên quen thuộc. Người đó đứng tay chống gậy, tóc và áo hơi bay bay trong gió. Đôi mắt nhìn về xa xăm. Người đó đặt tay lên hàng chữ một cách triu mến. Tâm trạng đầy tâm tình. Sau đó vị chín chu trên 40 tuổi kia vội ra mời người đó vào nhà đi gặp ai đó. Người đó khẽ thở dài, sau đó chấp tay sau lưng đi theo người kia...

Cả đêm Bạch Linh không ngủ được, đôi mắt quầng thâm như gấu trúc. Vừa mới định bước ra ngoài thì ông lão kia đã mở cửa trước rồi.

- Hello cô bé.- Ông lão một điệu tươi cười nói.

- Ông làm cháu hết hồn.- Bạch Linh bị giật mình nảy bắn về sau.- Dù sao đây cũng là phòng con gái chứ...

- Ấy... xin lỗi nhóc, tại nhìn nhóc giống con trai nên ta không để ý.- Ông lão xua xua tay cười hề hề.

- ...- Bạch Linh đầu có chút đen. Lão già này.

- Nào nào, đến giờ chuẩn bị rồi, mau theo quân gia xuống phụ bếp nào, sau đó ta sẽ tìm thời gian thích hợp cho cháu gặp Hải Đăng.

Bạch Linh nghe vậy thì có chút đập nhanh ở tim. Chỉ cần nghĩ tới sẽ gặp Hải Đăng là bản thân lại bối rối, nhưng bản thân Bạch Linh tin rằng nhất định có chuyện gì đó không đúng lắm. Nhất định phải gặp được cậu ấy.

Bạch Linh xuống phụ làm bồi bàn, thay một bộ đồ của người phục vụ, sau đó đeo mặt nạ lại. Không biết vì sao mà bồi bàn phải đeo mặt nạ nữa. Nhưng nghe vì do bố Hải Đăng nói tầng lớp thấp không được phép để lộ mặt ở bữa tiệc này? Vì người vợ bây giờ của ông là xuất thân như vậy, nên không muốn bà ấy để ý rồi buồn... Bạch Linh thấy bức bối, nếu Hải Đăng phải lớn lên trong môi trường này, rồi cuộc phải thấy ngột thở như thế nào chứ?

Sau đó Bạch Linh sắp xếp rồi bê đồ uống đi như mọi người. Ông lão kia cũng không nhìn thấy đâu nữa, không biết lại lui đi đâu làm mấy trò quái dị rồi.

Minh Lam đến trước vì nhà cô bé ở gần nhà ông ngoại Hải Đăng, cũng như Hải Đăng nói, hai người là hàng xóm từ nhỏ. Còn Hải Đăng vẫn chưa thấy đâu...

Minh Lam hôm nay thực sự rất đẹp. Cô bé mặc một bộ váy công chúa màu trắng nhẹ nhàng đơn giản mà tinh tế, trên váy còn đính những viên đá vô cùng kì công. Mỗi bước đi là một lần lấp lánh một đoạn. Mái tóc xoăn bồng bềnh cũng được chải chuốt một cách gọn gàng, khuôn mặt thanh tú luôn nởoan miệng cười. Mọi người đều đang chúc mừng cô bé.

Bạch Linh lại nhìn lại bộ dạng của mình, sao đó cảm thấy vô cùng tự ti. Không để ý liền va vào một người bồi bàn khác, làm sánh nước vào người, rơi mất mặt nạ. Bạch Linh vội nhặt mặt nạ lên xin lỗi rồi đi tiếp. Chỉ là Bạch Linh không ngờ trong cái khoảnh khắc thoáng qua ấy, đã bị Minh Lam bắt gặp. Lúc Bạch Linh vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại thì Minh Lam cũng đi vào.

- Ai đây ta? Hình như là người quen.- Minh Lam khoanh tay nhìn Bạch Linh trong gương.

Bạch Linh nắm chặt tay lại.

- Sao lại có kiểu con gái mặt dày như chị nhỉ? Đến tận lễ đính hôn của người ta để bám đuôi à?- Mặt Minh Lam khinh khinh.- Loại con gái không có tự trọng.

- ...- Bạch Linh không thể nói được gì. Vì mỗi câu Minh Lam nói ra đều không sai. Vốn đây chỉ là bản thân mặc kệ tất cả mà làm. Cũng chưa từng tính đến Hải Đăng muốn như thế nào...

- Tôi không biết vì sao chị vào được đây, nhưng tốt nhất là rút xa chỗ này một chút. Nếu không thì đừng trách. Không phải đồ của mình thì đừng động vào. Hừ- Minh Lam hất cằm nói rồi quay gót đi ra, trong mắt hoàn toàn là coi thường.

Bạch Linh hơi run run nắm vào thành bồn rửa tay, bản thân có cảm giác bất lực giống như một kẻ thua cuộc vậy. Rốt cuộc thì Hải Đăng đang ở đâu...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Bạch Linh tự vỗ vỗ vào mặt mình, không được để bị lung lay như vậy. Bạch Linh tin là Hải Đăng cũng có cảm giác với mình. Chỉ là chắc cậu ấy có điều gì khó nói...

Bạch Linh đeo lại mặt nạ rồi đi ra ngoài. Lúc này mọi người đã đến đông đủ hơn, không khí cũng náo nhiệt. Bạch Linh đứng ở dưới nhìn lên, vẫn chưa thấy Hải Đăng đâu. Vì tổ chức ở ngoài vườn nên không gian khá rộng, hoa tươi được đặt ở khắp nơi, còn những bóng đèn lấp lánh sang trọng nữa. Mãi cho tới khi người chủ trì lên tiếng, Bạch Linh mới thấy bóng dáng quen thuộc của người con trai ấy xuất hiện.

Hải Đăng hôm nay mặc một bộ vest đơn giản màu xanh nhạt gam màu pastel, như vậy càng tôn lên vóc dáng vừa cao vừa chuẩn của cậu ấy. Mái tóc hình như được cắt lại chín chu hơn mọi ngày. Bạch Linh nhìn khuôn mặt với vẫn những đường nét tuyệt đẹp ấy, khuôn mặt bình thường vẫn nhũn nhủn với Bạch Linh, giờ lại như có một bức tường vô hình vậy. Mắt Bạch Linh tự động rơi nước mắt, cũng không biết vì sao lại rơi nước mắt. Chỉ là nước mắt cứ vậy trào ra ngoài tầm kiểm soát của Bạch Linh.

Hải Đăng vẫn một mặt không biểu cảm, đứng đối diện Minh Lam. Người chủ trì bắt đầu tuyên bố về lễ đính hôn. Bạch Linh luống cuống không biết nên làm gì, chỉ có chân là tự động muốn bước lên. Hải Đăng...

Bỗng phía sau có mấy người khổng chế giữ miệng và người Bạch Linh lại. Bạch Linh bị như vậy giật mình liền gãy giữa vùng ra. Nhưng vì Bạch Linh vốn nhỏ con, lại yếu hơn hẳn hai tên con trai to xác kia nên liền bị giữ chặt lối đi. Bạch Linh sợ hãi chỉ biết vùng vẫy như con mèo bị sắp bẫy vậy, miệng thì um um không lên tiếng.

...

Hải Đăng uể oải đứng trên đó, trong lòng luôn cảm thấy có gì đấy nôn nao, cũng không biết vì sao nữa... Chỉ là tâm trạng có chút bồn chồn. Hải Đăng nắm lấy sợi dây chuyền có nhẫn của mẹ mình mà Bạch Linh tặng trong túi quần. Mẹ... con nhất định sẽ bảo vệ thứ mà mẹ yêu quý, những người mẹ yêu quý...

Tuyên bố xong, hai bên gia đình đều vỗ tay, mọi người hoan hỉ chúc mừng. Hải Đăng cùng Minh Lam bước xuống. Minh Lam vẫn một mặt tươi cười bám tay Hải Đăng, sau đó thì cùng với bố mình đi chào hỏi mọi người. Hải Đăng ngồi xuống một chỗ gần đấy. Ông ngoại Hải Đăng thấy cháu trai thì vô cùng hạnh phúc đến gần. Ông đã cao tuổi, đã không còn linh hoạt như trước, Hải Đăng đỡ ông ngoại mình ngồi xuống.

- Đứa nhóc này, con thực sự muốn lấy con gái nhà người ta sao...- Ông ngoại Hải Đăng nhìn cậu yêu thương hết mực.

- ...- Hải Đăng không nói gì.

- Ta chỉ mong con có thể thấy vui vẻ một chút, ta không muốn con cũng phải phiền não như mẹ mình. Khi nghe rằng con đồng ý hôn sự của tên nhóc đó sắp đặt này, ta thực sự thấy có chút kì quái.- Ông ngoại Hải Đăng nói.

- Ông ngoại, không có gì đâu.- Hải Đăng đặt tay lên tay ông ngoại mình, hơi mỉm cười trấn an.

- Vậy thì tốt.- Ông ngoại Hải Đăng nắm lấy tay cháu trai mình.- Nghe quản gia nói có bạn con đến tìm, đã gặp chưa? Mà ta cũng không thấy các bạn con đến lễ đính hôn này nhì.

- Bạn con? Bạn nào ạ?- Hải Đăng hơi giật mình.

- Ta cũng không rõ, hình như là cô nhóc nào đó nhỏ nhỏ con, tóc ngắn.- Ông ngoại Hải Đăng cũng không rõ lắm, chỉ nghe loáng thoáng lão Tường nói lại.

- Nhỏ con, tóc ngắn... Ý ông là Bạch Linh?- Hải Đăng có chút hốt hoảng.

- Ta cũng không rõ nữa, nhưng thấy bảo là hình như tới để gặp con.- Ông ngoại Hải Đăng nói.- Sao vậy?

- Cô ấy bây giờ đang ở đâu ạ?

- Hmm... ta cũng không rõ, con hỏi quản gia xem sao.

Hải Đăng vội đứng dậy chạy đi tìm quản gia. Dù không biết đó có phải Bạch Linh không, nhưng nếu đó là Bạch Linh, thì phải đi tìm cô ấy, để đưa cô ấy đi khỏi đây. Sau đó mới biết là Bạch Linh phụ giúp bùng nổ. Cô ngốc này, sao tự dưng lại chạy tới đây vậy. Đã vậy còn không điện báo gì với mình... mà điện thoại của Hải Đăng cũng bị giữ lại rồi. Chết tiệt. Hải Đăng trong lòng vốn cảm giác bồn chồn giờ càng giống như có lửa hun hơn. Không rõ là vì lo lắng cho Bạch Linh hay vì sợ Bạch Linh sẽ hiểu lầm nữa...

Hải Đăng đi quanh khắp nơi mà không thấy Bạch Linh đâu cả. Vì mọi người đều đeo mặt nạ nên càng dễ lẫn lộn hơn. Dù sao thì cũng nên để Bạch Linh tránh khỏi đây càng sớm càng tốt.

Cô của Hải Đăng thấy Hải Đăng hốt hải đi lung tung thì liền giữ lại.

- Cô, cháu cần tìm một người...- Hải Đăng vẻ mặt hốt hoảng chưa từng thấy.

- Có chuyện gì vậy...- Cô Hải Đăng nhìn thấy Hải Đăng như vậy thì cũng hốt hoảng theo.

- Cháu phải tìm được cô ấy, nếu không... nếu để ông ta biết được cô ấy ở đây...

- Người cháu nói là ai?- Cô Hải Đăng khó hiểu giữ lấy tay Hải Đăng.

Đúng lúc ấy thì Hải Đăng nhìn thấy cái móc khoá hình que kem Hải Đăng tặng cho Bạch Linh rơi ở đồng cỏ gần đấy. Vậy đó thực sự là Bạch Linh rồi! Hải Đăng cầm cái móc khoá lên. Sau đó nắm chặt trong tay.

- Cháu tìm người mà vừa bị đưa đi ở đây ấy hả?- Cô Hải Đăng giữ miệng ngạc nhiên hô lên.

- Cô bảo sao? Ai vừa bị đưa đi? Đưa đi đâu rồi?- Hải Đăng giữ lấy tay cô mình. Lần đầu tiên cô Hải Đăng thấy mắt cậu vẫn tia dò như vậy.

- Cô cũng không rõ, chỉ thấy người của bố cháu đưa một cô gái ở đây đi, cô cứ nghĩ rằng cô ấy phạm phải sai lầm gì nên bị đuổi ra... chẳng lẽ cháu quen cô gái đó?

- ...- Hải Đăng như bị mất trí, đưa đi rồi?- Cô mau dò hỏi giúp cháu xem cô ấy bị đưa đi đâu rồi.

Sau đó Hải Đăng liền đi vào gặp quản gia để phân phó gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Hải Đăng lấy một chiếc điện thoại mới từ chỗ quần gia, sau đó gọi liên tục vào máy Bạch Linh. Nhưng dù cho có gọi như thế nào cũng không thuê bao. Chết tiệt!

Một lúc sau thì cô Hải Đăng trở lại. Về mặt có chút lo lắng.

- Cô nghe được rồi, hình như bị đưa đến chỗ nhà kho ở xưởng nhà mình gần đây. Hình như là con bé Minh Lam báo với bố cháu.- Hoạ Vy nét mặt căng thẳng.

- Cô gửi qua số này cho cháu địa chỉ.- Hải Đăng về mặt kiên định, tuy nhiên lòng mày thì chau lại.

- Nhưng còn buổi lễ...- Hoạ Vy nói.

- Cô, cháu phải bảo vệ thứ quý giá của mình.- Hải Đăng hơi cụp mắt.- Cháu không thể để cô ấy chịu uỷ khuất gì giống mẹ cháu được.

- ...- Hoạ Vy hơi trầm lắng.- Vậy hoá ra cô gái mà cháu nói rằng rất ngốc, mà cũng rất chân thành đó à?

- ...- Hải Đăng không nói gì.- Cháu đi trước, có gì cô giúp cháu xử lý.

- Được. Mau đi.- Hoạ Vy dứt khoát trả lời.

Nói rồi Hải Đăng cởi vest, một thân áo somi trắng leo lên con xe moto mà quần gia vừa chuẩn bị sẵn ở phía cửa sau. Một màn quay đầu phóng đi làm bụi xung quanh bay đi.

- Cậu chủ, cậu...- Quần gia nói với theo mà không kịp.

Sau đó chỉ còn tiếng gió rít xung quanh tai, Hải Đăng vít ga với tốc độ nhanh nhất, cả người tóc áo đều tung bay trong gió. Đến mũ bảo hiểm còn chưa kịp đội nữa. Hải Đăng chỉ biết là, trong đầu cậu toàn bộ đều là hình ảnh của Bạch Linh... Những lúc Bạch Linh cười, những lúc Bạch Linh làm mấy trò con bò, những lúc Bạch Linh khóc... Mọi thứ, mọi thứ đều quanh quẩn ở suy nghĩ của Hải Đăng. Cậu chỉ sợ bản thân không đến kịp, Bạch Linh sẽ xảy ra chuyện... Hải Đăng chỉ hận không thể tức tốc chạy tới đó, dù là với tốc độ nhanh nhất nhưng cậu vẫn thấy chậm, đầu óc không tỉnh táo lắm. Không được, nhất định phải tỉnh táo lên.

...

Ở một diễn biến khác, Bạch Linh sau khi bị giữ miệng và người lại thì sau đó liền bị trói và bịt miệng lại, ném lên một chiếc xe ô tô màu đen. Lên đến xe thì cũng liền bị bịt mắt lại, thứ duy nhất có thể hoạt động là tai của Bạch Linh. Điện thoại của Bạch Linh... chết tiệt, nó là đang hết pin a... Rốt cuộc thì mấy người này là ai. Bản thân lần đầu thực sự rơi vào hoàn cảnh bất người trắng trợn như thế này a...

Bố, mẹ, anh... con vẫn chưa muốn chết. Bạch Linh người run cầm cập. Đoạn đường đi khá xóc nhưng không xa lắm, chẳng mấy chốc mà Bạch Linh thấy họ lòi Bạch Linh xuống, đưa đến đâu đó rồi ném Bạch Linh xuống đất.

- Anh, bây giờ làm gì với con nhóc này.- Có một giọng nam nghe khá tiểu nhân lên tiếng.

- Nghe lời chủ tịch, trước tiên giữ lại cho đến hết buổi lễ.- Một giọng nam trầm khác lên tiếng.

- Nhưng cô tiểu thư kia nói, chơi đùa hay làm gì cũng được, còn được thưởng thêm nữa.- Tên tiểu nhân kia giờ giọng biến thái.

- Mày làm cho ai hả? Chủ tịch không có chi thị, mày dám đụng sao?- Tên có giọng trầm lên tiếng.

- Chỉ là vui vẻ chút thôi mà, chắc không sao chứ.

- Yên phận đi.

Bạch Linh nghe vậy có chút toát mồ hôi hột. Đây... đây là gì vậy trời... Huhu bản thân chuẩn bị... bị cướp sắc ư... chu choa mạ ời.

- Tao đi ra đây một chút, chúng mày lo liệu trông chừng con bé này đi.- Tên đầu sỏ có giọng nghiêm túc nói.

- Vâng anh.- Cả lũ còn lại nói.

Sau đó là một khoảng không im lặng. Chỉ có tiếng mấy tiếng xì xầm với nhau. Bạch Linh giãy giụa cố gắng xem xung quanh mình có gì không, chẳng có gì ngoài một đồng đất cát... Sau đó Bạch Linh này ra một ý liền đập đập chân xuống đất. Một tên trong số đó liền đi lại.

- Làm sao? Có chuyện gì?- Giọng của tên biến thái vừa nãy.

- Ừm...um...- Bạch Linh ư ư trong miệng.

Tên đó liền tháo bịt mồm của Bạch Linh ra.

- Dám hét một câu, tao liền để lại một vết sẹo trên mặt cô em- Tên đó nói, tay còn cầm con dao đập đập vào mặt Bạch Linh.

- Đại ca, tôi thực sự đau bụng lắm rồi, có thể đưa tôi đi giải quyết không...- Bạch Linh khàn thiết nói.

- .....

Quạ quạ quạ... có tiếng quạ bay ngang..

- Tôi thực sự rất gấp đó đại ca...

- Được rồi, phiền phức.- Tên đó cời trói tay cho Bạch Linh.

Bạch Linh nắm được thời cơ, liền dùng tay nắm đồng đất cát ở cạnh ném vào mắt tên đó. Tên đó bị bất ngờ theo phản xạ nhắm mắt lại nhưng vẫn bị dính bụi liền la lên. Bạch Linh liền kéo bịt mắt ra.

- Con bitch này!- Tên đó ôm mắt.

Bạch Linh nhân cơ hội đoạt lấy con dao tên đó vừa sợ ý làm rơi. Sau đó đi về phía tên kia.

Mấy tên kia nghe thấy tiếng động cũng liền chạy vào, liền thấy một cảnh Bạch Linh tay cầm dao chỉ về phía tên kia. Tên kia thì đang ôm mắt đau đớn. Nhìn qua là biết cô nhóc này không thành thạo, chắc chắn là vừa nghĩ ra trò mèo này. mấy tên đó liền xông lên. Bạch Linh hoảng sợ túm lấy tên kia, dí dao vào gần hần hơn. Bạch Linh thực sự sợ chết khiếp rồi, nhưng cũng không thể làm gì hơn... tay Bạch Linh vẫn còn đang run run...98

- Mấy người đừng có lại đây.

- Con chó cái, mày dám ném tao!!- Tên kia bị dí dao nhưng vẫn gấn cổ.

Sau đó mấy tên kia cũng nhìn nhau gật đầu, liền lao vào. Bạch Linh vốn chưa từng tổn thương ai bao giờ, liền vung dao vô thức loạn xạ, đương nhiên là nhanh chóng bị mấy tên đó không chừa lại. Vốn cứ nghĩ có hai,ba tên thì dễ xử lý rồi. Ai ngờ tận bốn, năm người thế này...

Bóp.

Tên có giọng biến thái kia tát Bạch Linh một cái vô cùng mạnh sau khi đã nhìn rõ lại được.

- Con nhãi, mày tới số rồi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt à.- Tên đó hung hăng nói.

Đầu Bạch Linh hơi chao đảo, ý thức bị mơ hồ sau cái tát như trời giáng đó...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Mấy tên đó trói tay Bạch Linh lại rồi ném xuống đất như lúc đầu.

- Chúng mày đi ra ngoài canh, để yên tao xử lý con nhãi này.- Tên vừa bị ném đất cát vào mặt nói nói, nghe mười phần hung hăng vô cùng.

Mấy tên kia nghe lời đứng ngoài cửa. Tên biến thái kia lại gần Bạch Linh, ngồi xuống rồi bóp cằm Bạch Linh nâng lên.

- Mẹ nó, lại dám ném cát vào mặt ông đây. Con nhóc này mày gan cũng to đấy.- Tên đó tát tát vào mặt Bạch Linh.

Bạch Linh trừng mắt nhìn tên đó, sau đó nhỏ vào mặt hắn.

- Mẹ nó.- Tên đó bị vậy liền kêu một tiếng.

Bóp, bóp. Tên đó tát Bạch Linh hai phát nữa, sau đó lên gối thúi vào bụng Bạch Linh. Bạch Linh đau đớn gập người lại.

- A...- Bạch Linh rên rì vì đau.

- Để cho mày biết thế nào là lễ độ.- Tên đó lại gần.

Bạch Linh giãy giụa tránh tên đó, liền bị tên đó giữ chặt lại. Sao đó liền cúi xuống định xé áo của Bạch Linh. Bạch Linh sợ hãi tuột độ, chỉ biết giãy giụa tránh tên đó.

Xoạc, một bên áo của của Bạch Linh bị xé kêu roẹt rõ to, lộ ra vai trần nhỏ, láng bóng, càng khiến tên đó điên loạn hơn cúi xuống. Bạch Linh dùng hết sức bình sinh tránh né nhưng vẫn bị tên đó chạm vào. Nước mắt nước mũi của Bạch Linh bắt đầu rơi lã chã. Trong đầu chỉ nghĩ đến Hải Đăng. Tên đó kéo áo Bạch Linh xuống sâu hơn khiến Bạch Linh càng rùng mình.

- Hải Đăng...- Bạch Linh kêu lên.

Đột nhiên có một bàn tay to lớn kéo tên đó ra, đám tên đó một phát ngã về sau. Bạch Linh nhìn không sai, là Hải Đăng. Cậu ấy... cậu ấy thực sự tới rồi. Bạch Linh nước mắt rơi càng nhiều hơn.

Hải Đăng đám tên đó ngã xuống đất xong quay ra nhìn Bạch Linh, liền thấy một cảnh Bạch Linh áo quần xộc xệch. Mắt Hải Đăng vẫn tia đỏ, cuộc đời Hải Đăng ghét nhất là thấy trẻ em, phụ nữ và người già bị bắt nạt. Huống hồ...huống hồ đó còn là người con gái mà Hải Đăng coi như báu vật. Vậy mà... vậy mà tên đó dám.. Mắt Hải Đăng mơ hồ như không còn tỉnh táo nữa, cõi ảo sơ mi của mình ra ném vào người Bạch Linh, bên trong cậu vẫn mặc một cái áo phông mỏng. Sau đó Hải Đăng lao vào tên kia như một con mãnh thú. Hải Đăng nhảy lên người tên đó, đâm liên tục vào mặt hắn, đến mức tay cậu dính cả máu...

- Sao mày dám động vào cô ấy!! Sao mày dám...- Hải Đăng giống như lên cơn điên vậy.

Tên đó thì ngất ngừ ở dưới không nói được gì. Bạch Linh nhìn một cảnh ấy thì chỉ biết nắm chặt áo cậu ấy vứt cho. Sau đó như tỉnh táo lại mới lao đến ôm lấy cánh tay Hải Đăng.

- Buông ra.- Hải Đăng hét lên. Sau đó mắt vẫn vẫn sọc đỏ đám tên đó.

- Đăng... xin anh...- Bạch Linh ngồi sụp ở gần Hải Đăng, giữ lấy tay cậu ấy.

Hải Đăng đang như một con thú điên cuồng thì dịu lại một chút. Quay sang nhìn Bạch Linh mặt đỏ ửng, lại nhìn xuống tay mình đã có máu của tên kia thì mới im lặng dừng lại. Hải Đăng cứ im lặng cúi đầu như vậy. Bạch Linh cũng không biết nói gì...

Bạch Linh cố gắng tự đứng dậy, nhưng chân quá run nên lại khụy xuống. Nhìn vô cùng thảm hại. Hải Đăng đám mạnh tay xuống đất, sau đó thì vòng nhanh qua chỗ Bạch Linh ôm lấy đôi vai đang run ấy. Hải Đăng gì chặt Bạch Linh trong lòng như thể sợ Bạch Linh sẽ tan biến mất vậy. Bản thân cảm thấy thực sự bất lực, không thể bảo vệ cho Bạch Linh chu toàn. Chỉ cần đến muộn chút nữa thôi... chỉ muộn một chút nữa thôi... Hải Đăng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

- Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi...- Hải Đăng mấp máy môi lặp lại đi lại như một con robot.

Bạch Linh muốn nói vài lời trấn tĩnh cậu ấy nhưng bản thân lại không ngừng run rẩy không nói lên lời. Hải Đăng ôm Bạch Linh vô cùng cẩn thận trong lòng.

- Có tôi đây rồi, không sao rồi, không cần cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nữa.- Hải Đăng xoa tóc Bạch Linh.

- Ừm...ừm...- Bạch Linh buông thông, nép mình vào người Hải Đăng.

- Có đau ở đâu không?- Hải Đăng nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Linh vẫn cúi nhưng lắc đầu. Nhìn vô cùng ngốc nghếch ngờ nghệch. Nhưng Hải Đăng nhìn được trên mặt Bạch Linh có sung, cậu đưa tay đặt lên má Bạch Linh. Mắt Hải Đăng nhìn Bạch Linh ấy nãy và đau đớn. Nhìn Bạch Linh phải chịu những thứ này khiến Hải Đăng như muốn vỗ tung ra vậy. Rốt cuộc thì bản thân đã thích Bạch Linh đến mức thế nào rồi...

- Tôi sẽ không để chuyện gì xảy ra với cô đâu.- Hải Đăng vẫn ôm lấy Bạch Linh nói.

Bạch Linh ở trong lòng Hải Đăng khẽ gật đầu. Sau đó ngẩng mặt lên mới thấy ở khoe môi Hải Đăng cũng bị rách chảy máu, chắc do vừa mới va chạm với tên kia. Bạch Linh bất giác đưa tay lên đó.

- Đăng... tôi cứ nghĩ sẽ không được gặp lại anh nữa.- Bạch Linh khẽ nói.

Hải Đăng cầm lấy tay Bạch Linh vừa đặt lên khoe môi mình, nhìn Bạch Linh với ánh mắt chân thành nhất có thể.

- Rõ ràng là anh quan tâm tôi, có thể...có thể đừng đột ngột rời xa tôi được không... lúc nhìn thấy anh đi cùng với Minh Lam, tôi thực sự... thực sự thấy tim mình như bị bóp nghẹt vậy...- Nước mắt Bạch Linh khẽ rơi xuống, cũng không muốn gồng mình nữa.

- Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không như thế nữa. Tôi cần làm vài việc để bảo vệ thứ mẹ trân trọng trong quá khứ, nhưng bây giờ cô mới là người tôi muốn bảo vệ. Tôi sẽ không để ai thương tổn đến cô nữa...- Hải Đăng lau nước mắt cho Bạch Linh, tay còn lại nắm thành nắm đấm.

- Tôi biết... tôi... vẫn luôn tin tưởng anh.- Bạch Linh mỉm cười nhìn Hải Đăng.

Hai người nhìn nhau, trong mắt dường như chỉ còn hình ảnh của người còn lại...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Hải Đăng nhìn Bạch Linh đang khoác sơ mi của mình che đi cái áo bên trong bị xé rách, cả người lại như có một cỗ máy nóng. Cậu đưa tay chạm vào chỗ vai trần ấy. Tên đó... tên đó đã dám chạm vào chỗ này... còn những chỗ khác nữa. Hải Đăng cúi xuống hôn nhẹ lên chỗ xương quai xanh ấy như để xóa tan đi dấu vết của tên kia đã chạm vào người Bạch Linh, sau đó ôm lấy Bạch Linh, dựa trán vào vai cô.

- Đăng...- Bạch Linh bị một màn như thế, cảm thấy có chút nóng khẽ nói.

- Còn chỗ nào mà tên đó chạm vào nữa?- Hải Đăng giọng khô khốc.

- Đã...đã không sao rồi.- Bạch Linh giọng có chút gượng gạo.

Nói rồi Hải Đăng đứng dậy, mắt ánh lên vẻ tức giận, lại gần tên đó bẻ tay phải của hắn kêu rắc một cái. Tên đó kêu lên rồi bất tỉnh nhân sự thật sự. Vốn muốn chặt đi cánh tay của hắn, nhưng Bạch Linh ở đây, không thể làm gì quá đáng quá được, tinh thần Bạch Linh vẫn chưa ổn định.

Bạch Linh ngồi đó trở mắt ra nhìn, không từng nghĩ Hải Đăng giỏi đánh nhau như vậy, vì trước đó cậu còn tự để bản thân mình bị thương rất nhiều. Hải Đăng lại gần đỡ Bạch Linh dậy, dìu Bạch Linh ra ngoài xe moto cậu dựng ngoài cửa.

Ra đến ngoài mới thấy, còn mấy tên nữa đang nằm sõng soài dưới đất. Bạch Linh hơi hướng mắt lên nhìn Hải Đăng. Mắt cậu ấy nhìn thẳng, nhìn kĩ mới rõ hình như có rất nhiều phiến muộn. Môi cậu ấy nhìn rất khô, có lẽ thời gian vừa qua cũng đã rất mệt mỏi rồi. Dù vậy, nhìn môi cậu ấy Bạch Linh lại không kiềm được thú tính của mình nghĩ bậy...

Hải Đăng cốc một cái nhẹ vào đầu Bạch Linh, bật cười.

- Đừng có nhìn tôi ngây ngốc như thế nữa.

- Có ma thèm nhìn anh, trước đó còn tỏ ra lạnh lùng với tôi...- Bạch Linh bĩu môi, sờ sờ lên mũi.

- Lạnh lùng?- Hải Đăng nhếch môi nhìn xuống chỗ xương quai xanh của Bạch Linh, ánh mắt có chút bóng đùa.- Vậy tức là tôi nên làm lại một vài động tác ám áp để cô thấy an tâm rồi.

Bạch Linh nhìn thấy ánh mắt trêu đùa mà mãnh của Hải Đăng liền đỏ mặt. Trời ơi... cậu nhóc cute hàng ngày, lạnh lùng cool ngầu của tôi đâu rồi. Là ai đã dạy hư cậu ấy thành bộ dạng này thế này..... bắt quá nhưng lại nhìn vô cùng phong tình đi... Nếu như những cô gái khác nhìn thấy cảnh này... chắc chắn... chắc chắn cũng sẽ nguyện chết vì cậu ấy... Cũng đẹp trai quá mức rồi. Con trai đã đẹp thì làm gì cũng khiến người ta thấy động tâm a... Thật là muốn ăn cậu ấy mà... Không được không được, phải tỉnh táo lại.

Hải Đăng lấy mũ bảo hiểm đội lên đầu cho Bạch Linh cẩn thận, kéo tay Bạch Linh lại gần, cúi đầu xuống nói thầm với Bạch Linh.

- Chút nữa nhớ ôm chặt một chút, không có người lại bảo tôi lạnh lùng.- Hải Đăng cười cười.

Bạch Linh bị đứng hình mất 5s. Người con trai này... lúc lạnh thì lạnh tuột độ, lúc nóng thì cũng nóng hơn cả bình nóng lạnh nữa... Hai người đang chuẩn bị lên xe thì một loạt tiếng xe ô tô đi đến, kèm theo cả tiếng xe moto. Những chiếc xe lạ ấy bao vây hai người lại thành vòng tròn. Hải Đăng hơi nhăn mày đứng trước chắn cho Bạch Linh.

Trên con xe Rolls Royce đen tuyền cổ điển, một người đàn ông lịch lãm trong bộ vest tối màu tinh xảo bước xuống. Khí phách của ông khiến người bên cạnh có chút dè chừng, có cảm giác bị lấn áp. Đi đứng sau là một hàng người trông như vệ sĩ, đều mặc vest đen và đeo kính râm đen.

- Vậy đây là lựa chọn của mày sao?- Ông ta cất lên một giọng trầm mang tính uy hiếp, có vài phần của Hải Đăng trông giống cái khí phách này.

- ...- Hải Đăng im lặng.

- Bây giờ mày không có lựa chọn. Một là ngoan ngoãn đi về tiếp tục buổi lễ, hai là bị cưỡng ép đi về!- Tông giọng ấy vẫn đều đều không có cảm xúc. Vốn không phải đang hỏi ý, mà là đang thông báo kèm đe dọa.

- Ông nghĩ là ông có thể một tay che trời mãi sao?- Hải Đăng giọng đồng đặc đáp.

Qua màn đối thoại này, Bạch Linh có thể đoán được kia là người bố máu lạnh vô tình của Hải Đăng. Sự áp bức người khác toả ra từ hai người giống nhau, chỉ là bố Hải Đăng đã lấn xả cuộc sống nhiều, nên có phần uy lực hơn, trải đời hơn.

- Vậy xem ra là phải dùng biện pháp mạnh rồi. Những gì trước đây ta nói sẽ không tính nữa.- Bố của Hải Đăng trầm lặng nói.

Sau đó liền quay đầu sang người thân tín của mình ra hiệu, tên đó hiểu ý phát tay lên. Những tên còn lại liền xông lên hàng loạt về phía hai người. Hải Đăng che chở cho Bạch Linh, cũng không tiện đánh đấm, thành ra cả người hứng trọn những cú đấm và đập lao về phía hai người.

- Đăng, buông tôi ra. Anh mau buông ra đi.- Bạch Linh được Hải Đăng dùng thân che chở cho lo lắng kêu lên.- Mau đánh trả lại..

Bạch Linh có thể nghe rõ được tiếng đấm đá tui bụi vào người Hải Đăng, mỗi lần như vậy nhịp tim Bạch Linh lại như ngừng đập một lần. Hải Đăng giữ chặt đầu Bạch Linh.

- Yên tâm, tôi không chết được. Lão già đó không dám đánh chết tôi đâu.- Hải Đăng cố gắng mỉm cười.

Bạch Linh không lên tiếng nữa, chỉ có những tiếng nức nở, cả người bị Hải Đăng giữ chặt không vùng ra được.

- Dừng tay.- Một tiếng hét lớn vang lên.

Một màn bụi trắng xoá, một tốp xe khác lại kéo đến. Tiếng nói đó vang lên từ một người đàn ông đang bước xuống bước xuống từ con xe LaFerrari màu đỏ. Sau đó tốp người đó cũng đi vào xung quanh chỗ này. Mấy tên đang đánh Hải Đăng cũng dừng lại.

Người đàn ông đó lại gần hơn, khi nhìn rõ mặt, mấy tên đó ai cũng sùng sốt, sắc mặt của bố Hải Đăng cũng trầm xuống hẳn rồi đen kịt lại.

- Bắt nạt con trai nuôi của ta thế này... Các người cũng quá coi thường ta rồi.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Bạch Linh dụi dụi mắt nhìn cho kĩ, thật không thể tin được!!! Người đang nói hoá ra lại là ông lão mà Bạch Linh gặp ở nhà Hải Đăng?? Nhưng bây giờ cũng không thể nói đó là ông lão được. Tóc của ông lão...à không... của ông chú ấy đúng là màu bạc, nhưng không phải là màu bạc như ông già mà hôm trước Bạch Linh thấy. Người ông chú ấy cũng không khom khom như ông già nữa... Hình như đồng râu lõm chòm cũng cắt rồi??? Hơn nữa ông chú ấy còn đang diện một bộ vest cách điệu, tóc thì vuốt vuốt đúng chuẩn soái ca... Duy điều duy nhất làm Bạch Linh nhận ra được đó là ông lão chính là cái kim râm to tồ bố nhìn như hội người mù của ông lão, cộng với chân ông chú này vẫn đi quai tông lão đã sờn ấy. Nhưng cái khí chất soái ca này cũng quá chói mắt rồi... Thật sự là nhìn không ra luôn!! Thế này chắc hẳn chỉ tầm 50 hay hơn 50 tuổi một chút. Vậy mà... vậy mà Bạch Linh trước đó còn nghĩ ông chú này đã ngoài sáu mươi rồi chứ.... còn gọi là ông như thật nữa... Nhìn ông chú này bây giờ còn nhìn hơn bố Hải Đăng vài phần về nhan sắc, chỉ có cái phong cách quái dị đó là không đổi.

Bạch Linh đỡ lấy Hải Đăng người đầy vết bầm tím

- Lành Mặc Hải Long, đừng có được nước lấn tới...- Ông chú lên tiếng, không nghe ra cảm xúc trong giọng điệu.

- Ha... Tường Lâm. Đã lâu không gặp. Ta còn nghĩ có người đã trốn biệt tăm sau cái chết của cô ta rồi chứ.- Bố Hải Đăng cười khan một tiếng.

Ông chú khẽ nắm tay lại.

- Mau để người đi.- Ông chú lên tiếng.

- Đình nghĩ là có thể nhúng tay vào việc này.- Giọng bố Hải Đăng trầm xuống.

- Vậy sao?- Ông chú Tường nhích mép. Sau đó nhấc tay một cái.

Toàn bộ người của ông chú đổ tràn vào, không chế đóng người của bố Hải Đăng. Hai bên đấm đá nhau tui bụi, Bạch Linh đu Hải Đăng tránh ra.

- Nợ của tôi với anh vẫn chưa tính xong đâu.- Ông chú Tường lên tiếng.- Nếu như không phải giữ lời hứa với cô ấy, anh nghĩ tôi chịu để yên cho anh à?

- Người nghĩ ta sợ mấy lời ngông cuồng đó?- Bố Hải Đăng cũng không kém phần khí thế.

Có hai người của ông chú lao đến để định hỗ trợ Bạch Linh đu Hải Đăng ra khỏi vòng vây này, ai ngờ họ chưa kịp thì đã bị cản lại. Bạch Linh cố gắng đu Hải Đăng đi. Rõ ràng cậu ấy họ Nguyễn, sao bố cậu ấy lại họ Lành.... Bạch Linh tự cố gắng xua đi mấy suy nghĩ trong đầu. Hải Đăng từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc, như để tâm trí đi đâu đó.

Bỗng từ đâu có một người lao đến, Bạch Linh sợ hãi nhìn thấy tên đó đang cầm một cái chùy sắt, liền lao lên chắn cho Hải Đăng.

Bốp!

Xong rồi, quả này chắc chắn là đi đời rồi... Bạch Linh nhắm chặt mắt tự nhủ trong đầu, đang tưởng tượng đến cái đau sẽ xâm chiếm lấy đầu mình... Nhưng mãi mà không thấy gì, Bạch Linh liền mở mắt ra.

Chỉ thấy Hải Đăng đang nằm sõng soài dưới đất, mắt nhắm nghiền, có máu chảy ra từ đầu cậu ấy... Bạch Linh chết trân.

- Đăng, Đăng... trả lời tôi... Đấngggg!!!- Bạch Linh hét lên, lay người Hải Đăng liên tục.

Tên kia nhìn thấy vậy, định tiếp tục gơ chùy lên nhắm vào Bạch Linh thì ông chú Tường đã kịp thời phi tiêu trúng tay tên đó, làm hắn ngã xuống đất rên rĩ với cánh tay chảy máu.

- Đăng... anh mau mở mắt ra đi, tại sao lại che cho tôi. Mở mắt ra.- Bạch Linh cảm giác sợ hãi đến tột độ. Nâng đầu Hải Đăng lên ôm vào lòng.

Máu không ngừng thấm đỏ tay Bạch Linh. Bạch Linh thực sự sợ hãi rồi. Sao cậu ấy cứ nhắm mắt suốt thế này, nước mắt Bạch Linh tuôn ra như suối, khung cảnh hai bên cũng mờ nhoà đi không còn rõ nữa, trong đầu Bạch Linh chỉ còn lại duy nhất khuôn mặt của Hải Đăng. Trái tim run rẩy đến kịch liệt, hơi thở như nghẹt lại.

- Có ai không, có ai không, mau giúp cậu ấy.

Bố Hải Đăng và ông chú thấy cảnh tượng ấy đều ra hiệu cho hai bên dừng lại. Sau đó ông chú liền chạy tới chỗ Bạch Linh. Bố Hải Đăng cũng đang đứng đó nhìn thẳng vào khuôn mặt giống mẹ của cậu ấy, có một chút biến sắc.

- Ông lão... à không, ông chú, làm ơn... làm ơn giúp cậu ấy... cậu ấy... cậu ấy chảy rất nhiều máu....- Bạch Linh mắt ươn ướt nhoè nhoẹt nói không ra lời đàng hoàng.

- Bình tĩnh lại cô nhóc, mau để ta đưa Hải Đăng lên xe.

Sau đó ông chú liền vác Hải Đăng lên lưng. Bạch Linh vẫn đang ngồi bất động dưới đất run rẩy...

- Mau đứng dậy, không muốn đi cùng sao cô nhóc.- Ông chú Tường ngoảnh mặt lại nói với Bạch Linh.

- Có...có...- Bạch Linh liền lấy hết sức bình sinh đứng dậy.

Lúc đi qua bố của Hải Đăng, ông chú liền liếc nhìn ông ấy.92

- Anh nhất định sẽ hối hận.- Ông chú Tường lạnh lùng nghiêng răng nói, nghe ra có ý hận trong đó.

Bố Hải Đăng im lặng không nói gì, cũng không cản việc ông chú Tường đưa Hải Đăng đi. Sau khi họ lên xe rồi, ông mới nhìn thấy ở chỗ Hải Đăng vừa ngã xuống, có rơi một chiếc dây chuyền. Ông lại gần cầm sợi dây chuyền lên. Mặt ông một lần nữa biến sắc. Chiếc dây chuyền này không nói, nhưng chiếc nhẫn gắn trên đây... Chiếc nhẫn này giống y hệt cái mà ông đang giữ. Sao có thể?

Rõ ràng Ánh Dương đã nói rằng, chiếc nhẫn ông có là của cô ấy, có duy nhất một chiếc, là kỷ vật mà cô ấy trao cho ông làm tin khi cứu ông... Tại sao, tại sao lại có một cái nữa ở chỗ Hải Đăng... Ông nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, chuyện này rốt cuộc là như thế nào...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Bạch Linh cùng ông chú ngồi ở hàng ghế bệnh viện chờ Hải Đăng phẫu thuật. Bạch Linh run rẩy đan tay vào nhau. Chưa bao giờ Bạch Linh trải qua cảm giác người thân nằm trong phòng cấp cứu. Thực sự là như chính bản thân đang trong đó vậy, cảm giác hơi thở bị đè nén không thể thở ra nổi. Trái tim Bạch Linh cứ nhấp nhồm đập loạn xạ, cả người toát mồ hôi lạnh. Ông chú ở bên cạnh có vẻ bình tĩnh hơn Bạch Linh, trầm lặng nhìn vào không trung không nói gì. Mãi một lúc sau mới đưa chiếc khăn tay cho Bạch Linh để lau nước mắt và vết máu của Hải Đăng.

- Yên tâm đi nhóc, chắc chắn Tú Yên cũng đang phù hộ cho thằng bé, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.- Ông chú Tường đặt tay lên vai Bạch Linh an ủi.

- Ông chú...ông chú là...- Bạch Linh được an ủi chút ít, thì muốn hỏi lại về thân phận của ông chú này.

- Ha... Cũng không giấu cháu nữa. Ta không phải quân gia nhà thằng bé, ta là huynh đệ của ông ngoại thằng bé. Thời ta mới chập chững ngoài xã hội, suýt bị người ta lấy mất cái mạng này, thì là lão già đó kéo cái mạng này từ địa ngục về, đồng ý thu nhận ta...

- Vậy hôm trước...

- Là ta già trang một chút để trở về, cũng không muốn tạo nên động tĩnh lớn. Ai ngờ lại gặp được cô nhóc nên đã nói dối cháu.- Ông chú nói.- Yên tâm đi, ta đã hứa với mẹ thằng bé là sẽ chăm sóc nó cẩn thận, nhất định sẽ không để thằng bé có mệnh hệ gì...

Bạch Linh im lặng không nói gì... Chắc hẳn ông chú này có gì đó giấu không rõ với mẹ Hải Đăng, nhìn cách ông ấy nhắc tới mẹ cậu ấy bằng đôi mắt vô cùng dịu dàng.. lại để ý tới Hải Đăng như vậy...

Chuyện này kể ra thì cũng là chuyện từ rất xa xưa rồi..

Tường Lâm là người mồ côi cha mẹ, vì cảnh nghèo đói và ở tầng lớp dưới, cha mẹ đều chết sớm nên lăn lộn trong giang hồ từ lúc thiếu niên. Ông có một người em gái duy nhất kém mười tuổi, nương tựa vào nhau mà sống. Năm đó lần lộn giang hồ, không thể lực, không tiền tài... đều là những ngày tháng ăn uống tạm bợ. Còn nhớ lần ấy em gái ông bị trêu ghẹo, ông liền mình xông lên đánh trả mấy tên đó, liền bị kéo hội đồng đến xử lý. Tường Lâm tuy có biết đánh đấm, nhưng số ít về dài không thể địch được số đông. Ông bị đánh cho thừa sống thiếu chết, xương sườn cũng gãy mấy cái. Mặt bị người ta đi dưới để giày, vùng vẫy như một con côn trùng dưới chân bọn người đó. Lúc đó đã có một người xuất hiện, mang khí chất của người đứng trên tất thảy, nhưng điệu bộ lại đàng hoàng vô cùng. Ông đã nghĩ có cái rắm, người trong giới này, chẳng phải đều là găm lên máu người khác mà sống hay sao? Nhưng người đàn ông đó chỉ ra hiệu một cái, mấy người dưới trường liền đàn áp mấy tên du côn kia. Người đàn ông ấy đến gần người con trai mới hai mươi lăm tuổi, đưa tay cho ông, đỡ ông

dậy. Người đàn ông ấy chỉ nói vài câu đơn giản.

- Muốn sống không? Muốn thì chú đi theo anh.- Sau đó thì mỉm cười với Tường Lâm.

Tường Lâm đương nhiên có nghi ngờ, có ngạc nhiên, nhưng nhìn về phía đứa em gái mới mười lăm tuổi, liền nghĩ bản thân đã không có tương lai, không thể để em gái mình cũng sống dưới cái dấy xả hội này. Sau đó liền nắm lấy tay ông nội Hải Đăng, từ đó đi theo người đàn ông ấy.

Ông nội Hải Đăng đối với Tường Lâm không tệ, lần đầu tiên ông thấy trong giới này có người giống như bố già một tay bao trời, sống sông phẳng đảng hoàng, khí thế áp bức mà không làm khó người khác. Tường Lâm đã nghĩ, cả đời này sẽ mang ơn người đàn ông đó, mãi mãi coi người đó là anh cả của mình. Em gái Tường Lâm cũng được gửi đến trường học nước ngoài, phát triển tài năng ca hát vốn có của mình. Tường Lâm thì đi theo ông nội Hải Đăng, nhiều lần vào sinh ra tử, cũng dần có chỗ đứng của mình trong giới hắc đạo, là cánh tay phải của ông nội Hải Đăng.

Tường Lâm gặp mẹ Hải Đăng lần đầu khi ông nội Hải Đăng bị thương, phải để anh em điu về. Người con gái chắc chỉ hơn em gái ông vài tuổi nhưng lại để dấu ấn sâu đậm trong trí óc ông. Mẹ Hải Đăng tuy về ngoài rất hiền lành nữ tính, nhưng lại một tay chống nạnh hung dữ với bố mình, nói rằng tại sao bản thân lại dễ bị thương. Là người dù bên trong lo lắng nhưng bên ngoài lại nói ra những lời mang không có tính sát thương lắm, sau đó thì lại phụ y tá băng bó cho bố mình. Ngay từ lúc ấy, Tường Lâm đã biết mình trùng tiếng sét ái tình với người con gái này. Nhưng thân phận của ông, nào dám tiếp xúc với cô ấy, nói gì đến dám có ý định này nọ với cô...

Rồi vài lần ông nội Hải Đăng có cử Tường Lâm đi bảo vệ Tú Yên âm thầm, ông lại lặng lẽ đứng từ phía sau nhìn cô ấy. Thế nhưng có một lần, khi mà Tường Lâm bị thương vì trận ẩu đả đêm trước, người con gái mà Tường Lâm đã thầm thương cảm một chai nước đưa cho ông. Nói rằng ông đã vất vả rồi, rồi nói rằng bố cô rất hậu đậu, mong ông có thể bảo vệ bố cô chu toàn, cũng mong rằng lần sau ông sẽ không bị thương... cô gái ấy hết như đoá hướng dương sống vậy, rực rỡ sáng chói. Đối với ai cũng tốt bụng, cũng hết mực thân thiện. Lần đầu tiên ông cảm nhận được sự lo lắng của một người con gái dành cho mình, dù có thể đó chỉ đơn thuần là quan hệ lo lắng giữa chủ tớ với nhau. Tình cảm của ông cũng chỉ có thể chôn giấu thật chặt trong tim... Hai người thân thiết hơn, cô gái ấy cũng coi ông như người anh trai lớn. Ông vốn nghĩ dù có chỉ thế là anh trai của cô, nhưng cứ an yên ở sau bảo vệ cô, bảo vệ nụ cười của cô thế là đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66

Rồi khoảng thời gian đó thấm thoát trôi đi, tình cảm của Tường Lâm cũng càng lớn, nhưng ông vẫn luôn nắm chặt tay mình chôn nó vào tận sâu trong tim. Tú Yên càng ngày càng đẹp và trưởng thành hơn, mặn mà hơn, cũng quyến rũ chết người hơn.

Một lần ông thấy cô ngần ngại ngoài gốc cây đại thụ ngoài vườn, rồi tần số cô ngồi như thế ngày càng dày kín.

- Anh Lâm, anh nghĩ xem... liệu người ta có thể có tiếng sét ái tình ngay từ cái nhìn đầu tiên không?- Tú Yên đôi mắt mơ mộng nói.

- ...- Tường Lâm rất muốn nói lên là “có”, em chính là người khiến tôi như vậy. Nhưng những lời đó chỉ có thể chôn chặt trong lòng mà thôi...- Có chuyện gì sao?

- Anh không hiểu được đâu...- Tú Yên cười cười.- Em đã gặp được một chàng trai, khuôn mặt rất soái, dù có kém anh một chút.

Mẹ Hải Đăng mỉm cười tinh nghịch, má lúm liềm hiện ra, vô cùng mê người.

- Nhưng khí chất của anh ấy có cái gì đó rất ngông, cũng rất quyến rũ...- Đôi mắt Tú Yên mơ màng.- Em đã cứu anh ấy, cũng trao tin vật cho anh ấy rồi, anh nói xem liệu chúng em có thể có duyên với nhau không...

- Cái đó...- Giọng Tường Lâm có chút biến đổi, trái tim như bị bóp nát thành trăm mảnh. Nhìn người con gái mình yêu nói về người con trai khác như vậy...- Tôi nghĩ ai gặp cô cũng sẽ đều yêu mến cả thôi...

Tường Lâm cố nén chua xót, nở nụ cười gượng gạo với Tú Yên.

- Anh cũng là quá gượng gạo rồi đi...- Tú Yên vẫn ngây ngô bật cười.- Thật mong là có thể gặp lại anh ấy...

Tường Lâm chỉ biết đứng đó nắm chặt tay bất lực. Ông thực sự muốn nói ra tình cảm của mình, để có thể cùng người con gái ấy... nhưng ông xứng sao? Nghĩ vậy ông lại liền buông thõng bàn tay đang nắm chặt.

Tường Lâm vẫn thường hỏi ông nội Hải Đăng rằng vì sao năm nọ lại nhìn trộm mình, thì chỉ được đáp lại rằng:” Anh nhìn thấy tình người trong mắt chú.” Sau đó thì lại vỗ vai Tường Lâm như những người anh em. Càng như vậy, ông lại càng không thể nói ra tình cảm của mình, người như Tú Yên, sẽ xứng đáng với người khác tốt đẹp hơn ông...

Sau đó Tường Lâm xin được đi ra địa bàn ở nước ngoài để mở rộng, liền nói là đi luôn... dù cho ông Hải Đăng có giữ lại hay hỏi lý do thì cũng chỉ ậm ừ cho qua. Ở nơi đó, trái tim ông vẫn bị cột chặt ở gốc đại thụ mỗi chiều nào. Trên thân cây vẫn còn buộc cái nơ bằng dải duy bằng vàng mà mẹ Hải Đăng buộc lên đó để giúp ông vui vì khi ông bị nói ra nói vào là đồ nịnh hót lúc bị ghen ghét. Cô ấy nói rằng, cái nơ coi như buộc hai người lại, cô ấy luôn coi ông là anh mình, sẽ luôn ủng hộ ông... Rồi cô ấy tặng ông một chiếc kính râm bản rất to viền tròn, nhìn rất ngớ ngẩn, giống của mấy người thuộc hội người mù. Nhưng cô ấy nói rằng, nó có rất nhiều công dụng, để tránh nắng, để che vết thâm khi bị đánh, để “ngầu” hơn khiến mấy tên kia không coi thường ông nữa, hơn nữa là để ông bớt nghiêm túc khi đứng với có một chút... sau đó cô sẽ ôm bụng cười ngặt nghẽo khi ông đeo lên...

Đêm nào ở trên ban công ấy, người ta cũng sẽ thấy một người đàn ông hút từng điếu thuốc một, hết điếu này đến điếu khác, nặng trĩu suy tư, tay xoay xoay chiếc kính râm đen to tổ bố như của hội người mù...

Khi mà ông được gọi về, đó là khi ông nghe tin cô đính hôn và tổ chức hôn lễ với một người đàn ông khác. Ông cảm giác cả thế giới như trống rỗng, đôi chân ông không rõ đang đi về đâu. Đêm đó ở London nổi sóng, người ta thấy trên bản tin một vụ ẩu đả diện rộng. Tường Lâm hôm đó như con quỷ đỏ, phi tiêu của ông ở khắp nơi nhuộm đỏ cả một vùng trời Tây...

Ngày ông trở về, người con gái ấy vẫn tươi cười với ông. Vẫn là cái nhăn mày đáng yêu trách ông vì sao ra nước ngoài biệt tăm không liên lạc với cô, vẫn là nụ cười tươi của cô nói về đám cưới sắp tới. Cô nói cô tìm được người con trai ấy rồi... cô nói rằng chắc hẳn tương lai của cô sẽ ngập tràn hạnh phúc. Còn tương lai của ông, nếu không còn cô ấy... sẽ chẳng còn tia nắng ấm áp nào nữa... Nhưng ông vẫn mỉm cười lại với cô. Chiếc váy cô dâu trắng tinh tể, khăn trùm đầu, hoa cầm tay tigon cũng màu trắng thất nơ đỏ kiểu cách sang trọng... Tường Lâm mặc một bộ vét đen thanh lịch, tôn lên mười vẻ đẹp trai, mắt vẫn đeo chiếc kính dâm cô tặng, cầm một bó hướng dương từ xa nhìn ông nội Hải Đăng dẫn cô vào lễ đường. Nụ cười của cô lại đẹp như thế, mê người đến như thế, ánh mắt si mê đến vậy... nhưng lại không dành cho ông...

Ngày đó có lẽ ông đã không nhớ mình trải qua như thế nào, ngày ông để người con gái mình yêu đi đến với một vòng tay khác. Đến khi cô dâu chú rể đi tiếp rượu các bàn, ông tận tay đưa bó hướng dương mộc mạc của mình cho cô, kèm theo là một chiếc vòng cổ tự thiết tính xảo, món quà mà ông vốn muốn đưa cô từ lâu, có hình cái nơ bằng kim cương trên đó. Cô xúc động nhận lấy, ôm chăm lấy ông, roi nước mắt nói rằng bản thân sẽ sống tốt, nhất định sẽ khiến ông ganh tỵ với cô. Ông chỉ cười, nói với cô một câu.

- Anh vẫn luôn ở sau em- Lần đầu tiên ông xưng anh với cô.

Tú Yên thực sự bật khóc thành tiếng, ôm lấy ông nước nớc...

Ông rời đi ngay sau đó, ông sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được mà nói ra mọi thứ với cô, sợ rằng bản thân sẽ không kiềm chế được bản thân sẽ phá hỏng ngày trong mơ này của cô. Chưa bao giờ ông ước rằng mình không có thân phận thấp kém như vậy, để có thể cùng cô sánh bước trong lễ đường ấy... để có thể đường đường chính theo đuổi cô, để có thể nói với cô rằng, dù có cô thế nào, có đáp lại hay không thì ông- Lâm Tường sẽ mãi mãi theo đuổi, mãi mãi yêu một người con gái tên Nguyễn Diệp Tú Yên. Mâu trời hôm nay rõ xanh trong nhưng trong lòng ông lại là bão tố bao quanh. Nhưng ông nào ngờ, đó vẫn không phải là ngày thảm hại nhất trong cuộc đời ông..

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Meo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Tường Lâm có trở về một vài lần, ông vẫn thường lên lút nhìn Tú Yên từ xa. Nhưng người con gái vui vẻ năm nào không còn nữa, thay vào đó là một người phụ nữ xanh xao với thần sắc mệt mỏi. Ông tự nhủ liệu rằng có phải hôn nhân của cô không thuận lợi hay không... Nhưng chuyện đó thì ông có quyền gì can dự cơ chứ! Lần duy nhất ông trở về hẹn gặp cô là khi cô đã mang thai được hai tuần. Trên khuôn mặt thường âm đạm đã có chút hồng hào và vui vẻ hơn. Những lá thư cô viết cho ông, ông đều giữ nhưng không hồi đáp lại, những lúc nhớ cô thì thường sẽ lờ chúng ra xem..

Hai người ngồi ở quán cafe, cô nói rằng cô sắp làm mẹ rồi, có cảm giác giờ cô còn già hơn ông nữa. Dù mệt mỏi nhưng cô vẫn không quên trêu chọc ông về chuyện không hề hồi âm thư cho cô, làm cô tưởng rằng ông đã quy ẩn giang hồ với mỹ nữ nào rồi. Ông hỏi cô có phải người đàn ông kia dám bắt nạt cô không... Cô chỉ mỉm cười nhạt nhẽo, cúi thấp đầu. Ông tự hỏi, cô gái kiêu hãnh năm nào đâu rồi, cô gái với nụ cười trong veo mà ông luôn trân trọng... Cô nói rằng, dù người đàn ông ấy có thế nào, thì cô vẫn còn đứa bé này, dù người đó không yêu cô, cô vẫn mong người ấy không bị thương tổn, nói rằng ông có thể coi như vì cô mà không nói chuyện của hân cho ai hay không. Tường Lâm nắm chặt tay, tại sao cô lại phải bảo vệ một người như vậy...

Ông rất muốn dắt cô sang nước ngoài, kéo cô ra khỏi hôn nhân không hạnh phúc này... nói với cô rằng giờ đây ông cũng đã có thể lực của riêng mình, có thể lo cho cô và đứa bé. Chỉ cần cô nguyện ý...

Nhưng chỉ nhìn cách cô vẫn vịn về chiếc nhẫn mà là nhẫn đôi với một chiếc của tên kia, khuôn mặt nhiều suy tư... ông chỉ biết nuốt lại những lời đang định nói ra... Ông nói rằng, khi đứa bé ra đời, dù là trai hay gái, thì sẽ là con nuôi của Tường Lâm này, ông sẽ là cha đỡ đầu cho đứa nhỏ. Tú Yên bật cười, đồng ý với ông. Cô nói rằng mong ông có thể cùng bảo vệ đứa bé với cô, sẽ không động đến gia đình ngoài lề của người đàn ông kia. Ông thấy sao cô ngốc nghếch đến vậy, nhưng vẫn đồng ý với cô... Nói cho cùng, người ngốc nghếch nhất, chẳng phải là ông sao...

Con người có nhiều cách thể hiện tình yêu. Với cô là sự hi sinh, chịu đựng. Nhưng với ông, đó là sự âm thầm bảo vệ, là sự kim nén tình cảm đến đơn độc.

Ông cứ ngỡ rằng, sẽ dần dần có thể làm cô lay chuyển, sẽ đợi được cho đến khi cô rời khỏi nơi khiến cô lạnh lẽo đến cùng cực ấy, nhưng ngày hôm ấy, một ngày mưa như trút ở phương trời xa lạ, ông nhận được tin, cô vì sinh Hải Đăng mà qua đời...

Hôm ấy ông như người điên tự lái moto lao đến sân bay, thế nhưng các chuyến bay đều bị hoãn do tình hình thời tiết xấu. Ông điên cuồng đập phá khắp nơi, sau đó mặc kệ cho lời cản của đàn em, của mọi người, dùng phi cơ riêng để bay về. Trái tim đông cứng, trí não mơ hồ, tay chân đều thấy thừa thãi, bần rùn... Tường Lâm thức xuyên ngày cho đến khi về tới nơi.

Lúc ông trở về, đối diện với ông vẫn là khuôn mặt thiên thần ấy, nhưng chỉ là cô không còn cười với ông nữa. Cô nằm im bất động, hơi thở không còn... Ông không tin vào mắt mình... Trong cuộc đời ông có hai lần duy nhất roi nước mắt, một lần là khi bố mẹ ông qua đời, để lại em gái ông còn quá nhỏ... Còn một lần chính là lần này. Ông ôm thấy thân thể đã lạnh lẽo của cô, trái tim vỡ vụn thành từng mảnh. Không gian đều tràn ngập bi thương...

Bố cô lên con huyết áp, phu nhân thì khóc đến ngất lịm, ông không thể không tin vào thực tế này nữa...

- Lão Tường... anh thực sự là người cha tồi...- Bố cô nói với ông trong khuôn mặt phờ phạc, mệt mỏi và đau đớn.

- Anh...nhất định em ấy sẽ không nghĩ vậy. Anh chị nhất định không được gục ngã. Còn có đứa bé...- Tường Lâm dù buồn nhưng vẫn phải cố gắng an ủi hai người.

Sau đó ông nhìn sang đứa trẻ vẫn đang khóc nằm trong phòng trẻ mới sinh. Đứa nhóc bé xíu, cốt nhục của Tú Yên... Ông thực sự nghi ngờ cái chết của cô, liền cho người đi điều tra. Cuối cùng phát hiện được toàn bộ, liền cùng bố cô và toàn bộ người của ông ngoại Hải Đăng, đến làm một trận cho ra lẽ với Hải Long- bố của cậu... Nhưng tên đó mấy năm gần đây leo lên trong giới hắc đạo không ít... Hơn nữa lời hứa sẽ không động vào hân với cô, lời hứa sẽ để Hải Đăng vẫn còn một người bố vẫn còn... ông chỉ có thể nắm chặt tay lại, ép công ty hân một trận chao đảo...

Đứng trước mộ cô, ông vẫn để một bó hoa hướng dương được gói lại cẩn thận ở đó.

- Tú Yên... em yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc gia đình em thật tốt.- Tường Lâm nói.

Ông trong ý nghĩ đã có ý định muốn cùng cô tan biến, nếu trước đó đã không thể cùng cô, vậy liệu khi tan biến có thể dàng hoàng đứng cạnh cô không... Nhưng thế sự đã đổi, gia đình cô cần có người hỗ trợ.

Tại sao phải chịu bao khổ cực như vậy, lại không hề nhắc đến trong thư với ông... chỉ cần ông biết được, nhất định sẽ không bao giờ để tên đó có thể thương tổn đến cô. Là ông đã quá vô tâm, cứ nghĩ sẽ chỉ đứng từ xa nhìn cô, sẽ giữ khoảng cách để cô có thể hạnh phúc bên người cô yêu... Nhưng có lẽ ông đã sai rồi. Ông ngồi gục cạnh mộ cô với chai rượu đã cạn hơn nửa...

- Tú Yên, tôi thực sự đã thích em từ rất lâu rồi. Thực sự là đã từ rất lâu rồi... Tại sao lại bỏ lại tôi như vậy.- Ông dốc chai rượu tu một hơi.- Nếu như tôi có dũng khí, nếu như tôi dám ngỏ lời với em, liệu rằng em đã không phải nằm dưới nơi lạnh lẽo ấy...

- Tú Yên...

- Tú Yên...

- Tôi thật đáng trách, tại sao lại không hỏi em có muốn đi với anh không ngay lúc đó... chắc hẳn em đã buồn nhiều lắm đúng không... tôi cũng không trả lời thư của em..

- Tôi xin lỗi.... tôi xin lỗi...- Tường Lâm đưa tay lên che đi đôi mắt đã nhoè nhoẹt nước mắt. Sự đau đớn này, thật sự là vô cùng đau đớn.

Thế rồi ông ném chai rượu trong tay đi choang một cái. Ông sống như người điên dở không rõ trong bao lâu, cho tới khi phu nhân đưa ông ẵm đứa bé mà cô đã vất vả lắm mới sinh được trong tay, trái tim ông như được an ủi đôi chút, ít nhất thì ông có thể cảm nhận như cô ấy vẫn đang ở đó dõi theo đứa bé này...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Sau đó ông nội Hải Đăng không tham gia vào tranh chấp nữa, toàn bộ những mối làm ăn hay gì đó đều chuyển giao hết cho Tường Lâm. Em trai cô cũng mở một khu nghỉ dưỡng an yên quản lý. Ông điên cuồng lao vào làm việc, mở rộng thế lực, để có thể quên cô, cũng để có thể làm chỗ dựa cho nhà cô, cho những người cô yêu thương. Rồi ông cũng tiếp tục ra nước ngoài làm việc. Lần về nước gần nhất là khi phu nhân qua đời, có lẽ do quá xót thương cô... lại một lần nữa nhà cô chìm trong tang thương...Người anh cả mà ông tôn trọng nhìn ngày càng tiêu tụy, điều duy nhất khiến ông ấy có động lực để vui vẻ có lẽ là đứa cháu đó và em trai của cô... đứa trẻ đó cũng đã lớn, đôi mắt rất giống cô nhưng tính cách lại khép kín lạnh lùng, bài xích mọi thứ... Còn người khiến cô đau khổ, lại đang vui vẻ với một gia đình riêng của hẳn...

Ông chơi với đứa bé, cũng dạy nó một vài thứ của nam nhi, kể nó nghe về người mẹ mà nó luôn hiếu kì... Mỗi lần trở về đều sẽ đến thăm Hải Đăng kèm theo một vài thứ hay ho...

Dòng hồi tưởng trở lại, Bạch Linh cùng ông chú Tường ngồi ở ngoài băng ghế chờ không biết bao nhiêu lâu thì ca phẫu thuật cũng kết thúc. Khi Hải Đăng vừa được đẩy ra thì Bạch Linh và Tường Lâm đều lao lại hỏi han bác sĩ về tình trạng của Hải Đăng, bác sĩ liền đưa hai người vào phòng riêng.

- Do thân thể đã chịu nhiều vết thương ngoài, thêm nữa vết thương ở đầu khá nặng, theo như kết quả sơ khảo của chúng tôi, có lẽ cậu ấy sẽ bị mất đi thị lực tạm thời... Còn việc tình lại... thì cũng chưa nói trước được.

- Vậy tức là sao bác sĩ? - Bạch Linh bám lấy cánh tay áo của bác sĩ đó.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, phải trông chờ vào biểu hiện của cậu ấy thôi...

Bạch Linh nghe xong liền run rẩy bám vào thanh ngang ở tường. Mất thị lực? Không biết bao giờ tỉnh lại ư...

- Cảm ơn bác sĩ - Ông chú Tường nói, giọng cũng có chút khô khốc.

Hải Đăng được đưa đến phòng bệnh VIP ở bệnh viện. Bạch Linh ngồi ngay ngắn ở bên cạnh cậu ấy... Chắc khoảng chỉ 30 phút sau thì ông ngoại, chú và cô của Hải Đăng đều đến nơi. Nhìn thấy Hải Đăng bất động nằm đó làm ông cậu suýt lên cơn đau tim, còn cô của cậu thì khóc không ngừng.

- Tên nhóc đó, tên nhóc đó lại dám hại cháu ta thành ra thế này... - Ông Hải Đăng vừa ôm ngực vừa khó khăn nói.

Bạch Linh đứng dậy nhường chỗ cho mọi người, lùi thui đi ra ngoài. Đến khi đã khuất bóng tất cả, mới ngồi thụp xuống khóc to thành tiếng. Tại sao, tại sao lúc ấy không phải là Bạch Linh đỡ phát chúi ấy... Bạch Linh khóc đến run rẩy cả người, mắt mũi đỏ hoe, đến tận khi có tiếng bước chân của một tốp người, là bọn Đức Bình, Khả Tiên, còn có Khải Hoàng đang hót hài chạy vào mới ngưng lại còn thút thít.

Khi bọn họ thấy Bạch Linh đang gục dưới đất khóc, người còn có vết bầm và vết máu, thì liền lại gần hỏi thăm.

- Đồ ngốc này, tại sao lại tự ý làm càn, cũng không nói với bọn này lời nào. - Khả Tiên lo lắng trách móc. - Khiến tớ lo lắng chết đi được.

- Đúng vậy, cậu có coi bọn này là bạn bè không, chuyện của Hải Đăng tại sao lại không cùng bọn này bàn tính. - Hải Duy cũng nhăn mày lên tiếng.

- Được rồi. Mau đứng dậy, nói tình hình cho bọn này, cậu có bị thương ở đâu không? - Đức Bình là người bình tĩnh nhất nói. - Nếu như không phải tớ hỏi anh Hoàng, chắc giờ này vẫn không biết cậu đang ở đâu nữa...

- Xin lỗi... là tại tớ không suy nghĩ chu đáo... Hải Đăng... Hải Đăng... em ấy... - Bạch Linh mồm méo mếu.

- Cậu ấy bị làm sao? - Mọi người đều bứt rứt.

- Chỉ tại tớ... chỉ tại tớ... - Bạch Linh khổ sở nói.

- Trước tiên mau đi thay đồ đã, nếu em cũng như vậy thì ai chăm sóc cậu ấy. - Khải Hoàng đỡ Bạch Linh dậy.

Rồi Bạch Linh cũng nghe lời, đi thay đồ. Sau đó thì trở nên im lặng, cùng mọi người ở ngoài ngồi, nói cho mọi người về tình hình của Hải Đăng. Ai cũng âm thầm đi không ít. Bạch Linh thực sự cảm thấy vừa sợ hãi vừa mong lung, không còn tin tưởng vào chính mình nữa.

Khả Tiên ngồi xuống cạnh Bạch Linh, khẽ vỗ vai an ủi.

- Dù bây giờ tớ biết cậu rất buồn, có nói gì cũng không thay đổi được... Nhưng cậu nghĩ xem, nếu cậu còn như vậy... thì Hải Đăng biết làm thế nào. Cậu phải mạnh mẽ lên... để có thể kéo em ấy về lại với mọi người.

Bạch Linh nghe ù ù bên tai, chữ được chữ mất, nhưng đại khái hiểu được ý của Khả Tiên, nhưng chính bản thân còn lo sợ, thì làm sao có thể mạnh mẽ được đây... Bóng ma tâm lý vì mình mà Hải Đăng mới như vậy khiến Bạch Linh rất day dứt.

Sau khi thăm Hải Đăng thì mọi người đều trở về với tâm trạng ảo não. Bạch Linh cũng không dám ở lại quá lâu, một phần vì có gia đình cậu ấy ở đó chăm sóc cho cậu ấy rồi, một phần là muốn tịnh tâm lại, để bản thân có thể trở thành sức mạnh cho Hải Đăng có thể sớm hồi phục...

Chiều nào khi không có tiết, Bạch Linh cũng vào thăm Hải Đăng, ông chú Tường nhìn được ra mối quan hệ của hai người nên thường để Bạch Linh ngồi nói chuyện riêng với Hải Đăng trong phòng bệnh. Ông nội Hải Đăng tuổi đã cao, không thể túc trực bên cậu suốt được, lại bị một màn này làm cho sức khoẻ đi xuống, làm cậu của Hải Đăng phải ở bên cạnh chăm sóc. Chỉ có ông chú Tường và cô cậu-Hoạ Vy là gần như 24/24 ở cạnh Hải Đăng. Vì vậy mỗi lần Bạch Linh vào, đều chào ông chú Tường với một nụ cười nhẹ, dù có phảng phất chút buồn, sau đó sẽ vào ngồi cạnh Hải Đăng, để tay cậu đặt lên tay mình, kể về ngày hôm đó của Bạch Linh và mọi người ra sao, chờ mong cậu có thể cùng họ nhập bọn thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Cứ đều đều mỗi ngày như vậy, Bạch Linh đều vào ngồi nói chuyện với Hải Đăng, gọi tên cậu, mong rằng cậu có thể nghe thấy mà tỉnh lại. Nhìn Hải Đăng cứ nhắm nghiền mắt, phải cảm ông thờ rồi đủ thứ loại truyền nước lắng nghe, Bạch Linh thực sự cảm thấy như bị nhốt trong một cái lồng đen thui, mãi không thấy có ánh sáng.

Có một dáng người đàn ông vẫn đứng ngoài nhìn vào phòng Hải Đăng nhưng không hề bước vào, người đàn ông đó nhẵn mày, những biểu cảm trên khuôn mặt cũng vô cùng phức tạp...

Như thường lệ, ngày hôm nay Bạch Linh cũng vào bệnh viện để thăm Hải Đăng, trên tay vẫn cầm theo một bó hoa tươi để thay trong phòng. Nhưng vừa bước tới cửa phòng đã thấy người ta đẩy giường bệnh của Hải Đăng ra ngoài, còn cậu thì không thấy đâu cả. Sau đó nghe thấy y tá nói với nhau cái gì mà đã rút ông thờ... Bạch Linh đứng như bị đóng đá tại chỗ... Hải Đăng, chẳng lẽ cậu ấy...cậu ấy... Bạch Linh liền chạy vội đến chỗ nhà xác. Thì đúng là Bạch Linh thấy ông chú Tường đang đứng ở đó, trước một giường bệnh khăn trắng đã phủ kín đầu, tay chấm chấm nước mắt. Tim Bạch như ngừng đập trong giây lát, chạy lại gần giường bệnh đó, gục lên người đó mà khóc lóc thảm thiết...

- Không thể như thế được... không thể nào...- Bạch Linh vừa khóc vừa đập đập vào thành giường bệnh.

Ông chú Tường đứng đó mắt thâm quầng, nhìn Bạch Linh ngạc nhiên.

- Anh không thể bỏ tôi lại được...- Bạch Linh nước mắt nước mũi tèm lem.

Nhìn Bạch Linh khóc vô cùng thảm, ông chú Tường liền khều khều Bạch Linh, cảm thấy có chút áy ngại cho cô bé...

Bỗng từ đâu một bà cô mập mạp đi lại gần, nhìn Bạch Linh với ánh mắt không thiện cảm.

- Lão già chết tiệt, đến khi chết rồi mà vẫn có bồ nhí bên ngoài.- Bà cô đó mặt sưng húp vì khóc giờ lại vô cùng phẫn nộ.- Tài sản của ông ấy chẳng có bao nhiêu đâu, không đủ để chia cho cô đâu cô gái.

- Dạ?- Bạch Linh không hiểu ngẩng đầu lên, nước mắt nước mũi vẫn tèm lem.

- Tôi bảo rồi, dù ông ấy hứa cho cô cái gì, chúng tôi già sản cũng không có bao nhiêu nữa rồi...

Bạch Linh ngơ ngác nhìn lên ông chú Tường. Ông chú ôm đầu chỉ chỉ tay vào tên bệnh nhân ở đầu giường. La Bảo Cường??? Há??? Vậy...vậy đây không phải Hải Đăng... Vậy...vậy sao ông chú Tường lại ở đây khóc lóc???

- Anh Lâm, anh phải làm chủ cho em...- Bà cô mập mạp đó nói, giọng còn có chút âm ục làm điệu.

- Cái này...cái này...- Ông chú Tường gãi gãi đầu.

Một dáng người cao lớn từ nãy vẫn đang đứng cười cười xem màn kịch khóc lóc của Bạch Linh, liền mân mê theo thanh ngang dọc tường đi ra.

- Hiểu lầm thôi, cô ấy là người yêu cháu.- Một giọng nói quen thuộc cất lên.

Tim Bạch Linh nảy lên một số, nước mắt lần này thực sự là chảy rơi xuống không theo kiểm soát của bản thân nữa. Là giọng cậu ấy! Bạch Linh ngoảnh đầu lại, đúng là Hải Đăng đang đứng trước mặt mình, chỉ là quanh mắt cậu ấy có quần một dải băng trắng, một tay vịn vào thanh ngang ở tường.

- Người yêu của cô ở kia?- Người phụ nữ đó quay qua Bạch Linh với ánh mắt tí hí.

- Dạ...dạ... người...người yêu...- Bạch Linh cảm giác như không tin vào tai mình, cậu ấy vừa nói mình là người yêu của cậu ấy à?

Ông chú Tường nhìn Bạch Linh với ánh mắt bó tay toàn tập.

- Đây là một người anh em của chú, bị bệnh mới qua đời, vì tiện ở trong đây nên chú qua tiễn người ta.- Ông chú Tường nói cho Bạch Linh hiểu.- Còn Hải Đăng vừa tỉnh dậy, mới qua để bác sĩ kiểm tra lại mắt.

Bạch Linh lật đặt ngồi dậy, nhìn thấy Hải Đăng sờ sờ trước mặt mình, còn đang mỉm cười... niềm hạnh phúc thật sự khó tả, liền chạy lại ôm chầm lấy Hải Đăng.

Hải Đăng không nhìn thấy gì, nhưng thấy Bạch Linh ôm chầm lấy mình thì liền vòng tay ghi lấy cô. Mùi hương này lâu lắm rồi Hải Đăng không nghĩ thấy một cách chân thực, chỉ vàng vọt trong cơn mê sảng. Lúc nằm trên giường bệnh, ý thức có hơi mơ hồ cảm nhận được Bạch Linh gọi tên mình rất nhiều lần, bản thân cậu muốn tỉnh dậy để nắm lấy tay Bạch Linh nhưng không thể... Sáng nay khi tỉnh dậy, đôi mắt lại không nhìn thấy gì cả... làm cậu sợ hãi muốn bước xuống giường mà ngã lao đảo, dây dợ kéo theo rơi loảng xoảng, khiến ông chú Tường vừa từ ngoài vào hoảng sợ một phen. Hải Đăng thực sự sợ rằng cậu sẽ không thể nhìn thấy nữa, sẽ không thể thấy Bạch Linh như thế nữa... Nhưng rồi Hải Đăng cũng chấn tĩnh lại, đi cùng Tường Lâm đến chỗ bác sĩ khám và sau đó thì gặp một màn này.

Bạch Linh hít hà mùi hương quen thuộc trên người Hải Đăng, khi cùng Hải Đăng trở về bằng xe của ông chú Tường còn thi thoảng lấy tay vẹo vào đuôi để biết rằng đây không phải là mơ nữa. Hải Đăng nghe thấy Bạch Linh kêu ui da, làm mấy trò con bò ấy thì liền đưa tay sang tìm tay Bạch Linh nắm lấy, đan hai tay vào nhau, sau đó để ở trong lòng mình, một tay thì chống cằm hướng mặt ra cửa sổ. Bạch Linh hai má đỏ ửng như có ai hun vậy. Ông chú Tường vẫn đang còn trong xe a...

- Về nhà chứ nhóc?- Ông chú Tường thấy một màn ân ái của đám trẻ con thì chỉ cười hỏi.

- ...- Hải Đăng trầm lặng một lúc.- Cho cháu về chung cư, đợi bình phục một chút cháu sẽ tự qua gặp ông, cháu sợ bây giờ thấy cháu ông sẽ lại bị đau lòng.

Giọng điệu của Hải Đăng có chút tâm trạng. Có lẽ cậu ấy sợ ông cậu ấy biết mất cậu ấy vẫn còn chưa ổn.

- Chỉ cần báo là cháu đã tỉnh là được rồi, nói rằng cháu bận nên không về.

- Vậy ai chăm sóc cháu?- Ông chú Tường hơi nhăn mặt.

- Để...để cháu...- Bạch Linh lí nhí nhanh nhẩu đáp.

- Vậy cũng được, dù sao ở đó cũng có hai phòng, hí hí, tuổi trẻ đúng là bạo dạn.- Ông chú Tường trở lại với bộ dạng hay trêu chọc ngày trước lúc Bạch Linh gặp.

- Chú Tường...- Bạch Linh cúi gằm mặt xấu hổ.

Sau đó ông chú Tường cười phá lên, Hải Đăng cũng nhếch mép lên cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Bạch Linh điu Hải Đăng đi vào thang máy lên nhà, vì lúc Hải Đăng ở viện cũng không có đồ gì nên cũng không cần cầm lên nhiều. Ông chú Tường sau khi nghe điện thoại cũng chào hai người rồi lên xe phóng đi, đưa cho Bạch Linh một cái thẻ nói rằng Hải Đăng cần gì thì cầm đi mua giúp cậu ấy. Bạch Linh nhận lấy, sau đó thì lễ phép cúi người chào ông chú Tường.

Vì Hải Đăng cao hơn Bạch Linh khá nhiều nên điu cậu ấy khá khó, Bạch Linh chỉ đành để cậu ấy nắm lấy tay mình đi từ từ, còn mình thì bám vào cánh tay cậu ấy điu đi.

Căn hộ của Hải Đăng tuy lâu rồi không có người ở, nhưng vì ông Hải Đăng vẫn bảo giúp việc thường xuyên đến lau dọn nên rất sạch sẽ.

Bạch Linh điu Hải Đăng ngồi xuống ghế sofa. Sau đó đi rót cho cậu ấy một cốc nước mát.

- Anh muốn ăn gì, để tôi nấu.- Bạch Linh tất bật chuẩn bị.

- Ăn mỹ đi, cô bảo cô nấu mỹ ngon nhất còn gì.- Hải Đăng đáp.

- Nhưng anh vừa ra viện, không thể ăn uống linh tinh được...- Bạch Linh nhăn mày.

- Không sao, tôi muốn ăn...- Hải Đăng đột nhiên trở nên hơi nhõng nhẽo khiến Bạch Linh phì cười. Chắc ăn mỹ một bữa cũng không sao đâu nhỉ?

Sao đó Bạch Linh đeo tạp dề, lục đồng nồi, mỹ với trứng ở trong nhà Hải Đăng, bắt tay vào nấu mì. Để cân bằng, Bạch Linh lấy thêm một ít rau xanh ra rửa sạch để sẵn ở đó nữa. Đang đứng chờ nước sôi thì Bạch Linh nghe choang một tiếng ngoài phía sofa. Bạch Linh liền chạy vội ra, thấy tay Hải Đăng đang quơ quơ trong không trung, cốc nước thì ở rơi xuống sàn, vỡ tan tành.

- Anh có sao không?- Bạch Linh lo lắng hỏi.

- ...- Hải Đăng rút tay lại, nắm chặt lấy cau có.

Bạch Linh nhìn thấy Hải Đăng như vậy, cũng không biết nói gì. Chắc hẳn cậu ấy đang cố để tỏ ra bình tĩnh... một người bình thường tự dưng mất đi thị lực... chắc chắn sẽ rất sốc rồi. Bạch Linh nhặt đồng mảnh vỡ trên sàn đi, sau đó lấy khăn lau qua để sạch hết vụn còn sót lại. Quay ra nhìn Hải Đăng vẫn im lặng, trong lòng có chút xót. Bạch Linh cầm lấy tay cậu ấy, đưa lên áp mặt mình, dựa vào đó. Hải Đăng hơi sững lại.

- Nếu thấy khó chịu thì anh có thể nói, ở đây chỉ có tôi thôi, cứ yếu đuối một xíu cũng chẳng sao...- Bạch Linh giọng như dỗ dành nói.

- ...

- Sao rồi?

- Có thể để tôi ôm một chút không?- Hải Đăng nói vô cùng nghiêm túc.

Mặc dù Bạch Linh sẽ không từ chối, nhưng nói thẳng như vậy... khu...khu... cũng khiến người ta quá cạn ngôn rồi đi. Hải Đăng thấy Bạch Linh không nói gì, liền nhẹ nhàng kéo Bạch Linh lại gần. Vì Bạch Linh đang đứng nên Hải Đăng vừa đứng ôm trên vòng eo của Bạch Linh một chút. Bạch Linh chạm tay vào mái tóc mềm mại của cậu ấy. Không gian trở nên yên tĩnh...

- Tôi muốn làm rất nhiều thứ... nhưng đôi mắt này...- Hải Đăng nói có chút bất lực.

- Anh muốn làm gì, tôi đều sẽ giúp anh.- Bạch Linh ân cần nói.

- Cái này... cô không giúp được.- Hải Đăng giọng nói mang theo một chút khàn nóng.

- Chuyện gì cơ??- Bạch Linh khó hiểu hỏi.

Hải Đăng kéo sát người Bạch Linh về phía mình hơn. Vì bị bất ngờ nên Bạch Linh bị khụy chân xuống sofa, một chân ở giữa hai chân Hải Đăng, một chân tỳ lên sofa. Cả người bị theo đà ngã xuống, ngồi lên một bên đùi Hải Đăng. Mặt Bạch Linh đối mặt với Hải Đăng. Tư thế này... tư thế này có chút không đúng a...

- Đăng...- Bạch Linh thấy có chút may mắn vì Hải Đăng không nhìn thấy khuôn mặt đang vừa nóng vừa đỏ của mình.

Hải Đăng để hai tay của Bạch Linh lên cổ mình, khuôn mặt ghé sát vào mặt Bạch Linh. Bạch Linh cũng có thể cảm nhận được hơi thở khàn khàn của cậu ấy. Cả người như có một dòng nước nóng, chân tay cứng ngắc. Tim thì đập mạnh liên hồi. Tại sao đến khi bị mất lại rồi mà vẫn đẹp trai như vậy hả trời? Bạch Linh thuận theo nhắm mắt lại.

Đang đến đoạn gay cấn thì tiếng báo nước sôi vang lên... Bạch Linh giật mình đứng bật dậy, chết thật chết thật... sau đó gãi gãi đầu định chạy vào trong bếp, tay chân có chút vụng về suýt đập phải cạnh ghế.

- Tôi... tôi đi nấu nộm...- Bạch Linh đỏ mặt quay sang một phía.

- À...à ừ...- Hải Đăng cũng đỏ mặt quay sang phía còn lại.

Bạch Linh vào bếp, lấy tay quạt quạt ở mặt. Nóng quá chu choa mị ơi... thế này cũng nguy hiểm quá rồi. Sau đó thì cố gắng xoa tan đi hình ảnh vừa nãy, tập trung vào nấu mì.

Hải Đăng ngồi ngoài ghế sofa cũng đang dùng tay che khi khuôn mặt đang đỏ của mình. Bản thân vừa nãy làm gì... quả thực là khó kiểm soát quá rồi. Chỉ tại lúc ở gần Bạch Linh, Hải Đăng lại không thể bình tĩnh được. Nhất là sau khi tỉnh dậy, chỉ muốn có thể đem Bạch Linh ôm lấy cả ngày, một chút cũng không rời... Nếu không phải do mắt cậu bị như vậy, chắc hẳn cậu đã lao vào chiếm lấy môi Bạch Linh điên cuồng rồi, để bù lại ngày hôm đó tên biến thái kia dám động tới Bạch Linh. Để bù lại sự nhớ nhung bất lực khi nằm ở trên giường bệnh của bản thân nữa. Khi đó rõ ràng là nghe thấy tiếng Bạch Linh nhưng không thể mở mắt dậy để nắm lấy tay cô ấy... bây giờ có thể rồi, nên có chút không thể ngừng lại... Bản thân rốt cuộc là bị bỏ bùa rồi chăng? Hải Đăng tự đập đập đầu vào đồng gối ôm. Cái ẩm ướt chết tiệt, chỉ một chút nữa thôi, biết vậy đã không báo cô ấy nấu mì rồi.... Hải Đăng tự đập vào gối thêm mấy cái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Bạch Linh đặt nồi mì nấu xong còn nóng hổi lên miếng lót rồi đặt ra bàn. Sau đó đi ra chỗ ghế sofa cẩn thận điu Hải Đăng vào chỗ bàn ăn, kéo ghế cho Hải Đăng ngồi xuống.

Bạch Linh ngồi ngay cạnh Hải Đăng, một tay cầm nắp nồi, một tay gấp mỳ ra thổi thổi cho nguội rồi đưa lên gần miệng Hải Đăng.

- A...- Bạch Linh nói như đồ trẻ con ăn.

Hải Đăng ngửi thấy mùi mì thơm nức mũi, liền há miệng ngặm một miếng lớn. Quả thực Bạch Linh nấu mì không tệ. Rồi cứ vậy, một cảnh người đút mì người ăn mì hạnh phúc tím bay tứ tung.

Xong xuôi Bạch Linh liền dọn dẹp, còn Hải Đăng thì chỉ có thể ngồi một chỗ im lặng. Vốn là bản thân cũng không biết khi có hai người thì sẽ phải nói gì, thành ra đành im lặng như vậy...

Vấn đề lớn nhất là việc Hải Đăng phải đi tắm. Bạch Linh mới nghĩ tới mấy cơ bụng rắn chắc của cậu ấy thôi là mũi sắp xẹt máu cam tới nơi rồi. Chu choa thần linh ơi... Dù là rất muốn ăn chủ tho tiêu thịt tươi này nhưng Bạch Linh cũng cố vớt vát liêm sỉ của mình lại, sẽ không thừa cơ hội mà đục nước béo cò. Bạch Linh ngại ngần quay mặt sang một bên, tay thì mân mê còi áo sơ mi cho Hải Đăng. Vì không nhìn nên tay cứ lẩn mò ở trên áo.

- Rốt cuộc cô có coi được cẩn thận không? Tôi nhột.- Hải Đăng bị một màn sờ sờ đụng đụng tim cục áo của Bạch Linh làm mất kiên nhẫn...

- Có, có... tôi vẫn đang coi mà.- Bạch Linh không biết là do hơi nước nóng trong nhà tắm hay gì mà mặt vô cùng nóng, vô cùng đỏ.- Mà có phải anh bị thương ở tay đâu, sao lại không tự coi đồ được...

- Uida... tôi là người bệnh, mắt lại không nhìn rõ... thôi nếu cô không muốn giúp thì không sao...- Hải Đăng giọng có chút lưu manh, ôm ôm cánh tay giả vờ đau.- Cứ để tôi tự làm cũng được...

Bạch Linh cạ ngôn với con người này, dạo này cậu ấy có vẻ ngày càng thành thạo bắt nạt Bạch Linh hơn rồi...

- Là lỗi của tôi, để tôi giúp anh, được chưa...- Bạch Linh quay mặt lại phía Hải Đăng, động tác cũng dứt khoát hơn.

Hải Đăng tươi cười đúng ý nguyện. Lúc tay vô tình chạm vào da thịt cậu ấy, Bạch Linh có chút run run.

- Đùng có vì mê mẩn tôi quá mà xẹt máu mũi đấy nhé.- Hải Đăng trêu chọc.

- Ai...ai thèm xẹt máu mũi vì anh, cũng đâu phải tôi chưa thấy anh còi trần bao giờ...- Bạch Linh chống chế.

- Thật vậy?- Hải Đăng theo bản năng, ép Bạch Linh vào góc tường.

Tìm Bạch Linh này liên tục... Đây...đây là công khai chiếm tiện nghi của cô. Nhưng cô lại không từ chối được... Đúng là đẹp trai thì làm gì cũng không thể phản bác lại được. Không khí ám muội, ngưng đọng lại trong hơi nước nóng mà Bạch Linh đang xả ở bồn tắm.

- Anh...anh làm gì vậy...- Bạch Linh giữ hai tay trước ngực, kêu lên như con mèo con đang giẫy giụa.

- Cô nói xem... cô là con gái, mà lại ở cùng một chỗ với con trai, trong không gian ám muội thế này... theo cô thì tôi nên làm gì.- Hải Đăng nhếch mép cười ma mị.

- Á... sắc lang...- Bạch Linh nhìn vậy thì có chút giật mình giờ tay đâm loạn xạ về phía Hải Đăng.

Hải Đăng chỉ định trêu Bạch Linh một chút, ai ngờ cô ngốc này lại tưởng thật, không kịp trở tay nên bị bất ngờ đỏ người về sau, Bạch Linh cũng bị kéo tay ngã nhào xuống đất, tay gạt một phát vào cái chỉnh chế độ vòi sen, nước từ vòi sen xoáy xuống như mưa utor cả hai người. Bạch Linh từ trên người Hải Đăng ngồi dậy, vừa lúng túng vừa bị ướt nhẹp. Hải Đăng ôm lấy đầu, hơi nhăn nhó. Bạch Linh thấy vậy thì cuống cả kè, quên mất cậu ấy vẫn đang là bệnh nhân a...

- Anh... anh không sao chứ...- Bạch Linh quên luôn cả tắt nước, vội vàng kéo Hải Đăng ngồi dậy.

Bạch Linh giờ tay vẫn tắt nước, sau đó ở trong lòng Hải Đăng hốt hoảng định xem xem Hải Đăng có bị sao không, không để ý bản thân đã ướt hết thấy, mấy giọt nước trên tóc còn đang nhỏ xuống mặt. Hải Đăng bắt lấy tay Bạch Linh, khuôn mặt cười cười muốn đắm.

- Sao tôi lại thấy cô đáng yêu thế này...- Hải Đăng dịu dàng nói.- Lúc nào cũng muốn trêu chọc.

Awwww... Bạch Linh sắp xì khói đầu tới nơi rồi. Trả lại Hải Đăng lạnh lùng ngày trước cho Bạch Linh... thế này, thế này cũng quá ư là truy tìm rồi. Bạch Linh còn đang ngẩn ngơ ra đó thì Hải Đăng đã cúi xuống, kéo Bạch Linh lại gần, một tay giữ gáy, một tay giữ eo, đặt môi lên môi Bạch Linh. Sao mắt cậu ấy không nhìn được mà lại có thể nhắm chuẩn như vậy trời!! Bạch Linh bị giữ chặt, không cựa quậy được, nhưng sau đó thì cũng bị Hải Đăng dẫn dắt, im lặng nắm chặt tay run run ở trước ngực Hải Đăng. Nụ hôn vừa quyến luyến vừa có chút chiếm đoạt làm Bạch Linh thấy cổ họng bỏng rát, cả người nóng rực. Hải Đăng như muốn nhấn chìm Bạch Linh vậy, triều miên không định dừng, lại thêm cả hai người đang ướt, càng khiến người ta thấy bứt rứt, trái tim run rẩy. Đến khi cảm tưởng như Bạch Linh không thở được nữa mới buông ra... Đầu óc Bạch Linh choáng váng. Nhưng Hải Đăng chỉ để Bạch Linh nghỉ ngơi một chút, liền tiếp tục, còn điên cuồng hơn nụ hôn trước.

- Thả lỏng một chút...- Hải Đăng ác ma lên tiếng, có chút đùa giỡn.- Cô càng run như vậy, tôi sợ là tôi càng không kiềm chế được đâu.

Bạch Linh âm ức, sao kĩ thuật hôn của cậu ấy lại tốt như vậy. Như thế này chẳng phải quá yếu thế rồi à... bị chiếm tiện nghi trắng trợn a... Bạch Linh nghĩ vậy liền nhưn người quỳ lên để cao hơn Hải Đăng, sau đó cúi xuống hôn cậu ấy, thể hiện sức mạnh của mình... Hồ không xồng chồong lại tưởng là mèo hen?

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Hải Đăng thấy Bạch Linh chủ động thì bị bất ngờ, không nghĩ Bạch Linh dám làm vậy. Dù Bạch Linh có hơn Hải Đăng một tuổi, nhưng quả thực Hải Đăng lúc nào cũng thấy Bạch Linh như nhỏ tuổi hơn vậy, dù thi thoảng có xù lông lên như thế này, nhưng vẫn thấy vô cùng trẻ con. Bạch Linh là thực sự không biết hôn a... Chỉ như một con mèo nhỏ đặt môi lên môi Hải Đăng liếm liếm, làm Hải Đăng thấy vừa buồn cười vừa nhột nhưng cũng im lặng phối hợp giữ thế diện Bạch Linh. Đợi lúc Bạch Linh bị sao nhãng liền mạnh mẽ tấn công ngược lại, đưa lưỡi vào khoang miệng Bạch Linh, tham lam chiếm lấy. Đến lượt Bạch Linh bị phản dame, muốn dứt ra thì liền bị Hải Đăng giữ chặt lại, trêu đùa. Bạch Linh chỉ có thể ưm ưm bất mãn, run rẩy trong lòng Hải Đăng... Một màn dây dưa nóng mắt, cho đến khi Bạch Linh thấy có gì đó cộm cộm đụng vào đùi thì Hải Đăng mới dừng lại.

- Còn náo nữa là tôi không biết sẽ thế nào đâu.- Hải Đăng cười hắc ám, bỏ Bạch Linh ra.

- Anh...anh rõ ràng là bắt nạt tôi. Trả tôi anh của ngày trước đây.- Bạch Linh đắm nhẹ Hải Đăng một cái.

- ... tôi nghĩ nếu mà cô mà vẫn còn đụng người đang ướt vào người tôi nữa thì sẽ không phải bắt nạt nữa đâu...- Hải Đăng hơi vắn vẹo ho quay đi nói, tay để ở phần dưới của mình.- Tôi cũng có giới hạn thôi...

Bạch Linh vẫn chưa hiểu gì, chỉ thô lỗ mắt ra nhìn Hải Đăng ho khan.

- Vậy... tôi ra ngoài đây, nước ở bồn tôi xả ra đây rồi. Khăn tắm tôi để ở ngay cuối bồn đó. Xong thì gọi tôi...- Bạch Linh cũng nghĩ không thể tiếp tục với tình hình này được, đứng dậy sờ sờ mũi nói.

Đi ra đến ngoài rồi mà tìm Bạch Linh vẫn đập liên hồi. Những thứ này... cũng khó tưởng tượng quá rồi đi. Được người mình thích đáp lại tình cảm, là cảm giác này ư... Đến giờ Bạch Linh vẫn chưa quen được với Hải Đăng lạnh lùng của ngày trước ở trước mặt mình bộc lộ hết mọi thứ chân thật như vậy. Nhưng bắt quả Bạch Linh dường như lại càng thích cậu ấy hơn... Đúng là không có lập trường chính kiến mà... Bạch Linh cứ ngây ngốc đứng ở đó. Sau đó chợt nhớ ra người mình cũng đang ướt sũng, liền đi lấy một cái khăn tắm dành cho khách ở giá ngoài cửa phòng tắm quần tắm vào người.

Hải Đăng ở trong cũng phải ngâm mình mãi mới làm dịu lửa nóng ở trong người... lúc xong thì mò mẫm để lấy khăn tắm lau người, sau đó quần ở ngang hông. Bạch Linh thấy Hải Đăng tắm lâu quá, có chút lo lắng, liền lại gần đập cửa gọi.

- Đăng...anh xong chưa? Có nghe thấy tôi gọi không?- Bạch Linh vừa nói vừa gõ cửa, sợ rằng Hải Đăng ở trong có vấn đề gì.

Không nghe thấy tiếng trả lời... Bạch Linh liền gõ lớn hơn, đang định phá cửa thì Hải Đăng mở cửa bước ra, trên người chỉ quấn mỗi cái khăn tắm...

- Cô không nói để quần áo ở đâu?- Hải Đăng hơi nghiêng đầu.

- A... tôi quên mất. Để tôi đưa anh vào phòng. Anh muốn mặc bộ nào thì để tôi lấy.- Bạch Linh ngại ngần kêu lên.

Bạch Linh đúng là đầu óc mụ mị rồi, liền dắt Hải Đăng vào phòng, mở tủ đồ của cậu ấy ra. Chu choa mà ời, tủ đồ thì lớn mà ngoài ba màu đen trắng xám ra thì chẳng có màu gì nữa cả.

- Anh muốn mặc gì?- Bạch Linh nhìn đồng hồ có chút toát mồ hôi hột.

- Lấy đại thứ gì đi.- Hải Đăng vò vò mớ tóc vẫn còn ướt của mình, hơi nhăn mày.- Mà tiện tay thì lấy luôn đồ cho cô đi, người cô ướt như vậy mà cũng không biết vào nhà tắm trong phòng ngủ của tôi để tắm. Nhờ cảm lạnh thì ai chăm sóc ai đây?

Bạch Linh hơi dơ người, lấy tạm hai bộ đồ có vẻ thoải mái và êm ái ra ngoài. Bây giờ cũng không còn quá lạnh, nhưng buổi tối vẫn nên mặc ấm một chút. Sau đó liền để một bộ trên giường cho Hải Đăng. Hải Đăng cầm lấy, đầu có chút đen.

- Cái đó... còn quần trong nữa... Ở ngăn dưới...

Bạch Linh như bị đóng đá, vậy mà lại quên nữa. Bình thường vẫn phơi đồ của anh trai, vậy mà lại quên mất. Bạch Linh nhắm mắt kéo ngăn kéo ra, lấy bừa một cái rồi ném về phía Hải Đăng.

- Hay cô có muốn giúp tôi thay đồ không.- Hải Đăng cười cười trêu chọc.

- Biến thái, sắc lang...- Bạch Linh chạy thẳng ra phòng tắm ở ngoài, đóng cửa phòng tắm cái rầm.

Bạch Linh tắm xong đi ra thấy Hải Đăng đã vắn về tường để ra ngồi ngoài ghế sofa, nhưng tóc thì vẫn còn đang để ướt nhỏ tong tong xuống sàn.

- Máy sấy của anh ở đâu?- Bạch Linh hỏi.

- Chắc là trong mấy ngăn nhỏ vừa trong tủ.- Hải Đăng đáp lại.

Bạch Linh chạy vào lục lục một hồi, sau đó lấy máy sấy ra cắm ở ổ điện gần sofa, luồn tay vào sấy tóc cho Hải Đăng.

- Mẹ tôi nói là không nên để đầu ướt ban đêm, sẽ dễ bị cảm lạnh...- Bạch Linh kéo kéo tay áo rộng thùng thình của Hải Đăng lên, sấy tóc cho Hải Đăng hăng say.

Tóc cậu ấy rất mượt, sờ vào rất thích, lại còn thoáng mùi thơm.

Hơi ám phà vào tóc và mặt làm Hải Đăng hơi nhột nhưng cũng khá lạ lẫm. Chưa từng có ai sấy tóc cho Hải Đăng như vậy... Bàn tay của Bạch Linh lại rất nhỏ, luồn vào tóc của Hải Đăng như mang theo hạnh phúc vậy. Hải Đăng ngây ngô cười cười thích thú như đứa trẻ, ngả người về sau theo tay đang sấy của Bạch Linh, nắm nắm tay rồi lại mở ra rồi lại nắm lại. Bạch Linh nhìn như vậy thấy cute thực sự, thấy Hải Đăng như đứa trẻ được mẹ sấy tóc cho lần đầu. Má ơi con tым bé bóng của Bạch Linh... Đầu Bạch Linh lại nghĩ đến mấy ý nghĩ kì quặc, hắc hắc cười....

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Sấy đầu xong thì Bạch Linh giúp Hải Đăng thay lại đồng băng ở quanh mắt. Vì áo Hải Đăng quá dài nên Bạch Linh cứ phải liên tục kéo ống tay áo lên.

- Nếu như tôi không nhìn được nữa thì sao?- Hải Đăng băng khuâng hỏi.

- Không sao, tôi giúp anh nhìn.- Bạch Linh đáp một cách rất thản nhiên.

- Nhưng tôi không nhìn được khuôn mặt xấu xí của cô nữa.- Hải Đăng nói.

- Hừ... đã xấu xí vậy rồi, anh còn muốn nhìn làm gì.- Bạch Linh giả bộ tức giận.

- Vì thích.- Hải Đăng cười cười.- Nhìn nhiều cũng thấy vui vui.

Bạch Linh giả bộ thụi nhẹ một cái vào bụng Hải Đăng. Sau đó không gian lại trở nên yên tĩnh... Quả thực lúc ở cùng nhau mà không có việc gì làm thế này... khá là ngượng ngịu.

- Anh có muốn xem phim không?- Bạch Linh ngại quá lờ mờ nói.- A...

Biết mình lờ mờ nên tự động bịt miệng lại, cái mờ đúng là đáng đánh mà...

- Làm gì cũng được, cô muốn làm gì thì đều làm hết.

Bạch Linh há mờ dài suýt rớt xuống đất. Vậy nói rằng muốn ăn thịt tiểu bạch thỏ có được không ta... ấy, ấy, lại nghĩ lung tung rồi.

- Tôi không muốn gì cả, chỉ muốn anh...- Bạch Linh chưa nói hết câu.

- Được, chỉ cần cô ngày bao nuôi ba bữa.- Hải Đăng ngồi ở sofa chống cằm.

- Anh đừng có nghĩ bậy...

Hải Đăng giang hai tay ra làm tư thế như đón Bạch Linh. Vòng tay ấy quả thực có sức hút ma mị... Bạch Linh muốn giữ mấy miếng liêm sỉ cuối cùng nhưng do Hải Đăng quá đẹp trai, nên bản thân một lần nữa ném liêm sỉ của mình qua cửa sổ.

Bạch Linh lại gần kéo Hải Đăng dậy. Vòng bàn tay đang ngóng chờ của cậu ấy lên vai mình, đưa Hải Đăng vào phòng ngủ.

- Anh là bệnh nhân, tôi chỉ muốn anh an yên dưỡng bệnh cho tốt. Mau ngủ sớm đi.

Hải Đăng thấy Bạch Linh như vậy thì chỉ im lặng ủ mưu, không nói gì. Vào đến phòng ngủ, Bạch Linh ném Hải Đăng lại giường như ném mấy con lợn vào chuồng.

- Anh ngủ đi, có gì có gọi tôi, tôi ở ngay bên cạnh.- Bạch Linh nói rồi quay lưng chuẩn bị về phòng.

- A...- Hải Đăng ôm lấy cánh tay diễn như thật...

Bạch Linh lại vội vàng sờ sờ vào tay Hải Đăng sau lớp áo.

- Sao vậy, sao vậy? Anh bị đau à.

Hải Đăng kéo Bạch Linh nằm xuống, sau đó kéo chăn lên phủ kín hai người, vòng tay qua khoá Bạch Linh lại trong lòng.

- Anh làm gì vậy?- Bạch Linh nói nhỏ, sao cậu ấy không nhìn thấy gì mà vẫn tỉnh như vậy trời...

- Tôi sợ, ở lại với tôi được không.- Hải Đăng giọng nhẹ nhàng, có chút cầu khẩn.

Bạch Linh bị giọng nói ấy làm tim mềm ra. Nhất thời không biết từ chối thế nào...

Hải Đăng ôm Bạch Linh từ sau, hít hít mùi thơm từ trên người Bạch Linh. Hải Đăng biết là Bạch Linh dễ mềm lòng, chỉ cần giả vờ đáng thương một chút, Bạch Linh sẽ không nở từ chối. Ôm Bạch Linh trong lòng có cảm giác mềm mại như ôm một con mèo vậy. Vì áo của Hải Đăng lớn nên Bạch Linh như bị lọt thỏm trong đó, càng đáng yêu hơn. Hải Đăng thực sự muốn

nhìn thấy mặt Bạch Linh ngay lúc này. Để lưu giữ lại hình ảnh ấy. Không hiểu sao càng ngày Hải Đăng càng muốn trêu đùa Bạch Linh, như trêu mấy con mèo nhỏ... thực sự khó hiểu a...

Bạch Linh thấy Hải Đăng không nói gì nữa, liền quay người lại. Mặt đối mặt với Hải Đăng.

- Anh ngủ rồi?- Bạch Linh giọng khe khẽ.

Không thấy Hải Đăng trả lời. Bạch Linh chọc chọc vào má cậu ấy cũng không thấy phản ứng. Bạch Linh liền đưa tay lên sờ sờ sống mũi cao của Hải Đăng. Khuôn mặt này đúng là nên đem đi nhân giống... trong mắt Bạch Linh hoàn toàn là si mê nhìn Hải Đăng.

- Sao có thể ngủ say như vậy chứ hả?- Bạch Linh nhăn nhăn mũi. - Suốt ngày chỉ biết bắt nạt tôi.

Đang mân mê những đường nét trên khuôn mặt của cậu ấy thì Hải Đăng liền giữ tay Bạch Linh lại, nhướn qua hôn chụt một cái rồi to lên trán Bạch Linh.

- Anh... chưa ngủ.- Bạch Linh lấp bắp.

- Nghe thấy tiếng có người trách tôi ngủ say quá, khiến người ta mong chờ, nên đành phải tỉnh dậy.- Hải Đăng cười cười trêu người.

- Ha...haha... chắc là ai ý chứ...- Bạch Linh đánh trống lảng.

- Vậy à.. Nhưng tôi không kiểm soát được, lúc nào cũng muốn hôn cô... cả nhắm mắt lại vẫn nghĩ đến.

Mặt Bạch Linh nóng lên, từ bao giờ mà da mặt cậu ấy dày như vậy trời. Có thể nói một cách tron tru không có chút lấp bắp như thế.

- Anh... sắc lang...- Bạch Linh đưa tay lên che mặt đang nóng như than của mình.

- Tôi muốn hôn người tôi thích, có gì là sắc lang...- Hải Đăng vẫn không biết xấu hổ trêu chọc.

- Anh... đừng nói nữa.a...

- Ý cô là nên thực hành?

- Cái đó.... anh đừng có xuyên tạc ý tôi...- Bạch Linh bị đuối lý lẽ trước Hải Đăng.

Còn chưa nói hết câu đã bị Hải Đăng chặn lại bằng môi cậu ấy, xoay người ép Bạch Linh xuống dưới thân mình. Nụ hôn đầy dây dưa ướt át.

Hải Đăng đưa tay luồn vào trong áo rộng của Bạch Linh. Bạch Linh bị giật mình liền căng cứng người lại. Tay cậu ấy mân mê trên người Bạch Linh. Sau đó thì tự cởi áo của mình ra.

- Ừm... Đăng... ừm...- Bạch Linh định nói nhưng không nói được vì Hải Đăng vẫn đang chặn môi Bạch Linh...

Người Bạch Linh vận vẹo, tay đặt trước ngực Hải Đăng. Hải Đăng cúi xuống hôn mân mê từ tai đến xương quai xanh của Bạch Linh. Tay Bạch Linh yếu ớt giữ vai Hải Đăng lại.

- Bạch Linh...- Giọng Hải Đăng có chút mơ hồ, hơi thờ đút đoạn.

Bạch Linh cũng đang mộng mị, chỉ có thể yếu ớt phản ứng lại, mỗi lần Hải Đăng chạm vào người là một lần co quắp. Vừa muốn phản đối vừa muốn tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Hải Đăng ý thức hình như ngày càng mơ hồ, động tác hôn cũng ngày càng mạnh bạo hơn, có chút không giống Hải Đăng trầm lặng của bình thường. Mấy vết hôn ở cổ Bạch Linh đều hiện lên rõ, cả người sức nặng của Hải Đăng đều ở trên Bạch Linh. Cậu ấy giống như con thú đang đói vậy, vô cùng điên cuồng mãnh liệt, hôn miên man xuống đến gần ngực Bạch Linh.

- A... Đăng, đau...- Bạch Linh giọng hỗn hển nói.

Hải Đăng lúc chạm tay vào mặt Bạch Linh thấy có vết nước thì mới giật mình bình tĩnh lại.

- Xin...xin lỗi... cô có sao không.- Hải Đăng luống cuống buông Bạch Linh ra.

Hải Đăng vội vàng hôn nhẹ lên mắt Bạch Linh để lau đi giọt nước mắt ấy.

- Ngoan, là lỗi của tôi. Nếu cô không muốn thì sẽ không tiếp tục nữa.- Cậu ấy xoa xoa tóc Bạch Linh.

- Tại...tại...- Bạch Linh giọng run run, có chút chưa chuẩn bị tâm lý, thêm vào vừa nãy Hải Đăng như bị mất trí vậy, làm Bạch Linh có chút hơi sợ.

- Bị dọa sợ rồi?- Hải Đăng nhẹ nhàng vuốt tóc Bạch Linh như đang nói chuyện với bảo bối vậy.

Bạch Linh người vẫn đang run nhưng lắc đầu dưới tay Hải Đăng, cố gắng tỏ ra bình thường nhất có thể. Nhưng Hải Đăng vẫn có thể cảm nhận được, con người nhỏ bé dưới thân mình đang run rẩy kịch liệt. Có lẽ đã dọa Bạch Linh một trận rồi. Hải Đăng liền giữ lại nếp mày chỗ áo bên dưới của Bạch Linh bị xộc xệch do bản thân vừa nháo, nhẹ nhàng nằm xuống ôm lấy Bạch Linh vào lòng như báu vật. Người Bạch Linh vẫn còn đang run rẩy, giống như bị mắc mưa vậy. Hải Đăng hơi nhủu mày, bản thân cũng quá nhanh rồi, lại không kiểm soát được lực. Nhưng thực sự chỉ muốn trên người Bạch Linh cứ thế tạo dấu vết.

- Yên tâm, tôi không làm cô khó chịu nữa, ngoan, ngủ đi. Đăng nào có muốn làm gì thì mắt tôi cũng không nhìn được.- Hải Đăng ôm Bạch Linh chặt hơn.

Tay Bạch Linh đều đã lạnh toát. Người Hải Đăng đang co rúm, ngực liền đụng phải vai trần láng bóng của Bạch Linh, do vừa nãy tham lam nên đã kéo rách một đoạn áo cổ ấy xuống. Hải Đăng đưa tay kéo áo lên che đi đôi vai đang vừa run vừa lạnh của Bạch Linh. Chết tiệt, đúng là dọa cô ấy sợ quá rồi.

- Ngoan, đừng khóc.- Hải Đăng thực sự đau lòng nói.- Hay cô có muốn đánh lại tôi không..

Hải Đăng cầm tay Bạch Linh đánh vào mặt mình, chỉ thấy tay Bạch Linh rất lạnh.

- Không sao... không sao, chỉ tại tôi có chút chưa quen.- Bạch Linh giọng đã bớt run rọt tay lại nói.- Tay tôi lạnh lắm, đừng để lên người anh..

Hải Đăng liền giữ chặt tay Bạch Linh lại nhắm mắt, sau đó kéo vòng lên cổ mình, còn bản thân thì giữ chặt eo Bạch Linh lại, tư thế ám muội. Bạch Linh bị áp vào ngực cậu ấy, có thể vừa cảm nhận được lửa nóng vừa nghe được tiếng tim cậu ấy đập rất nhanh. Sự sợ hãi vừa nãy dần tan biến, thay vào đó là cảm giác lâng lâng ấm áp.

- Đăng... tôi thích anh.- Bạch Linh dụi dụi mặt vào ngực cậu ấy, lí nhí nói.- Thực sự rất thích.

- Ừm- Hải Đăng đáp lại, ôm chặt Bạch Linh hơn.

- Tôi đã sợ sẽ mất anh, nhưng thật may vì anh đã ở cạnh tôi thế này.

- Ừm

Bạch Linh hạnh phúc mỉm cười, tham lam chiếm lấy mùi hương trên cơ thể cậu ấy, nhắm mắt lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hải Đăng ngoài mặt thì chỉ ồm ồm một tiếng, nhưng trái tim thực sự đã tan chảy từ lúc Bạch Linh thủ thi câu “tôi thích anh” rồi. Cảm giác cả đời này, đã tìm ra đúng người rồi. Hải Đăng ôm Bạch Linh đã ngủ say như báu vật ở trong lòng, tự nhủ sẽ không phụ cô ấy, ngoài cô ấy ra trái tim cũng chẳng đủ để ai ngự trị nữa... Rốt cuộc thì Bạch Linh đã ở trong cuộc sống của Hải Đăng từ bao giờ, cậu cũng không rõ, nhưng chắc chắn, bây giờ cậu không thể để mất Bạch Linh nữa... Cả thế giới này, cậu chỉ cần Bạch Linh mãi mãi trong lòng thế này là đủ.79

Trong lúc ấy, có một người đã điều tra được ra tất cả. Hải Long tự nghĩ, rốt cuộc mình là vì cái gì?? Tại sao lại ghét đứa con mà cô ấy sinh ra như vậy... Có lẽ, có lẽ là vì ông đã thích mẹ của cậu. Vẫn luôn là như vậy, lúc cô ấy không còn nữa, có lẽ ông đã quá sốc mà không thể nhìn nhận ra bản thân mình đối với cô ấy là gì. Ngày ông bị đánh cho suýt chết, khi tình dậy thì Ánh Dương là người đã mang một bữa sáng đầy ấm áp cho ông, giúp ông thay băng vết thương, chăm sóc cho ông. Ông thấy cô gái này thật tốt. Nhưng ông nào có hay, người đã dìu ông đi một quãng đường dài, người với thân hình nhỏ bé xanh xao, đã gồng mình để dìu ông về nhà Ánh Dương, là mẹ Hải Đăng- Tú Yên. Người mà ông vẫn luôn thấy phiền phức khi gặp phải, lại chưa một lần nào nhìn ông đầy căm ghét, mà chỉ luôn nở nụ cười hiền lành. Lúc ấy tại sao ông lại ghét cô ấy đến như vậy... Lúc ông dầy vò, làm nhục, coi thường cô ấy, cô ấy lại chưa từng một lần to tiếng hay ầm ỹ, hoặc có thể cô ấy ầm ỹ, nhưng lại chưa từng một lần thể hiện ra trước mặt ông... Lúc ông đề ý đến cô ấy, muốn làm đủ loại dầy vò để cô ấy có thể mềm yếu mà van xin ông... Phải chăng là do ông đã si mê cô ấy từ lúc đó... Nhưng cô ấy vẫn quật cường mà cam chịu, làm ông lại chỉ có thể khó chịu, huyễn hoặc rằng người mà mình thích là Ánh Dương, để giữ lấy cái tôi của mình... Phải rồi, do Ánh Dương có đôi mắt giống cô ấy, nhưng lại luôn vui tươi... Còn đôi mắt của cô ấy, thì luôn đượm buồn, có tâm sự trĩu nặng... Ngay từ lúc đầu gặp Tú Yên, ông đã thấy bất cứ thứ gì khó chịu, xong sau đó lại cứ thế mà dầy vò cô ấy...Ông đúng là kẻ tồi tệ...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Mấy ngày sau đó, vẫn là cảnh Bạch Linh sáng đi học rồi chiều lại qua chỗ Hải Đăng. Chỉ kịp về qua ký túc xá lấy một chút đồ và quần áo là lại chạy đi. Bọn Đức Bình cùng mấy người cũng có ghé qua chỗ Hải Đăng để thăm cậu ấy. Lúc trước có mấy lần vào viện, vẫn là cậu ấy đang nằm, giờ có thể thấy cậu ấy đang từ từ bình phục, liền có cảm giác nhẹ nhõm hơn hẳn.

- Hay là để bọn này qua chăm sóc cậu. Bạch Linh dù sao cũng là con gái.- Hữu Triết nói với Hải Đăng.

- Không được!- Hải Đăng lơ lửng nói lớn.- À... không cần thiết, tôi quen cô ấy chăm sóc rồi...

Cũng may là Bạch Linh với Khả Tiên đang loay hoay lúi húi ở trong bếp gọt hoa quả nên không nghe thấy gì. Hải Đăng thực sự muốn đấm tên này một nhát.

- Vậy chuyện nhà đã giải quyết ổn thoả hết rồi chứ?- Đức Bình hỏi Hải Đăng.

- ...- Hải Đăng hơi trầm tư.- Có một ông già điên lo giúp rồi.

- Vậy được rồi. Bây giờ đang trong đợt thi, sau đó sẽ được nghỉ hè hai tháng. Tôi nhận được một đợt tập huấn giao hữu game, cậu liệu có đi được không. Chắc sẽ khoảng trong một tháng- Đức Bình nhấp một ngụm trà nói.

- ...- Hải Đăng hơi trầm tư.

Vốn việc cậu đang lo liệu cũng sắp ổn thoả rồi, chỉ việc để ông chú Tường xử lý nốt. Quan trọng là hiện giờ mắt cậu vẫn chưa thấy có tiến triển gì...

- Nếu như đi được thì báo tôi- Đức Bình nói.- Nghe nói có cả cái tên Hồng Nam gì bạn Bạch Linh đợt trước...

- Tên đó cũng chơi game à?- Hải Duy đang nghịch điện thoại thêm vào.

- Ừm, có lẽ đợt này sẽ có nhiều đội khá mạnh.

Hải Đăng nghe vậy thì cốc trà có hơi run. Ý là nói tên đợt trước mà Bạch Linh khóc vì hán cũng đi à??? Không được, nhất định không thể để Bạch Linh đi một mình... Bạch Linh chỉ nghĩ đến thôi là máu nóng lại nổi khắp người.

- Mọi người mau ăn hoa quả đi.- Khả Tiên cùng Bạch Linh mang đĩa hoa quả ra.

Bạch Linh theo bản năng ngồi xuống cạnh Hải Đăng, cầm đĩa lên đút hoa quả cho Hải Đăng. Sau đó mới nhận ra có tám con mắt đang nhìn mình không chớp.

- Mọi người không ăn à?- Bạch Linh vẫn ngơ ngác quay ra hỏi.

- Yo, Bạch Linh cũng biết chăm sóc người khác à?- Hải Duy cười lớn trêu chọc Bạch Linh.

Chỉ có Đức Bình và Khả Tiên là tinh ý biết có chuyện gì đó giữa hai người này. Khả Tiên vốn đã có gì đó thấy lạ, trời không lạnh mà Bạch Linh lại mặc áo cao cổ a...

- Đương nhiên rồi, ai vô dụng như cậu.- Bạch Linh dẫu môi lên cãi lại.

- Mau dứt tôi một miếng xem nào.- Hải Duy lo chơi nói với Bạch Linh.

- Đây.

Bạch Linh buồn cười cầm một miếng hoa quả lên định đưa cho cậu ta thì Hải Đăng từ đâu đã đón đầu trước, ngoạm lấy miếng đó. Bạch Linh mắt thô lỗ nhìn Hải Đăng..

- Ê Đăng, thế cũng xấu tính quá rồi nha.- Hải Duy gằn dỗi lên tiếng.

- Xin lỗi, tôi tưởng là dứt cho tôi.- Hải Đăng đáp tỉnh bơ.

Cả bọn cạ ngôn không biết nói gì. Bạch Linh có bảo cả bọn ở lại nấu com trưa, nhưng Đức Bình và Khả Tiên biết ý liền nói rằng có việc. Duy chỉ có Hữu Triết và Hải Duy nào bỏ không biết gì còn định ở lại ăn com thật. Đầu Hải Đăng đen kịt... Làm cho Đức Bình phải lấy cớ kéo hai tên kia đi về.

Khả Tiên mặc dù biết Hải Đăng không phải tiểu nhân gì nhưng vẫn lo lắng cản dận Bạch Linh. Dù sao hai người vẫn là nam nữ khác nhau, phải đề phòng. Bạch Linh buồn cười nhìn Khả Tiên dận mình như mẹ dận con gái về nhà chồng vậy. Không biết nếu cậu ấy biết hôm trước Hải Đăng cậu ấy... cậu ấy... đó đó thì sẽ sao nữa... Bạch Linh lắc lắc đầu rồi chào mọi người. Hai người vào trong lại.

- Cô định đi tập huấn lần này không?- Hải Đăng đã có chút quen với việc hoạt động mà không nhìn.

- Tôi cũng không biết, có thể là có... nếu anh muốn tôi không đi thì tôi sẽ không đi..

- ...

- Nhưng nghe nói sẽ được giao hữu khá nhiều, nên tôi khá hứng thú.- Bạch Linh giọng nói hào sảng.

- ...- Hải Đăng lại im lặng, có chút không thích..

Tại sao phải gặp lại tên kia, mà cô ấy lại vui như vậy? Rõ ràng là tên đó không bằng mình. Nhưng tình đầu hẳn là cũng in sâu đi..

Bạch Linh cảm giác có gì không đúng, sao tự nhiên Hải Đăng lại ngồi yên im lặng như vậy, thường thì sẽ lòi đuôi bắt nạt Bạch Linh ngay sau khi mọi người đi chứ... nhìn còn có vẻ đang hồn dỗi gì đó.

- Anh muốn ăn gì?- Bạch Linh nói.

- Hừ...- Hải Đăng quay ngoắt sang một bên.

Bạch Linh cạ ngôn, rốt cuộc là cậu ấy ăn phải cái gì vậy trời..

- Đăng...- Bạch Linh chọc chọc vào tay Hải Đăng.

Vẫn im lặng không phản ứng. Bạch Linh thật sự bó tay rồi.

- Anh sao thế?- Bạch Linh như con mèo dụi dụi vào tay Hải Đăng.

- Cô muốn đi gặp tên Hồng Nam đó?- Hải Đăng giọng điệu lạnh lùng mang chút giấm chua.

Há? Bạch Linh tròn tròn mắt. Bạch Linh còn chẳng để ý... hoá ra là ăn giấm rồi... Bạch Linh cười hắc hắc.

- Cũng một phần....- Bạch Linh giả bộ vu vơ.

- Cô dám.- Hải Đăng quay mặt ra.

- Đồ ngớ ngẩn. Không ngờ anh lại dễ ăn giấm như vậy.- Bạch Linh buồn cười véo má Hải Đăng.- Ngoài anh ra tôi làm gì có thì giờ nghĩ đến ai nữa.

Hải Đăng nghe vậy thì có chút xuôi xuôi, liền kéo Bạch Linh đang vịn về tay mình lại gần.

- Tôi nghĩ vẫn là nên đánh dấu bản quyền thì hơn.- Hải Đăng giữ chặt eo Bạch Linh lại.

- A... tôi nhớ ra là phải đi nấu đồ ăn.- Bạch Linh đánh trống lảng vùng vẫy định thoát ra.- Ừm..

Lần này Hải Đăng không để cho Bạch Linh kịp phản ứng, mạnh mẽ tiến vào khoang miệng Bạch Linh....

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

Bạch Linh giãy giụa không thành, lại bị Hải Đăng đang ăn giấm chua dồn nén, hỗn hển không thở được. Cậu ấy cũng quá chiếm hữu đi. Tại sao lại tự nghĩ tự ăn giấm rồi lòi Bạch Linh ra chịu trận thế này. Bạch Linh cắn môi Hải Đăng một cái. Hải Đăng bị đau, có hơi giật mình, nhưng vẫn không chịu buông Bạch Linh ra, cứ vậy mạnh mẽ chiếm hữu môi Bạch Linh. Đến khi bản thân thấy Bạch Linh đã đến giới hạn rồi mới nói lòng.

- Tôi...um... tôi sai rồi!- Bạch Linh nói không ra chữ nữa.

Hải Đăng nhếch mép, buông Bạch Linh ra.

- Còn nghĩ đến tên đó, tôi liền không kìm nén với cô nữa...

- Tại hạ sai rồi đại nhân, không dám chọc đại nhân nữa.- Bạch Linh có không khí liền thờ lấy thờ để.

- Vậy bây giờ là nghĩ tới ai?- Hải Đăng dùng hai tay giữ chặt mặt Bạch Linh.

- Lúc nào cũng nghĩ tới anh, tới anh thôi được chưa...- Bạch Linh bị ép má lại nói.

Hải Đăng hài lòng buông mặt Bạch Linh ra. Tên này... Bạch Linh thực sự là muốn đâm một phát quá.

Tối đến, ông chú Tường có ghé qua chỗ bọn Bạch Linh, báo rằng ông nội của Hải Đăng đã hồi phục rồi. Sau đó lại nhìn hai người họ với ánh mắt không đứng đắn lắm.

- Chuyện cháu nhờ chú, đã tìm được chưa ạ?- Hải Đăng nói.

- Ta đã bảo đàn em tìm khắp nơi rồi, nhưng không thấy cái dây chuyền và chiếc nhẫn ấy đâu cả...

- ...- Hải Đăng tỉnh dậy đã không thấy, liền bảo ông chú Tường đi tìm, ai ngờ đến giờ vẫn chưa thấy.

- Còn chuyện kia, đã xử lý sắp xong rồi. Tên đó chắc chắn sẽ không ngờ đến.- Ông chú Tường nghiêm túc nói.

- Vậy tốt quá rồi. Tính giả bộ đính hôn để không ảnh hưởng đến thứ đó của mẹ, nhưng có lẽ không cần rồi.- Hải Đăng cũng nghiêm túc nói với ông chú.

- Ừm. Những gì cần đáp trả thì ta đã làm hết cả rồi. Chỉ cần cháu muốn, ta đều có thể giúp cháu làm.

- Cảm ơn chú. Chỉ cần chú giúp cháu bảo vệ ông và cậu cho tốt là được. Món nợ ông ta nợ mẹ, cháu sẽ tự bắt ông ta trả.

Bạch Linh dù không hiểu hết, nhưng đại khái cũng đoán được vài ý.

- Thôi không nói nữa, bác sĩ dạo này qua khám nói thế nào?

- Vẫn chưa thể biết được.- Hải Đăng đan tay vào nhau.- Vẫn có thể sẽ mù.

- Thằng nhóc này, sẽ không có chuyện đó đâu.- Ông chú Tường nói chắc như đinh đóng cột.- Mà hai đứa nhìn có vẻ hoà hợp quá nhỉ? Thế nào, giống cuộc sống của mấy vợ chồng son quá còn gì..

Ông chú Tường bật cười quay qua nhìn Bạch Linh trêu chọc. Bạch Linh đỏ mặt cúi gằm.

- Ông già mặt nét này, cô ấy da mặt không dày như chú đâu.- Hải Đăng giọng đều đều.

- Tên nhóc này, ta là biết thưởng thức cuộc sống, ai mà như tăng băng như nhóc hả. Nếu như ở với một tiểu đáng yêu thế này, chắc chắn sẽ không bình tĩnh được rồi.- Ông chú Tường cười cười phúc hắc.- Chỉ có nhóc là như vậy thôi.

Hải Đăng khẽ ho nhẹ ngại ngùng, ai nói cậu kiểm chế được vậy. Hôm trước suốt nửa không thể bình tĩnh được rồi. Bạch Linh ở bên cạnh nghe mấy lời đó thì tai đã đỏ hết cả rồi, chỉ có thể cúi thấp mặt xuống nữa...

- Được rồi, không trêu tiểu cô nương mặt mọng nữa. Ta cũng về với đại ca đây, nhóc mãi không về làm đại ca cũng sắp xuống giường đám ta rồi.- Ông chú Tường cười cười rồi đứng dậy.

Bạch Linh điu Hải Đăng dậy đi tiễn ông chú. Cả ba đều cười nói vui vẻ cho đến khi vừa mở cửa ra. Một bóng người mà Hải Đăng nghĩ sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây. Là bố của cậu- Hải Long. Ông đang định bấm chuông cửa thì cánh cửa mở ra. Bạch Linh nhìn thấy bố Hải Đăng thì tự động lùi xuống một bước. Còn ông chú Tường thì mặt đen kịt. Không khí trùng xuống làm Hải Đăng có chút không hiểu.

- Sao vậy?- Hải Đăng đưa tay mò mò phía trước.

Ông chú Tường đứng chắn trước mặt Hải Đăng.

- Anh đến đây làm gì?- Giọng nói gần xuống.

- ...- Bố Hải Đăng vẫn giữ một nét mặt lạnh lùng, không để ý tới ông chú Tường.- Tránh ra.

Trán ông chú Tường nổi gân xanh. Tên này đang ngông cuồng ở chỗ của ai vậy. Hải Đăng đương nhiên nhận ra đó là giọng nói của ai... Là người mà Hải Đăng cả đời này không muốn hít thở cùng một bầu không khí, dù chỉ là một chút cũng không.

- Ông đến đây làm gì?- Giọng Hải Đăng giọng cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

- Ta có chuyện muốn nói.- Bố Hải Đăng giọng vẫn không nghe ra cảm xúc.- Cũng muốn xem mây...à không, xem con thế nào.

Hải Đăng rung mình. Ông ta, ông ta vừa nói gì cơ, ông ta vừa gọi mình là con à? Hải Đăng nhủ mảy.

- Ở đây chưa từng có con của ông, dù là trước kia, bây giờ hay sau này. Mời ông về cho.

- Ta biết con bất mãn nhiều thứ, nhưng ta sẽ không làm khó dễ con nữa.- Giọng bố Hải Đăng giờ mới nghe ra có chút mệt mỏi.- Ta muốn làm tròn trách nhiệm một người bố.

- Tôi không cần ông giả nhân giả nghĩa. Cả đời này, tôi thà làm người không có bố chứ cũng sẽ không coi ông là bố mình. Tôi chỉ có một người bố nuôi, người đó tên Tường Lâm. Ông có thể về rồi.- Hải Đăng tức giận tay run run nói.

Bạch Linh bám ở cánh tay có thể thấy rõ cậu ấy run đến mức nào... cậu ấy chắc hẳn đang tức giận lắm. Bạch Linh liền nắm lấy tay, đan năm ngón tay vào tay cậu ấy như để trấn tĩnh.

Người đàn ông kia, quả thực khiến người ta bị áp bức, lại không nghĩ sẽ đến tận đây thế này... Bạch Linh trong phút chốc cảm thấy thương Hải Đăng nhiều hơn nữa.

- Đừng để tôi phải đụng tay chân.- Ông chú Tường im lặng từ nãy giờ cũng lên tiếng, mặt đối mặt với Hải Long.- Hải Đăng, nhóc vào nhà đi, ở đây để ta lo.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Bố Hải Đăng hơi trầm ngâm, nhìn Hải Đăng một cảnh phải quán băng ở mắt, lại bày ra chế độ phòng bị tối đa, hơi nhăn mày lại

- Ta đến đây chỉ để trả con đồ. Cũng không phải muốn làm gì cả.- Bố của Hải Đăng nói.

Sau đó ông lấy sợi dây chuyền ra, có cả nhẫn của mẹ cậu ở đó nữa.

- A...- Bạch Linh kêu lên, đó chẳng phải là dây chuyền Bạch Linh tặng cho Hải Đăng để giữ nhẫn của mẹ cậu ấy à...

- Sao anh lại có nó, chẳng lẽ anh lại muốn âm mưu gì. Đừng có đắc ý vội.- Ông chú Tường giọng nói tức giận.- Đăng, là nhẫn của mẹ cháu.

Hải Đăng sững ra một lúc.

- Ông muốn gì?- Hải Đăng không tin con người kia chỉ đơn thuần là tới trả đồ.

- Muốn con vào lại trong sổ hộ khẩu của ta. Ta sẽ bù đắp cho con tất thảy.- Bố Hải Đăng vẫn kiên định nói.

- Ông đang đùa à? Cái nơi chết tiệt đó, đến đi qua thôi tôi còn thấy ghê sợ. Ông cũng là quá coi người khác như cỏ rác rồi.

- Ta...

- Không phải ai thì cũng sẽ bị ông điều khiển.

- Ta chỉ là muốn bù đắp cho con, dù con có đồng ý không, thì ta vẫn sẽ trả lại đồ cho con. Là ta có lỗi với hai người...

Hải Đăng im lặng, ông chú Tường cũng trầm ngâm. Sau đó liền nắm bố Hải Đăng một phát. Sau đó thì là liên tục nắm Hải Long.

- Ông chú...- Bạch Linh bị dọa kêu lên.- Đăng, họ...

- Ông chú Tường sẽ không bị thiệt đâu.- Hải Đăng đáp lại, người có chỗ đứng trong thế giới ngầm, còn có thể để bị đánh sao..

Ông chú Tường nắm lấy cổ áo bố Hải Đăng.

- Mày khiến cô ấy khổ sở, khiến cô ấy vì sinh non mà mất. Mày ép buộc thằng bé, khiến nó đến đôi mắt cũng không rõ sẽ thế nào, vậy mà còn dám ở đây nhắc tới họ. Mày có còn phải là con người không...

- ...- Bố Hải Đăng im lặng không nói gì. Chửi rất đúng, không sai. Trong lòng ông bây giờ vốn cũng rất trống trải, điều duy nhất ông có thể làm cho người mà ông phụ bạc chỉ có thể là như vậy.- Dù thế nào, người ngoài cuộc như mày, cũng không có tư cách lên tiếng. Người cô ấy yêu cũng không phải là mày. Mày mãi mãi chỉ có thể đi theo sau cô ấy thôi.

Ông chú Tường nắm chặt tay thành nắm đấm, định nắm Hải Long xong lại buông ra, im lặng bỏ đi.

- Ông già, đừng nghĩ lung tung, ông không phải người ngoài.- Hải Đăng bước đi định kéo Tường Lâm.- Còn ông, mau trở về đi, tôi không cần sự thương hại ấy, nếu còn động đến người tôi yêu thương một lần nữa thì đừng trách.

Hải Đăng vì không nhìn được nên chỉ có thể bước đi từ từ, ông chú Tường thấy vậy thì liền đứng lại, đỡ lấy Hải Đăng.

- Vậy... ta để đồ lại cho con.- Bố Hải Đăng lau vết máu ở miệng, đặt chiếc vòng xuống đất rồi bước đi.

Hải Đăng không nói gì nữa. Trong lòng hơi khó chịu không rõ tại sao. Bạch Linh cảm chiếc vòng lên phui phui. Ông chú Tường tâm trạng có vẻ cũng không tốt lắm.

- Ta về trước, nếu tên đó còn đến thì điện cho ta...- Giọng ông chú Tường vẫn vậy nhưng nghe sao lại có chút buồn.

- Ông già, đừng nghĩ nhiều. Đối với cháu, chú là bạn, là thầy, là cha, chưa bao giờ là người ngoài cả.- Hải Đăng nói vô cùng chân thành.

- Ta biết rồi.- Ông chú Tường đập đập vào tay Hải Đăng.- Mau vào nhà đi.

Bạch Linh chạy lại điu Hải Đăng, nhìn bóng ông chú Tường bức đi có chút đơn độc...

Tường Lâm bước đi trong bóng đêm. Đã lâu rồi tâm trạng của ông không thế này. Đã lâu rồi không vì ai nhắc đến Tú Yên mà đau lòng nữa. Tên khốn đó nói không sai, ông là chỉ dám theo sau cô ấy... Tình yêu của cô ấy cũng không dành cho ông. Người như ông đến tư cách đòi bảo vệ cô ấy cũng không có, một kẻ hèn nhát như ông... Tường Lâm tự đâm vào tường mấy phát. Hóa ra tư tưởng trong lòng ông vẫn chưa bao giờ được gỡ ra cả. Tường Lâm lái xe tới nghĩa trang, chỉ có nơi đây ông mới thấy mình như được ở cạnh cô ấy. Vì đại khờ, ông tự mình đánh mất đi yêu thương của chính mình. Tường Lâm ngồi cạnh mộ Tú Yên...

- Yên... Lâu rồi tôi chưa thăm em nhỉ... Hôm nay của em thế nào. Tôi vô năng, không bảo vệ con trai chúng ta chu toàn được.- Tường Lâm vừa uống rượu vừa nói.

- Em có lạnh không? Tôi rất lạnh... Trên trái đất này, chỉ có nụ cười của em là ấm áp nhất, chỉ có nụ cười của em mới xóa đi được giá lạnh trong tim tôi...

Rào...

Mưa rơi xuống xối xả... Tường Lâm bật cười.

- Đến ông trời cũng buồn thay tôi sao...- Tường Lâm ngồi cúi mặt xuống.90

Bỗng có một chiếc ô kéo xuống che cho ông. Tường Lâm ngẩng mặt lên. Là một người phụ nữ có vẻ quen quen nhưng ông không nhớ là ai. Người phụ nữ đó khuôn mặt cũng buồn không kém ông.

- Anh Tường, mau đứng dậy đi, chị ấy mà thấy thì sẽ buồn đấy...- Hoà Vy mặc một chiếc váy xè nên có chút run nói.

- Cô là ai, mau đi khỏi đây.- Tường Lâm nói.

- Em là cô của Hải Đăng, chắc chỉ có em biết anh thôi... Nhưng anh mau đứng dậy đi, dầm mưa lâu sẽ không tốt..

- Ha... người nhà họ Lãnh các cô, còn tỏ ra từ tế.- Tường Lâm gạt ô của Hoà Vy ra.

Hoà Vy biết Tường Lâm đã say nên không chấp, nhặt chiếc ô lên lại, sau đó kéo Tường Lâm đã đi không vững dậy. Vốn cô chỉ định đứng từ xa thôi, nhưng vì trời đột nhiên đổ mưa nên đành phải chạy vào ô tỏ lấy ô dự phòng ra che cho Tường Lâm. Cô dìu Tường Lâm lên xe mình rồi lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Sáng hôm sau ông chú Tường tỉnh dậy thì đã thấy mình ở trong một ngôi nhà xa lạ. Sau đó nhìn thấy một người phụ nữ tầm 40 tuổi nhưng vẫn còn vô cùng trẻ đẹp nóng bỏng xuất hiện trước mặt mình. Trời ơi, một đời oanh liệt giữ gìn trinh tiết của ông nay còn đâu... Tường Lâm tự đâm mình mấy cái.

- Mỹ nữ, cho tôi mượn phép hỏi, tôi qua...- Tường Lâm lại lòi về mặt giả biến thái hàng ngày của mình ra.

- Tôi qua anh làm gì... anh còn không nhớ sao?- Hoà Vy xoay xoay ly cà phê.

Cô Hải Đăng quả thực rất đẹp. Mỗi động tác đều vô cùng thanh tao.

- Tường Lâm tôi từ trước đến nay chưa từng nợ đào hoa bất cứ ai a...- Tường Lâm gãi gãi đầu nói.

Hoà Vy bật cười.

- Không trêu anh nữa, tôi là cô của Hải Đăng, hôm qua tình cờ thấy anh ở chỗ chị dâu nên đưa anh về đây.

- Chị dâu...- Tường Lâm đột nhiên trở nên nghiêm túc đề phòng.

- Anh không cần làm ra bộ mặt ấy.- Hoà Vy bật cười.- Tôi là đứng về phía đứa cháu yêu quý của mình và chị dâu.

Hoà Vy xoay người đi pha thêm cốc cà phê nữa.

- Tôi có gặp anh vài lần rồi. Một lần là trong đám tang của chị dâu. Một lần là khi anh đi xem buổi biểu diễn của Tường Quân.

Tường Quân là em gái của Tường Lâm. Hoà Vy là bạn thân hồi còn học ở nước ngoài của cô, hai người khá thân thiết. Còn một lần nữa mà cô không nói, đó là khi Tường Lâm vô tình cứu Hoà Vy khi ở bên London. Hoà Vy là cảm nắng Tường Lâm thời còn trẻ ấy, nhưng khi nghe Tường Quân kể về anh trai mình, lại biết đây là người quen của chị dâu, một mặt thấy ông nhất kiến chung tình, đành kìm lại lòng riêng, chỉ âm thầm quan sát từ sau. Mỗi lần nghe được từ Tường Quân là ông về nước, thì sẽ đều đi theo ông, lần nào cũng sẽ thấy ông ôm một bó hoa hướng dương tới mộ Tú Yên...

Hoà Vy đưa cốc cà phê cho Tường Lâm.

- Cám ơn.- Tường Lâm đón lấy. Đúng là nhắc mới nhớ, trong đám tang của Tú Yên, từng có một cô nhóc khóc khá nhiều, hoá ra lại là người phụ nữ trước mặt này.

Tường Lâm cũng nghe nói là có một người cô bên nhà nội rất yêu thương Hải Đăng, thường hay phản bác lại người anh trai cùng cha khác mẹ để bảo vệ Tú Yên, không nghĩ đến lại trùng hợp như vậy.

- Vậy cô...

- Tôi biết Đăng định làm gì. Thằng nhóc muốn lấy lại đồ của mẹ nói. Nghe nói anh tôi vẫn đang giữ một bảo tàng của chị ấy. Mọi đồ quý giá chị ấy đều trưng bày ở đó.

- ...

- Tôi cũng biết là hai người đang làm gì. Yên tâm, tôi sẽ không nhúng tay vào.- Hoà Vy giả bộ hai tay lên không liên quan.

Tường Lâm nghe vậy thì chỉ gật gù. Không nghĩ tới người phụ nữ này lại dứt khoát như vậy. Tính cách khá hào sảng, là một người trọng nhân nghĩa, nếu như là đàn ông thì có thể kết giao thành huynh đệ rồi.

- Anh không định rời khỏi giường tôi à?- Hoà Vy cười nói, tay châm điếu thuốc.

Tường Lâm hơi nhăn mày, bước xuống giường, sau đó cầm lấy điếu thuốc của Hoà Vy đập tắt.

- Hoi bao đồng nhưng có thể tắt thuốc không?- Tường Lâm nhăn mày.

- Ô.- Hoạ Vy nhìn tay mình trống trải thì kêu lên.- Xe của anh tôi cho người lái về rồi. Tớ anh chỉ cần xuống là sẽ thấy.

- Được rồi mỹ nữ. Cảm ơn cô nhiều. Mong rằng sẽ còn gặp lại.

Tường Lâm khoác áo của mình được treo lên rồi đi ra. Hoạ Vy nhìn thấy Tường Lâm đã bước ra thì mới thở dài một hơi. Cứ nghĩ là tình cảm thời nông nổi, ai ngờ gần hai mươi năm trôi qua nhanh như chớp mắt, khi gặp lại vẫn còn rung động như vậy. Hoạ Vy nghĩ có lẽ bản thân có thiện cảm với mẹ con Hải Đăng, một phần cũng do mình từng được người đàn ông này cứu, khi biết được họ có quen biết, lại càng muốn đối xử tốt với họ hơn...

Ông trời đúng là nghiệt ngã, sao lại để mối nhân duyên của mỗi người loằng ngoằng như vậy. Hoạ Vy biết Tường Lâm vẫn luôn ôm hận anh trai mình, cũng biết sắp tới sẽ diễn ra một trận mưa tanh bão đạn. Nhưng cô biết anh trai mình đã làm nhiều điều không đúng. Cô có nói gì thì cũng sẽ không thể bảo vệ được.

...

Thời gian cũng qua được một tuần, Bạch Linh vẫn đang cày quóc ôn bài để kiểm tra, còn Hải Đăng cũng thường xuyên nghe điện thoại của ai đó. Khi có thời gian rảnh rỗi thì cả hai lại dựa vào nhau mà nghỉ ngơi, vô cùng yên bình.

Hải Đăng cũng nghe được tin công ty của Hải Long bị ép, lộ ra nhiều sơ hở. Cậu có thể đoán trước điều này. Ông chú Tường rút cuộc thì cũng hành động rồi.

- Cậu chủ, đã thành công san nhượng lại bảo tàng của phu nhân.- Lão quản gia nói với Hải Đăng qua điện thoại.

- Tốt lắm. Tôi biết rồi.

Trước đó quản gia từng điện cho Hải Đăng để nói về việc bảo tàng yêu quý nhất của mẹ cậu bị ép san nhượng, ông nội và cậu của cậu cũng bị chèn ép. Chính là do bố của Hải Đăng muốn dùng nó để ràng buộc, bắt Hải Đăng kết hôn, giờ thì có thể đưa mọi thứ về ban đầu rồi...

Hải Đăng vốn từ đầu đã liên lạc với ông chú Tường, cũng từ máy mình lập trình hack vào hệ thống của công ty bố Hải Đăng. Đương nhiên vô cùng khó khăn, một công ty lớn như vậy, muốn tìm ra sơ hở phải tốn rất nhiều thời gian. Hải Đăng định sẽ giả bộ đồng ý đính hôn để Hải Long có thể trả lại bảo tàng của mẹ mình trước, nhưng không nghĩ lại xảy ra biến cố. May là ông chú Tường sớm có bước đi dự phòng, từ lâu đã tạo ra những công ty ma vô cùng tinh vi, liên tục làm ăn với công ty của bố Hải Đăng, lại thêm mối quan hệ rộng trong giới hắc đạo, từ lâu đã ít nhiều thu tóm được đường đi nước bước của ông ta. Lại thêm gần đây Hải Long sa sút, không sát sao công việc nên càng dễ sa lưới.

Hải Long nhận được tin đã bị ngầm san nhượng lại bảo tàng, vô cùng điên cuồng đi đến đó, kéo theo người của mình...

Ông chú Tường đứng ở bảo tàng của mẹ Hải Đăng, toàn bộ đều là ảnh mẹ cậu chụp. Tất thấy đều như đưa ông tới những nói có cô ấy vậy...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥❑ Hôm nay xả chap vì tháng sau tui thi, sẽ ít đăng được nha:<<

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78-2: Ngoại truyện Noel

Câu chuyện của Noel 7 năm sau...

Bạch Linh cúi húi dọn dẹp lại đồng đồ cũ của mình thì chợt thấy lại một túi quà đã cũ. Giở ra thì chính là chiếc vòng mà Noel năm đó muốn tặng Hải Đăng mà chưa thể đưa...

Còn nhớ ngày đó Bạch Linh đã khóc một trận lớn, Hải Đăng lúc ấy cũng chưa có tình cảm với mình, cảm giác giống như một tảng băng không thể tan vậy. Nhưng giờ thì cậu ấy đã ở trong cuộc sống của Bạch Linh...

Nhẹ nhàng cầm lấy chiếc vòng, Bạch Linh âu yếm cầm nó nhớ lại về những khoảng thời gian trẻ tuổi ấy. Người con trai năm đó giờ vẫn vậy, chỉ có điều thay đổi là giờ cậu ấy đã là của riêng Bạch Linh...

Nếu như Noel năm đó Bạch Linh cũng nói ra lòng mình rồi đưa chiếc vòng này cho cậu ấy, chắc hẳn sẽ bị cậu ấy từ chối rất thảm a...

- Con gái, đã chuẩn bị xong chưa? Mau đi ngủ sớm... Ngày mai còn phải khởi hành sớm- Mẹ Bạch Linh uể oải ngáp vì buồn ngủ. Mấy ngày nay bận rộn đủ việc có lẽ bà đã mệt rồi.

- Con biết rồi- Bạch Linh nói với lại.

Sáng hôm sau, một ngày trời lạnh nhưng lại rất đẹp...

Tại sân vườn một khu nhà được thiết kế như khu thi đấu và công ty game. Tiếng bát nháo ồn ào, ai ai cũng trịnh trọng. Hải Đăng đứng đó, lần đầu tiên cậu biết cảm giác hồi hộp là như thế nào.

Mọi người đều đã ngồi ngay ngắn, cũng đã đến giờ.

Bạch Linh một thân váy trắng xinh đẹp đang được bố mình dìu vào. Mỗi bước chân đều cảm giác vô cùng lạ lẫm. Có chút cay cay khoe mắt. Bố Bạch Linh khoác tay con gái mà cũng cảm tưởng như mỗi bước chân run run. Cuối cùng cũng đến trước mặt Hải Đăng... Bố Bạch Linh trao tay Bạch Linh cho Hải Đăng. Hai người đều nhìn nhau hồi hộp... lời người chủ trì nói gì đều không nghe rõ nữa, mọi âm thanh đều như không còn hiện hữu. Người chủ trì còn chưa nói xong, đã bị Bạch Linh xin phép ngắt lời.

Bạch Linh lấy chiếc vòng ra.

- Đăng, bảy năm trước anh từng đã lỡ mất chiếc vòng này. Giờ anh có muốn đeo nó, chấp nhận trói buộc cả đời này với tôi không- Bạch Linh có chút rung rung...

Hải Đăng hơi ngần ra, rõ ràng phải trao nhẫn cho nhau làm vật đính ước... Sau đó Hải Đăng mỉm cười.

- Đương nhiên lần này chắc chắn không thể bỏ lỡ nữa rồi...

Sau đó liền tiến đến nắm lấy tay Bạch Linh, kéo Bạch Linh lại mà hôn. Mọi người ở dưới đều hò reo...

- Anh... Như vậy cũng quá ngại rồi. Tôi còn chưa kịp chuẩn bị...- Bạch Linh đỏ mặt nói.

- Ngốc... Từ giờ phải gọi là chồng!- Hải Đăng mỉm cười.

Cả hai nhìn nhau, dựa trán vào nhau, hạnh phúc tràn dâng. Ngày hôm nay bầu trời quả thật trong xanh và cao biết bao... Mọi người đều ồn ào gì đó hai người không rõ, trong mắt chỉ còn lại đôi phương...

Noel năm nay, em đã có anh ở cạnh rồi... Cảm ơn anh, Đăng!

Noel năm nay, anh đã có em ở bên rồi...

Anh yêu em, Bạch Linh!

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Từ đâu có tiếng người và xe kéo đến nườm nượp. Ông chú Tường quay mặt ra ngoài cửa. Đàn em cũng đứng chắn lại phía trước mặt Tường Lâm. Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, đương nhiên rồi, là Hải Long. Hải Long một thân sải bước vào trong bảo tàng, mặt cau có như muốn có một trận mưa máu ngay lập tức. Tường Lâm mặt không chút biểu cảm, nhìn về phía Hải Long, không kiêng kị gì.

- Cho hỏi ngài đến đây có việc gì không?- Tường Lâm một mặt giễu cợt nói.

- Mau trả lại bảo tàng- Hải Long mặt vẫn đen kịt không biến sắc.- Cái khác không nói, nhưng bảo tàng không được.

- Hoang đường, ngài đây có tư cách gì mà ép tôi trả lại bảo tàng? Đây có phải là đang trấn lột ngay giữa thanh thiên bạch nhật không?- Tường Lâm không để mấy lời đe dọa vào mắt.

- Đùng nhiều lời. Điều là do mày dùng thủ đoạn.- Hải Long mặt cau có nhìn vô cùng đáng sợ.

Tường Lâm ngưng cười giễu cợt, mặt nghiêm túc lại. Khuôn mặt cũng chẳng vui vẻ là bao.

- Nếu không có ý đến chúc mừng, thì mời về cho.- Tường Lâm châm một điếu thuốc.

- Đùng nhiều lời.- Hải Long vẫn là khuôn mặt cau có ấy.

Tường Lâm nhếch mép. Hải Long rút từ trong áo ra một khẩu súng lục ngắn, lên cò rồi chĩa về phía Tường Lâm. Đàn em hai bên đều sừng sỏ lên, đồng loạt rút vũ khí. Tường Lâm mặt vẫn không biểu cảm. Súng chưa bao giờ là thứ ông sợ, thứ ông sợ nhất thì cũng đã xảy ra rồi. Tường Lâm ra hiệu cho đàn em bỏ vũ khí xuống.

- Ngài đây là muốn cùng tôi đồng quy vô tận? Muốn biết súng của ngài nhanh hơn hay phi tiêu của tôi nhanh hơn không?- Tường Lâm rút ra phi tiêu chuyên dụng của mình.

Hải Long vẫn không nói gì, một mực yên lặng, nhưng biểu cảm không hề giống đang đùa. Hai bên dù không phải nói nhiều nhưng nồng nặc mùi thuốc súng. Tường Lâm không hề có cảm xúc gì. Hoặc do ông đã chai lì, hoặc do ông vẫn luôn mong có thể chấm dứt cuộc sống này. Mọi thứ cô ấy yêu quý đều đã được trả lại, đi cùng cô ấy cũng không phải là không tốt. Tường Lâm mỉm cười. Hải Long nhăn mày, không hiểu được biểu cảm của Tường Lâm.

- Nào, mau bóp cò đi. Lại đây.- Tường Lâm nhếch mép nhìn vô cùng quái dị, đúng kiểu coi thường tất cả dưới đế giày.- Dù bây giờ mày có làm gì, thì cũng sẽ không xoá được việc chính mày là người gián tiếp hại chết cô ấy. Mày có biết, cô ấy đã thích mày đến mức nào không? Mày có biết, cô ấy đã trải qua những gì không...

Hải Long sững lại. Lông mày càng nhăn hơn... Những lời nói này, ông không muốn nghe. Đúng hơn là không dám đối diện với sự thật.

- Im miệng.

- Ồ. Mày tức giận vì cô ấy rồi? Hối hận rồi? Vậy thì sao... tất cả, cũng không quay lại được rồi.

Tường Lâm bước từng bước đến gần hơn, cầm lấy súng của Hải Long đặt ngay trước ngực trái mình. Hải Long khó hiểu nhìn con người trước mắt. Nhưng ông không thích con người này. Hải Long chuẩn bị bóp cò thì một bóng người lao đến, đẩy Tường Lâm ra. Tiếng súng vang lên. Hoà Vy cứ tưởng rằng bản thân đã trúng một phát đạn rồi, nhưng khi mở mắt thì thấy mình đang ở dưới đất, còn Tường Lâm đang ôm một bên sườn ngay sát dưới tim bị đạn bắn. Đàn em của Tường Lâm đều hoảng hốt.

- Anh Tường...- Hoà Vy kêu lên, lại gần đỡ Tường Lâm.

Tường Lâm nhủ mày nhìn Hoà Vy. Sao người phụ nữ này lại ở đây? Một tay ông ôm bên sườn vừa dính đạn, một tay giữ lấy tay của Hoà Vy. Sau đó ra hiệu cho đàn em trấn tĩnh lại.

- Hoà Vy, em đang làm cái gì vậy?- Giọng của Hải Long vang lên.

- Anh... như vậy là không đúng đâu, dừng lại thôi.- Hoà Vy nói.

Hải Long nhìn Hoà Vy bằng ánh mắt băng lãnh. Tại sao? Tại sao hết thấy đều quay lưng với ông? Người ông ngày áp đêm kẻ cũng nói dối ông? Rốt cuộc thì... tại sao ông lại muốn lấy lại cái bảo tàng này, dù là thứ duy nhất cũng được... Hải Long cảm thấy trống rỗng.

Tường Lâm ôm vết thương đang chảy máu, có một chút cảm giác muốn buông xuôi. Hay là cứ thế này mà chết đi? Tường Lâm bắt đầu hơi mơ màng...

- Anh Tường...anh Tường...- Hoà Vy đỡ Tường Lâm.

Lúc tay Tường Lâm đặt xuống đất, ấn đúng vào một nút công tắc dưới sàn. Một cột từ dưới sàn nhô lên như một cơ quan mật. Một sợi dây truyền được đặt trên cái tượng nhỏ hiện

ra... Tường Lâm cứ tưởng bản thân bị hoa mắt... Đó, đó là sợi dây chuyền hình cái nơ mà ông đã tặng cho mẹ Hải Đăng...

Tường Lâm ôm chặt vết thương, cố gắng đứng dậy để nhìn cho rõ... Hoà Vy ở bên cạnh liền giúp Tường Lâm đứng dậy. Tường Lâm loạng choạng lại gần, thực sự là sợi dây chuyền ấy... Ở dưới đó còn có dòng chữ “đồ vật đẹp đẽ nhất trên thế gian”...

Từng giọt nước mắt của Tường Lâm rơi xuống, ông cắn chặt môi để tự giữ bình tĩnh cho mình... Hoá ra...hoá ra em ấy vẫn nhớ đến bản thân mình... đồ vật đẹp đẽ nhất đối với em ấy là chiếc vòng này... Thật sự là quá kinh ngạc đối với ông rồi. Dù bản thân ông luôn nghĩ mình không xứng với cô ấy thì cô ấy vẫn trân trọng ông. Trái tim ông như thấy lại ánh nắng mặt trời năm xưa vậy. Ở trên đó còn có một USB nhỏ xinh nữ tính đúng như tính cách của Tú Yên...

I Bi Back e vờ ỷ oăn, hép pi niu đĩa cả nhà ☐☐☐ mọi người ủng hộ bằng cách like và vote nha. Iu thương nhiều nhiều ♥☐

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Tường Lâm cầm lấy cái USB. Mặt cũng đã choáng váng không nhìn rõ. Hải Long đứng ngoài cũng nhăn mặt. Ông có nhìn thấy chiếc vòng và dòng chữ ấy... Có lẽ đến cuối cùng, cô ấy đã không còn yêu ông nữa rồi. Có lẽ Tú Yên hận ông... Ông thà nghĩ rằng như vậy để tâm can không bị giằng xé... Hải Long nắm chặt tay thành nắm đấm. Người cứu ông một mạng lại bị ông dày vò khổ sở như vậy. Ha... thật là ý trời không như ý người mà...

Lúc Tường Lâm gục xuống cũng là lúc Hải Đăng chạy đến cùng người bên nhà ông ngoại của mình, kéo theo là cảnh sát ập đến. Bố Hải Đăng vẫn đứng đó với đôi mắt trống rỗng, cho đến khi người ta lôi ông lên xe cũng không có phản ứng gì. Người bên bố Hải Đăng cũng bị toàn bộ áp chế.

“Rốt cuộc nhân sinh muốn hỏi yêu là gì? Như thế nào là yêu? Có lẽ là khi từ lần đầu nhìn thấy đã luôn có ấn tượng, bản thân muốn bài trừ hình ảnh người đó trong trí não, nhưng hình ảnh đó vẫn luôn vẫn vơ ở lại... Có lẽ là lần thấy người ấy mềm yếu mà tìm hăng một nhịp, nhưng vẫn luôn tự lừa mình dối người...”

Người bên Hải Đăng nhanh chóng đưa ông chú Tường vào bệnh viện gần nhất. Suốt dọc đường Hoà Vy khóc không ngừng... Hải Đăng thì tay nắm thành nắm đấm. Chết tiệt, ông già... nhất định không được có chuyện gì... Người bạn đầu tiên của cậu, người đầu tiên giúp cậu dũng cảm mà đối diện với cuộc sống này, người mà đã luôn bảo vệ mẹ cậu khi cậu còn chưa ra đời... Ông già xấu tính, cậu tin chắc rằng rõ ràng ông già này có thể tránh được vết đạn ấy... Vậy tại sao... đến cả lão già này cũng muốn bỏ cậu lại? Hải Đăng có chút mệt mỏi, ngồi ở ghế chờ mà dựa người vào tường, người quản gia vẫn luôn đứng đó chờ cậu sai bảo. Bạch Linh khi về nhà, thấy được dòng chữ Hải Đăng để lại, liền điện cho cậu, không thấy ai nhắc máy... Sau đó điện cho cô của cậu mới biết mọi chuyện, liền nhanh chóng phi đến bệnh viện.

Bạch Linh tìm một hồi, thấy Hải Đăng đang ngồi ở băng ghế chờ, đầu ngửa ra sau dựa vào tường vô cùng mệt mỏi. Bạch Linh lại gần, ngồi xuống cạnh cậu ấy, cầm lấy tay cậu ấy.

- Anh có ổn không? Ông chú Tường kiên cường lắm, sẽ không có chuyện gì đâu...- Bạch Linh cố gắng tìm những lời nói thích hợp nhất để an ủi Hải Đăng.

Hải Đăng im lặng. Sau đó gục đầu xuống vai Bạch Linh. Quản gia thấy Bạch Linh đã đến thì cũng lùi đi từ lúc nào, chỉ còn hai người ở đó.

- Tôi rất bất lực... Ông già đó, cũng không thêm để ý xem tôi có buồn không.- Hải Đăng nói bằng giọng chưa xót.

Bạch Linh khẽ xoa tóc cậu ấy. Ông chú Tường hình như cũng đã phẫu thuật xong, nằm ở phòng bên trong, nhưng có lẽ chưa tỉnh. Cô của Hải Đăng vẫn đang ở trong đó. Hải Đăng không biết ngồi ngoài này bao lâu rồi...

- Không ngờ anh cũng có một mặt yếu đuối thế này.- Bạch Linh nói đùa để xua tan đi bầu không khí ảm đạm.

- Cô...- Hải Đăng có chút phản ứng.

- Chẳng phải anh muốn bảo vệ những thứ mình yêu quý sao? Vậy phải mạnh mẽ lên. Có tôi ở đây với anh rồi. Ông chú Tường sẽ không sao đâu.- Bạch Linh chủ động ôm lấy Hải Đăng vỗ về.

- ...- Hải Đăng đờ ra một lúc, sau đó xoa đầu Bạch Linh.- Ừm

- Anh ăn tối chưa? Cũng muộn rồi...- Bạch Linh nói.

- Không nhớ nữa.- Hải Đăng lơ đãng nói.- Có thể ăn cô không?

Bạch Linh đầu xi hơi. Đồ ngốc này lại nói linh tính cái gì vậy... Nhưng ít nhất thì cậu ấy cũng trở về trạng thái bình thường hàng ngày một chút rồi. Mong rằng ông chú Tường sẽ không sao cả. Bạch Linh đang định buông Hải Đăng ra để đi mua một ít đồ ăn cho cậu và cô cậu thì bị Hải Đăng giữ chặt lại, nhất định không buông, còn ôm chặt hơn lúc này.

- Tôi đi mua cho anh chút đồ ăn...

- Không cần.

- Như vậy anh sẽ đói, tôi sẽ đau lòng...

- Không đói.

- ...

Bạch Linh đỏ mặt im lặng trong lòng Hải Đăng. Thực ra việc được cậu ấy bày tỏ như thế này với Bạch Linh vẫn vô cùng lơ mơ, có cảm giác không chân thực lắm, nhưng cũng vô cùng ngọt ngào. Nếu như cứ mãi như thế này thì thật tốt biết bao.

Đến ngày hôm sau thì ông chú Tường tỉnh lại, dù là không phải nguy hiểm đến tính mạng, nhưng do đã có tuổi nên vẫn phải tĩnh dưỡng một thời gian. Hải Đăng mặt vô cùng lạnh lùng nhìn ông chú Tường không nói gì. Ông chú Tường thì mồm vẫn nhoeo ra nói rằng mình vận hạn tốt, vẫn chưa đi châu trời.

- Ta nói, nhóc có cần nhìn ta cau có như thế không?- Ông chú Tường nhìn Hải Đăng đang đứng một góc trong phòng nói.

- Xi- Hải Đăng quay đầu đi.

- Xem kia... ông già như ta chưa đi gặp diêm vương xem ra khiến cháu thất vọng hả?- Ông chú Tường vừa nói vừa cười trêu chọc.

- Không phải đâu, hôm qua cậu ấy...- Bạch Linh còn chưa hết lời thì bị Hải Đăng khoá cổ lại không cho nói nữa.

- Rồi rồi... tuổi trẻ đúng là sung mãn. Khả khả.- Ông chú Tường nhìn hai người với ánh mắt cột nhà thường ngày.

- Ông già biến thái- Hải Đăng quăng một câu rồi kéo Bạch Linh định đi ra.- Có gì nhớ báo tôi.

Sau đó Bạch Linh liền đỡ Hải Đăng ra ngoài, để lại ông chú Tường với cô cậu ấy ở lại. Ông chú Tường cười cười.

- Cô xem, đúng là thằng nhóc xấu tính. Chẳng bao giờ nói ra tình cảm của mình.- Dù nói vậy nhưng ông chú Tường lại cười vô cùng vui vẻ.

- Đúng vậy. Đứa nhỏ đó từ trước đến giờ vẫn trong nóng ngoài lạnh như vậy.- Hoà Vy ngồi một bên vuốt vuốt mái tóc của mình.- Cái này của anh...

Hoà Vy đưa cho Tường Lâm cái USB mà trước lúc ông gục xuống đã cầm lấy. Tường Lâm nhận lấy, sau đó thì bảo người đem máy tính lại, nhập USB vào...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

“Ngày... tháng... năm..

Hmm, hôm nay papa lại dễ bị thương rồi. Dù đã dặn papa phải biết giữ gìn sức khoẻ nhưng có vẻ papa gốc không thèm nghe lời của mình... Nhưng bù lại, có một anh rất đẹp trai đưa papa về a... mỗi tội nhìn mặt có vẻ hơi lạnh lùng...”

Tường Lâm nắm chặt tay lại.

“Ngày... tháng... năm..

Hoá ra anh trai đó tên là Tường Lâm. Người gì đâu mà mặt mày lúc nào cũng cau có... Nhưng cũng rất ấm áp a... Cảm giác có người luôn dõi theo mình thật là tuyệt, mình cũng muốn làm chút gì đó cho anh ấy...”

“Ngày... tháng... năm..

Anh Lâm thực sự rất ngầu, nếu như lỡ thích anh ấy thì có sao không nhỉ? Nhưng chắc là anh ấy chả để ý đến nhóc con như mình đâu... Vẫn nên là giữ nguyên khoảng cách với anh ấy thôi T.T”

“Ngày... tháng... năm..

Hôm nay mình vừa cứu được một người con trai. Nhìn cậu ấy nhỏ hơn anh Lâm một chút, nhưng lại rất có khí chất. Trái tim mình tự nhiên đập liên tục, như vậy có tính là tiếng sét ái tình không ta?? Không biết nữa... Nhưng thực muốn gặp lại cậu ấy...”

“Ngày... tháng... năm..

Mình có nói cho anh Lâm về cậu ấy, nhưng có lẽ anh ấy cũng không để ý lắm... Đúng thật là không có tí tình cảm nào với mình cả. Không sao, mình nhất định sẽ khiến anh ấy gato khi thấy mình nếu như được hẹn hò với cậu ấy...”

“Ngày... tháng... năm..

Anh Lâm... đi đâu ngoài rồi, không nói cho mình câu nào cả... Tại sao chứ? Anh ấy ghét mình rồi sao? Chẳng phải đã nói sẽ luôn ở cạnh nhau sao? Kể cả là như anh em cũng không được rồi??”

Tường Lâm đọc đến đây, đôi mắt đã ngấn nước...

“Ngày... tháng... năm..

Cuối cùng thì cũng gặp lại người con trai ấy... Dù là cậu ấy có chút lạnh lùng. Nhưng không sao, hình như là papa cũng có mối làm ăn với bên gia đình cậu ấy... Thật vui!”

“Ngày... tháng... năm..

Không thể tin được, cậu ấy cũng đồng ý hôn lễ giữa mình và cậu ấy rồi!!! Anh Lâm, em sắp kết hôn rồi đó, thấy sao hả... Gato đúng chứ... Cũng lâu rồi không thấy lại khuôn mặt cứng nhắc của anh rồi...”

“Ngày... tháng... năm..

Cuối cùng cũng là ngày kết hôn rồi. Hôm nay cậu ấy thực đẹp trai a... Cả anh nữa, anh Lâm. Lâu rồi gặp lại mà anh vẫn phong độ như vậy, khung cảnh anh đứng đó với bó hoa, em đã từng ra một lúc đó... Cảm ơn anh...”

“Ngày... tháng... năm..

Hoá ra... hoá ra người con trai ấy còn có một gia đình khác... Thật là đau đớn và tủi nhục... Em đã nghĩ lần này nhất định phải dùng cảm theo đuổi người mình thương, nhất định sẽ không để vụt mất tình cảm của mình như đối với anh nữa... Nhưng em thực không ngờ tới... cậu ấy, cậu ấy vốn dĩ là dành cho người khác rồi...”

Sau đó là một thời gian dài Tú Yên không viết gì cả.

“Ngày... tháng... năm...”

Không thể tin được, cảm giác khi được làm mẹ... Thật hạnh phúc nhỉ? Dù bố đưa bé có về không thích, nhưng không sao... mẹ nhất định sẽ nuôi dạy con lớn khôn... Nên đặt tên con là gì đây? Chắc sẽ cần nhiều đồ chơi và quần áo nữa nhỉ... vậy để mẹ làm thử cho con xem sao...”

“Ngày... tháng... năm...”

Đạo này mẹ cảm thấy có chút không khoẻ, có lẽ sức khoẻ mẹ đã xuống cấp lắm rồi. Mẹ cũng không muốn ăn gì cả... Mẹ đã gặp lại chú Tường đấy, chú ấy vẫn rất ngầu. Con trai mẹ sau này có thể lớn lên giống chú ấy thì thật tốt đúng không. Mẹ có viết thư cho chú ấy nhưng không có hồi âm... Nhưng không sao, chắc do chú ấy bận thôi, chú ấy nói rằng muốn nhận con làm con nuôi đó... Vui không bé con... mẹ đã rất vui đó... Dù cho bố con không có về nữa lần nào, nhưng vẫn luôn có cô con và chú Tường ủng hộ mẹ, vậy là mẹ có thêm động lực rồi...”

Sau đó lại là một thời gian dài nữa cô ấy không viết gì, có lẽ cô ấy thấy sức khoẻ không ổn, nên bắt đầu lo về tương lai của Hải Đăng..

“Ngày... tháng... năm...”

Anh Lâm, em đã sắp sinh rồi... Có lẽ mãi mãi anh cũng không đọc được những dòng này... Nhưng em thực sự, thực sự thấy rất vui về những ngày tháng vô lo khi ở bên cạnh anh... Thật kì lạ là, càng những lúc thế này, em lại nhớ về quãng thời gian ấy nhiều hơn. Em có thể cảm nhận được bản thân đã đến giới hạn rồi, nếu như em buông tay lúc này chắc cũng không sao chứ anh... Giá như có anh ở đây cho em lời khuyên thì thật tốt biết bao! Nhưng em sẽ mạnh mẽ, giờ em còn một thiên thần nhỏ ở bên cạnh, ít nhất cho lúc Hải Đăng ra đời, em sẽ không gục ngã... Anh thấy có đúng không... Dù cho bố đưa bé chưa từng chấp nhận em, nhưng chắc anh ta cũng sẽ chấp nhận đứa bé đúng không anh? Là vì em mù quáng xen vào cuộc đời của người đó nên ít nhất em mong anh sẽ không vì em mà thương tổn người đó, cũng là không để thương tổn chính mình... vì em cũng muốn bảo vệ anh và những người em yêu thương nữa.

Cảm ơn anh... Và em cũng xin lỗi, vì từng thích anh mà hèn nhát không nói ra... Nói thực, em đã có chút nuối tiếc rồi... Ha, ngốc quá anh ha... Nhưng anh vẫn luôn là một phần gia đình của em, ít nhất là như một người anh trai thì em cũng đã vui rồi. Hãy sống thật tốt, tìm lấy một cô gái tốt, sống cuộc đời thật tốt anh nhé...

Thương anh... một phần gia đình của em!”92

Tường Lâm đọc đến đây thì thực sự khuôn mặt đã giàn dụa nước mắt... Hoá ra cô ấy cũng đã từng giống ông, cũng lo sợ nhiều thứ, để mà vì vậy... hai người vô tình bỏ qua nhau... Câu nói đúng người sai thời điểm phải chăng chính là để nói về thế này đây??

Hoạ Vy ngồi bên cạnh, dù là không biết trong cái USB ấy là gì nhưng nhìn thấy Tường Lâm khóc như vậy, chắc hẳn là đã giải toả được không ít tâm tình. Hoạ Vy liền đưa khăn giấy cho Tường Lâm. Nhìn bộ dạng anh ấy như vậy, chẳng ai nghĩ là ông trùm của giới hắc đạo cả. Hoạ Vy hơi nhếch mép cười. Tường Lâm quay qua thấy vậy liền sụt nước mũi, lau lau đi.

- Mỹ nữ, cũng chỉ có em với Tú Yên là dám cười tôi như vậy thôi đấy.- Tường Lâm giả đồ làm bộ mặt đáng sợ.

Hoạ Vy càng bật cười lớn hơn.

- Anh Tường, nếu như bây giờ tôi nói thích anh, thì anh có muốn hẹn hò với tôi không?

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nha. Yêu cả nhà!!! ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Sau khi thi học kì xong, cả bọn Bạch Linh đều thở xả hơi một đợt. Bạch Linh dạo này trông gầy đi khá nhiều, vừa chăm lo cho Hải Đăng, vừa lo thi nên người có chút hơi mất sức. Nhưng khuôn mặt Bạch Linh thì lúc nào cũng tươi tỉnh, vì có thể ở cạnh Hải Đăng, lại còn có tin tốt, mất Hải Đăng có vẻ sẽ sớm bình phục, khiến Bạch Linh càng vui vẻ, quên mất thế giới xung quanh đang vận hành xoay chuyển.

Còn mấy ngày nữa là đến đợt đi tập huấn ở trại game thú của bọn Bạch Linh, cảm giác có chút hồi hộp. Dù Đức Bình có đăng ký trước là có đủ năm thành viên nhưng về phần Hải Đăng vẫn không biết là cậu ấy có kịp bình phục không... Trước hôm đi, Bạch Linh thu xếp đồ đạc gọn gàng vào một vali nhỏ, miệng vừa nhẩm một đoạn nhạc. Hải Đăng vừa từ phòng tắm ra, có chút tập tễnh lần mò đi về phía sofa. Vì cũng đã quen với việc lần mò trong tối nên cũng không khó khăn lắm. Sau đó thoải mái ngồi ở đó, nghe thấy Bạch Linh lầm nhẩm lời nhạc thì có chút nhăn mày. Đi xa mình mà cô ấy vui đến thế cơ à? Bạch Linh ngốc nghếch không biết gì, thu xếp xong đồ đạc liền ra gọt hoa quả cho Hải Đăng ăn.

- Bao giờ thì đi?- Hải Đăng mở lời hỏi.

- Chắc tầm 7h sáng mai. Mà... anh để tôi đi thật chứ?- Bạch Linh thăm dò, tiểu khó chiều này mà lại giận nữa thì có thánh mới đỡ được a...

- Tôi đâu có hẹp hòi như thế.- Hải Đăng nói.

- Vậy... anh ở đây một mình không sao chứ... Dù sao thì chú Tường cũng về lại nước ngoài rồi.- Bạch Linh thực lòng cũng có chút lo lắng.

- Không sao, cần gì thì tôi sẽ báo quán gia.- Hải Đăng vẫn dùng giọng lạnh te nói.

Bạch Linh thấy vậy thì gật gật đầu. Sau đó không biết nghĩ gì lại tự đó mặt. Rồi lại nghĩ thật may là Hải Đăng không thấy bộ mặt mình bây giờ.

Hải Đăng thấy Bạch Linh im lặng thì cảm giác có chút kì quái. Chưa kịp phản ứng thì Bạch Linh đã lên tiếng.

- Tôi... có thể nào... ôm anh một cái trước khi lên đường chinh chiến không..

Sắc... Cái con người này, cái này không nhất thiết phải nói ra chứ... chỉ cần hành động là được rồi. Hải Đăng tự nghĩ trong đầu. Bất quá trêu cô ấy một tý cũng được.

- Không được... Chẳng phải mai được gặp rất nhiều người đẹp trai sao.- Hải Đăng giả bộ nói.

- Nhưng...- Bạch Linh đỏ mặt, có hơi thất vọng.

- Đồ ngốc... không phải tôi là người của cô rồi à, muốn làm gì cũng không cần phải kiểm chế quá...

Hải Đăng vừa nói vừa ngã ra ghế, làm điệu bộ vô cùng khiêu gợi đập đập tay xuống ghế sofa tỏ ý lại đây. Bạch Linh đơ ra trong 0,1s rồi nhanh chóng mặt còn đỏ hơn trước. Sau đó nhào đến ôm chăm lấy Hải Đăng, dụi dụi vào ngực cậu ấy. Thật là mùi thơm vừa nam tính vừa gây nghiện mà... Hải Đăng thấy buồn cười nhưng chỉ nhếch mép. Cô ngốc này, như vậy là đủ rồi hả... rồi quàng tay ôm lấy Bạch Linh trong lòng.

- Đăng..

- Ừm

- Nguyễn Hoàng Hải Đăng..

- Ừm

Bạch Linh cười ngớ ngẩn. Cảm giác được cậu ấy chiều chuộng thế nào thật hư ảo mà... Nhưng thực sự ngọt đến sắp sâu răng rồi..

- Hmm... tôi hơi có cảm giác của hai người đàn ông với nhau.- Hải Đăng một lúc sau lên tiếng

- Hờ?

- Của cô... trước sau đều như một cả...

Bạch Linh trán nổi gân xanh, còn vừa mới nghiêm túc thấy cậu ấy ngôn tình được một tẹo, giờ lại về với đúng con người thật rồi.. Bạch Linh đầu có chút đen đay Hải Đăng ra. Hải Đăng liền túm lấy hai tay Bạch Linh trên đầu ép xuống sofa...

- Mới trêu một chút mà đã xù lông rồi?- Hải Đăng cười cười.- Hay là chúng ta thử xem luôn...

- Sắc lang...- Bạch Linh bị trêu chọc liền có cảm giác xấu hổ vì bị một người ít tuổi hơn đàn áp.

- Rõ ràng là cô đòi ôm tôi trước mà nhì?- Hải Đăng cười cười.

Bạch Linh cứng họng. Con người này đúng là lưu manh a.... Sao trước đây không nhìn ra nhì... Nhưng dù có nhìn ra mà đẹp trai thế này thì... chắc cũng không sao đâu ha.

Đương nhiên là hai người có tình cảm với nhau ở gần nhau sẽ muốn gần gũi, nhất là Bạch Linh đều thích mọi thứ cậu ấy làm, như vậy có vẻ rất ngốc nghếch nhưng Bạch Linh không quản được nhiều như vậy, đã là cảm xúc thì cứ thuận theo đi. Hải Đăng cúi xuống hôn Bạch Linh. Sao cậu ấy vẫn có thể điều luyện như vậy chứ trời. Bạch Linh là đã quen với việc này, liền đón nhận. Hải Đăng cũng thả tay Bạch Linh ra, ghì chặt eo Bạch Linh sát vào người mình, một tay giữ gáy Bạch Linh để Bạch Linh không bị choáng mà trốn tránh trượt xuống. Lần này Bạch Linh cũng không luống cuống, chủ động ôm lấy Hải Đăng. Dù sao thì ít nhất gần một tháng nữa mới có thể gặp lại cậu ấy...

Không gian ngập tràn dư vị của màu hồng, cảm xúc lâng lâng cộng ngọt ngào lan toả. Hải Đăng cũng nhẹ nhàng từ tốn hơn, nụ hôn cũng nhiều cảm xúc hơn, quấn quýt dây dưa hơn. Bạch Linh đương nhiên vẫn là yếu thế, run rẩy mềm nhũn trong lòng Hải Đăng, mặt đỏ ửng, không thể quen được với mấy việc xấu hổ này... Nếu có ai mà thấy, chắc Bạch Linh nhảy xuống hồ luôn quá....

- Ừm...- Bạch Linh đã tới giới hạn liền có chút phản kháng, muốn buông ra.

Những hành động như vậy như càng khiêu khích sự kiểm chế của Hải Đăng vậy, cậu khẽ buông Bạch Linh ra rồi lại tiếp tục dẩy vò đôi môi mềm mại ấy. Cả người Bạch Linh đều nóng muốn chết, nhưng Hải Đăng thì càng thấy giống như tiểu yêu tinh đang quyến rũ mình vậy, không thể ngưng lại. Thực sự chỉ muốn có thể đem Bạch Linh hoà chung vào với mình làm một.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Meo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83

Ngày hôm sau, Bạch Linh đúng hẹn tới địa điểm mà xe đã chờ sẵn, ngoài nhóm Bạch Linh ra thì còn một tổ đội nữa. Lần này đi gọi là tập huấn nhưng thật ra là do công ty chuyên về game lớn nhất ở trong nước kết hợp với một vài tổ chức đề ra. Các đội cũng không hẳn là toàn học sinh như bọn Bạch Linh, điển hình như đội đi cùng này, đều là những người đã đi làm. Cũng có cả một vài đội tuyển thủ chuyên nghiệp hướng dẫn giao lưu nữa, vì vậy mà Bạch Linh thực sự muốn đi cọt sát một lần. Chỗ sắp tới lại gần biển, thời tiết bây giờ cũng không còn quá lạnh nữa, có thể cùng mọi người ra đó dạo chơi.

Không khí trên xe khá tốt, mọi người đều cười nói vui vẻ, đội kia có tên gọi là “SKULL” (đầu lâu), trên áo mấy thành viên còn có in hình đầu lâu hầm hố, cộng với màu áo kiểu màu lửa nhìn khá dữ dội. Đội Bạch Linh thì tên nghe khá quái dị: “Flash Death” (cái chết nhanh chóng) do Hải Đăng luôn rất nhanh khiến team bạn lên bảng đếm số, nên Bạch Linh đã nghĩ ra tên này. Nghe có vẻ hơi trẻ trâu nhưng Bạch Linh nhìn Hải Đăng chơi thì chỉ có nghĩ ra như vậy, áo của bọn Bạch Linh cũng có in chữ FD ở trên ngực.

Bạch Linh nhìn ngắm bầu trời ở ngoài, có chút cảm giác phấn khởi, dạo này có khá nhiều chuyện xảy ra... Bạch Linh với Hải Đăng cũng đã có tiền triển lớn. Nghĩ vậy Bạch Linh lại nhoeo miệng cười vu vơ một mình, nhìn rất ngớ ngẩn. Trên xe ngoài Bạch Linh là con gái ra thì chỉ có một chị dẫn đoàn và hai người giống như người yêu hay bạn của đội kia đi cùng. Vốn Bạch Linh định kêu Khả Tiên đi cùng vì trong quy định mỗi đội được đưa theo ba người nữa, vì được phân tới đa bốn phòng nghỉ, nhưng tại mẹ Khả Tiên, cũng là bạn tốt của mẹ Bạch Linh, kêu than rằng con gái mãi không về thăm mình nên đành phải để Khả Tiên trở về. Lúc mẹ Bạch Linh thấy vậy cũng kêu than với Bạch Linh, Bạch Linh phải năn nỉ gây lười mới có thể được cho đi. Cơ hội ngàn năm có một này, nhất định không thể bỏ lỡ.

Vì hôm qua bị Hải Đăng ôm chặt cứng nên hôm nay có chút mệt, Bạch Linh vừa ngồi đã thi u thi u ngủ gật, sau đó thì ngủ một mạch như cún con no sữa vậy... miệng thì há ra nhìn vô

cùng dị dạng, đúng kiểu không đề ý tới hình tượng.

Không biết xe đi được bao lâu, cũng không biết xe xóc qua bao nhiêu đợt, Bạch Linh cứ lơ mơ ngủ, cuối cùng xe cũng dừng lại. Hải Duy thấy Bạch Linh vẫn ngủ như chết thì liền lấy tay bịt mũi bịt mồm Bạch Linh lại. Bạch Linh đang say giấc bị thiếu oxi liền bật dậy, đầu đập trúng đầu Hải Duy kêu cái bốp rồ to. Bạch Linh ôm đầu liếc xéo con người vừa bịt mồm mình.

- Này, cậu là trẻ con à?- Bạch Linh hét lên với Hải Duy.

- Cậu nói ai trẻ con, cái đầu đá kia.- Hải Duy cũng đang ôm đầu quay ra chỉ chơé với Bạch Linh.

Hai người lại tiếp tục làm mấy trò con bò cãi nhau hàng ngày. Đội SKULL thấy vậy thì buồn cười vỗ vỗ vai Đức Bình tỏ vẻ cảm thông. Đức Bình cũng chỉ có thể ảo não lác đầu cùng Hữu Triết. Hai người này rốt cuộc bao giờ mới lớn đây... Sau đó lại gần cốc đầu mỗi người một cái, lòi xuống xe.

- Mau xuống đi, sắp đến giờ ăn trưa rồi đó.- Đức Bình cố gắng nhẫn nại với hai con người vẫn đang gườm gườm nhau cạnh mình.- Tôi đưa chìa cho mọi người, mỗi người ở một phòng xả lỏng đi.

Sau đó Đức Bình ngoắc ngoắc đồng chia vừa lấy được ở quầy check-in. Bọn Bạch Linh vui vẻ mỗi người lấy một chìa. Sự kiện lần này đúng là lớn thật, cũng chỉ rất mạnh tay rồi đi. Khách sạn chỗ bọn Bạch Linh ở nghe nói cũng là thuộc tập đoàn mẹ công ty game này, nghe nói là công ty game này do thiếu gia của tập đoàn lớn đó tự xây dựng và điều hành, chỉ mới vài năm thôi mà đã hoành tráng thế rồi, phải là nhân vật lớn cỡ nào chứ... Mà kệ, cũng chẳng liên quan đến bản thân, Bạch Linh vừa huýt sáo vừa vui vẻ bước về phòng mình, không phải chung đụng với mấy tên kia thật tốt.

Đi tập huấn game thì đương nhiên phải luyện tập game rồi. Đầu giờ chiều đội Bạch Linh cùng những đội khác được đưa đi tham quan một vòng, chỗ đấu game cũng rộng quá rồi. Phòng đấu game được bày biện như trong không gian vũ trụ vậy, hoá ra trụ sở game là như thế này. Ngoài ra còn có những phòng riêng phân số để các đội tập luyện.

Bọn Bạch Linh mắt vẫn còn đang thò ló nhìn xung quanh thì người dẫn đoàn đã dùng mic để nói chuyện.

- Chào mọi người. Tôi thay mặt cho đại diện công ty xin được ra mắt với toàn bộ mọi người. Tên tôi là Kinh Văn Tự, sẽ là người điều hành hầu hết hoạt động của mọi người khi ở đây. Ở đây mọi người có người là sinh viên, cũng có người đã đi làm, cũng có người đã là tuyển thủ chuyên nghiệp. Chúng tôi cảm thấy rất vinh dự vì các vị đã góp mặt ở đây hôm nay. Tôi nay mọi người cứ thoải mái dùng tiệc và nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ bắt đầu lịch trình theo kế hoạch. Cảm ơn tất cả mọi người.- Vị trưởng bối tầm gần 30 tuổi đó nở nụ cười thân thiện với mọi người.

Tất cả mọi người đều vỗ tay rồi theo nhau về sảnh lớn đã được bày biện tiệc buffet. Bạch Linh cũng lật đật theo Đức Bình và hai người kia đi ra sảnh lớn. Vì chỗ ở cũng xa nhau giữa các thành phố nên các đội chưa đến đủ, có lẽ tiệc tối nay mới chính thức nhìn được các đối thủ mạnh chân chính sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Lần này tới đây có cả thấy mười hai đội, trong đó có hai đội chính là tuyển thủ chuyên nghiệp, hiện đang hoạt động dưới trướng của công ty game này. Không tính đội Bạch Linh thì hiện tại có sáu đội ở đây tất cả. Tất cả đều có những ngoại hình và cá tính rất riêng biệt, hẳn là Đức Bình phải tìm hiểu cũng như kì công lắm mới có thể để cả nhóm tham gia vào đợt cọ sát này. Dù không chơi chuyên nghiệp nhưng tính hiếu thắng của team Bạch Linh cũng rất lớn, lửa chiến đấu chưa gì đã phàn phật cháy trong người.

Bạch Linh đi vòng vòng tìm đồ ăn, trong đầu suy nghĩ không biết Hải Đăng đang làm gì, có ăn uống đầy đủ không nên có chút thất thần. Vừa lúc đó thì cánh cửa lớn mở ra, vài đội nữa bước vào, tay bắt mặt mừng với mọi người. Thật ra anh em trong giới game thủ rất có khí phách, cũng khá dễ làm quen. Chẳng hạn như đội SKULL với đội Bạch Linh đã nhanh chóng làm thân rồi, hai đội trưởng còn quàng vai bá cổ nhau như thật nữa... Bạch Linh cũng bị huyền não làm cho tâm hồn trở lại. Vừa ngược mặt lên thì đã thấy vài khuôn mặt quen thuộc. Bạch Linh vẫn là theo thói quen quay lưng lại. Dù biết là sẽ có tên đó, nhưng không nghĩ trong team của Triệu Hồng Nam còn có Đinh Bích Hạ.... Người bạn tri kỉ của tên Hồng Nam đáng ghét mà Bạch Linh vẫn luôn ghen ty với. Thực sự gặp lại bọn họ đúng là vừa khó xử vừa khó chịu mà. Bạch Linh lén lén che mặt đi ra một chỗ khuất ngồi ăn đồng đồ ăn đã chất như núi của mình. Mắt vẫn còn lén lén xem họ đang làm gì. Tên Hồng Nam đó vẫn luôn một mặt tươi cười niềm nở nói chuyện với những người đội khác, đứng bên cạnh là Bích Hạ cũng luôn nở nụ cười tươi tắn vui vẻ...

Nói về Bích Hạ... nói sao nhỉ, con người không quá là xinh đẹp nhưng lại ưa nhìn, tính cách thì uyển chuyển dễ cảm thông dễ nói chuyện... Trong ấn tượng của Bạch Linh, vẫn luôn là một người con gái đúng nghĩa, lúc ôn nhu cần ôn nhu, lúc mạnh mẽ thì cũng dứt khoát, không hề giống Bạch Linh luôn tỏ ra bá khí khó gần với người ngoài. Bây giờ khi đã trưởng thành hơn, nhìn có ấy lại càng đậm thâm diệu dần, rất ra dáng. Dù là áo đội game là áo phong trắng nhưng cũng được phối đồ rất thanh lịch, ba vòng quynh rũ. Lại nhìn xuống mình... một màn áo phong đen phẳng lì, quần thì là kiểu quần đùi tới đầu gối như con trai... Đầu Bạch Linh có chút ảo não a... Biết vậy đã mượn Khả Tiên vài cái váy nữ tính rồi. Chỉ tại Bạch Linh cứ nghĩ sẽ tập luyện ác liệt lắm, không nghĩ tới sẽ còn có những màn đụng độ thế này... Bạch Linh là đang thực lòng ghen ty y như hồi cấp 3 vậy.

Vừa nghĩ lại càng thấy trong người nóng nóng, Bạch Linh liền cầm lấy cốc nước bên cạnh một hơi uống sạch. Nước vừa xuống cổ họng liền giật bắn mình đứng dậy, làm dụng vào thành bàn, đĩa đồ ăn của Bạch Linh cũng bị kéo theo rơi loảng xoảng... Mọà ơi, Bạch Linh thật sự là muốn tự đâm đầu vào tường ghê vậy đó... Nhưng chỉ tại... tại nước này có vị cay kinh khủng!! Bạch Linh luống cuống cúi xuống lụm đồ lên mặc cho bao nhiêu ánh mắt đang đổ dồn phía mình. Trời ơi xấu hổ quá, vốn chỉ muốn ăn uống bình thường rồi về phòng điện cho Hải Đăng thôi mà. Cái thực sự luôn á. Tên bên cạnh nhìn Bạch Linh cầm cúi nhặt đồ không những không giúp đỡ mà còn cầm cái cốc Bạch Linh vừa uống phải, nhìn nhìn vô cùng khó hiểu.

Bạch Linh thực sự mong có một cái lý để có thể chui xuống lánh tạm. Còn đang cặm cụi thì một đôi giày da kiểu cách hiện đại xuất hiện trước mặt Bạch Linh. Chết mọà rồi, Bạch Linh nuốt nước miếng. Không khí xung quanh cũng im lặng đến khó hiểu.

- Bạch Linh?- Một giọng nói mà Bạch Linh muốn tránh nhất cất lên.

Bạch Linh thấy vậy liền ngẩng lên cười lên Ahaha gương gao... Đúng là ngượng chết mất.

- Cái đó, để kêu nhân viên dọn lại được rồi mà.- Triệu Hồng Nam vẫn nở nụ cười thân thiện.

- Không cần không cần...- Bạch Linh lúng túng không biết làm gì mới phải.

- Yo... Là Bạch Linh cùng lớp cấp 3 đây mà, đã lâu không gặp, không ngờ giờ cậu cũng chơi game đấy.- Bích Hạ cũng vừa hay lại gần.

- Ahaha... Đừng là không ngờ...haha...- Bạch Linh lạnh te với người lạ hằng ngày giờ lại cảm thấy mình vô cùng ngốc nghếch ngớ ngẩn.

Vừa lúc Hồng Nam định nói gì đó thì bọn Đức Bình, Hải Duy và Hữu Triết cũng chạy lại.

- Đồ óc heo này, lại gây chuyện rồi?- Hải Duy làm bộ bó tay với Bạch Linh nhưng tay thì vẫn lấy khăn tay đưa cho Bạch Linh.

- Chị...chị không sao chứ.- Hữu Triết cũng lo lắng vì thấy tay Bạch Linh có một vết xước đang chảy máu

- Game thủ thì phải biết giữ gìn tay mình chứ. Mau băng lại đi.- Đức Bình vừa nâng kính vừa nói.

Bạch Linh cũng là không để ý, cũng tại mãi liếc nhìn hai người Hồng Nam và Bích Hạ nên cũng không để ý là tay vừa bị xẹt qua mảnh vỡ dưới sàn. Sau đó liền “à” lên một cách chậm chạp, lấy khăn tay của Hải Duy buộc lại.

- Hê hê, tại không để ý.- Bạch Linh xua xua tay với ba người.

- Đúng là... đầu óc cậu chỉ nghĩ được chuyện ngồi ăn thôi há?- Hải Duy lại tiếp tục đùa võ mồm với Bạch Linh.

Bạch Linh cũng trừng mắt nhìn lại tên đó. Hai bên thực sự trẻ con không chịu được.

Triệu Hồng Nam nhìn thấy một màn ấy thì khăn tay trong túi quần cũng ngưng không rút ra. Sau đó chào hỏi mấy người một tiếng rồi đi khỏi. Bích Hạ cũng uyển chuyển dịu dàng bắt tay mọi người rồi đi theo. Bạch Linh nhìn bóng lưng họ sánh bước bên nhau, có chút gì đó hơi khó chịu ở ngực... Đúng là tri kỉ thì vẫn sẽ khác. Bản thân lại bày ra một thân thân hại như vậy sau bao lần gặp lại, đúng là xấu hổ mà... Tâm trạng có chút đi xuống, Bạch Linh hơi cúi đầu. Hải Duy vẫn vô tư không để ý gì, còn khen Bích Hạ giống như nữ thần, khiến Bạch Linh càng như bị xiên thêm một mũi tên. Thật là cảm giác không vui chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Bạch Linh cùng mọi người trở về sau buổi tiệc. Vì do Bạch Linh ăn liên tục để quên cục tức nên giờ có chút chướng bụng. Cả lũ tập hợp lại ở phòng của Đức Bình. Đức Bình đưa ra một bản dự trù hoạt động sắp tới và danh sách thành viên các đội mà vừa được ban tổ chức đưa cho.

Mọi người cùng nhau ngồi lại bàn bạc về tính cách các thành viên cũng như phương thức mà các đội thường chơi.

Hoạt động chủ yếu lần này sẽ là chiến đội. Ngoài ra còn có xếp hạng các nhân qua các thống số trận đấu, sẽ có cả lực rèn thể lực để các đội tiện giao lưu làm quen. Thường thì mỗi đội sẽ có năm người tham chiến, nhưng vì team Bạch Linh bị thiếu hụt mất nhân lực chính, vì vậy càng phải bàn bạc kỹ hơn, luyện tập kỹ năng cá nhân nhiều hơn. Nếu theo như danh sách đã bốc thăm thì đội Bạch Linh sẽ gặp đội Blaze Warriors (Những chiến binh Lửa). Bạch Linh có từng nghe qua tên này rồi. Ở thành phố X đội này là mạnh nhất, tuy khả năng liên kết đội không quá nổi bật nhưng có hai tên là Fire và Dot9 kỹ năng cá nhân có thể nói là khá tốt. Nếu đủ năm thành viên thì phần thắng chắc khoảng 70%, nhưng hiện tại thì chưa chắc được...

Đức Bình nói rằng sẽ nghiên cứu thêm về các thức chiến đấu của đội bạn, lần này dù sao cũng chủ yếu là cọ sát là chính. Đội Bạch Linh giờ khá là bị lép vế do thiếu đi Hải Đăng, vì vậy càng phải nâng cao kỹ năng cá nhân hơn, Đức Bình vạch ra một loạt thời gian toàn là đi tập luyện, Bạch Linh nhìn thôi mà cũng hoa mắt... Dù sao thì đã là chiến đấu, cứ hết mình đã, còn đến đâu thì tính sau.

Nói rồi mỗi người chia nhau về phòng ngủ sớm chuẩn bị cho buổi tập đầu tiên ngày mai. Bạch Linh vừa đặt lưng xuống giường, hình ảnh nghĩ đến đầu tiên là không biết Hải Đăng đang làm gì. Nghĩ vậy liền mang máy điện thoại ra, nhấn dòng số quen thuộc. Dù Bạch Linh có lưu tên Hải Đăng nhưng vì bản thân muốn nhớ số cậu ấy, nên luôn tự bấm. Tiếng điện thoại chờ kêu lên ngắt quãng. Đúng là con người nhát nhẽo, chẳng có nổi nhạc chờ. Thế nhưng Bạch Linh lại tự mình mỉm cười tủm tỉm.

- Ừm. Tôi đây.- Hải Đăng giọng khàn khàn lên tiếng.

- A...- Bạch Linh ngưng một chút.- A.. à..

- Sao vậy?- Hải Đăng giọng ở đầu bên kia có chút thay đổi.

- Không có gì, tại quen ở chung rồi, nhất thời không biết nói chuyện điện thoại thế nào.- Bạch Linh thật thà nói.

- Ngốc.- Hải Đăng mỉm cười.- Ăn no chưa?

- Ừm

- Đồ ăn ngon không?

- Ngon.

- Nhớ tôi không?

- ...- Bạch Linh khẽ đỏ mặt.- Nhớ.

Sau đó lại là một chuỗi im lặng, nhưng có thể nghe được nhịp thở của đối phương thôi cũng khiến bản thân thấy vui vẻ rồi.

- Anh ở nhà ổn không? Có gì bất tiện không?

- Hmm... Cũng có.- Hải Đăng hơi trầm ngâm

- Sao thế? Hay là gọi quán gia qua với anh đi...

- Không có gì, chỉ hơi nhớ đồng hồ bụng của cô thôi.- Hải Đăng hơi nhếch mép cười cười.

- ...- Bạch Linh cạn ngôn.- Anh có thể nghiêm túc một chút không hả?

- Ngủ đi.- Hải Đăng nói.- Không mai không dậy được đâu.

- Ừm, ngủ ngon.

Sau đó cả hai cùng cúp máy, Bạch Linh khẽ chầm chân dẫm đá túi bụi. Mặt vì một câu “nhớ tôi không” vừa nảy của Hải Đăng làm cho mặt liền đỏ lên. Hoá ra cảm giác hẹn hò yêu đương là thế này hả... Bạch Linh tự nghĩ thôi mà không thể ngưng cười được. Nhìn hình chụp trộm Hải Đăng trong máy, cảm giác vừa hạnh phúc vừa vui vẻ, sau đó thì chìm vào giấc ngủ.

Hải Đăng cúp máy. Có hơi lơ đãng. Cảm giác giống như Bạch Linh là điều hiển nhiên không thể thiếu bên cạnh mình. Giống như ở trong tiềm thức vậy, mặc định là ở cạnh mình. Có lẽ nên nhanh chóng chữa trị, dù bác sĩ đã nói là không thể gặp được... Nhưng Hải Đăng cũng muốn vì Bạch Linh mà cố gắng. Sẽ tạo bất ngờ cho Bạch Linh giống như Bạch Linh vẫn thường hay làm cho mình vậy.

...

Tại một phòng game tách biệt, vẫn còn một người đang liên tục gõ bàn phím. Màn hình chuyển đổi liên tục. Cho tới khi có chữ Victory hiện trên màn hình. Một cửa sổ chat hiện lên.

“CHANCE: Cậu cũng quá mạnh tay rồi đi~

Noname:...

CHANE: Mà hôm nay cậu lại làm trò mèo gì vào cốc nước khiến con gái nhà người ta khó xử thế hả?

Noname đã thoát khỏi cuộc trò chuyện.”

Lôi Phong Đăng mặt không biểu cảm nhìn màn hình, tên Cơ Chính này đúng là lảm chuyện. Chẳng qua nghĩ lại thì đúng là cô gái kia ngốc thật, vốn cốc nước ấy là của mình để rửa cái thìa dính wasabi, ai ngờ cô gái ấy lại cầm lên uống mà không thêm nhìn... Cũng không thể trách bản thân được a... Phong Đăng gạt suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, dù sao cũng chẳng phải chuyện của mình, lại tiếp tục vào một nick khác tàn sát trong game. Khuôn mặt hứng thú duy nhất chỉ có thể thấy khi cậu chơi game. Phong Đăng vào phòng game bình thường, gặp phải mấy người mới chơi còn chưa chắc tay, liền một mình cân team. Phải gần như một cân năm như vậy mới đủ kích thích chứ... Ra tay nhanh gọn, kỹ năng số một, chưa bao giờ ngán đối thủ nào. Duy nhất chỉ có một người mà dù rất hứng thú nhưng chưa thể so tài được, đó là Vanishing. Phong Đăng cũng là vì nghe nói trong danh sách các đội lần này có cậu ta đi nên mới tham gia.

- Vanishing, rất vui được gặp cậu.- Phong Đăng tự nhủ.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhiều nhiều ủng hộ nha ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ các đội bị đánh thức dậy để tập luyện chạy thể lực. Má ơi, Bạch Linh từ trước đến giờ ghét nhất là phải tập luyện thể dục thể thao... Có thể nào... trốn được không ta!

- Các bạn cũng biết rồi, chúng ta chơi game thường liên tục luyện tập mấy tiếng đồng hồ trước máy tính, vì thế sẽ rất dễ vì sức khoẻ bị suy giảm mà ảnh hưởng đến trạng thái tốt nhất. Bây giờ chúng ta sẽ chạy quanh đường bờ biển để nâng cao thể lực.- Vị trưởng bối Kinh Văn Tự đó nói.- Tất cả đã rõ chưa!

- Rõ.- Tất cả đều đồng thanh hô lên.

Bạch Linh uể oải chạy theo mấy tên trong đội, mới chạy một đoạn mà đã thở không ra hơi rồi. Vậy mà có một đội toàn thành viên nữ, hình như tên là Silver Wings (Đội cánh bạc) có vẻ đã rất quen thuộc với việc này, nhìn vô cùng hăng hái, khác xa với Bạch Linh đang chật vật theo đuôi mọi người. Bạch Linh cuối cùng cũng bị bỏ lại xa, đến khi tất cả dừng lại cũng là lúc mà Bạch Linh ôm bụng thở dốc. Cái thân hình này hình như do ở nhà với Hải Đăng nhiều quá mà mập ú lên luôn rồi. Bạch Linh mở hời mở kê nhể nhại, còn đang lấy tay định lau qua đồng mồ hôi thì có một chai nước đưa đến trước mặt. Bạch Linh thuận theo nhìn lên, là Bích Hạ. Cô ấy cười tươi đưa chai nước hất hất về phía Bạch Linh. Dù mồ hôi nhể nhại nhưng vẻ cuốn hút của Bích Hạ vẫn không giảm đi, thậm chí hai má đỏ ửng lên vì nóng nổi bật trên làn da trắng còn làm cô ấy nhìn trông càng thu hút hơn.

- Cảm ơn.- Bạch Linh đón lấy chai nước.

- Lâu rồi không gặp, cậu vẫn không thay đổi gì nhỉ.- Bích Hạ nờ nụ cười thân thiện thương hiệu của mình.

- À...- Bạch Linh có chút không thích ở gần Bích Hạ cho lắm.

- Hồng Nam nhắc đến cậu nhiều đấy. Cậu ấy thấy có lỗi vì trước đây đã hơi quá đáng với cậu...- Bích Hạ nói với vẻ mặt áy náy.

- Ồ... tôi giờ cũng không để ý rồi.- Bạch Linh uống một ngụm nước, cố gắng tỏ ra ngầu lòi hết mức có thể.

- À... ra vậy. Vậy thì tốt rồi, vậy có gì giúp đỡ nhau nhé.- Bích Hạ mỉm cười.

- Nếu có thể.- Bạch Linh lạnh te trả lời lại.

Vừa đứng lúc ấy thì bọn Đức Bình cũng trở lại. Hải Duy thấy Bích Hạ ở đấy thì không ngừng chào hỏi xã giao, có vẻ Bích Hạ là gu của cậu ta thì phải. Bạch Linh nhún vai mặc kệ, vắt chai nước vừa Bích Hạ vừa đưa cho Hải Duy, sau đó thì cầm lấy khăn mà Hữu Triết đưa cho lau mồ hôi, thuận tay cũng mở lon nước ngọt mà mấy người họ đi mua về. Vì chạy xong quá mệt nên Bạch Linh nhất quyết từ chối đi một đoạn để đi mua nước với ba người họ, giờ được uống một ngụm nước ngọt lạnh, thật sáng khoái a...

Chẳng rõ tên Hải Duy bỏ lỏ ba la gì với Bích Hạ, chỉ thấy cô ấy cười cười cho qua chuyện, đúng là tên ngốc. Bạch Linh không thèm để ý đến tên khi đột ngột ấy nữa, quay sang bàn bạc về chiến thuật với Đức Bình và Hữu Triết. Không để ý tới Bích Hạ đang nhìn theo Bạch Linh với một mặt lạnh tanh.

Buổi chiều bọn Bạch Linh đến phòng tập được phân chia, nhanh chóng bắt tay vào luyện tập.

Nói sơ qua về lượt đấu sắp tới thì sao nhỉ... Trong bảng danh sách Đức Bình đưa ra có ghi đủ tên các thành viên, cộng với việc đã đánh giá một lượt cách chơi của Blaze Warriors.

Ngoài ra thì còn có một số thông tin về các đội khác.

- Vậy là mạnh nhất lần này có lẽ là đội Good Losers(Những kẻ thất bại chính diện)?- Hải Duy xoay xoay cái ghế của mình.

- Đúng vậy. Good Loser và G.O.D là hai đội của tuyển thủ thi đấu chuyên nghiệp trực thuộc công ty này.- Đức Bình nâng nâng cái kính.- Ngoài SKULL và Blaze Warriors mà chúng ta đã biết, thì còn có Condors(Những con kền kền) và Red Scorpion(Bọ cạp đỏ) đều là những đội khá đáng gờm.

- Những đội còn lại thì sao?- Bạch Linh lên tiếng.

- Cũng có điểm nổi trội, nhưng không hẳn là quá đáng ngại. Nhưng với tình hình thiếu người hiện giờ thì hơi khó. Tôi có thể nhờ một người đến giúp, nhưng kĩ năng thì không nói trước được...- Đức Bình hơi chau mày.

- Nhưng cũng đành vậy thôi... Đâu còn cách nào khác...- Hữu Triết vốn ít nói cũng lên tiếng.

Cũng không rõ Đức Bình muốn nhờ ai, nhưng vì bọn Bạch Linh đã quen phối hợp năm người với nhau rồi. Không thể trong phút chốc mà có thể thay đổi chiến thuật được.

- Yên tâm đi, cậu ấy chơi cũng rất oke. Thêm một người thì tỉ lệ thắng cũng cao hơn.- Đức Bình nói.

Vậy được. Quyết định vậy đi.

Tôi đã nói qua rồi, chắc phải ngày mai người đó mới sắp xếp đến được.- Đức Bình nói.

Bạch Linh có chút dự cảm không ổn lắm. Nhưng cũng không rõ là không ổn ở đâu...

Luyện tập xong cũng đã khá muộn, bốn người vừa bước ra khỏi phòng tập thì bắt gặp đội SKULL cũng đang từ phòng tập đi ra. Đội này rất thân thiện, cũng khá có thiện cảm với đội Bạch Linh, vì vậy liền rủ đội Bạch Linh cùng đi ăn và uống một chút. Ở gần chỗ khách sạn mà bọn Bạch Linh ở có một quán nướng vỉa hè nghe nói khá ngon mà giá lại rẻ, vậy là hai bên liền vui vẻ kéo nhau ra đó. Người hào sảng thì dễ kết bạn, không khí cũng rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Mọi người vừa cười nói vừa quàng vai nhau tới quán nướng đó.

- Cậu không biết đâu, chúng tôi đã tới đây rồi, đồ ăn ở đây là tuyệt nhất!- Triệu Đông-đội trưởng đội SKULL bá vai Đức Bình nói.

Đức Bình cười cười đi theo anh ta. Trời đất đúng thực là biết trời người, Bạch Linh đi sau còn chưa nhìn thấy bóng dáng cái quán thì đã thấy mọi người đang trước thớt lên.

- Trùng hợp quá, đội Red Scorpion các cậu cũng ở đây sao?- Triệu Đông cao hứng nói.

- Xin chào xin chào. Chúng tôi đang định ăn đồ nướng ở đây.- Triệu Hồng Nam khách khí đáp lại.- Ô, đội các cậu cũng ở đây sao...

Triệu Hồng Nam nói vậy rồi đảo mắt một vòng khắp phía đằng sau. Bạch Linh chỉ cần nghe giọng thôi cũng đã biết đó là ai rồi... Ông trời ơi, sao lại cứ thích đưa con vào mấy tình cảnh khiến người ta chán ghét vậy nè trời... Giờ mà bỏ về thì làm cụt hứng mọi người rồi... Bạch Linh cứ tự làm bầm một mình như ngớ ngẩn ở đó.

- Vậy mọi người ngồi chung đi cho vui!- Triệu Đông nói rồi quay sang phía mọi người.- Như vậy được chứ!

- Đương nhiên rồi.- Các anh em đồng thanh nói.- Ngồi ăn với nữ thần thì quả là vinh hạnh quá rồi.

Mấy cái tên trời đánh này, ai cũng hùng hực khí thế, chỉ có Bạch Linh là không muốn chạm mặt họ, đang rúc đằng sau mấy tên này.

Vậy là cả ba đội cùng ngồi lại với nhau. Bạch Linh chọn chỗ xa đội Hồng Nam nhất, nhưng dẫu sao cũng khó tránh chạm mặt cậu ta. Hồng Nam thấy như vậy thì lần nào cũng cười thân thiện coi như chào hỏi, Bạch Linh thì chỉ có thể quay ngoắt đi giả bộ không nhìn thấy.

Tâm trạng có chút xáo động, không tránh được thì thoáng liếc về phía Hồng Nam và Bích Hạ. Hồng Nam vẫn đang che chắn uống rượu giúp Bích Hạ, thì thoáng lại gấp một ít thức ăn cho cô ấy. Mấy tên nam nhân bị thần sắc của Bích Hạ mê hoặc, liên tục hướng Bích Hạ mời uống. Hồng Nam chỉ có thể ái ngại uống giúp Bích Hạ, nói rằng cô ấy không uống được... Bạch Linh nhìn một màn đó có chút ngán ngấm. Từ cấp ba đã như vậy, đến giờ vẫn như vậy sao?

Bạch Linh xoay xoay cốc bia trong tay hờ hững. Năm đó cậu ta có thể để Bích Hạ dựa vào mình mà ngủ trong giờ ra chơi một cách yên lành, có thể giúp cô ấy cùng học tốt, có thể luôn gấp đồ ăn ngon cho cô ấy và đưa cô ấy đi đâu lúc cần... Nhưng với Bạch Linh thì cậu ấy lại không thích những hành động gần gũi của Bạch Linh? Thật nực cười mà. Bạch Linh cầm cốc bia lên uống một hơi cạn sạch.

Từ trước đến giờ vẫn vậy, người được chăm sóc săn đón bởi đám con trai luôn là Bích Hạ, bây giờ cũng không khác gì, chỉ một mình Bạch Linh tự ngồi đó uống bia. Thật may là giờ ít nhất vẫn còn Đức Bình và Hữu Triết đang ngồi gần Bạch Linh. Cũng không còn có cảm giác tủi thân của kẻ thua cuộc thảm hại như năm tháng ấy. Bạch Linh lại cầm cốc bia lên cạn sạch. Rồi lại cốc nữa... cứ như vậy mà uống, không nhanh không chậm.

- Yo, cũng không nghĩ là cô nhóc này uống tốt vậy?- Triệu Đông cầm chai bia vừa lắc lắc vừa nói với Bạch Linh.

- Không phải đâu, tý nữa lại lăn đùng ra đấy. Anh đừng đưa bia cho cậu ấy nữa nhé.- Đức Bình vội nói.

- Hôm nay vui mà, không cần quá quy củ đâu.- Triệu Đông mặt cũng đã hơi ngà ngà say nói.

- Haha đúng vậy.- Bạch Linh mắt đã quay vòng vòng nhưng vẫn tiếp lời.- Mời đội trưởng, tôi kính anh một cốc.

Sau đó lại nặc tất cả mà tự uống một cốc rồi thêm một cốc, có lẽ say rồi thì sẽ không nhìn rõ, không nhìn rõ thì sẽ không nghĩ tới. Sau đó lại nhớ đến khuôn mặt Hải Đăng. Nếu cậu ấy ở đây, chắc chắn sẽ cau mày lại bảo Bạch Linh không được uống nữa. Mỗi lần như vậy lại đáng yêu chết đi được... Nghĩ vậy làm Bạch Linh lại tự mỉm cười hihihaha, má ửng đỏ lên trông y hệt như đũa ngọc, mấy tên nam nhân thấy vậy thì liền cười lớn, nói rằng Bạch Linh trông đúng khác hẳn với Bích Hạ. Đúng là không có cốt cách nữ nhân mềm yếu dịu dàng nõn nà.

Không rõ là mọi người ngồi đến lúc nào, Bạch Linh thấy vô cùng nóng liền loạng choạng đứng dậy đi ra ngoài. Đức Bình và Hữu Triết cũng đã bị chuốc cho say mềm, không để ý nổi Bạch Linh đứng dậy đi ra ngoài nữa.

Bụng khó chịu vô cùng, Bạch Linh liền nôn thốc nôn tháo những gì vừa nhét vào bụng, đầu vừa nóng vừa ong ong, cả người cũng mềm nhũn như cọng bún, dùng sức nôn thôi mà cảm tưởng như sắp gục đến nơi. Thần trí cũng mơ hồ không rõ... Một bàn tay vuốt lưng cho Bạch Linh để chịu hơn, liền có thể cảm nhận người Bạch Linh vừa nóng vừa run run.

- Tôi không sao, Đăng...- Bạch Linh nói mơ màng không rõ.

Bàn tay đó hơi khựng lại. Sau đó thì tiếp tục vuốt lưng cho Bạch Linh. Bạch Linh cảm giác như sắp khụy xuống, liền quay người lại bám lấy áo người đó. Một trận trào ngược trong dạ dày, lại ụp một tiếng nôn thốc nôn tháo... Chỉ là lần này... địa điểm nôn có chút không đúng. Người đó trần nổi gân xanh, con người này... vậy mà lại dám nôn vào người cậu??? Khuôn mặt Bạch Linh mơ hồ không nhìn rõ, chỉ biết rằng có ai đó bế cô đi, nhưng cảm giác có chút không đúng... Nhưng bản thân không còn sức ngoảnh nữa, liền ngủ thiếp đi.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhieu nhieu ủng hộ nha ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Hồng Nam đang định đứng dậy đi vệ sinh, đi qua chỗ Bạch Linh liền nghe có tiếng chuông điện thoại. Nhìn kĩ thì nó phát ra từ cái điện thoại có móc khoá hình cây kem. Cậu từng thấy Bạch Linh cầm hôm qua, có lẽ là của cậu ấy. Nhìn quanh mà không thấy Bạch Linh đâu, Hồng Nam liền cầm máy lên.

“Em trai xấu tính?”

Hồng Nam do dự một chút. Sau đó điện thoại im bật hiện cuộc gọi lỡ. Sau đó thì lại là số đó điện đến.

- Alo?- Hồng Nam bắt máy.- Bạch Linh cậu ấy giờ không ở đây.

- ...- Đầu dây bên kia im lặng.

- Alo? Có ai không?- Hồng Nam thấy im lặng thì giọng ra nhìn, vẫn đang giữ máy mà.

- Anh là ai? Chuyển máy cho Bạch Linh giúp tôi.- Một giọng nam lạnh lùng cất lên.

- Nhưng có ấy không ở đây? Cậu có muốn nhắn lại gì không? Tôi là bạn của cô ấy, Triệu Hồng Nam. Mọi người đều đã say hết rồi!

Hải Đăng hơi sững lại. Triệu Hồng Nam? Vậy mà tên này lại nghe máy của Bạch Linh? Lại còn uống say? Rốt cuộc là cô nàng kia đang nghĩ gì vậy? Hải Đăng cau mày. Sau đó liền cúp máy mà không nói lời nào. Triệu Hồng Nam thấy vậy thì lắc đầu để máy xuống chỗ cũ.

Hải Đăng cả người như có lửa, lông mày nhíu chặt lại... Bạch Linh, rốt cuộc thì em có biết mình đang làm gì không? Cảm giác vừa bồn chồn vừa khó chịu ngập tràn trong lòng mà chưa bao giờ Hải Đăng thấy trước đây. Không thể ngồi yên như vậy được. Hải Đăng liền nhấc máy lên điện cho quán gia.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Linh dụi dụi khuôn mặt vào chiếc chăn bông êm ái. Sau đó đột nhiên hai mắt mở thao láo. Khoan...khoan...khoan... Đây...đây là đâu??? Đây không phải là phòng của Bạch Linh a... Bạch Linh kiểm tra lại bộ quần áo trên người, may quá, vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là mùi bia vẫn còn xộc lên làm Bạch Linh hơi buồn nôn. Nhưng... nhưng... chuyện này là sao??? Còn đang hoang mang, thì một bóng người từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm ở quanh hông.

- Á...- Bạch Linh hét lên thất thanh trong vô thức. Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì???

Nam nhân đó nghe Bạch Linh hét thì có chút giật mình, sau đó lại trở về khuôn mặt không cảm xúc ban đầu.

- Anh...anh... đã làm gì tôi?- Bạch Linh giữ chặt chăn.

- ...- Người đó đối với loại hiểu nhầm này nhìn có vẻ vô cùng lười giải thích, bản thân giúp đỡ cô ta mà cô ta còn tưởng mình là loại người gì nữa...

Còn chưa kịp nói gì thì chuông cửa liên tục kêu lên. Tên đó khó chịu nhíu mày, chân bước về phía cửa định mở. Bạch Linh thấy vậy thần kinh liền hoạt động trở lại. Không được, không thể để ai thấy cảnh này được, cô nam quả nữ ở trong phòng, anh ta còn đang quấn mỗi cái khăn tắm, như vậy dù có trong sạch tới đâu cũng sẽ bị hiểu nhầm, có nhảy cầu cũng không thể chứng minh nổi mình không có tội. Vậy là Bạch Linh liền lao xuống giường chạy với theo nam nhân trước mặt.

- Không được...- Vừa chạy vừa với tay theo.

Tên đó vừa mở cửa cũng là lúc Bạch Linh túm lấy tay cậu, bị bất ngờ liền đổ về sau, một màn trai trên gái dưới ngã lên nhau, khăn tắm của cậu ta cũng vô tình bị kéo theo tuột xuống. Bạch Linh bị ngã đè lên mãi mới mở mắt thấy một cảnh này thì vô cùng thất kinh... Nam nhân trước mặt đang khoả thân a.... Á... má ơi. Nhưng luồng sát khí từ ngoài cửa càng làm Bạch Linh rét run hơn.

Hải... Hải Đăng??? Sao... sao cậu ấy lại ở đây, lại còn ở trước cửa phòng này nữa? Ngoài ra còn có Bích Hạ?

- Hai người đang làm gì vậy? Trai trên gái dưới mà còn không mặc đồ?- Bích Hạ tò vè ngạc nhiên cổ tỉnh nói to.

- A...- Bạch Linh nhất thời không biết nói gì.

Còn chưa kịp bình tĩnh thì Hải Đăng đã lao vào, mất cậu ấy... không sao chứ? Hải Đăng cũng không còn quần băng quanh mắt nữa, nhưng đôi mắt vẫn nhìn vô định vào không trung. Sau đó không rõ cậu ấy nhìn thấy không, nhưng cậu ấy liền túm lấy tên đó, đấm cậu ta ngã về sau, sau đó chụp lấy tay Bạch Linh kéo dậy lôi đi...

- Đăng, tôi...- Bạch Linh bị kéo đi, đến giày cũng chưa xỏ, đầu tóc và quần áo vẫn đang hơi xộc xệch.

Nhưng Hải Đăng vẫn cứ cầm đầu một mạch lao đi, cho đến khi đụng phải tường ở lối rẽ, suýt ngã mới dừng lại. Hải Đăng đấm mạnh vào tường một cái, mu bàn tay bị xước rớm máu.

- Đăng... không phải như thế đâu... mất anh...- Bạch Linh thấy Hải Đăng như vậy thì vô cùng lo lắng, nhưng cũng không biết giải thích như thế nào.

- Phòng cô ở đâu?- Giọng Hải Đăng không trầm không bổng.

- Ở...tầng 5.- Bạch Linh khẽ trả lời.

Vậy được, về phòng.- Hải Đăng nói.

Bạch Linh liền đứng dậy, muốn cầm lấy tay Hải Đăng để dìu cậu ấy nhưng lại bị hất ra. Bạch Linh có thể hiểu cậu ấy đang giận, nhưng bản thân thực sự không biết làm sao, mắt liền có chút cay cay. Sau đó liền lờ đờ đi sau ngay cạnh cậu ấy nhưng cách một chút, liếc nhìn cậu ấy liên tục để tránh cậu ấy lại bị đụng. Có vẻ như mắt cậu ấy đã nhìn được lại nhưng không rõ? Bước đi có chút loạng choạng. Bạch Linh trong lòng thực sự có chút sợ hãi, không rõ từ đâu.

Đột nhiên Hải Đăng dừng lại, làm Bạch Linh đập đầu vào lưng cậu ấy. Bạch Linh liền lùi lại vì sợ lại bị cậu ấy ghét bỏ. Hải Đăng quay lại, sau đó liền cúi xuống, tháo đôi giày đang đi ra, kéo chân Bạch Linh lại. Bạch Linh hơi giật mình định rút chân lại, nhưng sau đó thấy Hải Đăng thoáng nhủu mày thì liền dễ yên để cậu ấy xỏ giày vào chân. Thực sự không thể biết được cậu ấy đang nghĩ gì nữa. Xỏ giày xong, hai người lại một trước một sau đi lên phòng Bạch Linh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Bạch Linh ngồi với Hải Đăng ở trong phòng mà không biết nói gì. Chuyện này để giải thích cũng quá khó rồi đi.

- Đăng...- Bạch Linh thăm dò.

- ...

Xong rồi, chắc chắn cậu ấy giận thật rồi. Bạch Linh đỏ mặt hỏi hột.

- Không phải như anh nghĩ đâu, hôm qua tôi uống say quá nên...- Chính Bạch Linh cũng không biết vì sao lại về với một người lạ như vậy.

- ...

Vẫn im lặng... Huhu, lần này xong thật rồi. Bạch Linh khóc ròng. Đúng rồi, chỉ có thể thử khổ nhục kế.

- A...- Bạch Linh giả vờ ôm chân kêu đau.

Hải Đăng vẫn không nói gì nhưng nhủu chặt lông mày lại. Ít nhất thì cũng phản ứng rồi. Nhưng cậu ấy vẫn không nói gì.

Bạch Linh rón rén lại gần Hải Đăng.

- Đăng, tôi thực sự không hề làm gì trái với lương tâm cả.- Bạch Linh ngồi kiễ nửa quỳ trước mặt Hải Đăng.- Anh giận rồi?

Bạch Linh cúi đầu ủ rũ. Tên gốc này, làm sao có thể nghĩ đến người khác trong khi cậu ấy tuyệt thế này chứ! Đúng là gốc mà.

- Hay tôi để anh đánh phạt được không? Chỉ tại cái miệng không chịu nghe lời cứ uống nhiều...- Bạch Linh cầm tay Hải Đăng tát tát lên má mình.

Tay Hải Đăng giữ lại, đặt trên má Bạch Linh, sau đó kéo Bạch Linh đứng dậy, ôm lấy eo Bạch Linh như nhóc con ôm mẹ.

- Đừng như thế nữa, tôi sẽ lo lắng. Tôi cũng không thích.- Hải Đăng cũng không hiểu sao mình lại vô lý và ấu trĩ như thế nữa.

- Ừm- Bạch Linh biết cậu ấy đã nguôi nguôi, liền ôm lấy cậu ấy, mới không gặp một hai ngày mà đã nhớ nhung như vậy.- Nhưng mắt anh là thế nào?

Bạch Linh lo lắng nhìn mắt Hải Đăng đã tháo băng nhưng vẫn có vẻ như chưa nhìn rõ lắm.

- Hôm cô đi là tháo băng rồi, nhưng bác sĩ nói rằng chắc vẫn sẽ chưa rõ lắm, nhưng sẽ bình phục sớm thôi.- Hải Đăng nói.

- Vậy tốt quá rồi.- Bạch Linh vui vẻ tươi cười.

- Vui như vậy?- Hải Đăng vui mặt vào mùi hương quen thuộc trên người Bạch Linh.

- Ừm- Bạch Linh mỉm cười.

Hải Đăng cũng bật cười theo, ngốc nghếch. Hải Đăng vốn tin tưởng Bạch Linh, nhưng trong lòng cậu cũng có một nỗi sợ, rằng sẽ đánh mất Bạch Linh, vì vậy mới vội vàng chạy tới đây. Vừa tới đây thì gặp Bích Hạ, người mà ngày trước cũng có quen biết ở trường cấp 3, vừa hay lại có thể cùng ra quầy lễ tân hỏi. Trước đây cũng có xảy ra vài chuyện với cô ta...Nhưng cứ không nói cho Bạch Linh biết về Bích Hạ thì hơn... Hải Đăng thuận tay kéo dây áo Bạch Linh căng lên rồi thả một cái kêu rồ to. Bạch Linh bị bắt ngờ, xấu hổ đỏ mặt.

- Đồ háo sắc.- Bạch Linh ôm tay trước ngực.

Hải Đăng mỉm cười nhăn nhó. Sau đó hai người lại chìm tiếp vào không khí màu hường ấy.

- Vậy là cô không biết hắn là ai?- Hải Đăng hỏi Bạch Linh.

- Đúng vậy a...- Bạch Linh gượng gạo nói.

- ...- Hải Đăng trầm lặng.- Từ giờ cấm cô uống bia với người khác mà không có tôi.

Mặt Hải Đăng nói ra câu ấy vô cùng trẻ con, nhưng lại nói với giọng điệu nghiêm túc vô cùng, làm Bạch Linh thấy có chút buồn cười, nhưng cũng đồng ý với cậu ấy.

Một lúc sau thì mấy tên trong nhóm Bạch Linh cũng trở lại, tụ tập cả ở phòng Bạch Linh. Thấy Hải Đăng ở đó thì cả bọn đều rất vui mừng. Nhưng biết rằng Hải Đăng vẫn chưa chơi được game thì lại có chút rầu rĩ trở lại.

- Dù sao thì tôi cũng vừa đón cậu ấy đến đây. Đây là BlackGun- Thần Phong, là bạn của tôi.- Đức Bình giới thiệu người mà hôm trước nói cho bọn Bạch Linh.

- Chào mọi người.- Thần Phong vui vẻ chào mọi người.

Cả bọn chào rồi lần lượt giới thiệu mình với Quý Thần Phong. Theo như bây giờ, Quý Thần Phong sẽ thay thế vị trí đi rừng của Hải Đăng. Kỹ năng của Quý Thần Phong không giống Hải Đăng, nhưng có lẽ sẽ là một ẩn số thú vị. Những ngày sau đó là thời gian bọn Bạch Linh điền cường luyện tập, điền cường lên kế hoạch chiến thuật, đường đi. Càng luyện tập càng có vẻ ấn ý với Quý Thần Phong.

Hải Đăng vốn không để ý đến người khác, định ở lý phòng Bạch Linh nhưng Bạch Linh đương nhiên không thể thân nhiên như cậu ấy, Bạch Linh là vẫn muốn sống một cuộc sống yên bình a... Vì vậy Bạch Linh liền đẩy Hải Đăng sang chung phòng với Hữu Triết, còn Thần Phong thì chung phòng với Hải Duy. Có lẽ Đức Bình muốn họ thân thiết hơn nên sắp xếp như vậy.

Hải Đăng đã ít nhiều lơ mờ nhìn được hình ảnh, vì vậy Bạch Linh cũng không cần kè kè bên cạnh cậu ấy nữa, chỉ khi nào rảnh rồi thì sẽ hẹn nhau cùng đi dạo như những cặp đôi bình thường khác trong bí mật. Hải Đăng cũng rất hưởng thụ, mỗi lúc ở chỗ đồng người vẫn thường hoặc lên lên cầm tay Bạch Linh hoặc sẽ hộ Bạch Linh làm những việc lật vật. Mỗi lần như vậy, Bạch Linh lại cảm giác ấm áp tăng thêm, những chuyện không vui và cậu trai kì lạ kia cũng quên sạch. Chỉ có một lần duy nhất Bạch Linh thay đổi sắc thái là khi Hồng Nam hẹn riêng Bạch Linh ra để đưa lại điện thoại. Bạch Linh chỉ nhanh chóng cảm ơn qua loa rồi lễ bước đi thật nhanh, mặc cho cậu ấy có vẻ có điều gì đó định nói với Bạch Linh.

Nhanh chóng cũng tới ngày thi đấu của đội Bạch Linh. Chiều hôm trước ngày đó, cả đội đều ngồi luyện tập miệt mài quên cả ăn uống. Hải Đăng thấy vậy thì đứng dậy lần mò đi ra ngoài định mua nước cho mọi người. Được một đoạn thì có một bóng người đứng dựa vào tường chắn trước mặt Hải Đăng.

- Đã lâu rồi nhì, dạo này em vẫn tốt chứ!- Bích Hạ cười cười đứng trước mặt Hải Đăng.- Sau hôm đó, mãi mới gặp lại em. .

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Hải Đăng mặt vẫn vô cảm.

- Mắt em không sao chứ? Hôm đó có vẻ mắt em không tốt lắm.- Bích Hạ e lệ hỏi thăm.

- Không sao. Nếu không có việc gì thì tôi đi trước.- Hải Đăng toan định bước đi.

- Đăng.- Bích Hạ chụp lấy tay Hải Đăng, sau đó lại vội vàng bỏ ra.- A... cũng không đến mức coi như không quen biết thế chứ?

- Không hẳn.Nhưng cũng không nên gọi là Đăng thân mật như thế. Bạn gái tôi sẽ không thích.- Hải Đăng nói.

Bích Hạ có chút sững lại. Vừa lúc ấy thì mọi người đi từ phòng tập ra, vẫn đang xôn xao cách đấu cũng như chiến thuật, thấy Hải Đăng cầm túi nước thì đều chạy lại lấy nước uống. Hải Đăng đưa túi nước cho mọi người rồi đi về phía Bạch Linh.

- Nước tôi đâu?- Bạch Linh ngơ ngác.

- Cô không tự mình lấy còn định chờ tôi mua riêng cho cô à?- Hải Đăng cười cười trêu chọc.

Bạch Linh nhăn mũi, tên nhóc xấu xa, suốt ngày bắt nạt mình. Sau đó vừa định bước ra lấy nước thì bị Hải Đăng kéo cổ áo lại, đặt một lon nước lạnh lên má Bạch Linh. Bạch Linh hơi gạt mình quay lại, thì thấy Hải Đăng đang nhếch mép cười vô cùng quyền rũ.

- Không uống hả?- Hải Đăng hỏi Bạch Linh đang ngẩn ra nhìn mình.

- Có, có chứ.- Bạch Linh như robot nhận lấy.

Một màn như vậy vào mắt Bích Hạ. Đừng nói bạn gái của Hải Đăng...là Bạch Linh? Bích Hạ nắm chặt tay lại. Sao lại có chuyện vô lý như vậy được, con tức giận dần lan toả lên mặt.

- Ủa, nữ thần sao lại ở đây.- Vừa đứng lúc ấy Hải Duy phát hiện ra Bích Hạ.- Nữ thần có muốn uống nước không?

Bạch Linh nhìn Hải Duy với ánh mắt khinh bỉ, tên này đúng là bị sắc làm mờ mắt mà. Sau đó thì mặc kệ đứng với Hải Đăng uống chai nước Hải Đăng đưa cho. Hải Đăng cùng Bạch Linh lần về trước, mặc kệ cho Hải Duy và Thần Phong vẫn đang ở cạnh léo nhéo bên Bích Hạ. Hữu Triết với Đức Bình cũng về phòng nghỉ ngơi để lấy sức chuẩn bị chiến đấu cho ngày

mai. Mọi chiến thuật đều đã định ra sẵn, nếu không có sơ sót thì nhất định sẽ thắng.

Hải Đăng cùng Bạch Linh đi dạo ở sân ngoài của khách sạn, chỗ này cũng giống như một công viên thu nhỏ vậy. Hai người cứ như vậy đi song song nhau. Bạch Linh quay sang nhìn người con trai bên cạnh mà không khỏi mỉm cười khúc khích. Hải Đăng thấy vậy có chút khó hiểu.

- Đi bộ thôi mà cô cũng vui như vậy rồi?- Hải Đăng nói

Ừ. Rất vui.- Bạch Linh không giấu giếm.

- Ngốc.- Hải Đăng cũng như bị lây virus hạnh phúc của Bạch Linh bật cười.- Tại trời tối tôi không nhìn rõ thôi.

Cứ như vậy đi cạnh nhau, chỉ là đột nhiên Hải Đăng cầm lấy tay Bạch Linh, đan tay vào nhau.

- Có lo lắng không?- Hải Đăng nói.

- Có chút chút, lần đầu đầu mà không có anh...- Bạch Linh nhìn xuống tay hai người đang đan vào nhau mà nhìn ngây ngốc.

- Cô... có muốn ngày mai đầu xong...đi...- Hải Đăng có chút khó nói gãi mũi.

- Hử? Đi đâu cơ?- Bạch Linh nghiêng đầu hỏi.

- Thì là đi...giống như những cặp đôi khác... Tôi nghe nói con gái thích làm những việc như vậy.- Hải Đăng có chút gượng gạo nói.

- Ý anh...là đi hẹn hò ấy hả?- Bạch Linh ngơ ngác hỏi lại.

- Cô không thích à?

- Có... có chứ.- Bạch Linh cười tươi roi rói.

Hải Đăng thấy vậy đỏ mặt quay sang một bên. Đồ ngốc này có cần vui như vậy không. Nhưng Hải Đăng thực sự muốn có thể nghiệm túc yêu đương với Bạch Linh, cùng Bạch Linh trải qua những việc mà hai người yêu nhau thường làm. Thời gian vừa qua toàn là Bạch Linh chăm sóc cho mình, cũng chưa từng cho cô ấy một buổi hẹn hò nào hoàn chỉnh. Cũng tại khi Hải Đăng biết mình có tình cảm với Bạch Linh thì xảy ra quá nhiều chuyện, giải quyết xong thì lại đến mất của cậu nhìn không rõ... Ít nhất bảy giờ cậu cũng đã có thể nhìn được dù vẫn có chút mờ nhòe nhưng ít nhất như vậy cũng đủ để bù lại cho Bạch Linh rồi. Nhìn cô ngốc này vui sướng cứ cười mãi là Hải Đăng biết đây là một quyết định đúng đắn rồi. Hải Đăng muốn biết nhiều hơn về các mặt khác nhau của Bạch Linh... Muốn cùng Bạch Linh có những kỉ niệm thật đẹp.

Bạch Linh vẫn chưa tin được vào tai mình. Vốn lúc ở cùng Hải Đăng để chăm sóc cậu ấy, những việc thân mật hơn cũng đã làm rồi, nhưng đúng là hai người vẫn chưa từng hẹn hò một cách chính thức. Lần này có thể xem như là lần đầu đi chơi rồi không... Nghĩ vậy làm tim Bạch Linh có chút đánh trống liên tục.

- Nếu mai thắng tôi sẽ đãi cô một bữa tối bên, thế nào?- Hải Đăng nói với Bạch Linh.

- Được, quân tử giữ lời.- Bạch Linh hơn hờ nói.

Hải Đăng thấy mình có chút ngốc rồi, nhìn Bạch Linh chỉ vui vẻ một chút như vậy cũng thấy vô cùng đáng yêu.

- Đăng, cảm ơn anh nhé!- Bạch Linh có chút cảm động nói.

- Kém cỏi.- Hải Đăng gõ nhẹ một cái vào đầu Bạch Linh.- Những lúc như vậy thì chỉ cần làm thế này thôi...

Hải Đăng cúi xuống đặt môi lên môi Bạch Linh. Trái tim Bạch Linh lại tiếp tục một bản nhạc nhảy múa liên hồi. Sức quyến rũ của cậu ấy lại ngày một tăng lên rồi... Bạch Linh như bị bỏ bùa, hoàn toàn mê đắm trong sự ngọt ngào ấy. Cậu ấy chính là Hải Đăng của mình. Nhất định dù có thế nào, Bạch Linh cũng sẽ không buông tay cậu ấy ra. Nếu như có thể thì nguyện sau này cứ mãi như vậy là đủ...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhuu nhuu ủng hộ nha ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Buổi thi đấu cuối cùng cũng tới, đội Bạch Linh đã khởi động từ sớm. Chỉ còn mười lăm phút nữa là bắt đầu.

- Ổn chứ?-Hải Đăng ngồi cạnh Bạch Linh nói.

- Ừm, đừng quên lời hứa của anh đấy.- Bạch Linh nắm tay lại đầy quyết tâm.

- Được rồi, đầu cho tốt.- Hải Đăng xoa xoa đầu Bạch Linh.

Hai đội đấu với nhau sẽ được đưa vào phòng thi đấu, các đội khác sẽ ngồi ở ngoài để theo dõi nếu hứng thú. Hải Đăng ngồi ngay ngắn ở một chỗ khuất, dù đội thêm mũ lưỡi trai nhưng khí chất đẹp trai vẫn tỏa ra ngời ngời. Đội SKULL cũng đang ngồi gần đó cổ vũ hết mình cho đội Bạch Linh, vẫn chưa biết rằng Hải Đăng chính là Vanishing-thành viên còn lại của đội Bạch Linh.

Cả hai đội thi đấu đều bắt tay nhau rồi ngồi vào vị trí. Dù chỉ là đấu cọ sát nhưng cũng rất chuyên nghiệp, có hẳn một màn hình lớn ghi lại trận đấu để mọi người tiện theo dõi. Có lẽ đây cũng là nơi mà hai đội chuyên nghiệp của công ty game này thường đấu với nhau.

Đội Bạch Linh- Flash Death lần này lần lượt ra quân với các vị trí

Đức Bình(đội trưởng)-MB: AP-phép (Mid lane)

Hữu Triết-Max1903: đấu sĩ (Top lane)

Bạch Linh-ĐBL22: AD-xạ thủ (Bot lane)

Hải Duy-J76: tank + SP(yểm trợ) (Bot lane)

Thần Phong-BlackGun: Jungle-rừng

Đội Blaze Warriors ra quân với các vị trí

Kỵ Đồ Viêm(đội trưởng)-Fire: Jungle-rừng

Vương Hoán-Dot9: AD-xạ thủ (Bot lane)

Nhị Nam-Second: AP-phép (Mid lane)

Cửu Tuấn-BurningBear: tank + SP(yểm trợ) (Bot lane)

Tuấn Đạt-ONeshot: đấu sĩ (Top lane)

Cả hai bên đều đã chọn tướng xong, chờ kết nối vào trận. Bạch Linh có chút căng thẳng, dù sao đối thủ của mình cũng là một trong hai chủ chốt team bạn, nhất định không được lơ là...

Vừa bắt đầu, hai bên đã tương đối căng thẳng, đều muốn có thể nhanh chóng cướp trụ team bạn, cuối cùng vẫn là team bạn có lợi thế hơn, phá trụ cuối nhà Bạch Linh. Đương nhiên bên Bạch Linh vốn đã bàn chiến thuật, vì team này kỹ năng hỗ trợ team không tốt, liền lợi dụng sơ hở đó mà thắng. Team bạn cũng rất biết vận dụng thế mạnh của mình, trận sau đó liền chia lẻ đẩy trụ, đợi khi team Bạch Linh không đề ý một mình tên Fire đã đẩy trụ liên tục đường Bot, đã vậy team Bạch Linh cũng liên tục bị ép ở trên nên không biết về phòng thủ kịp...

Sau bốn ván liên tục, tỷ số vẫn là 2-2. Ván cuối quyết định thắng thua. Đội Bạch Linh có sự thay đổi vị trí, đương nhiên đội bạn chắc chắn không thể lường trước được điều này. Hữu Triết đổi vị trí với Thần Phong. Từ trước đến giờ vốn team Bạch Linh khi thi đấu chủ yếu là Hải Đăng đi rừng, vì vậy chưa bao giờ bên ngoài thấy được khả năng của Hữu Triết. Cậu ấy là người chơi đa dạng nhất team Bạch Linh. Trình độ đi rừng có thể nói là chỉ kém Hải Đăng đôi chút, nhưng kỹ thuật thì biến hóa khó lường. Có vẻ đội bạn khá bất ngờ với đội hình này của team Bạch Linh, cách đánh cũng bị rối loạn không ít.

Hải Đăng ngồi ngoài mỉm cười, dù cậu không thấy rõ được trận đấu, nhưng nghe mọi người ở ngoài hò hét tên đội mình thì có lẽ là không tệ. Con bài lật mà Hải Đăng bàn với Đức Bình có lẽ cũng đưa ra rồi. Vốn Blaze Warriors là một đội mạnh, nhưng lại không biết chơi kết hợp đội, vì vậy mà Hải Đăng cũng có thể đoán trước được điều này.

Hai bên đều đang căng thẳng cực độ, nhưng đội Bạch Linh vẫn bình tĩnh hơn một chút. Sau đó team bạn có vẻ không giữ được bình tĩnh, đội hình loạn xạ, liên lần lượt bị team Bạch Linh cho lên bảng đếm số. Cuối cùng Victory-lời nói chúc mừng chiến thắng quen thuộc vang lên bên đội Bạch Linh,

Team bạn bị thua câu gắt đập bàn một cái rồi đứng dậy, chỉ cần tập trung một tý nữa thôi là thắng đội Bạch Linh rồi mà... Ngược lại thì bên này năm người bọn Bạch Linh đang đập tay ăn mừng với nhau. Đúng là hết ý mà, dù có vài chỗ vì chưa quen đánh với nhau lắm nhưng cuối cùng cũng chiến thắng rồi,

- Mọi người vất vả rồi. Tội nay tôi mời.- Đức Bình nói.

- A... Tội nay tôi bận rồi, mọi người cứ chơi vui về.- Bạch Linh gãi gãi đầu nói.

- Sao lại bận rồi, cút hứng quá thể, vậy bọn này mua đồ nhậu về phòng Đức Bình, về sớm thì ghé sang.- Hải Duy nói.

- Oke, nhất trí thôi.- Bạch Linh nháy mắt với mọi người.

Sau đó vừa ra đến nơi Bạch Linh đã ba hoa với Hải Đăng mấy trận vừa rồi, cười nói vô cùng sôi nổi. Đội SKULL cũng lại gần bắt tay chúc mừng đội Bạch Linh. Không khí khá vui vẻ cho đến khi đội Hồng Nam cũng lại gần.

- Chúc mừng nhé.- Hồng Nam nói.

Bạch Linh tỏ ra như không biết gì. Hải Đăng thì hơi nhũn mày.

- Chúc mừng.- Bích Hạ cũng quay qua phía Hải Đăng.

Bạch Linh mắt mờ thò ló, gì đây... hai người này biết nhau sao? Sau đó lại quay sang nhìn Hải Đăng, còn Hải Đăng... cậu ấy có vẻ không quan tâm lắm.

- Đúng rồi, vừa nãy cậu cũng chơi hay lắm đó Bạch Linh.- Bích Hạ vẫn là một màn tỏ ra thân thiết nói.

- À...à ừ, cảm ơn.- Bạch Linh đáp lại lấy lệ.

- Không ngờ cậu với Đăng lại quen nhau đấy. Như vậy thì mọi người cũng dễ nói chuyện hơn rồi.- Bích Hạ nói.- Trước đây tớ cũng có biết Hải Đăng.

Bạch Linh quay sang Hải Đăng. Gì đây? Sao còn người này đi đến đâu cũng có vận nợ đào hoa vậy. Đã vậy còn là người quen của Bạch Linh nữa, cũng trùng hợp quá rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Meo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Hải Đăng nhìn Bích Hạ mà mặt không biến sắc, đúng hơn là không tỏ rõ thái độ đồng tình, cũng không từ chối. Chỉ là đang giữ thái độ một cách xã giao.

- Cậu ấy cùng trường cấp 3 với chúng ta mà.- Bích Hạ vẫn tươi cười nói.- À đúng rồi, chắc tại vì xích mích đợt ấy mà cậu không biết cũng đúng...

Bạch Linh hơi đen mặt, lại có thể thần nhiên nói về điều đó như vậy, cùng với thái độ cười cười khó chịu như vậy.

Hồng Nam mặt khó xử hơi đập đập tay Bích Hạ. Bích Hạ thấy Bạch Linh đang cúi gằm mặt thì cũng không nói nữa.

- Ngày trước tớ từng tình tỏ tình với em ấy. Tuy là bị từ chối rồi, nhưng bây giờ gặp lại thì có lẽ là duyên số rồi.

Bích Hạ ngại ngùng gãi gãi đầu, vào trong mắt mấy tên nam nhân lại càng thêm yêu kiều. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía chàng trai đang đội mũ là Hải Đăng và bọn Bạch Linh. Nữ thần của họ là đang công khai tán công một tên nhóc ít tuổi hơn sao???

Bạch Linh tay nắm chặt, vẫn là không có dũng cảm để đối đầu lại người con gái trước mặt. Trước đây cũng vậy, giờ cũng vậy... Bạch Linh luôn bị tự ti khi đứng cạnh Bích Hạ. Trước đây bọn con trai ai cũng sùng bái cậu ấy, Bạch Linh đã rất ngưỡng mộ. Cũng vì nghĩ Hồng Nam không như vậy, mà thích cậu ấy... Nhưng cậu ấy cũng không khác bọn họ. Nhưng Bích Hạ từng thích Hải Đăng sao? Thật sự trái đất thật tròn mà...

Trường cấp 3 Bạch Linh theo học là một trường điểm học về các môn chuyên ở chỗ Bạch Linh học đại học hiện tại, vì vậy mà mới học cùng trường Hải Đăng- lúc mà Hải Đăng đã tự lập riêng. Hai người Bích Hạ và Hồng Nam sau khi học xong cấp 3, Bạch Linh chỉ nghe nói là cùng học một trường đại học ở thành phố khác. Bạch Linh thì tiếp tục học ở thành phố đang học đại học bây giờ, Hải Đăng năm sau cũng thi vào trường đại học mà Bạch Linh theo học. Vì vậy, Bạch Linh chỉ nhớ Hải Đăng là đàn em của mình, chưa từng nghĩ cậu ấy có liên quan đến Bích Hạ.

- Tôi nói rồi. Tôi không có hứng thú với cô.- Hải Đăng đáp lại.

Mọi người đều ồ lên, giống như chỉ tiếc không thể thay thế Hải Đăng, Hải Duy cũng đau khổ cắn áo gato với Hải Đăng. Bích Hạ nghe vậy thì dờ ra chút xíu rồi mỉm cười khổ, nhìn vô cùng đáng thương... Bạch Linh chịu thực sự, trước giờ đám con trai vẫn là bị một màn này làm cho đau tim a...

Hải Đăng thấy Bạch Linh đứng ngẩn ra như phỗng, liền lấy máy bấm bấm.

Ting. Máy Bạch Linh hiện có thông báo.

“Đừng quên hẹn tối nay đấy, cũng đừng có nghĩ linh tinh.”

Bạch Linh ngẩng lên, Hải Đăng mỉm cười với cô, chẳng quan tâm đến mấy người đang bàn tán và Bích Hạ đang ở đây. Bạch Linh cảm thấy có chút ấm áp. Hải Đăng nói kèm còi không ra tiếng với Bạch Linh, toàn bộ như chỉ có hai người với nhau. Mọi người vốn không để ý đến Bạch Linh, càng không để ý mấy điều nhỏ nhặt ấy vì vẫn đang bận lo lắng cho nữ thần của họ, cũng một phần vì Hải Đăng đang đội mũ nên chỉ từ chiều cao của Bạch Linh với Bích Hạ để ý mới thấy được. Bạch Linh mỉm cười vui sướng. Một màn như vậy càng khiến Bích Hạ tức giận hơn, đi lại gần ôm lấy cánh tay Hải Đăng.

- Có thể cùng đi ăn không, biết đâu cậu lại có hứng thú lại với tôi thì sao.- Bích Hạ vẫn nở nụ cười thân thiện thường thấy.

Hải Đăng vừa thấy Bích Hạ bám vào tay mình thì liền rút tay ra, mặt vô cùng nhăn nhó. Những hành động như vậy vào mắt mấy tên nam nhân càng gây sứcกดดัน, tất cả đều chửi bới Hải Đăng.

- Tôi không rảnh.

Mặt Bích Hạ xịu xuống, làm vẻ không nở nhưng đành vậy.

- Cậu cũng hơi thô lỗ rồi đó.- Hồng Nam thấy vậy thì lên tiếng.

Hải Đăng nhìn thẳng vào con người trước mặt, nhìn có vẻ đang lo lắng cho Bích Hạ. Sau đó cậu nhếch mép cười.

- Đây là lý do anh đã bỏ lỡ vài điều trân quý đấy.- Nói rồi Hải Đăng bước đi.

Bạch Linh, Hữu Triết và Đức Bình vốn không thích thị phi thấy vậy cũng bước đi trở về phòng, chỉ có hai tên háo sắc kia vẫn ở lại hóng hớt, một lúc sau mới sực tỉnh đi theo bọn Bạch Linh, Bích Hạ nhìn theo, thấy Hải Đăng đang ghi cổ Bạch Linh gần mình, xoa xoa làm rối đồng tóc của Bạch Linh, ồn ào nhưng cũng đầy vui vẻ. Về mặt tươi cười ấy chưa từng thấy cậu ấy có hồi cấp 3...

Team Bạch Linh thì khỏi nói, vẫn đùa cợt cãi nhau ồn ào chê bai kỹ thuật của nhau, nhưng sau đó thì lại cùng nhau ăn mừng chiến thắng. Nhìn thực sự rất thân thiết và tuyệt vời. Mỗi người một cá tính nhưng đi với nhau thành một team lại nhìn vô cùng hoà hợp.

Hồng Nam đứng đó hồi hán Bích Hạ, sau đó nghĩ đến những gì mà Hải Đăng đã nói... Lại nhìn theo bóng lưng của họ. Cậu có chút gì đó khó nói ra được trong lòng... Những hành động thân thiết mà cậu từng ghét khi Bạch Linh thể hiện với cậu, giờ nhìn cô ấy cùng với Hải Đăng như vậy... cậu lại thấy không vui... Hồng Nam cũng chưa từng biết là, lúc Bạch Linh cười hết nấc như vậy, thể hiện tính cách một cách sống động như vậy, lại nhìn hạnh phúc đến thế... Trước đây cậu cảm thấy Bạch Linh nhiệt tình quá khá phiền phức, nhưng giờ khi Bạch Linh tỏ ra lạnh nhạt với mình, bản thân lại không kim được mà khó chịu... Cũng là có cả hồi tiếc...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhieu nhieu ủng hộ nha ♥□

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 93

Bạch Linh facetime cho Khả Tiên gần một tiếng đồng hồ chỉ để hỏi về buổi hẹn đầu tiên nên ăn mặc, cử chỉ điệu bộ thế nào. Khả Tiên nhìn bộ dạng ngây ngốc của Bạch Linh mà cũng thấy vui thay cho bạn mình. Bạch Linh cũng vì đắm chìm trong việc chọn đồ đi chơi với Hải Đăng mà quên đi những điều khó chịu vừa này.

Không nghĩ hai người lại tiến triển nhanh vậy nha, cuối cùng thì cũng ổn rồi.-Khả Tiên cười nói với Bạch Linh.

Ừm, tớ vẫn cảm giác như không chân thực vậy.-Bạch Linh cũng ngại ngại cười.

Có lẽ sức mạnh của tình yêu cũng khiến một cô nàng nam tính như Bạch Linh muốn trở nên nhẹ nhàng và nữ tính, dù sao thì Khả Tiên vẫn thích như vậy hơn. Có một người có thể che chở cho Bạch Linh thì còn gì tốt hơn nữa. Vì Khả Tiên duyệt mãi mà không lựa được bộ nào Bạch Linh mang đi, nên Bạch Linh đành sang cầu cứu mấy chị gái đi cùng đội SKULL, mấy cô nàng đó nghe Bạch Linh đó mặt nói chuẩn bị đi hẹn hò thì đều ném cho Bạch Linh cả đồng váy của mình mang theo. Bạch Linh ôm đồng váy về cho Khả Tiên xem rồi thử đồ mà đầu quay vòng vòng.

Bà cô của tớ ời, có thể ngừng được chưa, tớ sắp không chịu được rồi, cũng sắp tới giờ hẹn rồi a...- Bạch Linh than thở.

Không được, chẳng phải cậu muốn Hải Đăng thấy cậu thật dễ thương à? Nào, nhắc móng dậy thử nốt đi rồi tớ chốt cho.-Khả Tiên giống như một bà mẹ đang dạy con gái của mình.

Tớ biết rồi.- Bạch Linh lười nhác đứng dậy.

Loay hoay một hồi thì Khả Tiên cũng đồng ý với một chiếc váy liền nhẹ nhàng màu vàng nhạt hở vai nữ tính. Bạch Linh mặc nhưng vẫn có chút bất tiện, cũng không phải chưa mặc váy bao giờ, nhưng váy liền thân mà còn hở vai nữ tính thế này thì là lần đầu Bạch Linh mặc thật sự.

Bộ này cũng quá bất tiện rồi đi...- Bạch Linh nói.

Không bất tiện thì không phải đồ dành cho con gái nha, mau đi, nhất định sẽ khiến nhóc đó mê mệt. À, nhớ tô thêm một ít son mà tớ tặng...- Khả Tiên nói.

Biết rồi, cảm ơn, Khả Tiên.

Ừm, đi đi, tên nhóc đó chắc chắn sẽ lác mắt đấy.- Khả Tiên mỉm cười nháy mắt làm bộ cổ lên với Bạch Linh.

Bạch Linh cũng mỉm cười, sau đó vợ vội đóng đồ vừa mượn mang đi trả cho mấy chị gái tốt bụng đó. Họ còn tốt bụng cho Bạch Linh mượn đôi giày cao gót mảnh khảnh khi thấy Bạch Linh đi giày thể thao nữa chứ... Thật là tốt bụng ghê. Bạch Linh cúi người cảm ơn liên tục rồi đi tới chỗ hẹn.

Bạch Linh vội vàng vàng ra chỗ hẻm gần khách sạn mà Hải Đăng nói. Vừa đến đã thấy Hải Đăng đứng đó, một thân quần áo giản dị nhưng toát lên vẻ đẹp trai ngút ngàn. Chỉ đơn giản là áo phông, khoác thêm somi bó với quần jeans loại basic mà cũng khiến tim Bạch Linh đập thình thịch. Thật may là cậu ấy đã đội mũ che gần nửa mặt, nếu không nhất định sẽ bị con gái quanh đây tán tỉnh mất. Tay cậu ấy vẫn đang khoanh lại trước ngực, người dựa vào tường. Mấy cô gái đi quanh đó vẫn không tránh ngoạn mặt nhìn mắt lẩn. Bạch Linh chỉnh trang lại quần áo. Hít một hơi thật sâu rồi lại gần.

Anh đợi tôi lâu chưa?- Bạch Linh nói.

Cũng không lâu.-Hải Đăng bỏ tay ra đứng thẳng dậy.

Dù cho mắt cậu vẫn chưa nhìn rõ hẳn, nhưng cũng nhìn được Bạch Linh đang mặc váy, cả người thì cứ uốn éo như có con sâu nào bò vào người vậy. Hơn nữa... còn là váy hở vai... Hải Đăng có chút trầm tĩnh. Bạch Linh thấy Hải Đăng nhìn mình chằm chằm, thực ra cũng không biết cậu ấy có nhìn thấy rõ không... nhưng nhìn cậu ấy mặt không biến sắc gì thế này...

A... nhìn là lăm há? Tại Khả Tiên nói rằng cái váy này khá dễ thương nên...- Bạch Linh xấu hổ vờ về mép váy nói.

Không phải, nhưng lần sau đừng mặc như vậy nữa...- Hải Đăng quay mặt sang một bên.

Bạch Linh tiu ngui, Khả Tiên này đúng là mách sai hết rồi... Hình như cậu ấy không thích mình mặc thế này... Hải Đăng lấy tay giữ mặt, nếu không mặt sẽ đỏ chết mất. Nhìn Bạch Linh tiu ngui vờ về váy thật sự là đáng yêu chết người rồi, cả bộ váy này nữa... Không thể để mấy tên con trai khác cũng nhìn thấy được, cũng quá hờ hững... Chỉ nên để bản thân mình nhìn là được rồi. Mặc dù Hải Đăng cũng không nhìn rõ lắm. Nhưng cậu thực sự không muốn nấy tên khác nhìn thấy Bạch Linh như vậy một chút nào cả... Hải Đăng bước đi được mấy bước, Bạch Linh cũng lèo đèo đằng sau. Đột nhiên Hải Đăng dừng lại, làm Bạch Linh đang tiu ngui đi đằng sau đập đầu vào lưng cậu. Vừa ngẩng mặt lên thì đã thấy Hải Đăng cởi áo sơ mi bỏ của mình ra, khoác lên người Bạch Linh.

Tôi bị nóng, cảm hộ tôi.-Hải Đăng nói.

Vậy để tôi cảm...- Bạch Linh nhanh chóng định bỏ áo xuống tay cảm.

Không được, mặc đi. Cô hậu đậu như vậy, đến khi lại quên áo của tôi ở đâu thì sao.- Hải Đăng giữ chặt áo trên vai Bạch Linh.

Được...được rồi.

Chờ Bạch Linh mặc áo ngay ngắn rồi, Hải Đăng liền cầm lấy tay Bạch Linh, kéo Bạch Linh bước đi song song cạnh mình. Bạch Linh vừa nãy còn tiu ngui như được tưới thêm nước, vui vẻ nở nụ cười đi cạnh Hải Đăng.

Hai người cùng nhau ngồi xe bus rồi đi ăn đồ ăn ngon ở con phố tấp nập nhất thành phố này. Hải Đăng luôn nắm chặt tay Bạch Linh, thỉnh thoảng lại kéo Bạch Linh lại gần mình để tránh người khác lúc đi qua dòng người tấp nập. Cảm giác vô cùng ấm áp bao trùm. Tuy rằng từ đầu đến cuối cậu ấy chỉ giữ nguyên một bộ mặt không cảm xúc nhưng chỉ nghĩ đến việc cùng cậu ấy làm những việc làm nhỏ bé ấm áp này chỉ để mình vui, trái tim Bạch Linh lại rung động nảy lên một nhịp. Cảm giác thế giới thực sự không có ai khác, chỉ có mỗi hai người là tồn tại với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Nhưng sự đời nào suôn sẻ đến thế. Không hiểu sao Bạch Linh với Hải Đăng lại gặp một đứa trẻ bị lạc bố mẹ, đang đứng đó khóc lớn. Cậu nhóc chắc cũng mới chỉ tầm 4,5 tuổi, mặt mũi đều đã đỏ gay vì khóc. Bạch Linh lại gần hỏi thăm đứa nhỏ. Đứa nhóc chỉ khóc và khóc khiến Bạch Linh không biết làm gì.

Em có nhớ bố mẹ mặc đồ gì không? Tên bố mẹ nữa...

Huhu...oa oa...- Đưa bé cứ vậy mà khóc.

Hải Đăng đứng một bên thấy vậy thì liền lại gần, nhắc bóng đứa bé lên, sau đó làm trò như cho nó đang bay lượn. Đứa bé lúc đầu còn sợ hãi, một lúc sau thì đã thích thú cười với Hải Đăng. Trẻ con vốn là vậy mà, khi bị phân tâm thì nhất thời sẽ không nghĩ đến đang lạc mất bố mẹ.

Này nhóc, có đói không?- Hải Đăng vừa bế đứa nhóc vừa nói.

Ừm... có ạ...- Đứa bé vịn vịn tay.

Được, vậy để anh mua cái gì cho nhóc ăn trước nhé.

Hải Đăng cứ vậy mà vui vẻ nói chuyện với đứa bé để nó không khóc nữa. Bạch Linh nhìn như vậy, chợt nghĩ đến nếu không biết nếu cậu ấy trở thành bố một đứa trẻ thì thế nào nhỉ... Đứa nhóc của hai người...A... Bạch Linh tự bỏ cái ý nghĩ xấu hờ ầy đi, liền chạy theo Hải Đăng đằng để thằng nhóc ngồi lên cổ đi mua đồ ăn.

Hải Đăng mua xúc xích cho thằng nhóc, không quên mua cả đồng hồ xiên cho Bạch Linh.

Ăn đi này.- Hải Đăng đưa trước mặt Bạch Linh.

Cảm...cảm ơn.- Bạch Linh nhận lấy.

Nhóc cũng ăn đi, yên tâm, anh sẽ tìm bố mẹ cho nhóc.- Hải Đăng nói với thằng nhóc đang ngồi trên cổ, một tay cầm xúc xích một tay túm tóc mình.

Ừm- Thằng bé vui vẻ cắn một miếng xúc xích.

Bạch Linh vừa ăn vừa liếc Hải Đăng trêu đùa với thằng nhỏ, thằng nhỏ thì liên tục cười khúc khích. Rồi ba người theo lời thằng bé chỉ đi đến chỗ cuối cùng mà nó còn thấy bố mẹ mình, đứng ở đó chờ xem bố mẹ thằng nhóc có trở lại không, nếu không thì sẽ tạm báo lại với cảnh sát gần đó rồi đưa thằng bé về khách sạn. Một vài cụ bà đi ngang qua, nhìn thấy một cảnh như vậy đều cười rồi nói bọn trẻ giờ lấy nhau sớm ghê. Khiến cả Bạch Linh và Hải Đăng đều ho khan mấy tiếng. Thằng nhóc có lẽ khóc mệt quá nên cũng nằm trên lưng Hải Đăng mà thiếp đi.

Bạch Linh và Hải Đăng chỉ đứng cạnh nhau như thế. Bạch Linh thì chỉ liếc nhìn Hải Đăng rồi lại thì thoảng xem xem thằng nhóc thế nào. Độ khoảng nửa tiếng sau thì một cặp vợ chồng liền hót hải chạy lại gần chỗ Bạch Linh và Hải Đăng. Người mẹ nhìn có vẻ cũng đã khóc suốt lúc tìm thằng nhóc, người bố thì cũng như trút được lo lắng liên tục cảm ơn hai người. Bạch Linh và Hải Đăng khách sáo nói không có gì rồi đưa thằng bé về lại lưng bố nó. Sau đó hai người đó cũng đưa thằng nhóc đi, để lại không gian yên tĩnh của hai người.

Vừa rồi anh rất tuyệt đấy.- Bạch Linh nói.

Vậy hả?- Hải Đăng mỉm cười.

Thằng bé chắc chắn là đã rất sợ, nhưng nhờ anh mà nó đã cảm thấy yên tâm hơn.- Bạch Linh mỉm cười.- Nhìn rất ra dáng một người bố đó nha.

Chỉ là tôi nghĩ xem lúc bé nếu mình thấy buồn thì sẽ muốn làm gì...- Hải Đăng hơi cụp mắt.- Tự động làm như vậy...

Bạch Linh nghe vậy có chút thấy thương cho Hải Đăng. Sau đó liền ôm lấy cậu ấy, dụi dụi vào ngực Hải Đăng.

Anh bây giờ có tôi rồi- Bạch Linh nói lí nhí.

Kém cỏi.- Hải Đăng dù nói vậy nhưng vẫn xoa đầu Bạch Linh.- Hay cô có muốn cùng sinh ra một đứa nhóc như vậy không?

Hải Đăng nhếch mép cười ma mãnh, Bạch Linh nghe vậy thì mặt có chút không đỡ được, lại trở về Hải Đăng mặt dầy rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, cả buổi hôm nay cậu ấy không nói gì nhiều, làm Bạch Linh nghĩ rằng cậu ấy không thích hẹn hò như thế này.

Cuối cùng cũng thấy anh cười rồi.- Bạch Linh úp mặt vào ngực Hải Đăng.- Tôi cứ nghĩ hôm nay đã làm gì khiến anh thấy phiền phức...

Hả?- Hải Đăng nhăn mày.

Tại anh luôn im lặng, chỉ mình tôi là hào hứng. Anh chơi với thằng nhỏ nhìn còn vui vẻ hơn lúc đi với tôi...- Bạch Linh sần sần nói.

Hải Đăng bị mấy lời nói đó làm cho tim đập nhanh, cô ngốc này. Là do Hải Đăng bối rối không biết nên làm gì mới đúng a...

Là...là lần đầu tôi làm những việc này... Nên có chút căng thẳng không biết nên làm gì...- Hải Đăng khẽ ho nói.

Vậy là anh ghét đồ tôi mặc à? Nhìn nó kì quái lắm hà...- Bạch Linh nói.

Cô có bị úng não không hả.- Hải Đăng mặt giờ thực sự đỏ. Chẳng lẽ lại hét thẳng vào mặt Bạch Linh là cô ấy rất dễ thương, bản thân không muốn những đứa con trai khác cũng nhìn thấy cô ấy như vậy...

Tôi biết mà... vẫn là không nên mặc nữa...

Đồ ngốc, nhìn dễ thương lắm... vậy nên đừng mặc như vậy nữa.- Hải Đăng quay mặt sang phía khác nói.

Hà...- Bạch Linh ngơ ngác.- Anh vừa nói gì tôi nghe không rõ.

Hải Đăng thầm nghĩ Bạch Linh đúng là đồ ngốc mà, sau đó liền im bất cú xuống hôn Bạch Linh. Đằng sau lưng cũng có tiếng pháo hoa bắn lên. Cả hai cứ thế đắm chìm trong nụ hôn đầy ngọt ngào ấy. Nếu như thế giới này có định mệnh, thì Hải Đăng nguyện rằng định mệnh của mình sẽ trôi chảy lấy định mệnh của Bạch Linh, mãi mãi ở cạnh nhau.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhiều nhiều ủng hộ nha ♥❑ *bonus trong bảng xếp hạng, truyện đã được tăng hạng rồi đó, mọi người tip tục ủng hộ em nhiều nha ❑❑

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Lúc Bạch Linh và Hải Đăng về tới nơi cũng đã là hơn mười giờ đêm, bốn tên kia cũng đã nhậu say quá cần câu rồi. Vì vậy mà Bạch Linh cùng Hải Đăng rón rén về phòng, không ghé qua phòng Đức Bình nữa.

- Tôi vào phòng đây.- Bạch Linh nói vậy nhưng ánh mắt nhìn Hải Đăng vẫn đầy lưu luyến.

- Ủ.- Hải Đăng vẫn đứng đó nhìn theo.

Tôi vào thật đây.- Bạch Linh cầm ở tay nắm cửa nhưng vẫn quay ra đằng sau nói với Hải Đăng.

Bang. Hải Đăng đập tay ép Bạch Linh vào cửa. Giọng nói đầy ma mị.

- Không nở như vậy... hay là để tôi vào với cô...

Bạch Linh bị ép vào cửa ngậy ngốc ngược lên nhìn Hải Đăng.

- Có muốn sinh một đứa nhóc không? - Hải Đăng nhếch mép trêu chọc.

Bạch Linh liền đẩy Hải Đăng ra, tên nhóc này cũng càng ngày càng bắt nạt Bạch Linh rồi đi...

- Đồ xấu xa, anh mau về đi.- Bạch Linh da mặt mỏng liền lập tức đỏ mặt.

Không tiếc sao... - Hải Đăng làm vẻ khiêu khích.

- Tôi... - Bạch Linh nuốt nước bọt. Thật ra cơ bắp của cậu ấy cũng rất tuyệt a...

Bạch Linh tự lắc đầu mấy cái, không được không được... phải kiềm chế bản thân... Cậu ấy vẫn chưa đủ tuổi kết hôn a... Sẽ đi tù mất... Nam mô a di đà phật...nam mô...

Bạch Linh cố gắng như tai diếc mắt mù không nhìn thấy lời dụ hoặc đấy, kéo Hải Đăng hôn chụt một cái vào má rồi mở cửa phòng nhanh chóng chạy vào đóng sầm lại. Bản thân từ lúc nào lại trở nên yếu ớt mỏng manh thế này...

- Đừng nhớ tôi quá mà không ngủ được đấy.- Hải Đăng ở ngoài vẫn nói với theo.

- ...- Bạch Linh hết cách với tên này.- Anh mau về đi... Không tôi sợ thú tính sẽ nổi lên mất...

Hải Đăng bật cười, sau đó đặt tay lên cửa Bạch Linh một lúc, rồi rời đi.

Bạch Linh vẫn thấy trống ngực đập thình thịch, thả người lên giường liền khua tay khua chân đầm vào không trung giấu đi sự phấn khích, sợ rằng Hải Đăng ở ngoài vẫn sẽ nghe thấy... Nhưng thực sự là hạnh phúc quá rồi, trong giấc mơ mà Bạch Linh vẫn còn mỉm cười vô cùng thoải mái...

Sau đó lần lượt các đội khác đấu với nhau, cảm giác cũng vô cùng gay cấn, đặc biệt là trận của hai đội đấu giải chuyên nghiệp. Cũng quá là khiến người ta mở rộng tầm mắt rồi. Hình như đội thắng là Good Loser. Là đội đã từng giành quán quân toàn quốc lần trước. Nhưng tên vị đội trưởng kia có chút quen quen... Bạch Linh nhớ là đã gặp ở đâu đó rồi. Vị đội trưởng đó cũng che mặt kín mít, chắc là do không muốn người khác nhìn thấy. Nhưng kệ đi, quan trọng là team Bạch Linh sắp phải đối đầu với một team mạnh không kém Blaze Warriors, đó là Condors(Những con kền kền). Nghe nói đội này chơi theo phương thức khá tàn bạo, tính cách thành viên cũng không được đôn đại tốt cho lắm. Tuy nhiên thứ hạng trên bảng lại lọt top 5, vì vậy mà vẫn được mọi người xem trọng. Vì là đấu loại liên tục nên các đội cũng không có nhiều thời gian để luyện tập thêm cho lắm. Tuy nhiên Đức Bình vốn lo xa nên đã sớm nghiên cứu một số đội mạnh từ trước, ít nhất cũng có thể biết được cách chơi đặc trưng của họ. Những bài huấn luyện thể lực cũng vẫn diễn ra như thường, những đội đã bị loại vẫn tiếp tục ở lại và được hướng dẫn thêm để nâng cao kỹ năng cá nhân. Có lẽ mục đích chính thực sự của công ty này là tìm ra được những mầm giống tốt nhất rồi chiêu mộ để đi thi đấu chuyên nghiệp.

Hải Đăng vốn không quá quan tâm đến mấy thứ này, chỉ đơn giản là chơi game để giải tỏa đầu óc, vì vậy cũng chỉ an nhàn đi nhìn Bạch Linh tập luyện. Hiện tại bọn Bạch Linh vẫn đang luyện tập ở phòng riêng dành cho mỗi đội, nên Hải Đăng cũng tự mình ra sảnh khách sạn ngồi nhâm nhi cafe. Nói là nhâm nhi cafe nhưng thực ra là ngồi ngẩn ngơ ra ở đó chờ Bạch Linh. Thi thoảng vẫn có vài giọng nói bàn tán xì xào nhìn về phía Hải Đăng, vừa là của những cô nàng bị vẻ ngoài của Hải Đăng mê mẩn, cũng vừa là của những tên có mặt hôm trước chỉ trích Hải Đăng về việc thô lỗ với nữ thần Bích Hạ của họ. Hải Đăng đeo tai nghe, bật nhạc không lời, mặc kệ bọn họ, thoải mái thư giãn. Bỗng có một người ngồi xuống trước mặt Hải Đăng. Dù không nhìn rõ lắm nhưng Hải Đăng cũng có thể cảm nhận được tên đó đang cười đầy ẩn ý.

- Hải Đăng, chủ lực team Flash Death, luôn đứng đầu bảng xếp hạng về thành tích cá nhân.... đăng kí nhưng lại không tham gia đợt giao hữu này, giờ lại có mặt ở đây thành thoi uống cafe nghe nhạc? - Người đó nói.

- ....

- Tôi là Q. Nghe danh cậu đã lâu, thực sự gặp được ở ngoài đời đúng là vẫn có khí chất bất phàm hơn.

- Q?- Hải Đăng có lục lại trí nhớ,

Phải rồi, tên này luôn đứng thứ hai trên bảng xếp hạng cá nhân, có vài lần gửi thư khiêu chiến nhưng Hải Đăng đều không để ý tới.

- Đúng vậy, thật mong lần này có thể cùng anh so đấu một lần. Nhưng có vẻ...- Người đó nhìn vào mắt Hải Đăng...- Mắt cậu không được tốt.

- ....

- Dù sao thì tôi vẫn mong chờ được so tài với cậu, mà cú đâm của cậu hôm đó, tôi cũng nên trả lại cả gốc lẫn lãi chứ...- Tên đó nói rồi đứng dậy bước đi.

Hải Đăng nhủ mảy... Là tên mà Bạch Linh ở cùng hôm đấy. Một luồng khó chịu từ đâu kéo đến khiến Hải Đăng mặt mày như chuẩn bị đánh nhau đến nơi...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96

Bọn Bạch Linh chuẩn bị cho trận đấu gần như là hết cả sức lực, mỗi lần như vậy Bạch Linh sẽ nung nấu ôm lấy Hải Đăng để nạp thêm năng lượng. Hải Đăng thực sự thấy Bạch Linh không khác gì mấy con mèo nhỏ lúc nào cũng cọ cọ bên người mình. Tuy là đang thích nhau nhưng Hải Đăng không hề nương tay với Bạch Linh, huấn luyện vô cùng nghiêm khắc. Mỗi lần đề Bạch Linh cọ cọ dụi dụi chán rồi thì sẽ đều cốc nhẹ trán Bạch Linh rồi tiếp tục chỉ cho Bạch Linh những lỗi cá nhân cơ bản. Thời gian hai người ở bên cạnh nhau như những cặp đôi khác cứ thế trôi qua, có ngọt ngào, có vui vẻ. Chỉ cần ở cạnh nhau là tự động tâm trạng đều luôn rất tốt.

Nhưng ai biết trước được điều gì. Có những người rảnh rồi sẽ thường kiếm chuyện với người khác. Tối trước hôm thi đấu, Bích Hạ hẹn Bạch Linh ra ngoài. Bạch Linh không hiểu giữa hai người có gì để nói. Nhưng vẫn cứ là đi ra ngoài gặp mặt Bích Hạ.

- Cậu hẹn gặp tôi có chuyện gì không?- Bạch Linh giọng nói xa cách xã giao.

- Cái đó, bạn cũ lâu ngày cũng có thể nói chuyện chứ...- Bích Hạ cười nói.

- Ồ, tôi không nhớ là có chuyện cũ gì để nói chuyện với cậu cả.

Bạch Linh mặt vẫn không cảm xúc nói.

- Ngày trước cậu ghen tỵ với tôi đúng không. Cậu là thích Hồng Nam nên khó chịu với việc cậu ấy chơi với tôi.- Bích Hạ vẫn về lộn tóc trong tay.

- Cậu...- Bạch Linh bị nói trúng tim đen mặt có hơi biến sắc.- Dù sao đó cũng là chuyện hồi còn trẻ con rồi.

- Vậy cậu tiếp cận Hải Đăng, là để trả đũa tôi đúng không?- Bích Hạ giọng đanh lại.

Bạch Linh mặt vô cùng có hiểu. Con người này có vấn đề về quang học à? Sao cậu ta lại có thể nghĩ ra lý do đó được nhỉ, Bạch Linh thậm chí còn không biết là Hải Đăng có quen cô ta... Nhưng Bạch Linh cũng lười phải giải thích với những người không liên quan này.

- Nếu như không có gì khác thì lần sau đừng gọi tôi nữa. Tôi không phải con nhỏ ghen tỵ với cậu và ngu ngốc ngày trước nữa rồi.- Bạch Linh lạnh lùng lên tiếng.- Còn việc tôi với Hải Đăng, thì đừng xen vào, tôi sẽ không đề yện đâu.

Bích Hạ nhăn mày. Sau đó thì lại ngay lập tức giãn cơ mặt.

- Không có gì cả, cậu không cần phải xù lông lên như vậy. Sau trận đấu ngày mai có một buổi gặp mặt của mấy người bạn lớp cũ của chúng ta. Họ đang học ở gần đây nên muốn mời cậu đi cùng thôi. Còn đi hay không, thì đây là ở cậu. Chắc không phải cậu ngay cả đừng khi đi gặp bạn cũ cũng không có đấy chứ.

- ...- Bạch Linh có hơi chán chừ.- Đương nhiên rồi. Nhấn cho tôi địa chỉ.

Bạch Linh nói rồi đứng lên đi thẳng. Trước đây bản thân đã từng trốn tránh mà chạy trốn, còn giờ thì ít nhất một lần Bạch Linh sẽ ưỡn ngực lên mà đối diện một lần. Dù sao thì bản thân cũng không phải là con nhóc tự ti ngày xưa nữa. Hơn nữa Bạch Linh cũng muốn tự giải thoát cho những tơ rối trong lòng mình ngày trước.

Hôm sau là ngày mà bọn Bạch Linh thi đấu, nếu như thuận lợi theo lúc luyện tập, thì hạ đội này không phải là vấn đề. Nhưng đột nhiên trước khi thi đấu 15 phút, cả tên Hải Duy và Thần Phong đều bị đau bụng. Hải Duy thì còn có thể cố gắng nhưng còn tên Thần Phong sau trận thứ ba thì mặt mày đều tái mét, đến di chuyển tay còn không vững nữa, cả người nhìn không còn tý sức nào như sắp chết vậy. Tỷ số hiện tại là 2-1 a... Đội Bạch Linh đang dẫn trước... Tuy nhiên với tình hình này thì có vẻ không khả quan lắm..

Bên đội kia nhìn nhau cười đắc ý, chắc chắn là có gì đó không ổn. Đức Bình liền xin hội ý đội trước khi bắt đầu hai trận còn lại.

- Cậu nhìn không ổn rồi.- Đức Bình nói.- Chắc cậu phải nghỉ rồi. Đành phải chơi bốn đầu năm thôi.

- Không... không sao... Tôi còn chịu được.- Thần Phong vẫn cố gắng nói.

- Cậu thế này còn đấu gì nữa, mau đến bệnh viện kiểm tra.- Bạch Linh nói.- Chỉ là trận game giao hữu thôi, không quan trọng đến vậy đâu.

Mọi người đều gật đầu. Thần Phong đơ ra một lúc, dù chỉ mới quen biết họ không lâu, nhưng tình cảm của họ thực sự rất tốt a... Bây giờ lại vì cậu mà phải thua thế này thì thật đáng tiếc... dù sao mọi người đã thực sự luyện tập rất nhiều... Mặt Thần Phong dù mặt đau quần quai nhưng vẫn không muốn đáp ứng đi viện...

- Yên tâm đi, bọn này mạnh lắm đó.- Hải Duy tuy cũng hơi bị ảnh hưởng sức khỏe nhưng vẫn nói thêm vào.

Mọi người...

Sau đó mọi người liền nhanh chóng nhờ đội SKULL giúp đỡ đưa Thần Phong đi bệnh viện kiểm tra. Còn bốn người thì tiếp tục trận đấu. Kết quả đương nhiên là trận sau tiếp tục thua rồi. Bốn người đương nhiên sẽ không thể nào mà cân được cả bản đồ so với năm người. Cả bọn đang xác định là sẽ thua lần này thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Vào vị trí đi.- Hải Đăng lạnh lùng nói.- Đừng nói là mọi người quên cách đánh với tôi rồi nhé.

Hải Đăng nhếch mép cười. Vừa nãy khi thấy tình hình không khả quan, Hải Đăng đã vào báo với ban tổ chức thay người. Bọn Bạch Linh ở trong vì không biết gì nên vô cùng ngạc nhiên.

- Đăng, còn mất anh...- Bạch Linh vẫn chưa hiểu gì nói.

- Chuẩn bị đi kìa, như cũ nhé.- Hải Đăng xoa đầu Bạch Linh.

Ở ngoài vẫn còn một người đang cười nhẹ. Vanishing, xuất hiện rồi! Những đội khác nhìn thấy cái tên quen thuộc hiện lên thì đều toát mồ hôi. Nhưng bất ngờ hơn, người được giới thiệu trên màn hình đó, là thanh niên đeo mũ mà mấy hôm nay họ si và.

- Vậy là có sự thay đổi người. Vanishing, cái tên được chờ đợi đã lên sân.- Người bình luận hào hứng nói.

Tất cả mọi người đều xôn xao, Hải Đăng cũng bỏ mũ ra, một mặt lạnh lùng tiêu sái như tượng tạc. Mọi người ở ngoài lại được một phen bàn tán điên cuồng... Cũng vừa quá ngẫu quá soái rồi đi... Người nữ thần thích, quả nhiên không tầm thường. Mọi lần Hải Đăng ra ngoài luôn đội mũ nên mọi người cũng không nhìn được rõ mặt cậu ấy, càng không thể nghĩ đó là át chủ bài của đội Bạch Linh mà họ cứ ngỡ không đi lần này- Vanishing.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Đúng như Bạch Linh nghĩ, mặt Hải Đăng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Kỹ năng bình thường của Hải Đăng vô cùng chuẩn xác, nhưng lần này lại có phần loạn choạng. Team bạn có vẻ cũng có chút nhận ra, liên tục bắt lè Hải Đăng, khiến cậu ấy có chút khó khăn xử lý.

- Tưởng thế nào, không phải kỹ năng cũng phen quá đi rồi à?- Những người ở ngoài xì xào.

- Đúng vậy, có khi đại ca của tôi chơi còn hơn cậu ta ấy chứ.

- Đây không phải là hack game nên mới đứng đầu xếp hạng cá nhân chứ?

- Cũng có thể lắm, đúng là đáng thất vọng...

Mọi người ở ngoài đều bàn tán xôn xao, chỉ có Hải Đăng ở trong đó vẫn bình tĩnh, mặt không biến sắc, thông qua mic chỉ đạo mọi người. Dù mặt cậu nhìn không tốt nhưng vẫn còn có thể chỉ huy mọi người a... Chỉ có một người ở ngoài vẫn luôn nhếch mép cười nhìn Hải Đăng bình thản chỉ huy đội mình. Mấy tên đội Condors kia, cũng là suy nghĩ quá kém rồi. Game over.

Cùng với suy nghĩ của người đó, Hải Đăng hô lên dứt điểm. Bạch Linh và Hải Duy không biết từ lúc nào đã đẩy trụ tới nhà chính của team bạn. Lúc này đội trưởng đội đó mới sức tỉnh, vì mãi dùng chủ lực bao vây Hải Đăng mà không nghĩ tới một đường bên mình đã thất thủ, giờ lại bị AD và SP là Bạch Linh và Hải Duy mạnh mẽ tiến vào, lại thêm Đức Bình AP ở giữa chặn đường mấy người đội mình quanh đó, mới hốt hoảng biến về. Rõ ràng Hải Đăng chỉ là đề như bọn họ, vốn Hải Đăng luôn đi chuyển rất gần Hữu Triết, vì vậy ba người đội họ vừa không giết được Hải Đăng lại vừa bị vòn giữ chân ở đây... là họ quá chủ quan rồi...

Nhưng đương nhiên Hải Đăng đã tính toán rất kỹ từ trước, vẫn luôn bảo Hữu Triết thông báo tính hình ở map trên màn hình cho mình. Ba người họ biến về đến nơi cũng là lúc Bạch Linh với Hải Duy công phá lượng máu cuối cùng của nhà chính bên team bạn. Victory. Bạch Linh liền đập tay cùng mọi người.

- Tuyệt đấy Đăng- Đức Bình cũng cảm thán.

Hải Đăng mỉm cười, đập tay lại với Bạch Linh.

Ngay bên cạnh đó là đội Condors đang chửi thề.

- Mẹ nó. Đã dùng đến chiêu đó mà bọn họ vẫn thắng.- Một người nói.

- Im miệng, đây không phải chỗ nói lung tung. Mau im lặng cho tôi.- Đội trưởng đội đó dù cũng đang rất cáu giận nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

- Anh cả... chúng ta cứ vậy mà chịu để thua rồi.- Một thành viên nữa nói.

- Vốn là họ đã mạnh hơn rồi. Tốt nhất là các cậu biết điều mà im miệng cho tôi.- Tên đội trưởng đó mặt càng khó coi hơn, nghiêng chặt răng.- Vanishing, đúng là đáng chết mà.

Đội Bạch Linh giành chiến thắng trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Vậy mà lại thắng rồi??? Rõ ràng vừa rồi Condors còn đang giữ thế thượng phong cơ mà? Chỉ có một người ngồi đó đứng lên bước đi là đã đoán trước được. Condors vốn cũng chẳng phải đội chơi đẹp cho lắm, đây là mặt Hải Đăng đang có vấn đề, còn nếu cậu ấy đủ mười phần sức lực, thì không biết sẽ còn thua thảm như thế nào nữa. Đúng là đáng mong chờ, thú vị.

Đội Bạch Linh đương nhiên không phải nói rồi, thực sự là vô cùng vui vẻ. Nhưng ăn mừng chiến thắng xong liền chạy tới bệnh viện xem Thần Phong có bị gì nặng không. Bác sĩ nói rằng cậu ta uống phải một loại thuốc xỏ, đã đi vệ sinh không biết mấy lần rồi. Hơn nữa bệnh đau dạ dày tái phát, có lẽ hai tuần tới tốt nhất không nên lao lực. Đức Bình trầm ngâm. Thế này cũng quá khó với đội Bạch Linh rồi. Dù sao Hải Đăng hôm nay cũng đã phải rất cầm cự mới thắng được, mặt cậu ấy cũng không thể làm việc quá công suất, nhưng cũng thể bắt Thần Phong xuất viện được...

- Cậu trước tiên cứ ở lại bệnh viện đi. Bọn tôi sẽ lo việc thi đấu.- Đức Bình nói với Thần Phong vẫn đang nhìn rất xanh xao trên giường bệnh.

- Như vậy... cũng được hả... Thật có lỗi với mọi người quá.- Thần Phong áy náy.

- Nhưng cậu rút cuộc tại sao lại phát bệnh đúng lúc như vậy chứ?- Đức Bình nhíu mày.

- Tôi cũng không rõ, rõ ràng tôi ăn uống giống các cậu mà...

Vậy thì sao lại thế chứ...

- A... trước đó tôi có uống một chai nước mà nữ thần đưa cho... nhưng không phải...

Còn chưa nói hết câu, Bạch Linh cùng ba người kia vừa ra ngoài mua hoa quả trở lại. Một màn tíu tít nói chuyện khoe chiến tích lại bắt đầu, Đức Bình dù có chút suy nghĩ nhưng lại nhanh chóng bị cuốn quên mất. Cứ vậy mọi người thăm hỏi Thần Phong rồi trở về. Bạch Linh vẫn nhớ là còn hẹn với mấy người bạn cùng lớp mà Bích Hạ đã nói.

Bạch Linh nhanh chóng soạn sửa cầm theo một chút đồ cá nhân rồi bắt taxi đến điểm hẹn. Vốn định nói cho Hải Đăng một tiếng, nhưng thấy cậu ấy đang nghiêm túc luyện tập để lấy lại thị lực, Bạch Linh lại để tay ở lưng chừng nắm cửa. Chuyện nhỏ nhất này cũng không cần cậu ấy phải để ý tới, bản thân mình cũng là một nữ hán cường, nhất định không được quên a... Nói rồi Bạch Linh tự tát mình vài phát lấy lại tinh thần rồi lên đường. Đến để không trở thành con rùa rụt cổ một lần, một lần làm rõ với Hồng Nam và Bích Hạ để bản thân có thể thoải mái. Vì điều duy nhất mà Bạch Linh bận tâm bấy giờ ngoài gia đình ra, chỉ có Hải Đăng và mấy người bạn hiện tại. Những gì trong quá khứ, có thể buông bỏ hay cho qua thì nên làm vậy... Bạch Linh nghĩ vậy liền tự hạ quyết tâm rồi một mạch ngồi taxi tới chỗ đã hẹn.

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhieu nhieu ủng hộ nha ♥❏ *bonus trong bảng xếp hạng, truyện đã được tăng hạng rồi đó, mọi người tiếp tục ủng hộ em nhieu nha ❏❏

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

Nơi hẹn là một quán bar khá nổi tiếng ở chỗ này. Bạch Linh đứng trước cửa quán bar, hít một hơi sâu định bước vào. Còn chưa bước chân được vào, đã bị hai vệ sĩ mặc vest đen đeo kính râm ở ngoài cửa chặn lại.

- Xin lỗi, nhưng ở đây có quy định về giới hạn người vào. Mời đi cho.- Hai tên đó nhìn Bạch Linh ăn mặc như học sinh cấp 3, nhìn còn hơi ngớ ngẩn củ lần thì nói.

- Tôi có hẹn ở đây.- Bạch Linh vẫn giữ bình tĩnh nói.

- ...- Hai người đó nhìn nhau.- Mời đi cho. Nơi này không dành cho những người nhà quê như cô đâu.

Bạch Linh cau có nhăn mày, nhìn lại mình một lượt, cũng không đến nỗi nào mà nhĩ... Chỉ là bản thân ăn mặc có chút xuề xòa. Tại vừa nãy bận thi đấu lại còn vội vàng chạy vào thăm Thân Phong, lúc về đã sát giờ hẹn nên Bạch Linh cũng lười đi thay đồ, cứ thế mà mặc áo phông có in logo team mình với quần tới đầu gối hầm hố của mình, chân thì đeo giày thể thao còn bám bụi. Nhìn đúng là có chút không giống cô gái ở tuổi 20 tỹ nào cả... Nhìn giống mấy đứa học sinh nghịch ngợm thật sự, đã vậy Bạch Linh còn để tóc ngắn ngang vai, nhìn càng giống trẻ con đang đua đòi đi tới mấy nơi của người lớn thực sự.

- Tôi thực sự có cuộc hẹn ở đây mà.- Bạch Linh tiến lên cố gắng chen vào.

Hai người vệ sĩ đó không thương tiếc túm lấy Bạch Linh ném ra. Bạch Linh bị ném trúng một người, lưng đập vào ngực cậu ấy. Người đó đỡ lấy vai Bạch Linh, vừa quay đầu lại thì không phải ai khác. Là Hồng Nam, bên cạnh còn có Bích Hạ. Cả hai đều ăn mặc vô cùng chèn chui. Hải Đăng một thân quần trắng với áo sơ mi, còn khoác áo vest màu xanh dương ở ngoài, nhìn vô cùng trẻ trung chứ không hề có cảm giác của mấy cụ già trung niên. Bích Hạ thì khỏi nói rồi, một thân váy liền kiểu chân váy bút chì bó thanh lịch màu xanh nhạt, tệp tông với Hồng Nam, còn đính đá lấp lánh tinh xảo như có gắn sao trên người vậy... Mái tóc dài thường ngày cũng được Bích Hạ buộc lên kiểu cách, lộ ra bờ vai trần trắng hồng mịn màng. Thực sự là xao xuyến tìm người đối diện. Vì cô ấy vốn có vẻ quyền rũ người khác dù không phải quá lộng lẫy nên chỉ trang điểm nhẹ cũng đã ghi điểm tuyệt đối. Bạch Linh nhìn hai người mà đơ ra một lúc.

- Bạch Linh, trùng hợp vậy, lại gặp cậu ở ngoài.- Hồng Nam mỉm cười.

Bạch Linh chính tề đứng thẳng ngay ngắn lại. Miệng cười gượng gạo đáp lại. Nghĩ lại thì lần trước gặp cũng không kiểm chế quá rồi, Hồng Nam cậu ta cũng không phải làm gì tổn hại đến mình a...

- Yo, cậu cứ thế mà đến thẳng đây à?- Bích Hạ tỏ ra ngạc nhiên.

- Ahaha... thi đấu xong có chút việc nên không có thời gian.

- Không sao, để mình bảo với họ.- Hồng Nam nói.

Rồi sau đó Hồng Nam nói gì đó với hai người kia, rồi quay ra mỉm cười với Bạch Linh và Bích Hạ rồi nói vào thôi. Ở bên trong không giống tưởng tượng của Bạch Linh lắm... Nhìn có vẻ sang trọng và có chiều sâu thẩm mỹ hơn những quán bar khác.

- Phải rồi, vừa nãy chỉ cần đưa chứng minh nhân dân ra là được rồi, cậu không mang theo à?- Hồng Nam quay sang nói với Bạch Linh đang đi đằng sau.

- A... không nhớ đến.- Bạch Linh thốt lên.

Hồng Nam mỉm cười rồi quay lên, một lúc sau lại hơi liếc về phía Bạch Linh. Từ trước đến nay không nghĩ, cậu ấy cũng có những mặt như vậy. Dù cậu ấy không giống những cô gái khác hay diện váy áo nữ tính, cũng không giống Bích Hạ luôn khiến người khác cảm thấy quý mến nhưng lại luôn có những thế mạnh mà khiến người ta bất ngờ. Dù sao thì có vẻ Bạch Linh cũng không còn quá ác cảm với mình nữa rồi, như vậy xem như tốt hơn rồi.

Ba người đi đến một phòng chờ vừa mà đã được đặt sẵn. Một vài bạn học cũ cũng đã ngồi đó. Thấy ba người họ thì đều nhiệt tình vẫy tay gọi.

- Yo, hai người này vẫn dính với nhau như sam vậy nhĩ, bao giờ thì chính thức yêu nhau đây.- Một tên mở lời trêu chọc Hồng Nam với Bích Hạ.

- Ồ, kia không phải là Bạch Linh huynh đệ đó sao, nhìn cũng không khác ngày trước nhĩ, có cốt khí nam nhĩ a.- Một vài người nữa thì thấy Bạch Linh liền lên tiếng.

- Không nghĩ ba người lại cùng nhau thi đấu cái gì đó ở đây đây. Đúng là đến giờ Bạch Linh với Hồng Nam vẫn đối đầu nhau nhĩ.

- Chuyện hồi còn nhỏ rồi mà...- Hồng Nam vẫn một bộ mặt tươi cười.

- Đúng vậy, đúng vậy.- Bạch Linh cũng thuận miệng nói theo.

- Nói gì thì nói, Bích Hạ, có phải cậu là hồ ly không, càng ngày càng xinh đẹp quyền rũ.- Mấy người bạn nữ xuýt xoa ngưỡng mộ.

- Làm gì có...

- Tinh tay ba ngày ấy vậy mà giờ lại đi với nhau cùng đến đây, đúng là lạ nha.- Một cậu bạn trêu chọc.

Bạch Linh hơi sững lại.

- Ai năm đó chẳng biết, Bạch Linh thích Hồng Nam, mà Hồng Nam lại thích Bích Hạ...

- Các cậu... không phải đâu.- Hồng Nam nói.

- Đương sự còn chưa mở lời, cậu vội cái gì.- Mọi người đều quay ra Bạch Linh.

- Haha... Tuổi trẻ mà, cảm nắng một chút lúc bông bột cũng không phải có gì lạ.- Bạch Linh vừa cúi đầu liền ngẩng lên, tỏ ra thoải mái.

Đúng vậy, bản thân cũng không làm gì sai cả, có gì mà không dám thừa nhận chứ... Bạch Linh tự lấy lại chí khí.

- Yo, lớp trưởng vậy là thừa nhận rồi...- Mọi người đều hò reo phấn khích.

- Thi sao chứ, cậu không phải cũng đã thích cô nàng X ở lớp bên tới mức ngày nào cũng mua nước nhờ người đưa sang hộ hả?- Bạch Linh hào sảng chỉ vào một tên.

- Wow... Đúng là lớp trưởng đại nhân lợi hại, không bắt cậu xấu hổ nổi. Vẫn là đại hán cường của năm xưa. Lợi hại lợi hại.

- Còn không phải sao...- Bạch Linh đắc ý chống nạnh, không để ý đến Hồng Nam và Bích Hạ vẫn lặng lẽ nhìn mình từ này.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Không khí cũng dần trở nên vui vẻ hơn. Chỉ có Bích Hạ trầm tư nhìn Bạch Linh. Mấy tên con trai trong lớp vẫn vậy, vẫn nói chuyện như huynh đệ với Bạch Linh, lại còn khoác vai bá cổ nhau.

Hồng Nam vẫn thần trí mông lung từ lúc Bạch Linh không phủ nhận là từng thích mình. Lại có một chút gì đó vui vẻ ngáy ngốc. Bích Hạ thấy vậy càng tối sầm mặt. Tuy mình và Hồng Nam không có tình cảm với nhau, nhưng từ trước tới giờ cậu ấy luôn để ý tới mình. Những chuyện trong cuộc sống cũng thường kể cho Bích Hạ nghe, hai người có thể nói rằng làm bạn với nhau vô cùng thân thiết, vô cùng tri kỉ. Nhưng bây giờ khi thấy ánh mắt của Hồng Nam hướng tới người con gái khác, bất giác Bích Hạ lại khó chịu trong lòng.

Bích Hạ bắt đầu hồ hởi nói chuyện với mọi người hơn, cũng dần khiến mọi người chú ý vào mình. Đương nhiên Bạch Linh huynh đệ không thể nào sánh với thần nữ rồi. Mấy tên nam nhân lần lượt lại chạy tới chỗ Bích Hạ, liên tục mời rượu làm Hồng Nam phải nhú mồm uống hộ mấy lần.

Bạch Linh dường như đã quen với việc này, cũng không quá hụt hẫng, cảm ly nước hoa quả lên uống.

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn ở ngoài cũng tối hơn, chỉ còn lại đèn nhảy chiếu. Bạch Linh có chút hơi quay cuồng, ngồi đó nhìn ra phía mọi người đang kéo nhau ra nhảy nhót ở ngoài. Bích Hạ tuy ý nhị từ chối nhưng cũng bị mọi người lôi ra theo. Hồng Nam thì xua xua tay tỏ vẻ đã mệt rồi không ra cùng mọi người. Chỉ còn hai người ngồi lại. Bạch Linh cảm giác có chút không thoải mái, liền viện cớ đi vào nhà vệ sinh. Bạch Linh tự vực nước lên mặt mấy lần, chỉ mong rằng có thể nhanh chóng kết thúc bữa tiệc mà đi về...

Lúc đi vào lại đã thấy Hồng Nam ở đó với Bích Hạ. Vừa thấy Bạch Linh lại gần, Bích Hạ liền cầm cốc rượu lên đưa cho Bạch Linh.

- Cảm ơn, tôi không uống rượu.- Bạch Linh từ chối.

- Vậy, cái này được chứ. Mọi điều ác cảm trước đây, mong là từ giờ sẽ được xóa sạch.- Bích Hạ mỉm cười đưa cốc nước cam cho Bạch Linh.

- ...- Bạch Linh chần chờ một lúc rồi nhận lấy.- Được.

Sau đó thì cùng Bích Hạ uống một ngụm lớn.

- Vậy hai người ngồi lại nói chuyện nhé, tôi ra với mọi người.- Bích Hạ vỗ vỗ vai Bạch Linh.

Không gian tuy vẫn nghe được một chút tiếng nhạc nhưng vẫn im ắng hơn ở ngoài rất nhiều.

- Bạch Linh...- Hồng Nam xoay xoay cốc rượu trong tay.

Bạch Linh một tay vẫn chống cằm nhìn về khác hướng Hồng Nam, có chút phản ứng lại.

- Cái đó, trước đây...

- Đúng như cậu nói, đều là những chuyện thời trẻ con rồi.- Bạch Linh ngắt giọng Hồng Nam, có chút tùy hứng trả lời lại.- Đúng là trước đây tôi từng thích cậu, tôi thừa nhận.

Bạch Linh vẫn nhìn ngược hướng với Hồng Nam.

- Là do tôi hèn nhát, lấy danh phận bạn thân mà che giấu, không dám đối diện với cậu... Nhưng cậu yên tâm, giờ tôi đã hoàn toàn coi cậu là bạn rồi.

- Cái đó, ý tớ không phải vậy.- Hồng Nam hơi nhăn mày.

Bạch Linh định nói gì đó nữa nhưng cảm giác có chút nóng ở cổ họng. Hơi thở trở nên hơi đứt quãng. Mắt thì đỏ và có cảm giác gì đó vướng làm Bạch Linh chớp liên tục. Thân nhiệt cũng tăng dần, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, cả người có chút không diễn tả được. Thực sự như có một ngọn lửa như đang thiêu trong người Bạch Linh, mặt đã đỏ đến mức nhìn mờ mông. Bạch Linh định đứng dậy thì người loạng choạng suýt ngã. Hồng Nam thấy vậy thì liền chạy lại đỡ lấy Bạch Linh. Hồng Nam thấy người Bạch Linh nóng bỏng rất, thần trí mơ hồ, hai mắt hình như đã không còn nhận thức được rõ nữa. Người thì đã mềm nhũn ngã vào người Hồng Nam.

- Bạch Linh?

- Nóng quá.- Bạch Linh cọ cọ mặt vào tay Hồng Nam.- Cho tôi nhiều hơn đi. Mát quá.

Hồng Nam còn chưa kịp phản ứng đã bị Bạch Linh áp sát vào người, cọ cọ dụi dụi như con mèo con.

- Bạch Linh, cậu bị sao vậy?- Hồng Nam cố giữ người Bạch Linh lại.

- Không thích ư?- Bạch Linh mặt không còn nhận thức, ngẩng lên hỏi Hồng Nam.

- Cái đó...

Còn chưa nói hết đã bị sức đè của Bạch Linh làm ngã về sau ghế. Một cánh Hồng Nam thì ngồi trên ghế, còn Bạch Linh thì ngồi trong lòng Hồng Nam vô cùng ám muội...

Bạch Linh lục áo Hồng Nam để cởi ra, sau đó úp mặt lên ngực Hồng Nam. Hồng Nam không biết vì sao mà cũng không từ chối một màn quá nhiều ý của Bạch Linh.

- Mát quá.- Bạch Linh khẽ kêu lên, vẫn không ngừng cọ cọ dụi dụi.- Muốn...

- Không được...- Hồng Nam giữ chặt lấy tay Bạch Linh.

Đột nhiên cửa mở ra, Bạch Linh giờ đã không còn tỉnh táo, vẫn đang ngồi trên người Hải Đăng.

- Cái... cái gì thế này?- Giọng mọi người xì xào.

Có một người đứng đó mặt tối sầm hơn tất cả. Nắm tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

Bạch Linh và Hồng Nam nhìn đều đang quần áo xộc xệch, nhất là Bạch Linh vẫn đang thần trí mơ hồ áp sát vào Hồng Nam.

- Đăng, tôi đã bảo là có gì đó...- Bích Hạ mặt vẻ khó nói nói.

- Im miệng.- Hải Đăng tức giận nói.

Mọi người đều lùi lại, không dám đến gần con người đang tỏa ra sát khí như muốn giết người kia, cũng quá kinh hồn rồi. Bích Hạ cũng bị giật mình, chưa từng nhìn thấy một Hải Đăng đáng sợ như vậy bao giờ. Nhưng như vậy, cũng đúng với ý cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Hải Đăng không nói không rằng, đi thẳng tới chỗ hai người, kéo Bạch Linh ra khỏi người Hồng Nam. Hồng Nam sững sờ nhìn Hải Đăng mặt đang đờ đờ sát khí. Hải Đăng nhìn Hồng Nam với ánh mắt sắc lạnh như dao khiến Hồng Nam có chút toát mồ hôi hột.

Hải Đăng giữ Bạch Linh đang mềm nhũn trong lòng mình. Rõ ràng không có mùi rượu... Sắc mặt lại càng khó chịu hơn.

- Khó chịu...- Bạch Linh bị bắt đứng thẳng trong lòng Hải Đăng nhăn mũi nói.- Nóng...

Hải Đăng không nói không rằng, vác Bạch Linh lên vai, mặc cho Bạch Linh yếu ớt bám thùm thụp vào lưng mình. Mọi người đều nhìn hai người khó hiểu.

- Cậu là ai, sao lại dám đưa cậu ấy đi?- Một người bạn của Bạch Linh lên tiếng.

- Tránh ra.- Hải Đăng lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn tên kia vô cùng băng lãnh.

- Cậu...

- Anh có thấy cô ấy đang không ổn không?- Hải Đăng gần từng chữ.

Mọi người nghe Hải Đăng nói vậy thì mới nhìn Bạch Linh, đúng là thần trí có vẻ không được minh mẫn rõ ràng, vậy mà vừa nãy còn nghĩ rằng Bạch Linh đang giả trò quyến rũ Hồng Nam sau lưng nữ thần...

- Nhưng cậu là ai? Làm sao mà có thể để cậu đưa cô ấy đi được???

- TÔI LÀ BẠN TRAI CỦA BẠCH LINH.- Hải Đăng nói từng chữ.- Cô ấy đang ở với tôi, còn muốn nói gì không.

Hải Đăng tiến sát đến người cậu bạn kia, áp bức tỏa ra kinh người, làm cậu ta hơi hụt bước về đằng sau.

Bích Hạ mờ to mắt, cảm tưởng như tai nghe không rõ nữa. Vốn Bích Hạ nghĩ rằng Hải Đăng là không nghiêm túc với Bạch Linh, vì như cô để ý thì không ai biết rằng họ đang yêu đương cả, Hải Đăng cũng không công khai điều này. Nhưng cậu ấy lại ở đây ngang nhiên thừa nhận hai người là quan hệ yêu đương nam nữ... Bích Hạ còn nghĩ rằng nếu để Hải Đăng thấy được một mặt Bạch Linh vẫn còn cuồng si Hồng Nam thì sẽ nổi giận mà bỏ mặc Bạch Linh chứ. Ai ngờ cậu ấy lại thực sự quan tâm đến Bạch Linh. Vừa nãy bí mật bảo một người quen là chạy bàn ở đây cho thuốc vào cốc nước cam của Bạch Linh để Bạch Linh uống, Bích Hạ đã chụp lại cảnh Bạch Linh ngồi riêng với Hồng Nam, khuôn mặt mơ màng. Ai ngờ chỉ mười phút sau Hải Đăng đã ở đây, người còn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, có lẽ vừa nhận được tin nhắn đã bắt xe đến đây ngay... Vừa đến nơi thấy Bích Hạ đã điên cuồng hỏi Bạch Linh ở đâu, và tiếp theo như thế nào thì mọi người cũng biết rồi.

Mọi người đều dần tản ra, Bích Hạ thì nghiêng chặt răng lại.

- Đăng, chắc do cô ấy vẫn còn chút xúc động khi ở cạnh Hồng Nam.- Bích Hạ níu lấy tay Hải Đăng nói.- Đừng giận cô ấy.

Lời nói này tưởng chừng như đang nói đỡ cho Bạch Linh, nhưng thật ra lại là đổ thêm dầu vào lửa. Hải Đăng mặt không biến sắc. Khẽ ghì xuống tai Bích Hạ nói khẽ.

- Chị làm gì với team tôi, tôi đều biết cả, nên đừng nghĩ tôi không nhìn ra tâm tư xấu xí của chị. Tôi nhắc nhở một lần duy nhất, nếu chị còn động vào Bạch Linh hay làm gì tổn hại, tổn thương đến cô ấy, tôi không dễ yên đâu.

Nói rồi Hải Đăng vác Bạch Linh đi thẳng, bỏ lại Bích Hạ đang đứng như trời trồng ở đó, hai mắt rung rung. Hồng Nam thấy vậy cũng vội bật dậy, giải thích vài câu với mọi người rồi lại xem Bích Hạ thế nào....

Bạch Linh đáng ghét, đồ mà mình thích, nhất định sẽ thuộc về mình. Bích Hạ tự nhủ.

Hải Đăng vác Bạch Linh ra gọi taxi mà Bạch Linh không chịu an phận chút nào, còn thốt ra những từ ngữ vô cùng ngớ ngẩn mà mê hoặc. Hải Đăng chỉ có thể bắt lực đâm vào vách tường một cái, nếu như mắt cậu tốt hơn thì cũng không đến nỗi nào rồi, nhưng cậu lại chỉ có thể nhìn mọi thứ một cách không rõ nét. Cả quãng ngồi trên xe, Hải Đăng đều phải kẹp cứng Bạch Linh lại để Bạch Linh không có những hành động kì lạ. Bác tài xê thấy vậy thì cũng khá ngạc nhiên. Hải Đăng chỉ có thể giải thích rằng đây là bạn gái mình, đang bị say rượu. Bác tài xê liền cười hề hề rồi theo lời Hải Đăng chạy nhanh nhất có thể về khách sạn.

- Trước lúc vợ tôi uống say, tôi cũng lo lắng y như cậu vậy. Tuổi trẻ đúng là lúc đáng sống nhất.- Bác tài xê vừa lái vừa kể.

- Ồ.- Hải Đăng hơi mỉm cười.

“Vợ” à? Nghe cũng không tệ lắm. .

Về đến khách sạn, Hải Đăng cũng phải chật vật lắm mới đưa được Bạch Linh lên phòng, vừa giữ người Bạch Linh vừa giữ miệng Bạch Linh lại để không phun ra những câu nói kì quặc. Chết tiệt, không biết Bạch Linh uống phải thứ gì mà cả người đều nóng ran như thể, thần trí thì không còn tỉnh táo, đừng nói là... Hải Đăng nghĩ đến thôi cũng có chút đỏ mặt. Vừa vào đến phòng, ném được Bạch Linh lên giường, Hải Đăng đã bị Bạch Linh bám lấy không buông.

- Tôi nóng a...- Bạch Linh khuôn mặt nũng nịu như trẻ em đòi đồ chơi.- Khó chịu quá...

Sau đó thì tự lột áo phòng của mình ra, chỉ còn lại chiếc áo trong như áo tập thể hình áp vào cánh tay của Hải Đăng... Trời đất thiên địa ơi, Bạch Linh hay đồ mặt của thường ngày đâu rồi, chủ động trước như thế này cũng quá tầm kiểm soát của Hải Đăng rồi. Hải Đăng toan đứng dậy nhưng lại bị Bạch Linh bám lấy không buông. Khuôn mặt thì méo mếu sắp khóc như ai lấy mất đồ của cô ấy vậy. Hải Đăng vừa lo là đã liền bị Bạch Linh vén áo lên, áp khuôn mặt nóng của mình vào từng múi cơ bụng và cơ ngực săn chắc.

- Đăng... Tôi muốn...- Khuôn mặt Bạch Linh mơ màng nhìn vô cùng ám muội, bắt giác khiến người khác muốn phạm tội...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhiều nhiều ủng hộ nha ♥❑ *đoán xem có thịt tươi không các bác:3

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Hải Đăng giữ lấy tay Bạch Linh, mặt cũng đã đỏ bừng bừng.

- Bạch Linh, tỉnh táo lại, không là không chắc tôi kiềm chế được đâu...- Hải Đăng nói có chút khàn giọng.

Bạch Linh vẫn như không nghe thấy gì, liên tục áp sát người vào người Hải Đăng để thấy dễ chịu hơn.

- Tôi khó chịu...- Giọng Bạch Linh bé tí nhưng đầy dụ hoặc.

Tay Bạch Linh bị Hải Đăng giữ lại trên đầu nên không làm gì được, chỉ liên tục vùng vẫy, nhưn người về phía Hải Đăng. Mỗi lướt qua người cậu ấy, Hải Đăng rung mình, đứng là yêu nghiệt mà. Sao lại khiêu khích cậu như vậy. Nhưng cậu cũng không nhìn được rõ, lại thêm phải vác Bạch Linh vào còn chưa bật được đèn phòng, chỉ có ánh đèn hắt lại từ cửa kính. Hơi thở bỗng trở nên khô rát.

- Ngoan.- Hải Đăng vẫn cố gắng kìm Bạch Linh lại nhất có thể.

- Đăng...- Bạch Linh đột nhiên dùng lực, hất ngược Hải Đăng nằm xuống giường, cả người ngồi lên cậu ấy.

Bạch Linh...

- Anh không thích tôi à...- Bạch Linh mặt nhõng nhẽo, là biểu hiện lần đầu mà Hải Đăng nhìn thấy, nhưng... nhưng cũng quá khiêu chiến với sự nhẫn nại của cậu rồi.

Hải Đăng hơi dơ người ra một chút liền bị Bạch Linh tiến hành xâm sở, bàn tay nhỏ tội lỗi lần mò khắp ngực Hải Đăng, mỗi liên tục hôn lên môi Hải Đăng. Hải Đăng kêu lên chết tiệt một tiếng, bản thân cũng có giới hạn của nó thôi a... Vì Bạch Linh chỉ còn mặc áo trong vừa mỏng vừa ngắn nên mỗi lần da thịt đụng chạm đều khiến Hải Đăng hơi thờ dục khan lại. Nhưng cô nàng này rõ ràng chỉ biết sát lại Hải Đăng để cảm thấy mát lạnh từ da thịt, không hề biết tiếp theo nên làm gì... Hải Đăng hạ bộ đã có phản ứng, liền ấn ngược Bạch Linh xuống giường lại. Thần trí cũng dần bị Bạch Linh làm cho rối loạn, cúi xuống hôn Bạch Linh, rồi dần xuống xương quai xanh. Bạch Linh cả người co quắp, ôm lấy cổ Hải Đăng.

- Bạch Linh, được không?- Hải Đăng giọng có chút khàn khàn mất kiên nhẫn.

- Ừm...a...- Bạch Linh ý thức vẫn còn rối loạn, chỉ mong Hải Đăng áp sát mình để giảm đi cái nóng như thiêu trong người.

Hải Đăng thuận theo dùng tay giữ lấy eo Bạch Linh, cởi áo của mình ra. Rồi mạnh mẽ cúi xuống hôn Bạch Linh, cái áo trong vướng víu cũng bị Hải Đăng hất phăng ra... Hải Đăng hơi sững lại một chút, liền bị Bạch Linh kéo lấy ôm sát vào người, đụng chạm thân mật, cứ như con mèo nhỏ đang quẫy rừ Hải Đăng. Thật may là Hải Đăng đến kịp, còn không không biết cô nhóc này sẽ sát lại tên kia đến mức nào nữa. Hải Đăng không kiềm được, tạo những vết hôn lên lên làn da trắng của Bạch Linh.

- Đăng... nhột... nóng quá...- Giọng của Bạch Linh như nài nỉ càng khiến Hải Đăng cảm thấy ngọn lửa trong người lớn hơn, động tác cũng càng mạnh bạo hơn.

Chiếc quần hăm hở của Bạch Linh cũng bị Hải Đăng cởi phăng ra ném sang một bên, làm Bạch Linh hơi co rúm lại. Hải Đăng thuận theo tay vuốt dọc theo đùi Bạch Linh, mỗi lần lướt qua đều khiến Bạch Linh thấy rạo rức hơn, càng dính sát Hải Đăng hơn.

Cơ thể rắn chắc của Hải Đăng cứ thế bị Bạch Linh mềm mại quán lấy, làm thần trí Hải Đăng điên đảo. Hải Đăng vừa hôn vừa lướt tay khắp người Bạch Linh.

- A...- Bạch Linh khẽ cong người.

- Bạch Linh...

Chỉ một chút nữa thôi là Hải Đăng toàn bộ muốn ăn sạch Bạch Linh nhưng lại ngừng lại... Không được, bản thân đang làm cái gì thế này. Lần đầu của Bạch Linh, cậu muốn cùng cô ấy còn tinh táo cảm nhận.

Hải Đăng liền đứng dậy, muốn vào phòng tắm giải quyết cậu em đang sung mãn kia thì liền bị Bạch Linh kéo lại. Hải Đăng đành phải vác cả Bạch Linh vào nhà tắm, xối nước lên người mình và Bạch Linh. Bạch Linh bị xối nước vào người khó chịu nhăn nhó. Hải Đăng sau khi tự xử thì liền lấy khăn tắm bao bọc Bạch Linh lại, bế Bạch Linh ra ngoài đặt lên giường. Sau đó thuận tay bật điện, muốn kiểm đồ để thay cho Bạch Linh.

Xem nào, áo phong trắng in hình tai mèo này cũng khá ổn... Khoan, khoan đã, áo phong trắng in hình tai mèo??? Mắt... mắt của mình nhìn lại được rồi? Vừa nãy từ trong nhà tắm xối nước ướt tóc nên vẫn mắt nhắm mắt mở bế Bạch Linh ra... Vậy mà, vậy mà lại nhìn được rồi. Hải Đăng phấn khích nhìn lại quanh phòng một lượt, đúng là thực sự đã nhìn mọi thứ rõ nét rồi.

Hải Đăng quay ra nhìn Bạch Linh đang cuộn lại như con mèo nhỏ trong khăn tắm, khuôn mặt đường nét đều hiện hữu chân thật, thực sự vui đến mất ý thức.

Nhanh chóng thay đồ cho Bạch Linh, Hải Đăng hạnh phúc ôm lấy Bạch Linh nằm trên giường. Bạch Linh có lẽ vẫn bị ảnh hưởng của thuốc, đang nhắm mắt lại ngủ. Hải Đăng mỉm cười ngáy ngốc nhìn Bạch Linh. Bây giờ có thể lại nhìn rõ khuôn mặt xấu xí này rồi. Hàng mi dài vẫn đang rũ xuống nhìn vô cùng động lòng. Thêm cả đôi môi hồng của Bạch Linh nữa. Hải Đăng cứ ngáy ngồ ngẩn như vậy, thi thoảng lại hôn chụt một cái, nhìn điệu bộ vô cùng trẻ con.

- Bạch Linh, rất vui được gặp lại.- Hải Đăng nói với Bạch Linh đang ngủ say.- Tôi nhất định sẽ chờ đến lúc cô thực sự sẵn sàng.

Nói rồi Hải Đăng cầm một lọn tóc của Bạch Linh hôn nhẹ. Sau đó ôm lấy Bạch Linh mềm mại trong lòng mà ngủ. Tiểu yêu này, nhất định không thể để ai nhìn thấy đáng về lúc ngủ này của em được...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Sáng hôm sau...

Bạch Linh vừa mở mắt đã thấy mình nằm cạnh Hải Đăng. Khuôn mặt lúc ngủ của cậu ấy vẫn đẹp như thiên thần vậy. Đẹp trai a...

Ế, khoan đã. Bạch Linh chớp chớp mắt liếc mấy cái. Cái... cái gì??? Sao cậu ấy lại ở đây, lại còn nằm ngủ cạnh mình nữa... Bạch Linh nhớ là tối qua đang ở chỗ quán bar kia với mấy người bạn cơ mà nhì. Rồi sau đó thì ở riêng với Hồng Nam, rồi sau đó... Một loạt những hình ảnh mờ nhòe ám muội ảm hiện qua đầu. Bạch Linh đỏ mặt ngáy ngốc nhưng nhìn lại rất có vẻ rất hứng thú, giống như biến thái vậy. Không... không phải là thật chứ?? Bạch Linh ngồi dậy nhìn xuống người mình. Má... má ơi, quần áo cũng là quần áo khác rồi. Bạch Linh tròn mắt há hốc mồm. Chẳng lẽ, chẳng lẽ vãn đã đồng thuyền. Bạch Linh ngồi ngáy ngốc, nghĩ đến thôi mà mũi muốn phụt máu cam.

Hải Đăng bị động tình giấc, vừa mở mắt đã thấy Bạch Linh đang ngồi đó ngáy ngốc. Hải Đăng buồn cười, chắc chắn cô nàng này lại có mấy suy nghĩ tội lỗi rồi. Đờ đẫn như vậy là vẫn chưa tiếp nhận xong? Hải Đăng buồn cười, giả vờ ngáp ngủ tỉnh dậy như vẫn chưa nhìn rõ mọi thứ.

Bạch Linh thấy Hải Đăng tỉnh dậy thì bị nhột, liền giật mình thót một cái. Bản thân còn nghĩ là thật may là cậu ấy không nhìn rõ lắm...

- Chào.- Hải Đăng cố tình tỏ ra bình thường.

- A... a chào...- Bạch Linh có chút ấp úng, hai tay giữ trước ngực như phòng thủ.- Hôm qua... hôm qua...

- Hôm qua? Cô muốn hỏi về hôm qua?- Hải Đăng ghé sát mặt lại mặt Bạch Linh.

Bạch Linh cảm thấy có chút áp bức, không phải mặt cậu ấy chưa nhìn rõ sao, sao lại có cảm giác nhìn sắp xuyên thủng người mình rồi thế này??? Hải Đăng gõ trán mình vào trán Bạch Linh kêu cái bốp. Bạch Linh ôm lấy cái trán đau kêu lên một tiếng.

- Kém coi, tối qua cô say, là tôi đưa cô về. Lần sau nhất định không được lơ là như vậy, cũng đừng đến gần người tên Bích Hạ kia quá.- Hải Đăng đứng dậy nói.

- ...- Bạch Linh vẫn đang ở đó không biết gì.- U...ừm, tôi biết rồi.

- Hón nữa, tối qua cô ngủ như chết, làm tôi phải thay đồ cho cô mệt đứt hơi.- Hải Đăng nhếch mép.

- Ồ...- Bạch Linh thuận theo đáp lời.

- Nghe giọng điệu của cô là đang thất vọng?- Hải Đăng quay sang cúi xuống nói nhỏ ở tai Bạch Linh.

- Tôi...tôi mới không thêm thất vọng.

- Được rồi, đừng quậy nữa, nếu cô không nguyện ý, tôi cũng sẽ không làm gì đâu.- Hải Đăng thuận tay xoa đầu Bạch Linh.- Mau dậy đi, tý nữa cùng đi luyện tập.

Hải Đăng nói rồi đưa tay cho Bạch Linh. Bạch Linh nhìn bàn tay to lớn đó có cảm giác vô cùng vững chãi, vô cùng đáng tin. Sau đó liền gật đầu nắm lấy tay Hải Đăng đứng dậy.

Cả hai cùng vào nhà tắm đánh răng, chẳng hiểu sao Hải Đăng đã thủ sẵn đồ dùng cá nhân để đây từ lúc nào. Không khí vô cùng vui vẻ, sau đó cả hai cùng cả bọn đi ăn sáng để chuẩn bị đi tập luyện. Theo như kết quả thi đội Bạch Linh sẽ phải đấu với đội Hồng Nam trước khi đấu trận cuối với đội chuyên nghiệp tên Good Loser kia, vì trước đó đội Hồng Nam cũng đã thắng đội SKULL. Chắc tại thực lực khác nhau quá nên khi còn ba đội quyết định đấu như vậy. Vừa ăn sáng, cả bọn vừa bàn về chiến thuật tiếp theo.

Hải Đăng có vẻ không quan tâm lắm, chỉ chăm chăm muốn Bạch Linh xé bánh mì dứt cho mình ăn. Ánh mắt vừa cưng chiều vừa nồng đượm tình cảm. Vì Bạch Linh không biết mất Hải Đăng đã nhìn rõ lại nên dù cảm thấy có chút không đúng nhưng vẫn không biết không đúng ở đâu.

- A...- Hải Đăng tay vừa chống cằm vừa nói.

Bạch Linh dứt một miếng bánh mì đã xé cho Hải Đăng, có cảm giác hơi ngượng ngùng e lệ. Mấy tên kia ngồi đó đều nhìn với ánh mắt khó hiểu.

- Này, hai người làm bọn này không ăn được rồi này.- Hải Duy rùng mình bủi môi.

- Thật đó, hai người là có chuyện gì đúng không?- Đức Bình vốn đã đề ý từ trước, giờ càng có chút khẳng định hơn.

- Há? Không có.- Bạch Linh giật mình.

- Chúng tôi đang yêu nhau.- Hải Đăng cũng đồng thời dùng dụng lên tiếng cùng Bạch Linh.

Hà.....????? Bạch Linh động tác dừng lại, đóng băng như đá. Ba người kia cũng không khác gì, tất cả đều ngẩn phất đầu dậy, Hữu Triết vốn ít nói và phản ứng nhưng cũng quay ra, làm rơi cả đĩa đang cầm trên tay. Hải Duy thì mồm há ra sắp rớt đến nơi.... Đức Bình dù có lơ mơ cảm nhận được nhưng chính Hải Đăng thừa nhận vẫn khiến cậu có chút sốc.

- Cái gì.....????- Hải Duy kêu lên.

- Trật tự, đồ ngốc.- Bạch Linh thấy mọi người quay ra nhìn thì đỏ mặt nói với Hải Duy.

- Thật há????- Hải Duy vẫn không thôi bắt ngờ.

- Có gì lạ vậy à?- Hải Đăng vẫn không thay đổi thái độ, vẫn ngồi nhìn Bạch Linh đang ngại ngùng đỏ mặt.

...

Mọi người đều không biết nên nói lại thế nào. Nhưng cũng quá sốc rồi đi...

- Từ... từ bao giờ vậy?- Hữu Triết run run nói.

- Không rõ, chắc là từ lúc công cô ấy về lần đi đấu giải trước...- Hải Đăng nhếch mép cười.

Bỗng choang, khay đồ ăn của Hữu Triết rơi xuống đất.

- Không được... chị ấy... Không thể nào.- Hữu Triết vẫn lúng túng cúi đầu.

- Cậu sao vậy?- Hải Duy vỗ vỗ vào Hữu Triết.- Không cần phải sốc đến mức đó chứ, dù Bạch Linh không giống con gái lắm, nhưng Hải Đăng vốn suy nghĩ cũng khác người mà...

- Cái gì hả?- Bạch Linh nghe thấy vậy liền trở lại làm bà chằn hung dữ với Hải Duy.

- Đó, lại nữa. Cậu đúng là không giống con gái chút nào mà.- Hải Duy tỏ vẻ bó tay lắc đầu.- May mà trong mấy người nữ chơi game, vẫn có nữ thần Bích Hạ của tôi là không bị nhiễm gen đàn ông như cậu.

Bạch Linh và Hải Duy tiếp tục cạnh khốe nhau, mặc cho có một người trái tim vỡ vụn. Hữu Triết dù thấy vô cùng đau lòng, nhưng vì đó là Hải Đăng, vậy thì... có lẽ cậu cũng an tâm buông tay, không đòi theo Bạch Linh nữa. Thứ tình cảm nhút nhát của cậu, vẫn là chỉ nên đứng nhìn Bạch Linh từ xa, Hải Đăng không giống cậu, có thể che chở cho Bạch Linh tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Bạch Linh nửa cảm thấy vui nửa cảm thấy lo sợ. Hải Đăng vậy mà lại công khai hai người họ với bọn Đức Bình. Nhưng Bạch Linh cũng có một chút lo sợ không rõ là vì sao. Ở phòng tập vẫn gặp mấy người đội SKULL, vậy mà thái độ của họ có chút khác khác, cảm giác như bọn họ nhìn Hải Đăng có bắn ra ánh sao vậy. Bạch Linh có chút không quen thấy người khác nhìn về phía mình như vậy, dù cũng chỉ là kẻ sái...

- Tin được không, cậu ấy là Vanishing, người thật bằng da bằng thịt đó a...

- Người mà xếp hạng cá nhân còn trên cả những tuyển thủ chuyên nghiệp đó hả?

- Đúng vậy, lại còn rất ngẫu nữa. Cậu xem trận trước cậu ta chơi chưa, nghe nói là mắt cậu ấy đang không tốt, vậy mà còn bạo kích như vậy...

- Đúng rồi a, nghe nói đội trưởng bên Good Loser còn phải kiêng dè cậu ta đó...

- Ồ... lợi hại...

Bạch Linh nghe được những lời tán dương như vậy, không nhịn được quay sang nhìn trộm Hải Đăng một cái. Đúng là rất đẹp trai, cũng rất ngẫu... người con trai này chính là bạn trai của mình, Bạch Linh không tự chủ được, ngây ngốc cười một cái. Hải Đăng đương nhiên biết Bạch Linh đang nhìn mình, giờ tay búng một cái vào trán Bạch Linh làm Bạch Linh theo thường lệ ôm trán kêu đau.

- Chuyên tâm- Hải Đăng cười.

- Đúng là chế độ quý nghiêm túc mà.- Bạch Linh ôm trán chu mỏ phàn nàn.

Đội trưởng đội SKULL đương nhiên chớp luôn cơ hội chào hỏi với Hải Đăng, Hải Đăng cũng chỉ lịch sự chào hỏi lại, sau đó thì đi tới phòng tập cùng cả bọn. Vẫn là miệt mài và miệt mài, vì thời hạn chuyển đi sắp hết, nên các trận đấu giao hữu cũng gần nhau hơn. Hiện tại chỉ còn lại ba đội. Bạch Linh đương nhiên cũng phải dốc hết sức để có thể không làm team bị

thấy gánh nặng, do Bạch Linh dù sao cũng là con gái, tốc độ cũng như phản ứng không thể như bọn con trai rồi.

Nghỉ giữa trưa, bọn Bạch Linh cũng đã thấm mệt, liền cùng nhau đi ăn nhanh cái gì đó. Bạch Linh chạy đi lấy thêm sữa chuối, lúc ở nhà Hải Đăng, phát hiện ra cậu ấy có vẻ thích uống sữa chuối.

Bạch Linh vui vẻ nhảy chân sao tung tăng về bàn, nhất thời không để ý đụng trúng một người quen thuộc làm rơi cả sữa chuối bung bét dưới sàn. Bích Hạ kêu lên một tiếng. Bạch Linh cũng vì tiếng kêu ấy mà làm cho giật mình. Quay lại đã thấy Bích Hạ ôm một bên tay đang đỏ ửng, vẻ mặt cố gắng chịu đau nén khóc. Bạch Linh cũng bị nước nóng bắn vào tay nhưng không dám kêu lên. Bình cafe cũng đổ loang lổ dưới sàn, có cả ở tay và áo của Bích Hạ. Hồng Nam từ xa chạy lại, liền đỡ Bích Hạ dậy, cẩn thận đưa khăn tay cho cô ấy lau. Bạch Linh đương nhiên không muốn tỏ ra làm kẻ yếu đuối đáng thương, tự mình đứng dậy, giấu đi bàn tay cũng bị dính cafe nóng đang đỏ lên.

- Có sao không? Có cần tớ đưa tới phòng y tế không? Như vậy sẽ không để lại sẹo chứ?- Hồng Nam lo lắng hỏi Bích Hạ liên tục.

Sau đó nhìn sang thấy Bạch Linh cũng đứng đó, vẻ mặt nhìn ra đang lo lắng vì có lỗi nhưng vẫn cố giữ mặt lạnh.

- Không sao...- Hồng Nam còn chưa nói hết câu hỏi thăm thì Hải Đăng đã chạy từ xa lại.

Hải Đăng lôi tay của Bạch Linh đang giấu ra.

- Bỏ ra cho tôi xem- Hải Đăng mặt mực kéo tay của Bạch Linh ra xem, vẻ mặt nghiêm túc.

Bạch Linh thực sự đã quen tự chịu đựng mấy cái này trước mặt Hồng Nam, bị Hải Đăng làm vậy có chút không quen. Vốn chưa bao giờ trước đây giữa Bích Hạ và Bạch Linh, Hồng Nam chịu nhìn về phía Bạch Linh xem Bạch Linh thấy thế nào... Nhưng Hải Đăng cậu ấy...cậu ấy lại nhìn về phía Bạch Linh trước, còn biết được bàn tay Bạch Linh cũng đang bông rất, liền làm trái tim Bạch Linh bao năm qua tự nhủ phải kiên cường bỗng mềm nhũn, cảm giác thực sự muốn khóc òa.

- Đồ ngốc, có đau không?- Hải Đăng lấy vội chai nước lọc Hải Duy đang cầm đồ lên tay Bạch Linh.

- Không...không sao.- Bạch Linh ngại ngần gãi gãi hai chân vào nhau, đầu cúi xuống đất.- Bích Hạ cậu ấy...

Bạch Linh ái ngại nói, dù sao cũng là mình va vào người ta làm người ta bị đồ cafe đầy người a...

Bích Hạ vừa nãy vẫn còn đang nhìn Bạch Linh với ánh mắt căm thù khi Hải Đăng dịu dàng đổ nước vào tay Bạch Linh, vừa thấy nhắc đến tên mình liền trở về khuôn mặt nữ thần của mình. Hồng Nam thì vẫn còn đang ngẩn ra ở đó, không nghĩ tới Bạch Linh cũng bị bông, vừa nãy còn định hỏi thăm. Nhưng Hải Đăng thì khác, cậu ấy không hỏi thăm, nhưng lại luôn để ý tới từng cử động của Bạch Linh. Trong lòng Hồng Nam không hiểu sao lại tiếp tục cuộn lên khó chịu.

- Tôi nhớ đã nói là đừng đụng vào cô ấy nữa rồi.- Hải Đăng lãnh đạm lên tiếng, chỉ đủ để hai người hiểu.

- Chị... chị không cố ý...- Bích Hạ bị giật thót, nhưng vẫn làm bộ như đang sợ sệt nói, người còn run run bên cạnh Hồng Nam.

- Cậu quá đáng rồi đó.- Hồng Nam vốn đã khó chịu, nghe vậy liền lấy cớ đầu khẩu lại với Hải Đăng.

- Quá đáng? Bảo người cạnh anh bớt làm mấy trò giả vờ ấy lại, dù là con gái nhưng tôi cũng có giới hạn thôi. Đụng đến người con gái của tôi thì tôi không đứng nhìn nữa đâu.

- Cậu...- Hồng Nam bị ánh nhìn sắc lẹm của Hải Đăng làm cho có chút hơi khó nói lên lời.-Trong trận đấu tới, nếu đội cậu thua, thì cậu phải xin lỗi Bích Hạ, cậu ấy không đáng bị nói như vậy. Cậu có dám không?

- Anh chắc chắn? Vậy còn nếu đội anh thua? Tôi yêu cầu cô ta phải xin lỗi Bạch Linh.

- ...- Hồng Nam còn đang do dự, vì đó là liên quan tới Bích Hạ.

- Được. Nếu như vậy, chị sẽ xin lỗi cậu ấy.- Bích Hạ làm bộ dù uất ức nhưng vẫn thỏa hiệp, tỏ ra mình là người độ lượng.

Mọi người đều bàn tán xôn xao, Lôi Phong Đăng từ xa cũng thấy thú vị. Mấy tên này vậy mà lại vì con gái mà thách đấu nhau. Nhưng có lẽ, là trận đấu cũng khá thú vị a... Lôi Phong Đăng khẽ nhếch mép cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104

Cả bọn trở lại phòng luyện tập. Bạch Linh có dự cảm chẳng lành, sao lại đi cá cược mấy cái dở hơi này chứ... Hải Duy cũng có chút không bằng lòng.

- Đăng, sao em lại quá đáng với nữ thần thế?- Khi cả bọn đã về lại phòng tập thì Hải Duy lên tiếng.

- ...- Hải Đăng im lặng.- Cô ta không phải nữ thần đâu. Chuyện team mình lần trước, là do cô ta hợp tác với Condors để bỏ thuốc đau bụng vào nước mà hai người uống... Mọi người phải cẩn thận đấy.

- Cái gì?- Hải Duy không tin được lên tiếng.- Chắc chắn là không phải.

- Tin hay không tùy anh, tôi vô tình nghe được mấy người bên Condors nói chuyện với nhau.

- Đúng vậy, nên cảnh giác. Thần Phong cũng nói rằng chỉ uống chai nước mà Bích Hạ đưa cho là đồ ở ngoài...- Đức Bình cũng nâng nâng gọng kính lên tiếng.

- ...- Hải Duy thấy vậy thì không lên tiếng nữa.

Hải Đăng nhìn vào chỗ tay Bạch Linh vẫn đang có chút đỏ, liền nhíu mày lại. Bạch Linh thấy vậy liền dùng tay còn lại gỡ lông mày của Hải Đăng ra.

- Không còn đau rồi. Anh đừng lo.- Bạch Linh nói nhỏ.

Cả bọn lại thộn ra nhìn hải người.

- Cái đó... khụ, chúng ta vẫn đang ở cùng nhau, yêu cầu hai người không chim chuột ở đây...- Đức Bình giờ tay lên giả bộ ho.

- A...- Bạch Linh nghe vậy liền ngại ngừng rụt tay lại.- Haha...

Hải Đăng mặt hơi đen lại, mấy tên phá đám này...

Thời gian lúc luyện tập cũng trôi qua rất nhanh, chỉ loáng cái mà cũng đã tới. Hải Đăng vẫn như thường ngày, chỉ đạo mọi người để xem cần nâng cao phần nào, vẫn chưa vội nói rằng mình đã hồi phục lại thị lực hoàn toàn. Dù sao cũng không nên để mấy người kia, đặc biệt là cô gái tên Bích Hạ kia, lại thừa cơ hội mà gây sự với Bạch Linh được. Cô nàng này mỗi khi động tới hai chữ bạn bè là lại trở nên mềm yếu. Hải Đăng cũng biết Bạch Linh có một trở ngại gì đó, làm cho bản thân trở nên tự ti, Hải Đăng không muốn Bạch Linh lại biết thêm nhiều điều xấu xa Bích Hạ làm kia, để Bạch Linh có thể luôn vui vẻ.

Chẳng mấy chốc mà đến ngày hai team đấu nhau. Vì đã là những trận đấu cuối cùng, hầu như tất cả mọi người đều theo dõi. Có vài người bạn hôm trước cũng đến xem bọn Bạch Linh đấu.

Hai bên chào nhau, Hải Đăng vẫn một biểu cảm, không quá thiện cảm với đội này.

- Đừng quên cậu đã nói gì đấy.- Hồng Nam cũng không vui vẻ gì nói.

- Bên anh cũng đừng quên việc đã hứa.- Hải Đăng dường như chỉ coi sự khó chịu của Hồng Nam vào mắt.

Hai đội vào vị trí. Người bình luận tiếp tục giới thiệu lại thành viên hai đội.

- Vâng, lần này, Flash Death đã trở lại với vị trí đội hình chính, với sự xuất hiện của hung thần cần quét map, Vanishingggg- Người bình luận nói vô cùng hào hứng.

Trên màn hình to xuất hiện hình ảnh Hải Đăng đang ngồi đó, tai đeo tai nghe vô cùng ngẫu nhiên. Mọi người ở ngoài hú hét ầm ĩ. Cả mấy người bạn của Bạch Linh cũng khá choáng vì không khí này, đây đúng là người hôm trước đưa Bạch Linh đi.

- Cùng với các thành viên MB, J76, Max1903 và DBL22...

Mọi người đều vỗ tay hào hứng hòa theo.

- Ở bên Red Scorpion, đội trưởng luôn dẫn dắt đội một cách tỉnh tể, R.Devillllll...

Ở ngoài cũng hào hứng huyết sáo.

- Cùng với bóng hồng xinh đẹp, được mệnh danh là nữ thần gaming R.Roseeee...

Mấy tên nam nhân ở ngoài lần này còn hú hét ác liệt hơn, hình ảnh Bích Hạ mỉm cười nhẹ nhàng trên màn ảnh hiện lên vô cùng xinh đẹp cuốn hút.

- Và các thành viên R.Gun, R.Way và R.Heart...

Không khí dần dần nóng lên, mọi người ai cũng hào hứng, đoán chắc rằng đây là một trận đấu căng thẳng vì hai bên khá cân bằng. Hải Đăng vốn vượt trội hơn về kỹ năng nhưng vì vấn đề ở mắt nên mọi người cũng đoán là sẽ gặp khó sở không ít.

Trận đấu bắt đầu.

Hai bên đều bắt đầu triển khai chiến thuật của mình. Trên màn hình lớn, khuôn mặt cộng thái độ của Hải Đăng vô cùng bình thản. Sau đó đến nửa trận, team bạn liền hoang mang vì không xác định được vị trí của Hải Đăng trên bản đồ nữa... Hải Đăng nhếch mép cười. Đột nhiên mọi người thấy Hồng Nam còn một ít máu suýt chết... Hoá ra là Hải Đăng đột kích. Ai cũng bất ngờ, bao gồm cả team Bạch Linh. Vốn những kỹ năng điều luyện như vậy, lúc mất không bị làm sao Hải Đăng cũng rất ít dùng, không nghĩ cậu ấy lại nhanh gọn lẹ xuất chiêu như vậy... Ai cũng há hốc mồm...

Nhưng vấn đề là mỗi lần Hải Đăng xuất chiêu, chỉ nhắm vào Hồng Nam, một phần do Hồng Nam đi đường một mình, rừng bên đó không thể bao quát cả ba đường, vì vậy luôn là cảnh Hồng Nam bị Hải Đăng hành đến mức thanh máu chỉ còn một ít. Nhưng Hải Đăng lại không giết Hồng Nam, cứ thế mà vòn qua vòn lại.

Mọi người ở ngoài toát mồ hôi hột, như này cũng là áp bức người ta quá rồi. Thực lực cũng rất khác... Đúng là không nên chọc vào đại nhân này.

Hồng Nam bên kia khẽ chửi thề một câu. Mẹ nó lại vòn mình như vòn chuột...

Bạch Linh hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác đắc tội với đại nhân này a... Sẽ nhất định khổ sở một phen.

Nói gì thì đội Hồng Nam vẫn dưới kèo, Bích Hạ dường giữa đương nhiên không thể địch lại Đức Bình. Đường dưới Bạch Linh cùng Hải Duy tuy có chút chật vật nhưng liên tục mỗi khi Hồng Nam phải về tiếp máu, Hải Đăng đều sẽ bao quanh map chạy sang chỗ Bạch Linh hỗ trợ. Hữu Triết lại luôn cố định đường Hồng Nam, vì vậy cục diện hoàn toàn là nghiêng về phía đội Bạch Linh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Hai trận đấu liên tiếp là đội Bạch Linh đều chiến thắng, cũng là cảnh đội Hồng Nam vô cùng khổ sở chống đỡ. Mọi người ở ngoài lúc đầu còn nghĩ đây sẽ là một trận chiến ngang tài ngang sức, ai ngờ luôn là cảnh đội Hồng Nam bị đội Bạch Linh dồn tới cùng, đặc biệt là Hải Đăng, người mà trước đây nổi tiếng là đánh nhanh thắng nhanh, thì lại liên tục chơi đùa với Hồng Nam, làm Hồng Nam muốn phản kháng lại cũng khó.

Lôi Phong Đăng ở ngoài chỉ nhếch mép cười, thể mới xứng làm đối thủ của cậu chứ. Bạch Linh cũng không hề kém cạnh, mấy lần cả team cùng combat, luôn ở ngoài bắn khiến cho Bích Hạ phải nhăn nhó mặt mày. Bạch Linh đắc ý cười, bản thân không còn là người kém cỏi tự ti luôn nghĩ mình đứng sau cậu ấy nữa. Ít nhất thì có Hải Đăng ở đây, Bạch Linh luôn có cảm giác tin tưởng và vững chãi.

VICTORY- Chiến thắng chung cuộc áp đảo 3-0.

Đội Hồng Nam vẫn còn đơ ra đó nhìn màn hình. Hóa ra đây là cảm giác chiến đấu thực sự của team Bạch Linh ư? Lần trước rõ ràng không hề áp đảo như vậy, còn có một chút cảm giác khó nhằn trước team Condors cơ mà???

Hải Đăng mỉm cười, quay sang đập tay với mọi người.

- Mọi người làm tốt lắm- Đức Bình vui vẻ nói- Không ngờ cậu lại hồi phục mất rồi, đúng không Đăng?

- Ừm- Hải Đăng gật đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn Bạch Linh vẫn đang chưa load kịp.

- Anh... anh thực sự nhìn được rõ rồi ư?- Bạch Linh không hiểu sao mà mắt dường như có gì đó long lanh.

- Ừm- Hải Đăng vẫn mỉm cười.

Bạch Linh mặc kệ, nhẩy bỏ đến chỗ Hải Đăng, hạnh phúc ôm chầm lấy cậu ấy. Vừa lúc ấy trên màn hình chiếu đến chỗ Hải Đăng cùng lời bình luận thì một cảnh hai người hạnh phúc ôm lấy nhau hiện ra. Mắt Bạch Linh vẫn còn đọng lại giọt nước mắt rơi vì hạnh phúc.

- Woaaa.... Bí mật của team Flash Death đã bị hé màn....

Bạch Linh giật mình bỏ Hải Đăng ra, liền bị Hải Đăng kéo lại, cuối xuống... Bạch Linh nhắm chặt mắt lại như mong chờ. Hải Đăng buồn cười, cốc một cái vào trán Bạch Linh.

- Háo sắc.- Hải Đăng nhếch mép cười.

- Tại..

Còn chưa nói hết câu đã bị môi Hải Đăng chặn lại. Mọi người đều ồ lên. Ba tên đang đứng đó cũng đỏ mặt, gỡ gỡ tóc và mũi, nhưng cũng mừng cho tình cảm của hai người.

Tất cả đều đồng loạt reo hò. Chỉ riêng team Hồng Nam không vui chút nào. Mặt ai cũng nhìn vô cùng khó coi, đặc biệt là Hồng Nam và Bích Hạ. Hồng Nam đắm xuống bàn một cái rồi rời ra ngoài, mấy người còn lại cũng lần lượt ra theo.

- Chiết tiết.- Bích Hạ tay nắm chặt, môi cắn chặt suốt bật máu.

Khi tất cả hai đội đều đã ra ngoài, mọi người đều hết lời ca ngợi Hải Đăng. Team Bạch Linh đứng đối diện với team Hồng Nam.

- Thế nào? Có phải đồng đội của anh cũng nên giữ lời không?- Hải Đăng nói.

Người phụ nữ xấu xa đó, không chỉ một hai lần nhắm vào Bạch Linh, lại còn dám động tay động chân với Bạch Linh và cả team mình nữa, Hải Đăng đương nhiên không thể dễ dàng để người khác bắt nạt người của mình như vậy. Cậu không chấp con gái, không có nghĩa họ có thể làm gì thì làm, coi người bên cậu đều là những người ngu ngốc.

- Cái đó...- Bích Hạ vẫn tỏ ra vẻ áp úng.

- Sao? Dám cực không dám chịu?

- Cậu cũng đừng bắt nạt người khác quá.- Hồng Nam lần đầu nhìn Hải Đăng đầy sát khí.

Tên đàn Hải Duy bên đội Bạch Linh thấy nữ thần của mình, dù đã nghe rằng chính cô ấy hại team mình nhưng vẫn thấy thương hoa tiếc ngọc, liền huých huých Bạch Linh ra về bỏ qua đi. Bạch Linh nhìn tên vì sắc quên bạn này một cách bó tay, hết thuốc cứu chữa... Nhưng bản thân cũng không quen thấy cảnh người khác luôn cúi trước mặt mình, đặc biệt là khi họ không thực sự muốn nữa.

- Đăng, hay là...- Bạch Linh kéo kéo áo Hải Đăng.

Còn chưa nói hết câu thì bên kia Bích Hạ nữ thần đã nước mắt ngấn lệ, nhìn vô cùng đáng thương.

- Đúng, là chị có lỗi với cậu ấy. Nhưng... nhưng cũng là vì cậu ấy hẹn hò với em, nhưng vẫn còn tình cảm mờ ám với Hồng Nam... nên chị..

Bích Hạ vừa nói vừa khóc giống như kẻ si tình đích thực. Bạch Linh há hốc mồm không tin được vào mắt mình, cái này...cái này là gì đây vậy má... Có giả tạo quá rồi không???

Nhưng chắc chỉ có Bạch Linh là thấy vậy, còn mọi người thì đang xì xào bàn tán to nhỏ, mấy người bạn hôm đó đi cùng bọn Bạch Linh ở bar cũng nói nói gì đó là Bạch Linh cũng thừa nhận là thích Hồng Nam...

Cái gì vậy trời, lý do như vậy mà cũng tin cho được hả? Bạch Linh thật sự thấy khó hiểu.

Hải Đăng nhăn tít hàng lông mày lại.

- Mau xin lỗi.- Hải Đăng giọng đã lạnh đến mức không thể lạnh hơn.

- Chị...- Bích Hạ vẫn còn cắn cắn môi tỏ vẻ uất ức.

- Bạch Linh với tôi thế nào, là chuyện của chúng tôi. Chị là ai mà đòi xen vào?- Hải Đăng từng lời từng lời xoáy vào tâm can Bích Hạ.

Bích Hạ nắm chặt gấu váy. Bạch Linh... Bạch Linh là cái thứ gì... mà mình phải xin lỗi cậu ta? Bàn tay nắm chặt tới mức móng tay cắm vào trong da thịt.

- Cậu ấy không xứng với em- Bích Hạ nói rồi chạy đi, mắt vẫn còn vương lệ nhìn vô cùng đáng thương.

Mọi người lại được một màn xì xào. Hồng Nam đứng đó có chút chết trân... Nhưng sau đó cũng chạy đi theo Bích Hạ.

Bạch Linh nghiêng đầu có chút không hiểu? Cậu ta nghĩ gì mà nói như vậy vậy trời.

- Không sao chứ?- Hải Đăng quay sang ân cần hỏi Bạch Linh.

- Có gì chứ. Tôi định nói là không cần đâu, dù sao thì trước đây cậu ta cũng không ưa tôi rồi.

- Ừm, không thấy sao là được.- Hải Đăng thuận tay xoa tóc Bạch Linh.

Mấy tên kia cũng vỗ vỗ vai Bạch Linh, còn có đội SKULL và mấy chị gái đi cùng nữa, đều vỗ vai Bạch Linh kiểu như anh chị tin tưởng em.

- Chị tin em không phải vậy, cô nhóc lúng túng mượn bọn chị váy chỉ để đi chơi với cậu ấy... chị tin cô bé ấy là em chân thật nhất.- Mấy chị gái đều nói với Bạch Linh.

- Dạ.- Bạch Linh cũng mỉm cười đáp lại.

Bạch tự thấy bản thân cũng không phải người dễ ý đến lời người khác nói, có việc gì phải để ý chứ. Miễn những người xung quanh Bạch Linh hiểu là được rồi. Đúng vậy a...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Tối, Bạch Linh ngồi ở sảnh ngoài ăn kem, có chút suy nghĩ về vài việc. Những lúc trong lòng rối bời, hoặc cảm thấy buồn, Bạch Linh thích ăn kem. Nó thành một thói nhỏ khó bỏ từ bao giờ. Đột nhiên có một bóng người đứng trước mặt Bạch Linh. Bạch Linh chậm rãi ngẩng mặt lên, là Hồng Nam.

- Cậu vẫn hay ăn kem nhỉ.- Hồng Nam ngồi xuống bệt cạnh Bạch Linh.

- ...- Bạch Linh ăn thêm một miếng kem lớn.- Ăn đồ ngọt sẽ bớt cay.

Bạch Linh nhếch mép cười, cũng không biết cần phải nói gì.

- Cậu... nhiều lúc tớ không hiểu được cậu nghĩ gì...- Hồng Nam gố cảm lên tay đang ôm chân.

- ...- Bạch Linh vẫn im lặng ăn kem.

- Gần đây mới nhìn được nhiều mặt nữa của cậu. Trước đây vẫn luôn nghĩ rằng cậu mạnh mẽ, giỏi giang, tự tin và vô tư... Nói thật, lúc ấy tớ đã có phần ghen tỵ đấy.- Hồng Nam mỉm cười.

Bạch Linh nhớ lại, đúng là ngày tháng cấp ba luôn ở trước mặt Hồng Nam mong thể hiện ra những thứ tốt nhất, nhiều lúc còn vượt mặt cậu ấy ở nhiều khía cạnh. Con trai có lẽ không thích phụ nữ giỏi giang hơn mình?

- Cậu nói vậy để làm gì?- Bạch Linh nói.

- Tớ...- Hồng Nam có chút ngừng lại.- Cậu có vẻ vẫn chưa mở lòng với tớ.

- Không hẳn. Chỉ là thấy không có gì để tỏ ra thân thiết cả.

- Trước đây... cậu cũng không nói cho tớ biết là cậu thích tớ. Nếu như vậy... biết đâu giữa cậu đã không chán ghét tớ như vậy.

- Ồ... Vậy cậu ở đây là để khẳng định lại xem tôi có thích cậu không à?- Bạch Linh vẫn tiếp tục ăn kem.

- Không hẳn. Gần đây tớ phát hiện ra nhiều mặt mới của cậu, cảm giác cậu đã thực sự vui vẻ lên nhiều. Thực ra ngày trước, tớ không dám nhìn vào mắt cậu, vì ánh mắt của cậu cảm giác có thể nhìn thấu được cả con người tớ vậy, lại có chút gì đó khiến tớ cảm thấy mình thật hèn mọn... Vì vậy mà tớ chọn cách tránh né... Nhưng bây giờ, khi nhìn ánh mắt cậu nhìn em ấy, rồi bạn bè xung quanh hiện tại của cậu, rồi khi cậu quyết tâm lúc chơi game... Thực sự là rất ngẫu đấy.- Hồng Nam mỉm cười, nhìn vào vô định.

- Ồ. Cái đó thì tôi có thể khẳng định, họ là những người rất quan trọng với tôi.- Bạch Linh trong đầu lại hiện lên hình ảnh của cả đám lúc cười đùa chơi game.

- Ra vậy. Mà, cậu đừng để bụng Bích Hạ, cậu ấy không xấu đến vậy đâu. Những lời nói hôm nay có lẽ cũng là do quá nóng giận thôi.- Hồng Nam quay sang nói với Bạch Linh.

- Cậu biết gì không. Thật ra tôi đã từng rất ghen tỵ với Bích Hạ đấy. Ngày đó, sinh nhật tôi, đến một câu chúc mừng cậu còn chả nhớ. Vậy mà cậu lại coi cậu ấy như công chúa trong ngày sinh nhật cậu ấy, vốn chẳng cách ngày sinh nhật tôi bao nhiêu. Cậu biết cậu và Đăng khác nhau ở điểm nào không, cậu chỉ đơn giản là nhìn thấy tôi thích ăn kem rồi không để tâm đến nữa. Nhưng em ấy, thì lại luôn để ý đến tôi, làm những việc bất ngờ cho tôi... Và em ấy coi tôi là con gái. Thật ra khi thích cậu, nghĩ đến việc ngay cả coi tôi là con gái, cậu cũng chưa từng nghĩ đến, thì thực sự đã rất đau lòng. Nhưng giờ thì hết rồi. Cũng may là tôi đã gặp được Đăng... Cậu cũng nên chăm sóc cho Bích Hạ của cậu chu đáo. Con gái ai cũng mong mình sẽ là nữ chính, dù với cậu thì tôi chỉ là nữ phụ... nhưng bây giờ thì tôi cũng đã tìm thấy nam chính của mình rồi. Cũng không có gì để khó chịu với cậu hay Bích Hạ nữa.- Bạch Linh hơi ngược nhìn lên bầu trời cao.- Thật ra, tôi cũng đã gây ra nhiều phiền phức cho cậu. Nếu như phải ghép với người mình không thích, hẳn là thấy rất mệt mỏi. Tính tình tôi lại cổ quái, hay nóng giận, cũng không được mềm mỏng, không khiến con trai yêu thích... Vì vậy giờ thì tôi có thể hiểu cho cậu phần nào rồi, tôi thấy nhìn thấy cậu cũng không quá khó chịu nữa. Hoặc cũng có thể, đã có người làm cho tôi cảm thấy, mình cũng có giá trị nhất định...

- ...

- Yên tâm đi, tôi không để ý gì Bích Hạ đâu, vốn trước đây cậu ấy cũng đã không hợp với tôi rồi. Tôi cũng không muốn trở thành vai ác bắt nạt cậu ấy trong mắt con trai các cậu đâu.- Bạch Linh cười cười, cố làm cho không khí thoải mái hơn.- Nghĩ lại thì đợt ấy không biết vì sao lại thích cậu nữa. Mắt tôi đúng là có vấn đề mà. Hahaha.

- Cậu... Tôi cũng rất được đấy nhé.- Hồng Nam cũng hòa theo.

- Trời ơi, ai mà không biết hồi ấy cậu là tay sát gái, không dính tới cậu đúng là may mắn.- Bạch Linh làm bộ chề môi ra.

- Cũng phải do tôi rất gì và này nọ chứ bộ.- Hồng Nam nói.

Sau đó cả hai đều bật cười, nghĩ lại thì tâm tư lúc nhỏ, đúng là có chút trẻ con, lại không nhìn mặt nhau vì những lý do ấu trĩ như vậy. May là Bạch Linh bây giờ đã có thể đối diện với chính mình lúc đó rồi, có thể nói ra mọi chuyện một cách thoải mái như vậy, xem ra là đã thực sự gỡ đi đồng tor rồi trong lòng rồi.

- Bạch Linh, cậu vẫn luôn rất tốt. Hồi đó cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Thật ra cậu là idol của tớ đấy. Lúc nào cũng vui vẻ, hoạt náo, chỗ nào có cậu thì đều có cảm giác tràn đầy sức sống vậy...- Hồng Nam đan hai tay vào với nhau.- Vì thuốc ngậm ho cậu đưa tớ, thật ra có lẽ cả đời này tớ cũng sẽ không quên được.

Bạch Linh hơi sững ra, cậu ấy vậy mà vẫn còn nhớ sao... Cảm giác như được an ủi phần nào vậy, thật ra như vậy thật tốt biết bao, ít nhất thì Bạch Linh cảm thấy rằng chỉ ít cậu ấy cũng đã cố nghĩ tới mình vào năm tháng ấy... Bạch Linh nhoen miệng cười.

- Vậy... chúng ta vẫn là bạn chứ?- Hồng Nam quay sang nghiêm túc nhìn Bạch Linh.

- ...- Bạch Linh im lặng một lúc rồi mỉm cười.- Đương nhiên rồi.

Cả hai đều thấy như đã gỡ được nút thắt gì đó trong lòng, thoải mái huyết vai nhau như bạn bè thực thụ. Có lẽ, cậu ấy trong mắt Bạch Linh đã bớt đáng ghét hơn một chút...

Các độc giả thân mến, nếu thấy hay thì Like và Vote ủng hộ mình có thêm động lực nhé. Huhu sao dạo này cả nhà ít tương tác quá, sắp sinh nhật em rồi, cả nhà bỏ phiếu nhuu nhuu ủng hộ nha ♥☐ *bonus trong bảng xếp hạng, truyện đã được tăng hạng rồi đó, mọi người típ tục ủng hộ em nhuu nha ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Trận đấu cuối cùng, không ngoại lệ, là trận đấu giữa team Bạch Linh với team đấu chuyên nghiệp Good Loser. Còn ba ngày nữa là tới trận đấu. Tất cả các đội vẫn phải luyện thể lực mỗi sáng như bình thường, cũng như là tiếp tục luyện thêm kĩ năng ở những phòng luyện tập cá nhân của từng đội. Bạch Linh vốn là ghét rèn thể lực, nhưng vì có Hải Đăng chạy cùng liền cảm thấy không nhàm chán nữa. Ngắm nhìn cậu ấy nghiêm túc chạy, bộ dạng vô cùng soái a...

Lúc tất cả dừng lại, mồ hôi mồ kê của Bạch Linh cũng đã ướt đầm áo. Hải Đăng lấy hai cái khăn lau, một cho mình một đưa cho Bạch Linh. Bạch Linh khẽ cảm ơn rồi nhận lấy. Hải Đăng lau xong liền vặn chai nước lọc đưa cho Bạch Linh, mặc cho Bạch Linh vừa mở một chai pepsi đang định uống.

- Vừa chạy xong thì uống nước lọc đi.- Hải Đăng mỉm cười, cầm chai pepsi quảng sang một bên.

Bạch Linh dù biết là giờ họ đã công khai, cũng đã thể hiện tình cảm nhiều lần, nhưng vẫn không khỏi ngượng ngùng sung sướng đơ ra một lúc. Sau đó tự giật mình đón lấy chai nước lọc.

Hải Đăng thấy vậy chỉ buồn cười, dùng khẩu hình nói hai chữ “kém cỏi”. Bạch Linh bị chế giễu liền ngượng, giả vờ chu chu môi lại với Hải Đăng. Hải Đăng liền xoa tóc Bạch Linh tới rồi tung rối mù, cho tới khi Bạch Linh lộ ra ánh mắt đang liếc xéo mình mới chịu dừng lại. Không biết từ bao giờ cậu lại có thói quen xoa tóc của Bạch Linh. Mà dường như, từ khi để ý tới Bạch Linh, có rất nhiều thứ ở con người cậu đã thay đổi.

Có mấy đội đi ngang qua, có nam có nữ, thì thoảng lại nghe một hai tiếng xì xào bàn tán. Bạch Linh hơi cau mày, dù có tự nhủ là không để ý đến mấy lời nói đó, nhưng vẫn là không thể hoàn toàn bỏ đi được.

Nhìn họ xem... đúng là có chút không xứng đôi. Mà cũng lạ, nếu là tôi, để chọn giữa nữ thần với người kia, chắc chắn là sẽ chọn nữ thần...

Đúng a. Nhìn xem, ăn mặc có khác nào con trai không chứ...

Bạch Linh đầu nổi hắc tuyến, mấy tên này, rốt cuộc là đàn ông hay mấy bà tám ngoài chợ vậy trời?? Hai tên đó vẫn say sưa tán dóc, không biết là Bạch Linh đã lại gần từ lúc nào.

- Này, các anh nói như vậy đủ chưa hả? Các anh đi guốc trong bụng tôi hay sao?- Bạch Linh chống nạnh làm mặt phần nộ nói.

Hai tên đó giật mình quay ra, thì thấy Bạch Linh bộ dạng hung dữ đang chống tay ở đó, liền giật mình đứng dậy.

Bộ dạng hung dữ vậy bảo sao không ai ưa.

Đi lẹ đi.

Hai tên đó có căng chạy mất, Bạch Linh tự nhủ hai tiếng vô vị, dám nói sau lưng nhưng trước mặt thì lại sợ hãi chạy mất dép. Bàn cô nương đây cũng không phải là muốn bắt nạt thì bắt nạt a... Sau đó vẫn chống nạnh trong lòng thầm mắng mấy tên vừa nãy thêm vài câu.

Hải Đăng đi lại gần, ngồi xuống cạnh Bạch Linh.

- Không sao chứ?- Hải Đăng hỏi.

- Mấy tên đó, thử để tôi bắt được lần nữa xem- Bạch Linh làm bộ lơ đãng nắm nắm lên, như mấy con mèo xù lông lên dọa người khác.

Hải Đăng liền ôm lấy ngang eo Bạch Linh, áp mặt mình vào bụng Bạch Linh.

- Ngốc, có tôi rồi, không cần phải xù lông với người khác như thế. Ủy khuất có thể khóc, không thích có thể nói, tôi cũng sẽ không cười cô.- Từng câu từng chữ vang lên nhẹ nhàng nhưng đi thẳng vào tâm can Bạch Linh.

Đúng là một phần bản tính Bạch Linh mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ có những lúc cảm thấy tủi thân vì những lời nói vô ý của người khác. Thế nhưng từ trước Bạch Linh vẫn là một thân hình ảnh vô tư, hay cười, cũng hay làm mấy trò con bò... chưa từng tỏ ra yếu đuối với ai. Chỉ có Bạch Linh mới biết, thực ra là do cô sợ. Vì hình ảnh mạnh mẽ đã ăn sâu vào ấn tượng của mọi người xung quanh, nếu tỏ ra ủy khuất chỉ càng khiến người ta chán ghét. Bạch Linh cũng là sợ, sau khi thấy Hồng Nam từng đối xử khác biệt giữa Bạch Linh và Bích Hạ, mà đã sinh ra tư tưởng, dù có yếu đuối thì cũng để cho ai xem? Vậy chỉ bằng tự mình biến mình trở nên mạnh mẽ, điều gì có thể chịu đựng, thì chịu đựng đi... điều gì có thể làm, thì tự làm đi...

Chỉ có Hải Đăng, người luôn giúp đỡ cô những lúc cô thấy sợ, thấy khó khăn, thấy mệt mỏi... Cũng chỉ có cậu ấy, nói với cô là thấy ủy khuất thì không cần phải tỏ ra kiên cường... Cũng chỉ có cậu ấy, khiến Bạch Linh cảm thấy đủ an toàn để bộc lộ ra những gì yếu đuối nhất trong tâm hồn mình.

Trái tim đột nhiên trở nên ấm áp, nhịp tim cũng đập nhanh hơn, thực sự chỉ muốn có thể đem cậu ấy về nuôi, ngày ngày nhìn ngắm, như vậy Bạch Linh nguyện ý đánh đổi tất cả....

- Tôi... có thể hôn anh được không?- Bạch Linh ngớ ngẩn trực tiếp hỏi.

- ....- Hải Đăng hơi cứng đờ, cũng không cần phải tỏ ra cảm động một cách thẳng thắn như vậy chứ... nhưng môi vẫn không tự chủ nhếch mép lên cười.- Được.

Sau đó liền ngồi thẳng dậy, chẳng kịp để Bạch Linh chủ động liền chủ động dán môi lên môi Bạch Linh. Nụ hôn đầy dứa ngọt ngào. Bạch Linh nhắm mắt ôm lấy cổ Hải Đăng, lần đầu tiên có chút muốn đáp trả lại một cách toàn vẹn nhất. Dãy dứa một hồi, liền dựa trán vào nhau, cùng mỉm cười hạnh phúc.

Nếu như thế giới này không còn cậu ấy, chắc chắn Bạch Linh cũng sẽ không thích ai khác nữa. Đăng! Chị yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Cũng qua lần chạm trán Bích Hạ hai, ba ngày, không thấy bóng dáng team họ đâu nữa. Sau tối hôm đó gặp Hồng Nam, Bạch Linh cũng không gặp lại họ, nói đến bản thân cũng không ngừng phải luyện tập, đương nhiên tâm trí chỉ vừa đủ cho Hải Đăng và trận đấu ở đó.

- Mai là chính thức đấu rồi, mọi người nhớ thả lỏng một chút. Cứ nghĩ đây là một trận giao hữu, đối thủ dù sao cũng toàn là tuyển thủ chuyên nghiệp, mọi người đừng đặt nặng thắng thua quá.- Đức Bình nâng kính nói.

- Biết rồi.- Cả bọn đều nói.

Sau giờ luyện tập, cả bọn liền đi ăn chưa. Bạch Linh thấy Hải Duy dạo này hơi lạ, có cảm giác ít gây sự với Bạch Linh hơn, cũng ít nói chuyện với Bạch Linh. Đột nhiên yên tĩnh khiến Bạch Linh có chút không quen. Dù sao trong game họ cũng là đồng đội đi cùng đường, thường xuyên phải yểm trợ nhau, độ ăn ý cũng phải ở một mức độ nào đó. Chờ cho đến khi lúc chỉ còn hai người, Bạch Linh mới huých huých Hải Duy.

- Hôm nay cậu sao thế?- Bạch Linh nói, tò vò trêu đùa để bớt căng thẳng hơn

- ....- Hải Duy hơi trầm lặng.- Không có gì.

- Thật không vậy... nếu như cần người tâm sự thì cứ nói với tôi. Chị đây tiếp cậu.- Bạch Linh nhảy lên bá cổ Hải Duy.

Hải Duy hơi né người, sau đó chỉ âm ừ, rồi đi thẳng. Bạch Linh nhìn tay mình trống trải có cảm giác hơi hụt hẫng, chắc chắn là có gì đó không ổn... Nhưng không ổn ở đâu, cậu ấy không nói... vậy Bạch Linh cũng không thể biết nói.

Một mài luyện tập, một mài bàn bạc chiến thuật, một mài nâng cao kỹ năng, dù không thắng, nhưng ít nhất phải chơi một trận cho sáng khoái a...

Cuối cùng cũng hết ba ngày luyện tập, chiều nay chính thức là lên sân rồi. Bạch Linh vẫn có chút hồi hộp, liên tục vào WC để trấn tĩnh, rửa mặt. Phải bình tĩnh, nhất định không được là gánh nặng cho mọi người.

Vừa định đi ra thì điện thoại chợt vang lên có tin nhắn. Bạch Linh đọc được tin nhắn liền chạy đi.

13:00.

Tiếng ồn ào huyền ảo ở khắp căn phòng rộng thi đấu. Mọi người ở dưới cổ vũ rất đông, lần này không chỉ còn đơn thuần là những trận đấu game giao hữu. Vì cả đội Bạch Linh, cả đội Good Loser đều có fan, đặc biệt là Good Loser, không những thế, mà cả những người có một chút tên tuổi trong giới cũng đến. Vì sao ư? Đơn giản là do trận đấu giữa Q và Vanishing, nếu không tận mắt chứng kiến, quả là quá uổng phí rồi.

Không những vậy, còn có cả đội SKULL, Thần Phong và Khả Tiên đang ngồi tùm lại một bên. Thần Phong sắc mặt cũng đã tốt lên nhiều, nghe nói team Đức Bình đã vào tới trận cuối, liền phấn khích quyết định phải đến xem cho bằng được. Còn Khả Tiên thì từ hai hôm trước đã sớm nghe Bạch Linh rủ qua điện thoại, quyết định hôm nay bất ngờ đến đây để cổ vũ cho Bạch Linh và bốn người kia. Dù sao thì, Bạch Linh cũng là bạn thân lớn lên từ bé với cô, lại biết rằng trận đấu này vô cùng quan trọng a... Vì để cho Bạch Linh bất ngờ, vẫn chưa liên lạc với mấy người ấy. Khi vừa đến đây thấy Thần Phong đang cầm duy băng có ghi tên và hình của đội Bạch Linh mới lại gần làm quen với mọi người, tự giới thiệu rồi đứng cùng mấy người luôn.

Bên chỗ bên cạnh còn có team Hồng Nam và mấy người bạn cùng lớp cũ với Bạch Linh. Khả Tiên tuy không nhớ lắm nhưng chắc chắn rằng đã gặp Hải Đăng ở đâu đó. Tuy là Bạch Linh và Khả Tiên, hai nhà quen nhau, hai người cũng chơi với nhau từ nhỏ, nhưng lại không học cùng trường cấp 3, Khả Tiên là cấp 3 vẫn học ở nhà, cho đến khi lên Đại học mới lên thành phố mà bọn Bạch Linh theo học cấp ba, cũng là bọn họ học bây giờ. Có không quen biết mấy người kia, cũng là điều dễ hiểu.

Trên màn hình liên tục chiếu đi chiếu lại về thành viên hai đội, vị trí, cũng như là biệt danh thường có của mỗi người, kèm theo đó là lời bình luận của hai MC quen thuộc.

- Good Loser:

“Đội trưởng- Q

Tên???

Vị trí: Jungle (Rừng)”

Hình ảnh cũng hiện ra là một bóng đen. Cũng đúng, mỗi lần đi đấu giải chuyên nghiệp, người nộp trường này vẫn luôn xin phép bên ban tổ chức cho giấu mặt, vì vậy lý lịch về cậu ta rất ít.

- “ACE

Tên: Lê Dương Hoàng Minh

Vị trí: AP- Phép (Đường Giữa)”

- “Joker

Tên: Cơ Doãn

Vị trí: AD- Xạ thủ(Đường dưới)”

- “K

Tên: Trịnh Vỹ Khang

Vị trí: SP- yểm trợ (Đường dưới)”

- “CHANCE

Tên: Cơ Chính

Vị trí: Đấu sĩ (Đường trên)”

Sau đó trên màn hình cũng xuất hiện hình ảnh và thông tin của các thành viên đội Bạch Linh. Khả Tiên, Thần Phong cùng đội SKULL hô hào hú hét cổ vũ vô cùng phấn khích. Chi có trong phòng chờ, mọi người đang vô cùng hoảng loạn.

- Không thấy Bạch Linh đâu cả.- Đức Bình lo lắng nâng kính.- Gọi điện cũng không được.

Chết tiệt, Hải Đăng khê nhủ mày. Bạch Linh sẽ không tự nhiên mà biến mất. Cũng tại bản thân quá sợ ý, Hải Đăng có thói quen sẽ ở một mình trước khi bắt đầu trận đấu, vì vậy mà ngồi ở phòng đấu cá nhân, không ở cùng Bạch Linh, mấy người kia thì ai cũng về phòng mình nghỉ ngơi nên đều tách ra. Đến giờ đã chuẩn bị đấu, nhưng lại không thấy Bạch Linh đâu... Gọi điện cũng không được...

- Sắp bắt đầu rồi, cậu ấy đi đâu được...- Đức Bình vẫn khó hiểu nói.

- Tôi đi tìm cô ấy.- Hải Đăng đứng phắt dậy.

Lúc đứng dậy có liếc qua về phía Hải Duy, hình như tên này phản ứng không đúng lắm...

- Nhưng...- Hữu Triết định nói gì đó xong lại thôi.

- Tôi sẽ tìm cô ấy về. Mọi người cố gắng trụ.- Hải Đăng nói.

- Vậy để tôi đi, như vậy ổn hơn...- Hải Duy mãi mới lên tiếng.

- Không cần, để tôi- Hải Đăng nói như khẳng định, khiến mọi người cũng không thể nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Còn về phía Bạch Linh, đang ngồi co ro ở một góc nhà kho...

Trước đó 30 phút.

Bạch Linh sau khi nhận được tin nhắn liền lập tức chạy đến chỗ hẹn, là một nhà kho phía sau nhà bếp ở khách sạn. Bạch Linh vừa đến nơi, vẫn thờ hờn hờn thì thấy một bóng dáng quen thuộc.

- Hải Duy, cậu gọi tôi có chuyện gấp, là chuyện gì thế? Mà sao phải ra tận chỗ này?

Bạch Linh đang chống hông để lấy lại hơi vừa nói vừa thờ. Hải Duy vẫn một mặt im lặng không lên tiếng gì.

- Cho tôi mượn điện thoại của cậu chút.- Hải Duy nói.

Bạch Linh thấy hơi khó hiểu nhưng vẫn làm theo, đưa điện thoại của mình cho Hải Duy.

Hải Duy bấm bấm gì đó rồi liền đặt vào túi quần.

- Cậu làm gì vậy? Mau trả điện thoại cho tôi.- Bạch Linh toan lại gần lấy lại điện thoại.

- Xin lỗi nhé, Bạch Linh. Cậu ở tạm đây một chút đi vậy.

Hải Duy nói rồi đột nhiên quay gót bỏ chạy, còn không quên đóng sầm cửa lại. Bạch Linh hốt hoảng vội theo nhưng không kịp, liên tục đập cửa. Nhưng vì là cửa cách âm, chỗ này lại ít người qua lại nên hoàn toàn không thể nghe rõ được gì.

Hải Duy, Hải Duy, cậu làm gì vậy, sắp đến giờ chúng ta thi đấu rồi. Đừng đùa nữa... Trận đấu này rất quan trọng a....

Mặc cho Bạch Linh gào thét, đập cửa điên loạn, thế nhưng hoàn toàn không có ai đáp lại. Một mớ câu hỏi đặt ra trong đầu Bạch Linh, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao Hải Duy tự nhiên lại hành động lạ như vậy...

Bạch Linh kêu gào một hồi, biết chắc là không có ai sẽ mở cửa mới đi đi lại lại một vòng quanh chỗ này. Nơi này giống như là kho chứa đồ ăn cũ thì phải a... Cũng không còn cửa nào khác.

Không biết có phải do Bạch Linh mệt vì luyện tập mà bắt đầu sinh ảo giác hay không, nhưng hình như nhiệt độ ở nơi này đang hạ dần xuống thì phải... Đừng nói là đây là kho đông lạnh đấy nhé. Nhưng nhìn đi nhìn lại thì cũng không phải là nơi để đồ ăn mới mà ta. Bạch Linh mặc mỗi cái áo phông của đội mình nên bắt đầu thấy lạnh, sau đó là cực lạnh, co ro ngồi một góc ở chỗ kín nhất. Nhưng vẫn không ăn thua, từng đợt lạnh xông vào tận xương tủy. Răng Bạch Linh đánh vào nhau run cầm cập. Thôi xong rồi, như thế này không những khiến đội Bạch Linh không đấu được, lại còn khiến cho bản thân không khéo sẽ bỏ cái mạng hèn ở đây mất. Trong đầu Bạch Linh liên tục hiện lên cảnh mọi người cùng nhau cố gắng thế nào, đã muốn dốc hết sức mình ra sao... Rốt cuộc thì tại sao, tại sao Hải Duy lại làm vậy...

Lạnh quá... Lạnh đến ý thức mơ hồ. Cả người Bạch Linh run lên cầm cập... Mọi người...

...

Hải Đăng lấy điện thoại dù biết sẽ không điện được nhưng vẫn liên tục nhấn số Bạch Linh mà gọi. Tại sao lúc nào cô gái này cũng khiến người khác phải lo lắng như vậy? Hải Đăng chạy khắp nơi tìm kiếm bóng hình Bạch Linh, nhưng đều không có.

Tại địa điểm thi đấu, thời gian bị hoãn đã là năm phút. Mọi người ở ngoài đều ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì. Đức Bình có sốt sáng nhìn ra ngoài cửa, tuy nhiên lại phát hiện Quý Thần Phong vừa hay có mặt ở đây, vội mau chóng báo lại với ban tổ chức rồi ra lời tên đó vào.

- Có chuyện gì vậy?- Mọi người thấy Đức Bình đi ra với vẻ mặt căng thẳng thì đều hỏi.

- Bạch Linh không thấy đâu, Hải Đăng thì đi tìm rồi. Cậu có thể tạm thời thay chỗ cậu ấy không?- Đức Bình nói.

- Sao?- Cả Thần Phong và Khả Tiên đều hô lên.

- Mau lên. Chúng ta không thể chậm trễ hơn được, như vậy sẽ bị coi là không tôn trọng ban tổ chức.- Đức Bình nói.

- Tôi biết rồi.- Quý Thần Phong mặt cũng nghiêm túc lại.

Khả Tiên ở một bên lo lắng. Đức Bình thấy vậy thì liền vỗ vai giống như nói rằng sẽ không sao đâu. Thế nhưng Khả Tiên cũng lập tức ra ngoài để tìm Bạch Linh với Hải Đăng. Đức Bình nhìn theo có chút trầm lặng, dù sao có thêm một người tìm kiếm chắc cũng không tồi. Sau đó thì mau chóng cùng Quý Thần Phong trở về phòng dành cho thành viên các đội, vào vị trí để sẵn sàng chiến đấu.

Thưa quý vị, trận đấu chuẩn bị bắt đầu. Bên phía Flash Death và Good Loser đều có sự thay đổi người vào phút cuối, lại là còn bốn thành viên đấu năm. Wow, liệu đây có phải bước đi chiến thuật của họ không, mọi người hãy cùng đón xem.

Vốn từ nãy ở bên phía Good Loser đã nghe ngóng được việc bên đội Bạch Linh thiếu người, lại là Vanishing nữa, vì vậy rất nhanh tên Q cũng liền bỏ ra ngoài, để lại vị trí chiến đấu cho người khác dự bị trong đội.

Q- không ai khác- chính là Lôi Phong Đăng, thiếu gia của quý tập đoàn họ Lôi lớn mạnh, người sáng lập ra công ty game đang tài trợ cho chuyến đi lần này, cũng là người đầu giải chuyên nghiệp luôn giấu mặt của team Good Loser. Lôi Phong Đăng nhanh chóng nhìn thấy Hải Đăng đang hốt hoảng đi tìm Bạch Linh, lại nói trùng hợp là cậu ta rất hay bắt gặp cái cô nàng tên Bạch Linh ấy... Vừa rồi trước khi đấu thấy cô ta đi cùng một người team bên đây vòng ra đằng sau khu bếp của khách sạn, nhưng không phải là chuyện của cậu, nên vốn cậu cũng chỉ biết đề dấy. Nhưng thấy tên Vanishing này hấp tấp nóng lòng đi tìm cô ta đến mức bỏ cả trận đấu với cậu, cậu có chút không vui. Từ trước đến giờ chưa có ai dám từ chối cậu, mà tên Hải Đăng này... lại năm lần bảy lượt khước từ cậu, biến cậu như trở thành trò đùa trẻ con trong mắt cậu ta vậy.

- Này, tôi biết cô ta ở đâu. Nếu như cậu đồng ý với tôi một điều kiện, tôi sẽ nói cho cậu.- Phong Đăng lại gần Hải Đăng.

Hải Đăng hơi dừng lại quay ra nhìn tên này. Một thân thấp bé, nhìn thoảng tưởng học sinh cấp ba chứ... Nhưng lại có khí thế của người đứng trên nhiều người, cách ăn mặc cũng không phải của người bình thường.

- Cậu là ai?- Hải Đăng nhíu mày.

- Tôi đã nói rồi, chúng ta sẽ còn gặp mà. Tôi là Q- Lôi Phong Đăng, mà trùng hợp, có thể tôi biết cô gái mà cậu tìm ở đâu.

- ...- Hải Đăng nghe đến vậy có chút nóng ruột.- Cô ấy ở đâu?

- Cậu đồng ý với tôi đã.

- Được, nếu như tìm được cô ấy thì tôi đồng ý.

- Được, vậy quân tử nhất ngôn.- Lôi Phong Đăng nhếch mép cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Phong Đăng dẫn Hải Đăng đi ra sau chỗ khu nhà kho để đồ cần đông lạnh đã không dùng tới nữa. Khắp bốn bề vẫn yên tĩnh như chưa từng có ai cả.

- Cậu điện thử cho cô ta xem.- Phong Đăng nói.

- Điện thoại ngoài vùng phủ sóng rồi.

Phong Đăng ôm trán, sao mà giống như trong phim nam chính đi tìm nữ chính thế này, lúc nào nữ chính cũng rơi vào những hoàn cảnh như vậy a... Hải Đăng nhìn ngó khắp nơi có thể nhưng tuyệt nhiên vẫn không thể thấy hình bóng của Bạch Linh.

Lôi Phong Đăng đứng nhìn một lúc, quái lạ, do nhiệt độ ở nhà chứa này không ổn định nên đã bị bỏ đi không sử dụng nữa, sao tự nhiên lại hiện lên nhiệt độ ở băng cảm ứng ở ngoài thế này? Bình thường chỉ hay khép hờ cửa nhưng bây giờ lại bị khóa lại rồi? Vì toàn bộ khóa cửa cảm ứng và chỉnh nhiệt ở bên ngoài nên chỉ cần liếc qua Phong Đăng đã có cảm giác không đúng. Cậu đương nhiên là có thể để mở cửa này, vì cậu là cậu chủ nơi này mà. Vừa bíp một cái, cánh cửa liền mở ra, khí lạnh lập tức ập đến, Phong Đăng liền thuận tay tắt băng nhiệt độ đi, sau đó huých Hải Đăng đi vào. Hải Đăng thấy vậy liền đi theo Phong Đăng, bước chân cũng gấp gấp hơn. Vừa bước vào khí lạnh đã ập tới. Chẳng có lẽ Bạch Linh lại ở đây thật sao. Hải Đăng bán tín bán nghi đi vào. Nhưng Hải Đăng thực sự không ngờ, Phong Đăng thực sự nói đúng, Bạch Linh ở đây.

Bạch Linh đang co ro ở một góc vì lạnh, môi đã tái nhợt, cả người run rẩy giống như xác chết vài phần. Hải Đăng vội bước đến, cởi áo khoác ngoài choàng lên người Bạch Linh. Có lẽ là lạnh đến mê man luôn rồi. Hải Đăng liền để Bạch Linh lên lưng. Cả khuôn mặt trắng bệch lạnh toát chạm vào gáy Hải Đăng khiến cậu có chút giật mình. Tay Bạch Linh thì khỏi nói, mùa đông vốn đã hay lạnh, dù ủ ấm cỡ nào cũng không khá hơn mấy, thậm chí đeo găng tay mà tay vẫn còn lạnh, bây giờ thì khỏi nói rồi, gần như là cục băng vậy. Hải Đăng đau lòng giữ Bạch Linh chặt hơn.

- Bạch Linh, nghe thấy tôi nói không, không được ngủ.- Hải Đăng liên tục nói bên tai Bạch Linh.

- Đ...ăng.- Bạch Linh rằng môi vẫn đang run cầm cập, thần thái không biết tỉnh bao phần, nghe tiếng gọi thì theo bản năng trả lời lại.

- Đúng rồi, tôi đây, đừng ngủ, rất nhanh thôi sẽ ấm lên...- Hải Đăng nói rồi nhanh chóng cùng Phong Đăng ra ngoài, trở lại khách sạn.

- Còn... trận... đấu...- Bạch Linh gặp được không khí ấm áp hơn ở bên ngoài không khỏi rung mình một cái, môi vẫn lắp bắp.

- Không cần hỏi nữa, yên lặng nằm một lúc, nhưng tuyệt đối không được ngủ, biết chưa?- Hải Đăng giọng lo lắng nhưng đầy ôn nhu nói.

- Ừm...ừm...- Bạch Linh dù nói vậy nhưng vẫn không ngừng díp mí mắt xuống.

Lôi Phong Đăng rất nhanh bố trí một phòng gần nhất cho hai người. Hải Đăng nhanh chóng cởi đồ mà Bạch Linh đang mặc. Nhận ra còn người ở đây liền lên tiếng.

Ra ngoài.

Lôi Phong Đăng chưa nghe người khác ra lệnh bao giờ nhưng cũng nhanh chóng đi ra, cậu biết là người vừa bị lạnh cần phải thay đồ đồng đồ đang mặc, tránh cho đồng đồ ấy đã bị đóng tuyết, càng khiến người ta lạnh hơn.

Hải Đăng lấy bộ đồ áo bông tẩm có sẵn quàng lên người Bạch Linh, liên tục xoa tay và chân Bạch Linh để máu lưu thông, cũng sẽ khiến người ấm lên. Sau đó xoa cả hai bên mặt, vì đầu là nơi dễ bị nhiễm lạnh nhất. Người Bạch Linh thực sự rất lạnh, thần trí mơ hồ, không rõ là đã ở đó bao lâu, ít nhất chắc cũng phải hơn hai mươi phút. Hải Đăng đau lòng liên tục cung cấp nhiệt độ từ người mình sang cho Bạch Linh, ôm chặt lấy Bạch Linh đang lạnh như băng, môi tím tái.

Một lúc lâu sau thì Bạch Linh cũng dần đỡ hơn, ít nhất là sờ vào da không còn quá lạnh như lúc vừa tìm thấy nữa...

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Hải Đăng vốn là không có thời gian khóa cửa, khẽ ôm kín người Bạch Linh rồi không lạnh không nóng nói mời vào.

Lôi Phong Đăng bước vào từ cửa, trên tay là cốc trà gừng vừa xuống nhà bếp căn dặn đầu bếp làm cho Bạch Linh.

- Cho cô ấy uống, sẽ ấm người tốt hơn.- Lôi Phong Đăng nói, dù sao thì cậu ta cũng không muốn có tin có người chết lạnh trong đợt thi đấu của cậu ta.

- Cảm ơn.- Hải Đăng nhàn nhạt đáp một tiếng.

Phong Đăng để tách lại gần chỗ Hải Đăng, sau đó cũng đi về cửa.

- À, đừng quên là cậu nói sẽ đáp ứng tôi một chuyện.

- Tôi nói được làm được.- Hải Đăng đáp, khuôn mặt vẫn đang dán vào Bạch Linh.

- Vậy được, có gì tôi sẽ cho người báo cho cậu.

Lôi Phong Đăng nhếch mép cười rồi đi ra ngoài. Cuộc đời này, cũng chỉ có cậu ta dám hống hách với bản thân mà không làm cho bản thân thấy phản cảm. Nhưng như vậy lại càng thú vị a....

Hải Đăng một mực quan sát Bạch Linh, vì tinh thần không còn tỉnh táo nên cũng không biết dứt Bạch Linh uống trà gừng thế nào. Hải Đăng nghĩ gì đó, cầm tách trà lên, không ngại còn đang nóng, uống một ngụm rồi đưa vào miệng Bạch Linh, ép Bạch Linh nuốt xuống. Cứ như vậy cho đến khi hết tách trà mới dừng lại. Người Bạch Linh cũng dần có nhiệt độ hơn. Hải Đăng nhìn môi và sắc mặt Bạch Linh bớt trắng bệch mới yên tâm hơn một chút, vô cùng nhẫn nại ôm lấy Bạch Linh tiếp thêm hơi ấm của mình. Nhìn người con gái nhỏ nhắn cậu con như búp co ro trong lòng, trái tim của cậu lại có gì đó bóp nghẹt khó chịu. Bạch Linh... nhất định là đã rất lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Kết quả trận đấu không nói cũng có thể đoán được, đội Bạch Linh vốn đã thiếu người, lại thiếu AD cộng chủ lực, hoàn toàn là bị áp đảo... Trận đấu vừa kết thúc thì cả bọn cũng đã nhận được thông báo mà Lôi Phong Đăng nhờ người nói cho họ về chỗ mà Bạch Linh và Hải Đăng hiện tại. Bao gồm cả Khả Tiên vì không tìm thấy Bạch Linh mà trở về lại chỗ thi đấu, đều nhanh chóng đi đến phòng ấy.

Có chuyện gì vậy?- Đức Bình vừa mở cửa đã hỏi.

Cô ấy bị nhốt trong kho lạnh.- Hải Đăng vẫn còn đang ôm Bạch Linh trong lòng, nhàn nhạt nói.

Hải Duy sắc mặt có chút thay đổi. Rõ ràng cô ấy bảo đấy chỉ là nhà kho bình thường thôi mà??? Tay Hải Duy nắm chặt, sắc mặt có chút gượng gạo nhìn Bạch Linh đang nhắm mắt co ro trong lòng Hải Đăng.

Bây giờ chị ấy sao rồi?- Hữu Triết cũng đau lòng chẳng kém hỏi.

Tạm thời đã không sao rồi.

Khả Tiên vừa ló đầu vào thấy Bạch Linh đã chạy lại ôm chầm lấy Bạch Linh, suýt chút nữa thì đã khóc rồi. Sao chân tay lại lạnh như vậy, cả mặt nữa... Rõ ràng hôm nay định đến xem nhóc này đầu một trận thật rạng rỡ, vậy mà giờ lại phải thấy Bạch Linh nằm một chỗ co ro thế này... Khả Tiên từ nhỏ đã chăm sóc cho Bạch Linh như chị gái, đương nhiên không thể không thấy uý khuất thay cho Bạch Linh rồi.

Cái này... rốt cuộc thì là chuyện gì, sao lại hết lần này lần khác team mình bị chơi xấu vậy...- Thân Phong khoanh tay trước ngực về đâm chiêu.

Dù là ai, nhất định tôi sẽ không để yên.- Hải Đăng giọng lạnh lùng vang lên.

Chỉ có Hải Duy từ nãy đến giờ là không lên tiếng, cũng không dám đến gần. Rõ ràng cậu không có ý, chỉ muốn để Bạch Linh ở lại đó một lúc... Không được, cậu nhất định phải hỏi lại cô ấy cho rõ, cậu không hề muốn làm hại đến Bạch Linh... Trong lúc luống cuống, điện thoại của Bạch Linh trong túi áo Hải Duy rơi ra. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía tiếng động rơi xuống vừa rồi. Hải Đăng đương nhiên liếc mắt có thể nhận ra đó là điện thoại của Bạch Linh. Mắt Hải Đăng tối sầm lại.

Cái này... tôi thấy nó rơi ở ngoài nên... nên cầm về cho cậu ấy...- Hải Duy gượng gạo lên tiếng.

...

Mọi người nghe vậy thì đều coi như chuyện không có gì, riêng chỉ có Hải Đăng ánh mắt vẫn sắc lạnh quét qua người Hải Duy một lượt. Hải Duy có chút rùng mình, Hải Đăng tuy ít tuổi hơn cậu, nhưng lại luôn có một khí thế bức người.

Mọi người sau đó cũng dần tản ra, Khả Tiên và Hải Đăng cũng đưa Bạch Linh về lại phòng. Hải Đăng tuy không muốn rời đi nhưng bị Khả Tiên đẩy ra ngoài, dù sao thay đồ cũng không nên có con trai ở đây. Khả Tiên là vẫn chưa biết đã có vài chuyện xảy ra giữa hai người rồi a...

...

Hải Duy gặp lại người con gái đó.

Sao cậu nói chỉ là nhốt cậu ấy lại một lúc, cho đến khi kết thúc trận đấu. Cậu không hề nói rằng đó là kho lạnh.- Hải Duy nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt, vẫn không thể tin được là thái độ của Bích Hạ lại nhún nhur như vậy.

Vậy là cậu ta vẫn còn sống à?- Bích Hạ nhếch miệng cười, trong chất giọng nửa đùa nửa thật.

Có...- Hải Duy đã chuyển ngữ điệu.

Rõ ràng là cậu tự nguyện giúp tôi, là cậu bán đứng bạn bè. Bây giờ lại đổ tội cho tôi sao?- Bích Hạ mắt còn không thèm liếc đến Hải Duy tay đang nắm chặt.

Thật không ngờ được nữ thần trong lòng mọi người lại còn có bộ mặt này.- Hải Duy nói, giọng điệu vô cùng chán chường.

Thì sao? Cậu thì khác gì? Chẳng qua cậu là vì sắc đẹp của tôi mà bán đứng bạn bè đó thôi. Người như cậu, còn đáng kính tởm hơn tôi.- Bích Hạ bị nói đến tim đen, liền nhảy dựng xù lông lên.- Cậu nghĩ người như cậu đủ để tôi đề ý đến à? Nực cười, lần sau đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Bích Hạ nói rồi quay gót bỏ đi, bỏ lại Hải Duy với sự thẫn thờ trên khuôn mặt. Rốt cuộc, thì nữ thần trong lòng cậu, lại trở thành gì thế này? Vì từng thấy Bích Hạ khóc rất thương tâm, nên nghĩ rằng Bạch Linh thực sự đã bắt nạt cô ấy. Vì Bạch Linh trong mắt Hải Duy vốn tính vô cùng mạnh mẽ, chưa từng để bản thân phải thua kém hay chịu thiệt bao giờ. Hải Duy vốn nghĩ dù đầu cũng không thắng được đội Good Loser nên mới đồng ý giúp Bích Hạ nhốt Bạch Linh lại, cô ấy cũng bảo chỉ cần giáo huấn Bạch Linh một chút như vậy. Nhưng rồi giờ thì sao?? Người con gái trước mặt cậu, sao lại có thể tàn độc ích kỷ như vậy? Rồi Hải Duy lại nghĩ đến những lúc cùng Bạch Linh kể vai chiến đấu vô cùng sáng khoái, vô cùng vui vẻ... Rốt cuộc thì cậu đã làm gì thế này. Hải Duy mắt đỏ lôm, cổ nén cho bản thân không tự rơi nước mắt xuống. Nếu Bạch Linh bị gì, nhất định cậu sẽ không tha thứ cho bản thân nổi... Hải Duy tự đâm vào gốc cây bên cạnh, cơn đau truyền đến tay cũng không bằng sự khó chịu trong ngực cậu.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Đến chiều thì Bạch Linh cũng đã bình phục gần hết. Chỉ là vẫn còn hơi chút rùng mình. Khi thấy Khả Tiên đã khóc sưng hết cả mắt thì liền an ủi. Bản thân mình là người sắp chết cồng cũng không có khóc nhiều như vậy nha... Cô nàng đứng là dễ khóc mà. Bạch Linh xoa xoa vai Khả Tiên rồi thở hắt ra một cái. Nhưng thực sự cũng hơi lạ, Bạch Linh nhớ là trong tiềm thức mơ hồ, là tâm lung vùng chãi quen thuộc của Hải Đăng đưa mình ra khỏi cái kho lạnh ngắt đó, vậy mà từ lúc tỉnh lại vẫn không thấy bóng dáng Hải Đăng đâu. Khả Tiên thì nhất quyết không cho Bạch Linh ra khỏi giường, nói rằng cái gì mà sợ Bạch Linh lại ngắt ra đó. Mẹ trẻ của tôi ơi, Bạch Linh nào yếu đến mức vậy chứ.

Đến khi Đức Bình và Hữu Triết qua chỗ Bạch Linh đã là tối. Đức Bình nói rằng ngày mai sẽ có tiệc ăn mừng kết thúc cũng như chia tay các đội. Bạch Linh vốn là nghe câu được câu không, vì mãi ngẩn cổ nhìn, nhưng không thấy Hải Đăng ở đây... còn có Hải Duy cũng không thấy đâu cả. Hai tên kia cũng chỉ ở lại một lúc rồi đi ra ngoài. Sau đó lại thấy Hữu Triết một mình ngại ngừng đi vào lại. Bạch Linh và Khả Tiên đều trở mắt không biết cậu nhóc này định làm gì. Hữu Triết chỉ cúi gằm mặt rồi tay từ sau lưng lấy ra một cái bình giữ nhiệt đưa cho Bạch Linh. Bạch Linh mặt vẫn ngơ ngơ ngác ngác, còn Hữu Triết thì chỉ im lặng đỏ mặt cúi gằm.

- Cho chị hả?- Bạch Linh hỏi.

Hữu Triết gật gật đầu.

- Cảm ơn em- Bạch Linh đón lấy cái bình.

Bạch Linh mở ra, là súp gà, vẫn còn nóng nghi ngút khói, lại còn vô cùng thơm, ngửi thôi là muốn ăn rồi.

Woa, cảm ơn em nha. Chị cũng đang muốn ăn cái gì đấy nóng nóng- Bạch Linh mắt sáng rỡ.

Khả Tiên liền lấy một cái muỗng cho Bạch Linh, Bạch Linh bụng vốn cũng đang muốn có gì đó nóng nóng lấp đầy, liền lấy thìa xúc một miếng to bỏ vào miệng.

- Cẩn thận, nóng...- Hữu Triết vội nói.

- A...- Bạch Linh không nghe kịp, kêu lên một tiếng vì nóng.

- Từ từ thôi, cứ như trẻ con vậy, cũng đâu có ai dành đồ ăn với cậu đâu chứ.- Khả Tiên vội đưa nước cho Bạch Linh.

- Tại nóng...- Bạch Linh vẫn đang hà hơi nhăn mày nói.

- Vậy mới bảo, thôi từ từ rồi hẵng ăn.- Khả Tiên giống như một bà mẹ trẻ cần nhần.

- Biết rồi.

Rồi Bạch Linh lại thổi từng thìa rồi ăn ngon lành. Hữu Triết thấy Bạch Linh vui vẻ cũng không tự chủ được nhếch mép lên mỉm cười. Bạch Linh thấy Hữu Triết nhìn mình, tưởng rằng cậu cũng muốn ăn, liền nhìn qua bình súp, sau đó nghĩ gì liền chia ra.

- Em có muốn ăn cùng không?- Bạch Linh vô tư hỏi.

- A... không..chị cứ ăn đi...- Hữu Triết bị luống cuống nói đứt đoạn, nhưng Bạch Linh đột nhiên làm vậy khiến tim cậu đập nhanh, mặt cũng đỏ theo.

Bạch Linh cũng không để ý đến, tiếp tục ăn súp gà của mình, cho đến khi no căng bụng mới ợ một cái rồi nằm ườn ra. Khả Tiên lườm yêu Bạch Linh một cái, con gái con đũa gì mà không có ý tứ gì thế này. Hữu Triết thì chỉ thấy buồn cười, cậu vẫn là thích một Bạch Linh vô tư thoải mái như thế.

- Thôi em về phòng đây, chị nghỉ đi.- Hữu Triết nói.

- Oke, về nhé.- Bạch Linh thuận tay chào Hữu Triết, sau đó lại tiếp tục nằm ườn ra.

Nghĩ lại thì, dù mọi người nói rằng có thua cũng không sao nhưng Bạch Linh vẫn thấy đáng tiếc cho công sức mà tất cả bỏ ra. Lại nghĩ đến Hải Duy, tại sao cậu ấy lại làm vậy? Hơn nữa vừa nãy tỉnh dậy còn thấy điện thoại của mình đã ở trên bàn rồi, là cậu ấy đưa lại ư? Đầu Bạch Linh cứ rối mòng mòng, hai hàng lông mày nhăn tít lại. Thôi bỏ đi, mai nhất định phải hỏi lại cậu ấy. Bạch Linh cứ nằm trằm ngâm trên giường rồi ngủ lúc nào không biết, Khả Tiên thấy vậy thì cũng đi tắm rồi đi ngủ theo Bạch Linh.

Nửa đêm không biết vì gì, Bạch Linh bị tỉnh giấc, vội lấy điện thoại nhìn giờ, mắt nhắm mắt mở nhìn thì thấy có tin nhắn của Hải Đăng.

“Cô ngủ rồi à?”- Đã gửi cách đây gần một tiếng, bây giờ cũng là mười một giờ đêm rồi a... Dù vậy Bạch Linh vẫn nhăn lại.

“Chưa a... vừa tỉnh dậy...”

Ting. Lập tức có tin nhắn đến của Hải Đăng.

“Còn lạnh không?”

Bạch Linh ngậy ngốc mỉm cười.

“Không lạnh.”

“Ừm, vậy ra ngoài một chút, tôi ở ngoài cửa.”

Bạch Linh đọc đến đây liền bật dậy, sau đó nhớ ra Khả Tiên đang ngủ cạnh mình, liền rón rén ra khỏi chăn, nhẹ nhàng chỉnh đốn lại quần áo một chút. Vừa mở cửa đã thấy Hải Đăng đứng ở phía đối diện, có chút ửng oải, hình như khóe miệng còn có vết thương??? Đăng về có vẻ đã đứng đây khá lâu rồi...

- Đăng... Anh đứng đây từ lúc nhắn tin cho tôi à?- Bạch Linh lo lắng lại gần, đứng là dấu vết của đánh nhau rồi.

- Ừm- Hải Đăng chỉ khẽ đáp.

- Miệng anh... có vết thương kia, để...để tôi đi tìm bông băng sát trùng.

Bạch Linh còn chưa kịp quay người đã bị Hải Đăng kéo vào lòng, cả người được cậu ấy bao bọc, vô cùng có cảm giác che chở.

- Xin lỗi, lại để cô chịu ủy khuất nữa.- Hải Đăng ôm chặt Bạch Linh trong lòng.

- Không có gì mà, anh xem, giờ tôi đã rất khỏe lại rồi- Bạch Linh làm bộ vung vung tay đang bị ghi chặt lên.

- Lúc công cô ra, người cô rất lạnh. Bình thường tay cô đã lạnh rồi, nhưng lúc đó thực sự là rất rất lạnh, khiến hô hấp của tôi cũng rất khó mà hoạt động... - Tội sợ...- Hải Đăng vùi mặt mình vào vai Bạch Linh.

- Tôi đã không sao rồi- Bạch Linh vòng tay lên ôm vào người Hải Đăng an ủi.- Xin lỗi vì đã làm anh lo lắng. Cảm ơn anh vì lúc nào cũng tìm ra tôi..

Hải Đăng ôm Bạch Linh chặt hơn, sau đó nâng mặt Bạch Linh lên, đặt môi mình lên môi Bạch Linh, vô cùng nhẹ nhàng, cũng vô cùng từ tốn. Bạch Linh có thể cảm nhận được cả vết thương của Hải Đăng nhưng mặc kệ tất thấy, cả hai đều quấn chặt lấy môi của đối phương, nụ hôn khiến trái tim rạo rục, khiến cả tâm hồn cũng rạo rục.

Bạn đang đọc truyện *Không Thích Mèo, Thích Phi Công!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

